

Cổ Mạn

*Yêu em
từ cái nhìn
đầu tiên*

(Tiểu thuyết)

vh

nhà xuất bản văn học

Mục lục

[Giới thiệu](#)

[CHƯƠNG 1: BỊ ĐÁ RỒI](#)

[CHƯƠNG 2: VI VI CƯỚP CHỒNG](#)

[CHƯƠNG 3: ĐƯỢC CẦU HÔN](#)

[CHƯƠNG 4: TRƯỚC LỄ CƯỚI](#)

[CHƯƠNG 5: HÔN LỄ LINH ĐÌNH](#)

[CHƯƠNG 6: KỂ THEO ĐUÔI – VI VI](#)

[CHƯƠNG 7: GIA TỘC TIÊU VŨ](#)

[CHƯƠNG 8: GẶP GỠ TRÊN ĐƯỜNG](#)

[CHƯƠNG 9: QUYẾT ĐÁU](#)

[CHƯƠNG 10: NHAM HIỂM, QUÁ NHAM HIỂM](#)

[CHƯƠNG 11: VIDEO CLIP](#)

[CHƯƠNG 12: BẠCH Y HỒNG ẢNH](#)

[CHƯƠNG 13: NGƯỜI ẤY CHẴNG PHẢI TA](#)

[CHƯƠNG 14: NHIỆM VỤ BIẾN THÁI](#)

[CHƯƠNG 15: GIANG HỒ TÁI KIẾN](#)

[CHƯƠNG 16: Ở BÊN HUYNH](#)

[CHƯƠNG 17: VÚT CHO PHU NHÂN NHÀ TA CHƠI THÔI](#)

[CHƯƠNG 18: CHUNG KẾT](#)

[CHƯƠNG 19: VỠ LỄ](#)

[CHƯƠNG 20: HUYNH BIẾT](#)

[CHƯƠNG 21: ANH ĐANG ĐỢI EM](#)

[CHƯƠNG 22: LÀ ANH ẤY](#)

[CHƯƠNG 23: CẶP ĐÔI KHÓ THÀNH NHẤT](#)

[CHƯƠNG 24: TRẬN BÓNG RỒ CHIA TAY](#)

CHƯƠNG 25: CUỘC CHIẾN CHỚP NHOÁNG

CHƯƠNG 26: ĐỀU LÀ NGƯỜI MÌNH CẢ!

CHƯƠNG 27: ANH SẼ CHỊU KHÔNG NỒI

CHƯƠNG 28: ĐI LƯỚT QUA

CHƯƠNG 29: ĐỘI NHÓM LẠ LÙNG NHẤT LỊCH SỬ

CHƯƠNG 30: ĐẲNG CẤP CỦA CAO THỦ

CHƯƠNG 31: MỸ NHÂN SƯ HUYNH

CHƯƠNG 32: LỜI ĐÒN THÔI

CHƯƠNG 33: NGỖ HẸP

CHƯƠNG 34: CHÂN THỰC

CHƯƠNG 35: BÙ CỦA HỒI MÔN

CHƯƠNG 36: THUẬN BUÒM XUÔI GIÓ

CHƯƠNG 37: MẠCH THƯỢNG HOA KHAI

CHƯƠNG 38: HOÃN HOÃN QUY HỖ

CHƯƠNG 39: EM XẤU HỔ QUÁ >O<

CHƯƠNG 40: TIÊU THỰC TẬP SINH

CHƯƠNG 41: THẾ GIỚI CỦA ANH

CHƯƠNG 42: QUẦN... BƠI

CHƯƠNG 43: BƠI À BƠI...

CHƯƠNG 44: HÀO QUANG

CHƯƠNG 45: ĐỂ EM LÀM KẺ THEO ĐUÔI CỦA ANH NHÉ!

CHƯƠNG 46: KỶ NGHỈ HÈ “VIÊN MẮN”

CHƯƠNG 47: MÃI KHÔNG TẮT NẮNG

VĨ THANH

NGOẠI TRUYỆN 1: BẢNG XẾP HẠNG MỸ NỮ ĐẠI HỌC A

NGOẠI TRUYỆN 2: BẢNG XẾP HẠNG PHÒNG KÝ TÚC CỦA ĐẠI THẦN

NGOẠI TRUYỆN 3: ĐẶT TÊN CHO BÉ TIÊU

NGOẠI TRUYỆN 4: ĐÁM NHÓC NHÀ HỌ TIÊU

NGOẠI TRUYỆN 5: ÁNH TRĂNG SÁNG Ở ĐẦU
GIƯỜNG CỦA HAI ANH EM

NGOẠI TRUYỆN 6: SỐNG CHUNG

NGOẠI TRUYỆN 7: NHẬT KÝ SIÊU THỊ CỦA KO VÀ
MỸ NHÂN SƯ HUYNH

NGOẠI TRUYỆN 8: VÀI CHUYỆN LẶT VẶT GIỮA MỸ
NHÂN SƯ HUYNH VÀ VI VI & ĐẠI THẦN

Giới thiệu

ANH SẼ YÊU EM...

TỪ CÁI NHÌN ĐẦU TIÊN

Tác giả: Cố Mạn

Dịch giả: Dennis Q – Mai Quyên

Chuyển sang ebook: copcon44

TPHCM, 15 – 09 – 2010

<http://www.e-thuvien.com>

--o0o--

“ANH SẼ YÊU EM TỪ CÁI NHÌN ĐẦU TIÊN” bắt đầu từ một câu chuyện tình yêu trên mạng. Sau khi “ly hôn” (trong trò chơi) với Chân Thủy Vô Hương – một cao thủ của game Giang Hồ Mộng Du, Bồi Vi Vi - hoa khôi khoa Công nghệ thông tin trường Đại học nổi tiếng A. với nickname là Lô Vĩ Vi Vi đã “tái hôn” với Đại thần Nhất Tiểu Nại Hà – đệ nhất cao thủ trong game. Không ngờ khi hai người quyết định gặp mặt nhau ngoài đời, đệ nhất cao thủ Nhất Tiểu Nại Hà lại là Tiêu Nại – chàng trai đẳng cấp cao nhất của trường đại học A mà biết bao cô gái ngưỡng mộ yêu thầm. Từ đó Vi Vi và Tiêu Nại bắt đầu một chuyện tình ngoài đời, không chỉ là cuộc “hôn nhân ảo trong game”. Từ khi quen biết đến khi yêu nhau, chuyện tình cảm của hai người không hề có thăng trầm sóng gió, chỉ tích lũy lại từng chút từng chút một, nhưng thấm sâu vào tận đáy lòng. Câu nói cuối cùng của truyện chính là: Nếu như, anh biết rằng sẽ có một ngày anh yêu em đến thế, anh nhất định sẽ yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên...

Giới thiệu về tác phẩm:

Đứng đầu các bảng xếp hạng về download mạng, điện thoại v.v... xem một trăm lần rồi vẫn còn cười nghiêng ngả, chuyện tình yêu chỉ cần đọc một phút là thấy vui sướng, Cố Mạn – Tác giả của “Bên nhau trọn đời” - đã cho ra đời ngày trở lại của mình bằng tác phẩm “Weiwei yi xiao hen qingcheng”, kế tục “Lần đầu tiên thân mật” mở ra kỷ nguyên mới cho văn học

mạng, câu chuyện “nảy nở nhất”, “có tình yêu nhất” năm
2009!

CHƯƠNG 1: BỊ ĐÁ RỒI

“Vi Vi, đến Vong Tình Đảo đi, chúng ta ly hôn!”

“Vi Vi, đến Vong Tình Đảo đi, chúng ta ly hôn!”

Bối Vi Vi vừa đăng nhập vào game (trò chơi điện tử) thì thấy ngay tin nhắn của “chồng” mình là Chân Thủy Vô Hương gửi đến. Vi Vi bỗng ngẩn ra. Không phải chứ, chẳng qua là đường dây mạng trong ký túc xá bị hư phải sửa nửa tháng thôi, mới có mười mấy ngày chứ mấy, thế mà đã “thay lòng” rồi ư?

Mãi một lúc lâu sau Vi Vi mới định thần lại: “Tại sao vậy?”

Chân Thủy Vô Hương: “Vi Vi, xin lỗi nhé, nguyên nhân vì sao thì muội đừng hỏi, huynh tặng muội một bộ trang bị Tiên Khí để bù đắp nhé.”

Lại còn phí cấp dưỡng nữa? Vi Vi hơi rầu rĩ, “Không cần đâu.”

Kết hôn trong game vốn không đến nỗi xem là thật, lúc đầu kết hôn với Chân Thủy Vô Hương cũng chỉ để làm nhiệm vụ thôi, số là có một phần thưởng nhiệm vụ rất tuyệt nhưng chỉ có các cặp kết đôi mới được làm, nên nam nữ độc thân trong bang phải đều lần lượt cưới nhau, Chân Thủy Vô Hương gửi tin nhắn hỏi Vi Vi có thể kết hôn với anh ta không, Vi Vi nghĩ ngợi rồi đồng ý.

Đến giờ thì cưới nhau cũng được mấy tháng rồi, tuy Vi Vi vốn chưa từng sến tới mức “chồng ơi chồng à”, luôn chỉ gọi thẳng tên Chân Thủy Vô Hương nhưng hợp tác với nhau ăn ý, sát vai tác chiến cũng nhiều, dường như cũng có chút cảm tình cách mạng.

Thì là game mà...

Vi Vi trả lời tin nhắn lại: “Muội đến ngay đây.”

Nhân vật “Lô Vĩ Vi Vi” trong game của Vi Vi lên ngựa, bắt đầu phi về phía Vong Tình Đảo.

“Lô Vĩ Vi Vi” là một Hồng y Nữ hiệp được trang bị đầy mình.

Trò chơi Mộng Du Giang Hồ mà Vi Vi tham gia là một trong những game online võ hiệp đang “hot” nhất trên thị trường

hiện nay, thực ra game này xét trên các phương diện khác thì hoàn toàn chẳng có gì đặc biệt cả, chỉ có thiết kế rất đẹp, nhân vật lại vô cùng nhiều, các nhân vật nam nữ trong game mỗi bên có tới mười tám loại có thể lựa chọn. Hồng y Nữ hiệp mà Vi Vi chọn cũng khá hiếm người thích, chẳng phải vì vẻ ngoài của nó không xinh đẹp, mà vì vũ khí của nó là một thanh đao cực lớn.

Thanh đao cực lớn, so với cây sáo phi ngọc ưu nhã, so với dây lụa bay lượn trắng như tuyết, so với kiếm mềm sóng sánh như nước thu, so với Nga My Thích, thì quả thực chẳng có gì cảm, rất không có vẻ phụ nữ, vì vậy các game thủ nữ rất ít chọn nó, nhưng Vi Vi lại thích, cảm thấy rất oai hùng, rất phù hợp với hình tượng của mình.

Chạy đến Vong Tình Đảo, hai người cùng uống nước Vong Tình, hệ thống tuyên bố: “Lô Vĩ Vi Vi và Chân Thủy Vô Hương tình cảm rạn nứt, tuyên bố ly hôn, từ đây đôi bên có quyền tự do tìm kiếm đối tượng khác.”

Chân Thủy Vô Hương muốn đưa cho Vi Vi một bộ trang bị Tiên Khí, Vi Vi bậm chẹn từ chối, không chấp nhận, gửi đến khuôn mặt cười, Hồng y Nữ hiệp bỏ đi rất khí phách.

Kết quả là buổi trưa hôm sau, Vi Vi ăn cơm xong lên mạng, Lô Thần Ni Ni – cô gái mà Vi Vi cũng hay trò chuyện trong bang phái – gửi tin nhắn đến: “Vi Vi, chuyện gì vậy? Cậu với Chân Thủy ly hôn rồi? Nghe nói tối nay 8 giờ, anh ta với Tiểu Vũ Yêu Yêu cưới nhau đó!”

Vi Vi: “.....”

Lô Thần Ni Ni: “Ly hôn thật hả?”

Vi Vi: “Ừ.”

Lô Thần Ni Ni: “Tiếc thật đó, Chân Thủy đó cũng được, không ngờ cũng hào sảng như ai, nhưng Tiểu Vũ Yêu Yêu thì đúng thật là quá xinh đẹp.”

Ni Ni nói đến vẻ đẹp đó đương nhiên là không phải chỉ nhân vật trong game mà là chỉ ngoài đời thực. Ba tháng trước, công ty game tiến hành hoạt động bình chọn các game thủ, ba game thủ có phiếu bầu cao nhất sẽ nhận được các loại giải thưởng như bộ trang bị cao cấp, kinh nghiệm v.v... Tiểu Vũ Yêu Yêu

nhờ mấy tấm hình và một đoạn video clip với cốt cách phi phàm của mình đã đoạt giải quán quân, hệ thống xung tặng danh hiệu “Giang hồ đệ nhất mỹ nhân”, chuyện này lập tức chấn động vang dội toàn hệ thống game Vi Vi đang chơi, Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng trở thành mục tiêu thèm thuồng của đám háo sắc trong đó.

“Chồng trước” chớp mắt cái đã cưới người con gái khác, tuy chỉ có chút chút tình cảm cách mạng với Chân Thủy, Vi Vi vẫn không thể không thấy ử rữ, đập đầu vào bàn (đứa trẻ này hề buồn là vậy đấy...), gào to: “Không chịu vậy đâu, lấy sắc dụ người!!!”

Câu này Vi Vi không gào trong trò chơi mà là trong ký túc xá, thế là lập tức cô nàng bị bạn cùng phòng dùng gối đập vào đầu:

“Bối Vi Vi! Đại mỹ nữ chân chính như cậu còn gào như thế thì bọn tớ còn sống được nữa không?”

Quả vậy, Bối Vi Vi là mỹ nữ, hơn nữa còn là đại mỹ nữ siêu cấp. Nhưng mà mỹ nữ cũng có nhiều loại mà, có dạng ưu nhã, dạng gợi cảm, dạng ngọt ngào, dạng dịu dàng, dạng thực nữ...

Còn có dạng như Vi Vi – dạng bình hoa...

Tuy Vi Vi luôn cố gắng học hành, ngày ngày phấn đấu tiến đến gần dạng trí thức, nhưng mà...

Cặp lông mày đẹp, sóng mắt hút hồn, màu môi luôn đỏ như son, dáng người bốc lửa, Bối Vi Vi dù cho có khoác lên người bộ đồng phục đạo mạo của Đại học A bước ra ngoài, thì cũng sẽ không ai cảm thấy cô là sinh viên của một trường đại học danh tiếng cả.

Vi Vi nhớ đến chuyện đáng hận đó, tiếp tục đập đầu vào bàn.

Trong máy tính, Lôi Thần Ni Ni tiếp tục buồn dưa: “Hồi đó cũng nghe nói Tiểu Vũ Yêu Yêu muốn cưới ai đó trong bảng xếp hạng đẳng cấp, không ngờ lại là với Chân Thủy Vô Hương, nhưng mấy đợt trước cũng thường thấy Chân Thủy và cô ta luyện cấp với nhau thật.”

Quả nhiên là trong lúc cô không có ở đó đã nảy sinh “gian tình” với nhau, Vi Vi gửi đi một biểu tượng gương mặt bị shock nặng.

“Thực ra cũng không trách Chân Thủy được, Vi Vi à, thực ra...”

“Thực ra cái gì?” Vi Vi đã đập xong đầu vào bàn, cầm ly trà lên uống, một tay gõ chữ.

“Thực ra... thực lực cậu mạnh thế, đứng thứ 6 trong bảng PK (chiến đấu), và lại chưa từng đòi hỏi con trai phải trang bị đồ đạc cho, cho nên... mọi người đều nghi ngờ cậu là pê-đê đó!”

“Phụt!” Vi Vi phun hết nước lên màn hình vi tính.

CHƯƠNG 2: VI VI CƯỚP CHỒNG

Vi Vi muốn khóc mà không có nổi nước mắt, bất lực gõ chữ phản hồi: “Bạn à, mình chỉ là đến xem... cho... vui ... thôi... mà...”

Buổi tối 8 giờ đúng.

Hồng Y Nữ Hiệp lưng vác đại đao uy phong ngời ngời đứng trên cầu Chu Tước ở thành Trường An.

Đây là nơi kiệu hoa phải đi qua khi làm lễ.

Kết hôn trong Mộng Du Giang Hồ có thể rất linh đình hoặc rất đơn giản, lúc đầu Vi Vi và Chân Thủy cưới nhau rất giản dị, chỉ đến chỗ Nguyệt Lão công chứng một lúc, vì lúc đó mọi người đều nghèo mà, vả lại kết hôn vì nhiệm vụ thôi, không cần phải quá xem trọng hình thức.

Mà lễ cưới của Chân Thủy và Tiểu Vũ Yêu Yêu hôm nay không nghi ngờ gì nữa, là siêu hào nhoáng.

Hoa lễ rực rỡ, kèn trống mở đường, ba người khiêng kiệu hoa trên phố, yến tiệc bao cả tửu lầu cao cấp, nghe nói người dự tiệc còn được phát bao lì xì có 888 đồng vàng.

Trong game người người bàn tán xôn xao về hôn lễ này lâu rồi, vốn dĩ Tiểu Vũ Yêu Yêu nổi tiếng thế, mà Chân Thủy Vô Hương cũng đâu phải kẻ vô danh, nghe đồn chuyện này còn khiến cả những game thủ ở những game khác cũng phải kinh ngạc, còn có người đăng kí tạm một tài khoản để đến xem hôn lễ nữa.

Trên cầu Chu Tước, Hồng Y Nữ Hiệp vẫn đứng bất động, bóng dáng mảnh mai, biểu cảm lạnh lùng.

Và đúng vào phút này, kênh “Thế giới” đã bùng nổ.

[Thế giới] [Hoa Xuy Hoa Vũ]: Mọi người có nhìn thấy chưa, tôi thấy vợ trước của Chân Thủy Vô Hương đang đứng trên cầu Chu Tước kia!

[Thế giới] [Anh Yêu Em]: Thấy rồi, tôi nhìn thấy rồi.

[Thế giới] [Thương Tâm Kiều Hạ Xuân Ba Lục]: Nhìn thấy rồi, thờ dài, tôi thấy bóng cô ấy thật bi thương quá. Ôi thế gian, xưa nay chỉ thấy người nay cười, có ai thấy người xưa khóc đâu!

[Thế giới] [Ồ hà hà]: Khỉ thật, lại thấy Hỏa Tinh Văn, lão đây ghét nhất Hỏa Tinh Văn!

[Thế giới] [OoloO]: Nhìn thấy lâu rồi, tôi đứng bên cạnh cô ấy mà, woa a, hôm nay có chuyện vui xem rồi! Chắc cô ấy sẽ cướp chồng đây!

[Thế giới] [Nhất Tiện Cử Châu Hàn]: Ủng hộ Lô Vĩ Vi Vi cướp chồng nè! Tiểu Vũ Yêu Yêu về với ta!!

[Thế giới] [Anh yêu em]: Hỏa Tinh Văn thì sao, Địa Cầu Văn bộ tuyệt lắm hả, người phân biệt tinh cầu!

[Thế giới] [Trà sữa sô cô la]: Ủng hộ Lô Vĩ Vi Vi cướp chồng!! Nhất Tiện cút sang một bên, Tiểu Vũ Yêu Yêu là của ta!

[Thế giới] [Ồ hà hà]:: .....

Tiếp đó những kẻ bất bình đã xuất hiện.

[Thế giới] [anny]: Tuy Tiểu Vũ Yêu Yêu là mỹ nữ, nhưng tôi cũng phải thừa nhận là việc làm này của cô ta không được hay ho cho lắm, cướp chồng người ta còn vênh vang thế kia, không sợ trời phạt à!

[Thế giới] [Sét kêu oái oái]: Phải đó, Lô Vĩ Vi Vi tốt lắm, trượng nghĩa cực kỳ.

[Thế giới] [Thương Tâm Kiều Hạ Xuân Ba Lục]: Nhìn Lô Vĩ kia, đau lòng tới nỗi không nói câu nào.

[Thế giới] [Đạo Thảo 520]: Kẻ thứ ba... vốn là giai nhân... sao lại phải...

[Thế giới] [Tiểu Vũ Yêu Yêu Không Biết Nhục 108]: Hây hây, tại sao vênh vang thế nhỉ, cướp chồng nhà người ta rồi tất nhiên phải ra đây chứ, Tiểu Vũ Yêu Yêu không biết nhục không biết nhục không biết nhục không biết nhục không biết nhục, *&^%\$^&%\$\$x... (lời chửi thề bị hệ thống ngăn lại).

“Tiểu Vũ Yêu Yêu Không Biết Nhục 108” này là kẻ thù của Tiểu Vũ Yêu Yêu, không biết có mối thâm thù tới cỡ nào mà bình thường không có gì cũng phải ra chửi vài câu, nghe nói cũng bị giết chết bao nhiêu lần rồi, nhưng càng giết càng dửng dưng, bị cấm nói lại đăng nhập từ đầu, con số sau ID của anh ta chính là đại diện cho số lần bị cấm vào.

Người này mới xuất hiện, đám bạn thân của Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng không nhận nổi nữa.

[Thế giới] [Tiểu Vũ Phi Phi]: Cái đũa không biết nhục kia câm miệng lại! Còn nữa, ai nói Yêu Yêu là kẻ thứ ba, đừng có quá kiêu ngạo thế, đáng để Yêu Yêu của bọn ta là kẻ thứ ba à!!!

[Thế giới] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Ai muốn đến cướp chồng thì thử xem, đừng có tưởng là lên được bảng xếp hạng PK là ngon lắm, gia tộc Tiểu Vũ bọn này đều ở đây cả, chỉ sợ người ta không dám tới!

[Thế giới] [wsn]: Con gái mà lên bảng PK thì chắc chắn là khủng long siêu to, Chân Thủy lựa chọn quá đúng!

Theo sự bùng phát của kênh [Thế giới], mọi người đều lần lượt chạy đến cầu Chu Tước.

Bối Vi Vi ra khỏi nhà vệ sinh, bước đến trước vi tính liền nhìn thấy cảnh tượng như thế này, Hồng y Nữ hiệp xung quanh nghìn nghịt người xúm đen xúm đỏ, nhưng rất biết ý với nhau mà chừa ra một khoảng vòng tròn xung quanh Nữ hiệp, để Nữ hiệp cô độc, bóng dáng thê lương đứng ngay chính giữa.

Sau đó những người xung quanh bắt đầu gõ chữ tới tấp, tần suất cao nhất là – “Ủng hộ Lô Vĩ Vi Vi cướp chồng! Ủng hộ Lô Vĩ Vi Vi cướp chồng! Ủng hộ Lô Vĩ Vi Vi cướp chồng! Ủng hộ Lô Vĩ Vi Vi cướp chồng! Ủng hộ Lô Vĩ Vi Vi cướp chồng! Ủng hộ Lô Vĩ Vi Vi cướp chồng!”

Vi Vi mắt chữ O miệng chữ A.

Cô chỉ mới đăng nhập vào game, sau đó đứng trên cầu Chu Tước, rồi đi nhà vệ sinh, nhiều nhất cũng chỉ năm phút, thế mà đã xảy ra chuyện gì thế này?

Cướp chồng?

Đúng, trong game quả thực có thể cướp chồng, có điều một là phải giao nộp một khoản phí cực lớn cho hệ thống, hai là phải PK ba trận liên tục toàn thắng, cuối cùng còn phải được sự đồng ý của người bị cướp... Nếu đối phương không chấp nhận thì vẫn bị phán là cướp chồng thất bại, nên trừ khi yêu đến mù quáng quyết liệt quá, đến mức não liệt rồi mới tính đến chuyện cướp chồng.

Tóm lại cô đã làm chuyện gì mà đến nỗi mọi người đều hiểu lầm là cô muốn cướp chồng?

Vi Vi khó chịu nhìn đi nhìn lại, trong lòng suy đi tính lại rằng nếu bây giờ cô bỏ chạy như điên, thì có khi nào bị đám đông nhiều chuyện kia cho rằng mình đau lòng rơi lệ bỏ chạy không?

Vi Vi một mặt bị giảng xé bởi suy nghĩ nên chạy hay không chạy, một mặt bám xem danh sách bạn thân đang nhảy lên không ngừng, đều là hỏi xem có chuyện gì, Vi Vi chẳng trả lời một ai, tắt hết tất cả. Kênh bang phái cũng đang bàn tán xôn xao, bọn con trai đa số ủng hộ Chân Thủy, đám con gái đa số ủng hộ Vi Vi, còn có một số người khuyên Vi Vi đừng nghĩ quẩn, đều là người cùng một bang, đừng làm chuyện dại dột.

Lúc này danh sách bạn lại nhảy lên, Vi Vi mở ra, người gửi thư đến là Chân Thủy Vô Hương. Hình như anh ta cũng hơi nóng rồi, giọng điệu không còn khách sáo nữa. “Chuyện gì thế, hôm qua muội rất sáng khoái mà? Hơn nữa ta đã bồi thường rồi, chính muội không cần.”

Vi Vi muốn khóc mà không có nước mắt, bất lực gõ chữ phản hồi: “Bạn à, mình chỉ là đến xem... cho... vui ... thôi... mà...”

CHƯƠNG 3: ĐƯỢC CẦU HÔN

Gió nhẹ thổi qua, cành liễu thướt tha, chàng trai dưới gốc liễu toàn thân áo trắng không nhuốm bụi trần, khoác một cây đàn cổ, tà áo bay bay, rất có mùi vị phong độ xuất trần.

Vi Vi tiến thoái lưỡng nan, hoảng loạn rút lui thì rất không nữ hiệp, đứng lại thì cũng quá giống kẻ cướp, thế là Vi Vi trong cái khó ló cái khôn, vén áo lên, ngồi xuống.

Nhân vật trong Mộng Du Giang Hồ ngồi xuống, có thể là nghi ngại, có thể là để phục hồi nội công, còn có một dạng khác giống như Vi Vi bây giờ - ngồi xuống bày hàng ra bán đồ.

Khi Vi Vi đặt tên gian hàng – “Bán dược phẩm cực rẻ”, các game thủ xung quanh đều lần lượt im bật. Vi Vi gõ chữ rao hàng như bay: “Nhìn đây nhìn đây, xem đây xem đây, Lô Dược Phẩm mới ra của Mãn Cấp Dược Sư, giảm 20% bán rẻ đeeee...”

Câu này vừa thốt ra, các game thủ vốn đang đợi xem trò vui bỗng chốc sôi sục hẳn.

Giờn chơi sao, các loại thuốc mà Mãn Cấp Dược Sư làm thì không có bán trong cửa hàng của hệ thống, chỉ có đánh quái vật thỉnh thoảng mới nấu vài thứ, thuốc loại có giá mà không nơi tiêu thụ, tuy trong đây có khá nhiều Mãn Cấp Dược Sư, nhưng họ đều chỉ phục vụ cho bang phái của mình, hiếm khi mang thuốc mình làm ra để bán. Giờ lại có thuốc Mãn Cấp được bán rẻ! Các game thủ trên cầu Chu Tước kích động, thoáng chốc chen lấn lên, chớp mắt đã nhấn chìm bóng dáng nhỏ bé của Hồng y Nữ hiệp.

Kiệu hoa đã đến, kiệu hoa lướt qua như bay.

Kiệu hoa vốn vẫn từ từ di chuyển chẳng hiểu vì sao mà lúc đi ngang cầu Chu Tước bỗng tăng nhanh tốc độ, tích tắc đã khuất dạng ở đầu cầu.

Thuốc của Vi Vi bán cũng được giành giật mua hết trong khoảng thời gian ngắn ngủi, các game thủ thấy không còn gì hay để xem nữa cũng dần dần tản ra, trên cầu Chu Tước vốn dĩ

rất ít người lui tới, chỉ khi kết hôn mới náo nhiệt một phen, trong chốc lát lại hồi phục sự yên tĩnh.

Vi Vi thu dọn quây hàng đứng dậy, vừa chuẩn bị rời khỏi đó thì bỗng nghe thấy dưới cầu có người gọi mình.

“Lô Vĩ Vi Vi.”

Vi Vi nhìn về phía người ấy.

Xiên về phía bên kia cầu có một gốc dương liễu, người đó đang đứng dưới tán cây, gió nhẹ thổi qua, cành liễu thướt tha, chàng trai dưới gốc liễu toàn thân áo trắng không nhuốm bụi trần, khoác một cây đàn cổ, tà áo bay bay, rất có mùi vị phong độ xuất trần.

Vi Vi mắt đứng tròn.

Mắt đứng tròn không phải vì chàng trai áo trắng quá đẹp trai, tuy quả thực là rất đẹp, nhưng hình tượng Bạch Y Cầm Sư trong game thì không hề hiếm thấy, nhìn nhiều rồi cũng thành quen.

Mà là vì tên của chàng trai đó.

Nhất Tiểu Nại Hà.

Đệ nhất cao thủ của game – Nhất Tiểu Nại Hà.

Trong game này, một người được xưng tụng là đệ nhất cao thủ, không chỉ có đẳng cấp cao mà thôi, anh ta bắt buộc phải có trang bị mạnh, phải PK giỏi, thao tác phải chuẩn, điểm quan trọng nhất là, bắt buộc nhân dân tề (tiền Trung Quốc) phải nhiều.

Vậy nên Lô Vĩ Vi Vi lần đầu nhìn thấy Nhất Tiểu Nại Hà, không nhìn được vừa nhìn đã thấy vui sướng, vừa nhìn đã thấy tiền vàng.

Đại Thần đó!

Thần tượng đó!

Người có tiền đó!

Vi Vi chạy xuống dưới cầu, gỡ một cái mặt cười: “Nại Hà huynh nghe danh đã lâu, huynh kêu muội à?”

Nhất Tiểu Nại Hà “ừ” một tiếng, sau đó hệ thống báo với Vi Vi: Nhất Tiểu Nại Hà đề nghị thêm bạn.

Vi Vi vội vã nhấn nút đồng ý, cũng tiện thêm luôn Nhất Tiểu Nại Hà. Nhất Tiểu Nại Hà không phải là người dễ thêm bạn, danh sách bạn của các cao thủ cấp cao đều thường xuyên đóng kín, Vi Vi có lúc bị quá nhiều người thêm bạn nên đôi khi cũng phải đóng lại.

Nhất Tiểu Nại Hà một lúc sau lại gửi tin đến: “Muội cảm thấy hôn lễ vừa rồi thế nào?”

Vi Vi rầu rĩ, chẳng lẽ Đại Thần cũng đến để hóng chuyện? Vi Vi trả lời rất ngoại giao: “Rất là long trọng.”

Nhất Tiểu Nại Hà: “Vậy muội có muốn một hôn lễ to hơn thế?”

Vi Vi ngẩn ra.

Nhất Tiểu Nại Hà: “Kết hôn với ta đi.”

Vi Vi thấy, cũng may hôm nay mình không uống nước, không thì màn hình hiển thị lại bị phun nữa rồi, Vi Vi có chủ ý đẩy ly trà ra xa hơn một chút, nhìn vào màn hình.

Trên đó, nhân vật Nhất Tiểu Nại Hà vẫn yên lặng đứng dưới gốc cây, rất tự nhiên, cũng rất cởi mở. Vi Vi nhìn một hồi lâu, gửi lại: “Đại Thần... huynh bị trộm ID rồi hả = =”

Nhất Tiểu Nại Hà tỏ ra không thích thú lắm với sự hài hước của Vi Vi, gõ biểu cảm “trầm mặc”: “Muội đã thấy tin tức mới trên trang chủ chưa, về cuộc thi PK lớn giữa các cặp đôi.”

Vi Vi: “Đợi đã, muội đi xem sao.”

Vi Vi mở trang chủ, liếc thoáng qua đã thấy mấy chữ to “Cuộc thi PK cặp đôi”. Nhanh chóng lướt xem thì đa phần cũng hiểu ra. Cuộc thi PK cặp đôi, nghe tên là biết nghĩa, là cuộc thi PK với đơn vị là các cặp đôi, các cặp vợ chồng game thủ báo danh trước tiên phải PK trước trong các kênh đấu, ba hạng đầu trong mỗi kênh sẽ đạt được phần thưởng nhất định, sau đó cặp hạng nhất mỗi kênh PK toàn game, ba hạng đầu sẽ đoạt được phần thưởng siêu cấp, phần thưởng cho cặp hạng nhất càng phong phú đến mức Vi Vi phải thêm thường nhỏ dãi.

Vi Vi: “Huynh tìm muội để kết hôn là vì cuộc thi PK này sao?”

Nhất Tiểu Nại Hà: “Ừ.”

Vi Vi: “Vã mồ hôi, tại sao lại tìm muội?”

Nhất Tiểu Nại Hà cũng thẳng thắn: “Muội là nữ game thủ duy nhất trong top 10 bảng PK.”

Vi Vi hơi rung động, vị Nại Hà tiên sinh này rất mạnh, đứng đầu bảng PK, bảng trang bị cũng hạng đầu, vũ khí và vật cung đều là thần cấp, nếu như liên thủ với anh ấy, hạng nhất trong game này ít nhất cũng nắm trong tay được nửa phần. Nhưng lần đầu kết hôn của cô vì nhiệm vụ, chẳng lẽ kết hôn lần hai lại là vì PK?

Vi Vi lại cảm thấy choáng.

Có điều nói đi nói lại thì nếu không vì nhiệm vụ, không vì PK, cô hà có gì phải đi kết hôn với người lạ chứ? Và lại phần thưởng hậu hĩnh như thế...

Vi Vi nghiên răng: “Cưới thôi!”

Vì đã hạ quyết tâm nên Vi Vi rất sáng khoái, “Đi, đội chúng ta đến Nguyệt Lão thôi.”

“Đội đã.”

“Sao cơ?” Chẳng lẽ cô nhận lời quá thoải mái nên Nại Hà tiên sinh bị dọa chạy mất dép rồi ư - -

Nhưng sự thực nghiêm nhiên không như Vi Vi tưởng tượng, Nhất Tiểu Nại Hà nói: “Ta phải chuẩn bị nữa, ba ngày sau, 8 giờ.”

Vi Vi ngơ ngẩn, gõ chữ như bay: “Chuẩn bị gì chứ?”

“Hôn lễ.”

Vi Vi: “Công chúng một lát là được rồi, kết hôn chỉ vì cuộc thi, đâu cần quá long trọng đâu?”

Nhất Tiểu Nại Hà: “Không được, hôn lễ của Nhất Tiểu Nại Hà ta sao có thể tùy tiện được.”

Vi Vi: “.....”

CHƯƠNG 4: TRƯỚC LỄ CƯỚI

Nại Hà rất điềm tĩnh đánh một hàng chữ: “Ừ, tam tẩu của các cậu trước kia đã lỡ cưới người không tốt, mọi người đừng kì thị cô ấy.”

Nếu đã quyết định kết hôn rồi thì mọi người xem như đã quen biết nhau vậy.

E hèm, logic của câu này hình như hơi kỳ kỳ...

Thế là hai ngày tiếp sau, Vi Vi đều bám theo Nhất Tiểu Nại Hà, còn gia nhập vào nhóm cố định của anh, trong đội của Nại Hà cũng đều là cao thủ, có hai người trong đó Vi Vi từng PK với họ, nhưng sự quen biết cũng chỉ giới hạn ở việc biết ID mà thôi.

Vi Vi lần đầu gặp họ là thế này.

Hầu Tử Tửu: “Hoho, người mới.”

Ngu công leo núi: “Nại Hà, em gái này là ai đó?”

Nhất Tiểu Nại Hà: “Vợ sắp cưới của tớ.”

Anh nói thật quá tự nhiên, Vi Vi choáng một lúc rồi gỡ mặt cười: “Chào cả nhà ^_^”

Mô-za-a: “Woa, tam tẩu.”

Ngu công leo núi: “Khỉ thật, độc thân suốt kiếp cũng sắp kết hôn rồi.”

Mọi người lao nhao nói chuyện hồi lâu, chúc mừng hồi lâu, bỗng nhiên có người nói: “ID của tam tẩu hơi quen quen.”

“Cậu nói thế làm tớ cũng thấy vậy, tam tẩu hình như đã từng được lên bảng?”

Hầu Tử Tửu tâm thẳng miệng nhanh: “Tớ nhớ ra rồi, Lô Vĩ Vi Vi, chẳng phải là vợ trước của Chân Thủy Vô Hương đó sao?”

Trong đội bỗng chốc lặng phất, không khí có vẻ kỳ quặc. Vi Vi vừa định nói họ kết hôn là vì cuộc thi PK thì đã thấy Nại Hà rất điềm tĩnh gõ ra một hàng chữ: “Ừ, tam tẩu của các cậu

trước kia đã lỡ cưới người không tốt, mọi người đừng kì thị cô ấy.”

Vi Vi ghen khoai.

Từ đó Vi Vi đã giác ngộ ra: Lúc đánh quái vật làm nhiệm vụ với Nại Hà huynh, nhất định không được ăn vật không được uống nước. Lỡ như anh ấy nói câu kinh người, cô không bị ghen thì màn hình cũng bị phun.

Diệt boss làm nhiệm vụ với nhóm người này đương nhiên là cực vui, đầu tiên là mọi người hòa hợp với nhau, kế tiếp là hiệu quả cũng cực kỳ cao. Con boss cũ trước kia Vi Vi và các bạn trong bang phải muốn diệt, ở đây chỉ vài lần đã làm xong. Nói đến đây nhất thiết phải nhắc đến Đại Thần, chức vụ của anh là Chăm Sư. Chức vụ Chăm Sư này thì, có vẻ hơi kỳ quặc trong Mộng Du Giang Hồ, thuộc loại cái gì cũng biết một chút nhưng chẳng có gì giỏi. Nói đơn giản là biết đơn độc tấn công, biết đánh phối hợp, biết trợ công, biết trị thương, nhưng đánh nhau thì không bằng đao khách kiếm khách, trợ công trị thương không bằng trợ thủ chuyên nghiệp, quả thực là có chút “bỏ thì thương mà vương thì tội”.

Nhưng đối với Nhất Tiểu Nại Hà thì khác.

Chức năng trị liệu vết thương của Nại Hà Đại Thần không hề thua kém bác sĩ chuyên nghiệp, sau đó thao tác giỏi, các vị trí đều nắm vững, các bạn trong nhóm hoàn toàn yên tâm, cũng không cần phân tâm chăm sóc anh. Có một lần, khi boss đánh cũng bầm dập rồi, Nhất Tiểu Nại Hà này giờ vẫn luôn đóng vai bác sĩ đột ngột rút một thanh kiếm từ cây đàn cổ ra, một chiêu “cầm trung kiếm” đâm thẳng vào chỗ chí mạng của boss, trên đầu boss hiện ra chữ đỏ cực lớn rồi đỏ “rầm” xuống.

“Cầm trung kiếm” là chức năng công kích duy nhất có thể xem như sở trường của Chăm Sư, Vi Vi cũng nhìn thấy nhiều lần rồi, nhưng chưa bao giờ thấy lực sát thương mạnh đến thế, đã đuổi kịp cô rồi, Vi Vi ghen tị đến mức muốn khóc, nhất định là do trang bị của anh quá mạnh rồi aaa!!!

Việc đó đã là trước kia, đợi đến khi Vi Vi nhìn thấy vật cưng của Nhất Tiểu Nại Hà, cô đã không còn ý nghĩ đó nữa.

Vật cưng của Nại Hà là một con mèo trắng nhỏ.

Vật cưng của Vi Vi là một con hồ oai phong.

Khi hồ vẫn không đánh thắng nổi mèo con, Vi Vi còn có thể nghĩ gì được nữa.

Vẫn là Nại Hà, sau khi nhìn thấy vật cưng của Vi Vi xong ngẫm nghĩ một lúc lâu, sau đó nói: “Đợi chúng ta kết hôn rồi thì cho bọn nó cưới nhau luôn thể.”

Vật cưng có thể kết hôn là một chức năng đặc biệt khác với mọi game khác của Mộng Du Giang Hồ, nam nữ game thủ có thể cưới nhau, sau đó chủng tộc vật cưng lại giống nhau thì có thể kết hôn, rồi sản sinh ra một chức năng nhỏ nào đó, nghe nói khi hòa hợp đến một điều kiện nhất định rồi còn có thể sinh ra hậu thế nữa.

Vi Vi nói: “Nhưng chủng tộc bọn nó khác nhau mà.”

Nhất Tiêu Nại Hà nói: “Con của ta chỉ là hồ con biến dị thôi.”

Thì ra con mèo nhỏ này cũng là hồ kia à, thảo nào trên trán có hoa văn chữ “vương”, Vi Vi cuối cùng đã tìm thấy lại chút lòng tự tôn, hồ thua hồ, cũng không xem là mất mặt lắm.

“Được thôi được thôi, để chúng kết hôn đi.” Vi Vi vui mừng hơn hở, mèo con của người ta là cấp thần thú, hồ nhà cô chẳng qua là một con hồ bình thường mình tự chọn, nghĩ gì thì cũng là trèo cao, Vi Vi buột miệng hỏi, “Mèo con của huynh là cái à?”

“Không, đực.”

“..... Hồ nhà muội cũng là đực.”

Vi Vi buồn rầu, quả nhiên, con dâu thần thú không dễ cưới tí nào...

*****

Hôm kết hôn là thứ bảy, mới sáng sớm Vi Vi đã chạy đến thư viện tự học theo thói quen. Nói ra thì bạn Vi Vi cũng thật khắc khổ, không khắc khổ thì không được, ở một trường đại học thế này, ở một khoa như khoa Công nghệ thông tin này, học sinh nào không nhanh nhẹn, hơi tụt hậu tí là bị đánh ngay.

Tự học đến hơn bốn giờ chiều, Vi Vi đã hơi nhấp nhòm không yên, liên tục xem đồng hồ, vừa đến năm giờ là thu dọn hết

sách vở rồi chạy như bay đến nhà ăn. Ăn xong cơm về đến ký túc vào game chơi, Nhất Tiêu Nại Hà không ở đó, tên những người khác trong nhóm cũng xám xịt, Bối Vi Vi thăng cấp chóng mặt tự vác dao đi chém quái, đang chém rất happy thì bạn cùng phòng lục tục kéo về.

Ký túc của Vi Vi là phòng 4 người, ngoài cô ra, còn có Hiểu Linh, Ty Ty và Nhị Hỷ, đều là bạn cùng khoa Công nghệ thông tin, và bốn người các cô cũng là 4 nữ sinh duy nhất năm thứ hai của khoa này.

“Vi Vi, đừng chơi nữa, sáu giờ là khoa chúng ta đấu bóng rổ với khoa Sinh Hóa đó, cùng đi xem nhé.” Hiểu Linh vừa thay đồ vừa nói.

Vi Vi vừa chém quái vừa lắc đầu: “Các cậu đi đi, hôm nay tớ có việc.”

“Đùa, cậu mà có việc gì, chỉ chơi game thôi mà, đi đi, Đại Chung nói hôm nay Tiêu Nại sẽ đến đó.”

“A! Thật không? Tiêu Nại!!” Ty Ty và Nhị Hỷ cùng hét lên.

Vi Vi cũng mắt sáng rực quay đầu lại.

Hiểu Linh tuy cần hiệu quả như vậy nhưng thấy bạn mình thế thì, “Chịu không nổi các cậu, mê trai gì mà kinh thế, nhìn Vi Vi kia, trấn tĩnh biết bao.”

Vi Vi lật đật giơ tay: “Đừng nói oan tở, tở cũng mê.”

Nói thực thì bốn cô nữ sinh phòng Vi Vi đã được xem là rất không mê trai rất không mê trai rồi, nhưng trên thế giới này cũng có một dạng nhân vật mà bảo người ta không mê thì rất không bình thường.

Chẳng hạn như Tiêu Nại.

Tiêu Nại của khoa Công nghệ thông tin, nhân vật phong vân đẳng cấp nhất Đại học A, nếu trường mà cũng làm một bảng xếp hạng như trong game thì no.1 chắc chắn cũng về tay Tiêu Nại chứ không lẫn vào đâu được. Trước tiên khoan nói đến chuyện chàng là thiên tài trong lĩnh vực phần mềm khiến người ta bàng hoàng thán thốt, và cả chuyện mang về vinh quang cho trường khi vào học được hơn ba năm đã dẫn đội đi tham gia cuộc thi lớn về lập trình quốc tế ACM, chỉ riêng

chuyện chàng tinh thông đàn tranh cò vây, còn từng là tuyển thủ bơi lội đại diện cho trường tham gia thi đấu giành giải vàng v.v... đã khiến đám học sinh đủ hít khói rồi. Ngoài ra tướng mạo cũng rất tuấn tú ưu nhã, phong thái tuyệt đỉnh, quả khiến người ta không xiêu vẹo cũng khó.

Có điều mê thì mê chứ con gái trong khoa chẳng ai dám vượt lên theo đuổi chàng, một mặt là do chàng rất ít khi đến trường, tuy cùng một khoa nhưng không thân quen, mặt khác là, chàng đứng ở một nơi quá cao, và cũng quá ngạo mạn, trong thần thái luôn toát lên vẻ hờ hững thờ ơ khiến người khác không dám đến gần.

Vi Vi chỉ có ít lần đứng xa xa nhìn thấy anh, trong đó có lần thấy anh từ chối một cô bạn ở khoa khác, cô nàng ấy chặn anh lại để đưa một thứ gì đó kiểu thư từ, chắc là thư tình, kết quả đừng nói là người ta không nhận mà còn không thèm liếc mắt nhìn một cái, bước chân cũng không hề chậm tí nào, cứ thế mà lướt qua.

Kỳ quặc là, anh ta ngạo mạn thế, nhưng quan hệ với bọn con trai thì rất tốt, nam sinh trong khoa đều rất phục anh, nghe nói anh đã lập công ty riêng từ lâu, không ít cao thủ trong khoa đã bị chính anh khoét đi mắt.

Truyền thuyết về Tiêu Nại còn rất nhiều mà phần lớn cũng từ các thầy cô mà ra, vì cha mẹ anh là giáo sư khoa khảo cổ và lịch sử của trường. Nghe nói cha mẹ Tiêu Nại đều bản tính thanh cao và thanh bần truyền thống, đến Tiêu Nại thì bỗng đột biến gene, mới học cấp hai đã biết hợp tác với ông chủ mở tiệm internet, khi ấy máy tính còn chưa phổ cập, đứng vào thời điểm các tiệm internet ăn nên làm ra nhất, còn có lời đồn anh bán nhà bán cửa để chơi cổ phiếu kiếm tiền bạc tỉ, loạn xạ cả lên, không biết đâu thật đâu giả.

Chỉ là một con tôm nhỏ trong khoa, Vi Vi đương nhiên cũng rất hâm mộ Đại Thần, mấy phần mềm nhỏ rất dễ sử dụng trong máy tính của cô là tác phẩm làm chơi của Đại Thần n năm trước đây. Đại Thần nay đã là sinh viên năm cuối, sau này càng không thể thấy được anh trong trường rồi, Vi Vi nhìn vào game, biểu tượng của Nhất Tiểu Nại Hà vẫn xám xịt, lại nhìn đồng hồ, 5 giờ 40, thế là nhân đó tắt máy tính, chạy đến nhà thi đấu bóng rổ với đám bạn cùng phòng.

Lúc đến đó thì không khí đã huyên náo lắm rồi, bạn trai của Hiếu Linh là Đại Chung đứng trước cửa đón các cô, đưa vào chỗ ngồi đã để dành trước.

Hiếu Linh vừa đi vừa nói: “Đại Chung, Tiêu Nại đâu, anh nói là anh ấy sẽ ra sân mà?”

Đại Chung bắt mắt: “Em đến để xem anh hay xem anh Tiêu?”
Đại Chung là hậu vệ chủ lực của đội bóng rổ khoa Công nghệ thông tin, hôm nay chắc chắn phải ra sân.

Hiếu Linh không chịu thua: “Đương nhiên là đến xem Tiêu Nại rồi, anh có gì đáng xem đâu.”

Ba cô còn lại cũng gật đầu, Đại Chung tuyệt vọng, ủ rũ hồi lâu mới nói: “Anh Tiêu chắc chắn không thi đấu đâu, còn có đến xem hay không thì chưa biết, hình như có chuyện đột xuất.”

Đám con gái bỗng thấy thất vọng, nếu vừa nãy ánh mắt còn lóe lên ánh sáng 100W thì giờ chỉ còn lại chừng 10W, có điều vẫn may, không khí cuồng nhiệt trong nhà thi đấu rất nhanh đã làm các cô hưng phấn trở lại.

Đang lúc đợi trận đấu bắt đầu thì một cậu chàng cao to khoác áo đồng phục thi đấu của khoa Công nghệ thông tin bước đến trước mặt các cô, nói chính xác là, bước đến trước mặt Vi Vi, đầu cúi thấp, dáng vẻ lúng túng không nói nổi câu nào, tai đã đỏ nhừ lên.

Bọn Hiếu Linh lúc đó trong lòng dội lên ba chữ - lại nữa rồi!

Quả nhiên, ngần ngừ một lúc lâu, cậu chàng cao lớn khỏe mạnh ập úng nói: “Vi Vi sư tử, nếu bọn em thắng thì em có thể mời chị đi ăn khuya không?”

Vi Vi vẻ trấn tĩnh nhìn lại cậu ta, hỏi ngược lại: “Cậu có thua không?”

“Tất nhiên là không!” Cậu chàng bị khích, ngẩng đầu lên.

“Vậy cố lên nhé!” Vi Vi nở nụ cười cung chiêu như trưởng bối (?), rất chi là đại tử khuyến khích tiểu sư đệ.

“Vâng! Sư tử! Em nhất định sẽ thắng!”

Tiểu sư đệ ôm quả bóng rổ rất phấn khích chạy vào sân.

“.....”

“.....”

“.....”

Bên trên là tiếng lòng của ba người Hiểu Linh, Nhị Hỷ, Ty Ty.

Nhị Hỷ nói: “Tiểu sư đệ này dễ lừa thật đó.”

Ty Ty phản bác: “Ghét nhất kiểu bọn nhóc ranh này, lấy thắng thua trong trận đấu ra ép người, nếu Vi Vi từ chối thì lại chẳng thua rồi còn đổ thừa ấy chứ.”

Hiểu Linh: “Thủ đoạn từ chối của Vi Vi nhà ta càng ngày càng lợi hại!”

Vi Vi cười hì hì, vờ làm ra vẻ khiêm tốn: “Quá khen quá khen, làm nhiều rồi cũng thành quen ấy mà.”

Tiếp theo là một người nào đó bị đánh một trận không thương tiếc, thiếu nợ đòn điển hình mà!

CHƯƠNG 5: HÔN LỄ LINH ĐÌNH

Ngắm nhìn sương mù lãng đãng bao trùm núi non, cảnh sắc hệt như tiên cảnh, Vi Vi ngẩn ngơ một lúc lâu rồi mới nói: “..... Đại Thần, huynh thật là quá chuyên nghiệp rồi.”

Trận đấu cuối cùng là khoa Công nghệ thông tin thắng, chính thức tiến quân vào bảng bốn đội mạnh nhất trường. Sinh viên khoa Công nghệ thông tin đương nhiên vui mừng hỉ hả, có điều Tiêu Nại vẫn không xuất hiện, bọn con gái không tránh khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Trận đấu vừa kết thúc, Vi Vi liền vội vã trở về phòng mình, mở game lên, trong danh sách bạn đã thấy biểu tượng của Nhất Tiểu Nại Hà sáng rồi, Vi Vi vội gửi cho anh một tin nhắn: “Xin lỗi, muộn đến trễ!”

Nhất Tiểu Nại Hà: “Không sao, đến miếu Nguyệt Lão thôi!”

Vi Vi cười ngựa phi thẳng đến miếu Nguyệt Lão, lập tức bị dòng người cuộn cuộn trước mặt dọa cho chết khiếp, vội chạy vào bên trong miếu, cũng may trong đó không đông lắm, chỉ có mấy người đang đứng nói chuyện.

Vi Vi bước đến bên Nhất Tiểu Nại Hà: “Sao nhiều người quá vậy?”

Vi Vi thì lại chẳng gọi một người bạn nào cả, một là cũng chẳng quan trọng gì, hai là tái hôn cấp tốc vậy cũng thấy hơi xấu hổ.

Nhất Tiểu Nại Hà: “Muội hỏi họ kìa!”

Vi Vi nhìn những người khác, trong đó có một người tên là Cập Thời Vũ nói: “Hi hi, cung hỉ cung hỉ, tôi gọi những người rảnh rang trong bang phái đến cả, lát nữa cưới ngựa theo sau kiệu hoa, xem chừng rất hoành tráng!”

Một người khác cũng nói: “Bang chúng tôi cũng đến rồi!”

Cập Thời Vũ nói: “Mọi người đều đang đợi bao lì xì của Nhất Tiểu Nại Hà mà, ha ha ha.”

Vi Vi toát mồ hôi, bên ngoài chắc cũng phải đến mấy trăm người, người nào mà cũng phát bao lì xì thì Nại Hà đến phá sản mất.

Đúng vào lúc này, Vi Vi nhận được một yêu cầu giao dịch từ Nhất Tiểu Nại Hà, trong bảng giao dịch có mấy thứ trang bị, không cần nhìn kỹ, chỉ cần liếc sơ qua cũng thấy phát ánh hào quang, biết ngay là mấy thứ này ít nhất cũng phải cấp Tiên Khí. Vi Vi kinh ngạc: “Đây là?”

Nhất Tiểu Nại Hà ít lời nhiều ý: “Sính lễ.”

Vi Vi roi nước mắt.

Đây, đây chính là cảm giác tóm được một món hời mà người ta thường đồn đại đó sao?

Thật là, thật là quá quá quá quá sướng!

Nhưng Vi Vi đã rất nhanh phục hồi lại sự bình tĩnh, bám vào từ chối giao dịch. Mấy thứ trang bị này chắc chắn rất đắt, cô vẫn chưa đến nỗi mặt dày mà lấy miễn phí đồ của người khác.

Nhất Tiểu Nại Hà lại gửi tin đến: “Nhận đi, sắp tới PK phải dùng mà.”

Thì ra là thế, Vi Vi nghĩ ngợi rồi chợt nảy ra một ý, bèn bấm chấp nhận, sau đó lấy trang bị tốt nhất của mình – một chiếc nhẫn gia tăng tốc độ - đưa cho anh.

Nhất Tiểu Nại Hà đánh một dấu chấm hỏi.

Vi Vi nói: “Hồi môn.”

Vi Vi ở bên ngoài hơi đỏ mặt, hai hôm nay đùa giỡn với đám người trong bang phái quen rồi, nói những câu này lại có thể thuận miệng đến vậy. Hơn nữa “hồi môn” của mình và “sính lễ” của người ta không thể so sánh được, Vi Vi áp úng thêm một câu: “Ít hơn chút, sẽ bù sau.”

Nhất Tiểu Nại Hà gõ một khuôn mặt cười: “Được.”

Sau đó lại thêm: “Thực ra muội đến là tốt rồi.”

Vi Vi tiếp tục đỏ mặt.

Sính lễ hồi môn trao đổi xong, hai người đứng trước tượng Nguyệt Lão bái đường, hệ thống tuyên bố: Lô Vĩ Vi Vi và

Nhất Tiểu Nại Hà tâm đầu ý hợp, ở miếu Nguyệt Lão cùng hứa mãi mãi bên nhau, đời này kiếp này không bao giờ xa nhau, vĩnh kết đồng tâm.

Tin này vừa lan ra, không hề ngoài dự kiến, kênh [Thế giới] lại bùng nổ...

Vi Vi vừa ngồi trên kiệu hoa dạo ngắm phố phường, vừa xem đám game thủ bàn tán trong kênh [Thế giới], vì tân nương không cần đi bộ nên Vi Vi rảnh rỗi, lại thuận tay cầm quyển bài tập Anh văn cấp sáu lên làm.

Người trong kênh [Thế giới] ai ai cũng bàn tán đến hai buổi hôn lễ lần lượt diễn ra trong vòng ba ngày vừa qua, nói tốt cũng có mà châm biếm mỉa mai cũng chẳng thiếu, còn có người giễu cợt Nhất Tiểu Nại Hà đã nhặt phải giày rách của Chân Thủy Vô Hương, Vi Vi đều xem như chuyện vặt, có điều ghi nhớ ID của người này rồi, quyết định sau này hễ cứ gặp là chém thôi.

Còn có game thủ rất thú vị làm một cuộc so sánh:

[Thế giới] [Kẹp vạt quần đè tia nước]:

Tân lang, Nhất Tiểu Nại Hà VS Chân Thủy Vô Hương, Nhất Tiểu Nại Hà thắng!

Tân nương, Lô Vĩ Vi Vi VS Tiểu Vũ Yêu Yêu, Tiểu Vũ Yêu Yêu thắng!

Về hôn lễ, nhìn số lượng hoa là biết ngay, Nhất Tiểu Nại Hà toàn thắng!

Lập tức có người quen nhảy vào.

[Thế giới] [Ngu công leo núi]: Ai nói Tiểu Vũ Yêu Yêu thắng, tam tẩu của bọn ta mạnh hơn Tiểu Vũ Yêu Yêu nhiều, không tin đến PK.

[Thế giới] [Hầu tử tử]: Đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK!

Vi Vi cười co rút người.

Đường phố trong game đông ken, Vi Vi lơ đãng làm bài tập, thỉnh thoảng liếc nhìn một cái, sau đó nhìn thấy đoạn đối thoại như sau trong kênh [Thế giới]:

[Thế giới] [Hoa tuyết bay]: Trước kia tôi từng thấy Nhất Tiểu Nại Hà và Tiểu Vũ Yêu Yêu đi với nhau.

[Thế giới] [Họa Thủy 123]: Tôi cũng vậy, thấy họ cùng nhau đánh quái, hình như mới mấy hôm thôi, tuần trước thì phải.

[Thế giới] [alexz]: Nói vậy là, chẳng lẽ Lô Vĩ Vi Vi bị Chân Thủy Vô Hương phụ bạc, Nhất Tiểu Nại Hà bị Tiểu Vũ Yêu Yêu bỏ rơi, sau đó những người đau lòng ấy chấp vá lại thành gia đình?

[Thế giới] [Ngõa Liệt]: Thế Nhất Tiểu Nại Hà với Lô Vĩ Vi Vi há chẳng phải là kết hợp của oán nam oán phụ ư?

Nại Hà quen Tiểu Vũ Yêu Yêu? Còn đánh quái vật chung với nhau?

Vi Vi vô thức cắn vào cây bút bi một phát.

Tuy chỉ là kết hôn vì PK, nhưng nếu hai “người chồng” trước sau đều có cùng mối quan hệ với một người con gái, thế cũng quá lán cán rồi. Vi Vi trước giờ vẫn không thích đề bụng chuyện gì, hỏi thẳng Nại Hà: “Huynh có quen với Tiểu Vũ Yêu Yêu hả?”

Nại Hà đáp: “Không quen.”

Vi Vi do dự một hồi, lại gõ tiếp: “Có người nói từng thấy hai người cùng đánh quái với nhau.”

Nại Hà: “Thế xem là quen? Ngu công từng thêm cô ta vào đội một lần, nhưng kỹ thuật kém quá, huynh đá rồi.”

Vi Vi: “.....”

Tuy biết là không nên... nhưng Vi Vi sượng điên người ==

Kiểu hoa đi dạo vòng chùng chừng mười mấy phút, rồi sau đó là yên tiệc. Nghĩ đến đó là Vi Vi thấy đau lòng, hôm trước đến tửu lâu đặt tiệc, Nại Hà đã dẫn cô theo cùng, sau đó cô chỉ có việc mở lớn mắt nhìn Nại Hà đặt loại cao cấp nhất – là loại khách ăn tiệc rồi thì có thể tăng giới hạn trên của máu lên 20%...

Tại sao lại để cho quá trời người ăn không uống không thế này, Vi Vi nghĩ mãi không ra, lại nhớ đến trước kia người ta kết hôn, cô chưa hề ăn uống miễn phí bao giờ...

Thật chẳng phải chỉ bản khoản chút chút...

Cả quá trình bữa tiệc là một đám người đến ăn rồi đi, lại một đám người đến ăn rồi đi, thêm một đám người đến ăn rồi đi... Khoảng chín giờ, tiệc cưới mới kết thúc, dưới sự hoan hô hỉ hả đưa tiễn của các bạn, Vi Vi và Nại Hà vào động phòng.

Lúc Vi Vi kết hôn với Chân Thủy Vô Hương, Mộng Du Giang Hồ chưa có phần động phòng hoa chúc này, đây là thứ mà gần đây phiên bản nâng cấp của hệ thống mới tạo ra.

Vợ chồng game thủ ở trong phòng của bên game thủ nam đủ mười lăm phút là xem như động phòng kết thúc, sau đó tặng N điểm độ thân mật, về sau mỗi ngày các cặp game thủ đều có thể động phòng một lần, mỗi lần mười phút, cũng tăng thêm độ thân mật, nhưng không thể nhiều được bằng việc động phòng hoa chúc, lúc “Mừng tròn năm” (trong game là chỉ 1 tháng) động phòng thì độ thân mật sẽ nhiều hơn.

Chuyện động phòng hoa chúc trong Mộng Du Giang Hồ rất biến thái, game thủ không thể rời khỏi phòng, cũng không thể ngồi xuống luyện nội công hay chế thuốc v.v..., trên cơ bản chỉ có thể làm hai chuyện:

Một, đứng nói chuyện.

Hai, ngồi nói chuyện.

Nên động phòng hoa chúc lại được gọi đùa là “Không đắp chăn-nói chuyện trong sáng” - -

Còn về đêm động phòng hoa chúc của Vi Vi, đến cả nói chuyện cũng được tiết giảm, vì vừa bước vào phòng, Nhất Tiểu Nại Hà đã nói: “Đợi chút, có điện thoại.”

Thế là Vi Vi một mình rảo quanh nhà của Nại Hà.

Vi Vi lần đầu đến nhà Nại Hà, không hề ngạc nhiên chút nào, nhà của anh cũng thuộc dạng cao cấp nhất, có tới mấy phòng, còn có vườn hoa, nhà của Vi Vi mà so ra thì thật chẳng khác nào nhà kho.

Vì thấy chán nên Vi Vi lại bắt đầu chuyên tâm làm bài tập Anh văn cấp 6...

Làm xong đề đọc hiểu cuối cùng, Vi Vi ngẩng đầu nhìn vào máy tính, Nại Hà đã quay lại, Bạch Y Cầm Sư ngồi trên ngựa,

so với nét phóng khoáng ưu nhã bình thường còn tăng thêm mấy phần anh tuấn mạnh mẽ.

“Lên ngựa.”

Vi Vi ưng thuận, hai người cùng cưỡi một con ngựa, đi đến Thiên Sơn Tuyết Trì, đáy Tây Hồ, Tuyết Hải Băng Nguyên, Bồng Lai Tiên Đảo... Vi Vi mỗi lúc một thấy lạ lùng, lúc đầu còn nghĩ rằng Nại Hà có nhiệm vụ nào đó phải cùng đi thực hiện, nhưng...

Vi Vi không nhịn được hỏi: “Chúng ta đang làm gì thế?”

Nại Hà: “Ngắm cảnh.”

“.....”

Thảo nào toàn đi đến những nơi phong cảnh tuyệt vời, Vi Vi toát mồ hôi một lúc, đột nhiên linh cảm lóe lên: “Chẳng lẽ là... tuần trăng mật?”

Nói xong tự mình cũng thấy choáng, Nại Hà lại không hề phủ nhận, sau đó cảnh giới thay đổi, Nại Hà lại đưa cô đến Vân Vụ Sơn Đỉnh, ngắm nhìn sương mù lãng đãng bao trùm núi non, cảnh sắc hết như tiên cảnh, Vi Vi ngẩn ngơ một lúc lâu rồi mới nói: “..... Đại Thần, huynh thật là quá chuyên nghiệp rồi.”

CHƯƠNG 6: KẺ THEO ĐUÔI – VI VI

“ ‘Ăn cơm mềm’ cũng nhiều rồi, dần dần cũng quen thôi.”

“Những người không có phu nhân bảo vệ như các cậu không hiểu được đâu.”

Tuy là đã thành vợ chồng rồi, nhưng Vi Vi lại định nghĩa quan hệ giữa mình và Đại Thần là thế này.

Đại Thần và kẻ theo đuôi.

= =

Đương nhiên, Nại Hà là Đại Thần, còn cô là kẻ theo đuôi, chém quái thì xông ra trước, xăng xái tiến lên hàng đầu... Còn về lý do tại sao Vi Vi lại có giác ngộ như thế, tất nhiên là vì bộ trang bị Tiên khí kia rồi.

Lấy không đồ của người khác thực ngại quá >o<, Vi Vi quyết định vất vả tí để bù lại!

Những ngày tháng sau khi kết hôn cũng chẳng có gì khác, phần lớn thời gian Vi Vi vẫn cùng bọn Ngũ Công đi làm nhiệm vụ để tăng cấp, thỉnh thoảng cũng cùng Nại Hà thoát ly đội ngũ để hưởng thế giới của hai người.

Mà cái gọi là “thế giới hai người” đó thực ra là nhiệm vụ phu thê thôi.

Trong Mộng Du Giang Hồ, sau khi các nam nữ game thủ kết hôn sẽ tùy thời điểm mà sản sinh ra ba loại chức năng phu thê, nếu vợ chồng cùng lúc chiến đấu, ba loại chức năng này sẽ có xác suất nhất định chủ động giải phóng ra. Và sự tăng cấp của ba loại chức năng này chủ yếu dựa vào độ thân mật của các cặp vợ chồng, còn cách nào để đạt được thì, ngoài việc động phòng khiến người ta hết nói nổi ra, nhanh nhất là làm nhiệm vụ phu thê.

Thực ra các game thủ nam nữ đạt đến cấp 30 là có thể kết hôn được rồi, nên đối với Vi Vi và Nhất Tiểu Nại Hà “kết hôn muộn” mà nói, nhiệm vụ phu thê đó thật đơn giản đến mức chẳng khác nào chuyện ăn rau, vì thế lúc chiến đấu cũng chẳng

cần đến Nại Hà Đại Thần ra tay, một mình Vi Vi cũng có thể thắng được.

Thế là cảnh tượng thường thấy chính là, Hồng Y Nữ Hiệp xông xáo phía trước đâm chém, còn Bạch Y Cầm Sư ngồi dưới gốc cây bên cạnh khe suối, nhàn nhã ung dung gảy đàn.

.....

Dù sao đi nữa, cảnh tượng nhìn có vẻ vẫn rất thần tiên rất khăng khít.

Hôm nay Vi Vi lại cùng Nại Hà đi làm nhiệm vụ, Ngu Công Leo Núi và Hầu Tử Tử rảnh rỗi nên buồn chán, nằng nặc đòi theo cho vui, kết quả thấy mấy trận liên đều do Vi Vi ra tay giết địch, Nại Hà đứng bên cạnh ngắm phong cảnh, dạo bộ, thỉnh thoảng tiếp cho Vi Vi chút máu, hai người tất nhiên rất bức bối, chỉ trích Nại Hà: “Cậu quá vô sỉ rồi, lại còn trốn sau lưng chị dâu lấy kinh nghiệm không nữa chứ!”

Nại Hà không hề thấy xấu hổ chút xíu nào, gõ một biểu tượng đang thở dài, trả lời: “‘Ăn cơm mềm’ cũng nhiều rồi, dần dần cũng quen thôi.” Nói xong còn ý nhị bổ sung thêm, “Những người không có phu nhân bảo vệ như các cậu không hiểu được đâu.”

Ngu Công Leo Núi và Hầu Tử Tử bị châm biếm kịch liệt, phần nộ kết đội lại PK với Nại Hà, tiếc là hai đánh một vẫn thua như thường, nằm dài trên đất giả chết không chịu đứng dậy. Vi Vi vừa lúc đó giết xong quái quay đầu lại, không hề thương xót, đạp lên từng người mà bước qua - -

Ngu Công Leo Núi lập tức than thở: “Chị dâu không thương tình thì thôi, lại còn đạp bọn tôi, tôi chết cũng không nhắm mắt được!”

Hầu Tử Tử: “Quả nhiên vợ chồng đồng lòng, việc gia đình quả nhiên không thể quản!”

Vi Vi choáng toàn tập. Hai người này chắc chắn lại bị Nại Hà ức hiếp gì rồi, nên mới chuyên qua châm chích cô. Mấy người này hễ mở miệng trêu ghẹo là không dừng lại được, dù gì nhiệm vụ hôm nay cũng làm xong rồi, Vi Vi lật đật nói: “Muội đi hái thuốc.”

Bỏ lại Nại Hà lướt đi như bay.

Thu thập vị thuốc trong game rất chi là buồn chán, chính là đứng ở một địa điểm được chỉ định, nhấn nút thu thập, sau đó bắt đầu đứng chờ ra. Vi Vi vừa hái thuốc, vừa lật quyển bài tập cấp sáu ra làm. Năm nay Vi Vi đăng kí thi cấp sáu, thực ra năm ngoái trong kí túc cũng có người tham gia rồi, nhưng lúc đó Vi Vi không chắc nắm được thành tích xuất sắc nên không tham dự.

Hái được một lúc, danh sách bạn sáng lấp lánh, mở ra thì là tin của Nại Hà, “Đến Thiên Sơn Tuyết Trì Tây.”

Vi Vi nhanh chóng đến nơi đó.

Thiên Sơn Tuyết Trì là một trong những cảnh cao cấp nhất hiện nay, quái vật đều rất hung dữ, vậy nên game thủ cũng rất ít. Vi Vi thoáng nhìn đã thấy Nhất Tiểu Nại Hà ở Tuyết Trì phía Tây, bên cạnh anh còn có một game thủ nam, nhưng trên người game thủ ấy lại lấp lóe ánh sáng xanh lục, dường như đã trúng phải “định thân chú”(*).

Định Thân Chú là phép thuật vô cùng cao cấp nhưng cũng vô cùng biến thái, một khi đã trúng phép thì đến bỏ chạy cũng không thể, chỉ có thể chờ ra đó mà chịu đánh cho đến khi thời hạn qua đi, Thần Thú Tiểu Mao của nhà Nại Hà có chức năng này, quả nhiên bước lại gần, Nại Hà nói: “Huynh dùng vật cứng khóa thân hấn lại rồi, muội cứ từ từ mà chém.”

Vi Vi ngờ vực, chém thì cô hiểu, nhưng mà, “Từ từ?”

“Ừ, đôi vũ khí kém nhất, từ từ chém từng chút từng chút một.”

Từng chút từng chút... toát mồ hôi, chẳng lẽ Đại Thần có thù oán với người này? Vi Vi nhìn ID của game thủ kia, Ma Đạo Thệ Huyết, hình như hơi quen quen thì phải.

Lúc này Ma Đạo Thệ Huyết cất giọng chửi rủa: “Khỉ thật! Nhất Tiểu Nại Hà! Lão đây chỉ mới mắng ngươi nhật giày rách thôi, có giỏi thì chém chết ta luôn đi, gọi người phụ nữ của ngươi đến đây chơi ta làm gì!”

Ồi!

Vi Vi nhớ ra rồi, thảo nào ID của người này quen thế, thì ra là tên đã giễu cợt Nhất Tiểu Nại Hà nhật giày rách trong kênh [Thế giới] hôm hai người kết hôn, lúc đó cô còn ghi nhớ ID

của hắn, nghĩ bụng hễ gặp là chém ngay, có điều gần đây chơi happy quá nên quên mất.

Không ngờ...

Vi Vi nhìn phía Nhất Tiểu Nại Hà áo trắng phát phơ, cứ nghĩ rằng anh vốn không quan tâm, không ngờ anh chẳng những nhìn thấy mà còn nhớ dai như vậy, vả lại trước đó anh cũng chưa hề nhắc đến, dường như không hề có chuyện này ấy...

Vi Vi vừa khùng hoảng với ý nghĩ tuyệt đối không thể đắc tội với Đại Thần, vừa mò mẫm lục lọi trong túi đồ mình.

Ma Đạo Thệ Huyết thấy Vi Vi mãi vẫn không có động tĩnh gì, trong lòng không khỏi nảy sinh hi vọng, tưởng con gái mềm lòng sẽ không đối xử tệ với hắn, chẳng ngờ một lúc sau lại thấy trên đầu cô bay ra một gương mặt cười toe toét với một hàng chữ: “Ha ha, tìm thấy rồi, cũng may vũ khí cầm tay mới của ta chưa vứt đi!”

Ma Đạo Thệ Huyết tức muốn ngất xỉu, mắt mở to nhìn chằm chằm Nữ Hiệp cầm đao chém tới chém lui, trên đầu mình nhẹ nhàng bay lên giá trị thương tật màu đỏ - “1”.

Một chút!

Cứ theo lượng máu mấy ngàn của hắn, há chẳng phải bị chém tới mấy ngàn cái sao!

Vi Vi nhún nút tự động, vui sướng ngắm Hồng Y Nữ Hiệp trong game chém trái chém phải chém trên chém dưới, Ma Đạo Thệ Huyết không ngừng kêu réo rửa xả, có điều nội dung luôn là bắt Nhất Tiểu Nại Hà phải cho hắn chết nhanh lên!

“Ta lỡ lời, ngươi giết ta một lần ta cũng chịu, giết ta nhanh lên!”

Nhất Tiểu Nại Hà chậm rãi nói: “Đừng lo lắng, ngươi không chết được đâu, lúc máu sắp hết ta sẽ giúp ngươi trị thương!”

Vi Vi thấy hơi kỳ lạ, Ma Đạo đã muốn chết rồi thì chẳng thà thoát game cho xong. Lúc chiến đấu game thủ thoát mạng thì hệ thống sẽ căn cứ tình hình cụ thể mà phán đoán rằng họ đã tẩu thoát hoặc tử vong, Ma Đạo đã không còn sợ chết, sao lại phải đứng đó chịu để họ chém.

Vi Vi nhắn tin hỏi Nại Hà: “Hắn tức đến mù mắt đầu óc luôn rồi à? Sao không chịu thoát game?”

Rất nhanh tin nhắn của Nại Hà bay đến: “Hắn đang làm nhiệm vụ liên hoàn.”

Vi Vi hoàn toàn choáng váng.

Đại Thần huynh thật là, khiến người ta dựng cả tóc gáy! Quá nham hiểm cay độc!

Nhiệm vụ liên hoàn, biến thái nhất trong Mộng Du Giang Hồ chính là nhiệm vụ liên hoàn, nhiệm vụ loại này biến thái ở chỗ, cho dù bạn đã làm được bao nhiêu vòng, chỉ cần vòng cuối cùng chưa hoàn thành thì chẳng có chút kinh nghiệm nào cả, mà nếu thực hiện xong vòng cuối cùng, đương nhiên kinh nghiệm và giải thưởng sẽ cực kỳ hậu hĩnh. Ngoài ra, nhiệm vụ liên hoàn quy định người chơi trong khi thực hiện nhiệm vụ không được tử vong, cũng không thể thoát game, nếu không phải bắt đầu lại từ đầu. Có điều, về sau các game thủ phản ứng quá gay gắt, nên hệ thống đã thay đổi một chút, dựa vào độ khó của nhiệm vụ, người chơi trong khi thực hiện nhiệm vụ có thể chết từ một đến ba lần, nhưng vẫn không được thoát game, bắt buộc phải làm xong trong một lần.

Vi Vi cũng đã từng làm rất nhiều nhiệm vụ liên hoàn, giờ đây ngồi nghĩ lại, phải đến Thiên Sơn Tuyết Trì này hình như chỉ có nhiệm vụ liên hoàn cuối cùng biến thái nhất, loại có đến 99 vòng, hơn nữa nếu nhớ không lầm thì Thiên Sơn Tuyết Trì là vòng cuối cùng...

(*) “Ăn cơm mềm”: cách nói châm biếm của giới trẻ TQ, chỉ những người đàn ông/ đàn bà ăn không ngồi rồi ở nhà ỷ lại vào vợ / chồng, bắt vợ / chồng mình ra ngoài lăn lộn kiếm tiền.

(*) Phép khóa thân.

CHƯƠNG 7: GIA TỘC TIỂU VŨ

Đại Thần, huynh chắc chắn là đang giải quyết chứ không phải đang khiêu chiến chứ = =

Nhớ đến kinh nghiệm thâm trầm khi thực hiện nhiệm vụ này, Vi Vi bắt đầu thấy đồng cảm với hắn, có điều đồng cảm thì đồng cảm, người này quả thực quá đáng ghét, chém một trận đã rồi tính, dù gì cũng đã chọn máy tự động thao tác mà, tay của cô sẽ không bị tê.

Thế là Vi Vi pha trà uống nước, nói vài câu với Nại Hà, mà hình như anh cũng đang bận làm việc khác, trả lời không được nhanh cho lắm, Vi Vi dứt khoát bỏ qua để làm bài tập.

Đến lúc làm xong đề đọc hiểu ngẩng lên, cô lại thấy Thiên Sơn Tuyết Trì có thêm ba game thủ nữ, ID lần lượt là Tiểu Vũ Thanh Thanh, Tiểu Vũ Phi Phi, Tiểu Vũ Miên Miên.

Gia tộc Tiểu Vũ?

Sao bọn họ lại ở đây?

Tiểu Vũ Thanh Thanh đang nói: “Này, sao huynh không đếm xỉa gì đến người khác hả?”

Vi Vi nhú mày, mở hộp lưu trữ tin nhắn ra (hộp lưu tin nhắn trong game sẽ ghi lại toàn bộ đối thoại giữa các game thủ ở cảnh đó):

[Trước] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Woa, Nhất Tiểu Nại Hà.

[Trước] [Tiểu Vũ Miên Miên]: Con nhỏ đó cũng ở đây, quá đáng thật, ức hiếp người cấp thấp kia.

[Trước] [Tiểu Vũ Phi Phi]: Phải đó, lại còn cố tình hành hạ người ta, giết từng chút từng chút máu một.

[Trước] [Tiểu Vũ Miên Miên]: Ai da, là Ma Đạo Thệ Huyết.

[Trước] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Cậu quen à?

[Trước] [Tiểu Vũ Miên Miên]: Người cho tớ Tiên Tung Hải (giày gót tiên), giúp tớ làm nhiệm vụ mấy lần.

[Trước] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Có cần giúp không?

[Trước] [Tiểu Vũ Phi Phi]: Đánh thắng nổi chứ?

[Trước] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Nói đạo nghĩa thôi.

[Trước] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Này, Nhất Tiểu Nại Hà, huynh là cao thủ cao cao thủ đó (gương mặt cười), ức hiếp người thấp cấp hơn, sao là anh hùng hảo hán được.

[Trước] [Tiểu Vũ Miên Miên]: Đúng thế, còn hai đánh một nữa.

[Trước] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Này (gương mặt giận dữ), sao huynh không đếm xỉa gì đến người khác hả?

Những lời kêu gào đều nhằm vào Nhất Tiểu Nại Hà đang thảnh thơi một bên, Vi Vi đang trực tiếp chém người thì lại bị coi là vô hình. Nại Hà không biết là đang bận hay không muốn đáp lời, không hề nói câu nào. Vi Vi tuy thấy mấy người bọn họ xuất hiện quá kỳ lạ, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Chúng tôi đang giải quyết ân oán cá nhân, người qua đường xin tiếp tục qua đường.”

Tiểu Vũ Miên Miên: “Ân oán cá nhân gì mà lại hành hạ người ta như thế, trò chơi thôi mà.”

Vi Vi hơi nóng máu rồi, vừa đúng lúc định gõ chữ dần mặt thì Nại Hà đã lên tiếng: “Nhiều chuyện, không muốn chết thì rút ngay lập tức!”

Đồng thời Vi Vi nhận được tin nhắn cá nhân của anh: “Vừa rời khỏi đây, muội tiếp tục, để huynh giải quyết.”

.....

Vi Vi choáng.

Đại Thần huynh chắc chắn huynh đang giải quyết chứ không phải đang khiêu chiến đấy chứ = =

Tiểu Vũ Thanh Thanh đợi mãi quả nhiên đã nổi sùng lên. Thực ra họ tuy giương cờ “thấy chuyện bất bình giữa đường chẳng tha”, nhưng với cao thủ như Nhất Tiểu Nại Hà đây thì trong lòng vẫn thềm ngưỡng mộ và tư tưởng, nhưng câu nói này của Nhất Tiểu Nại Hà đã đập tan ngay sự ngưỡng mộ và ảo vọng đó.

Tiểu Vũ Thanh Thanh: “Này, hai người quá đáng thật!”

Tiểu Vũ Miên Miên: “Đúng thế! Đệ nhất thì ngon lắm sao, nói chuyện vậy với con gái quá là mất phong độ!”

Xì, Vi Vi không chịu. Bọn họ nói người ta là “con nhỏ đó” thì rất lịch sự rất phong độ chắc? Vi Vi cười hỉ hả trả câu nói này lại: “Trò chơi thôi mà, giận cái gì chứ.”

Tiểu Vũ Phi Phi: “Trò chơi thì có thể mắng chửi người khác lung tung à?! Trò chơi thì có thể người cấp cao tùy tiện ức hiếp người cấp thấp hả?! Tôi giận rồi đấy!”

Vi Vi bó tay nhìn trời, thật là tiêu chuẩn kép điển hình mà, nói chuyện với loại người này, đối với người học khoa học và có đầu óc logic mà nói thì quả là một dạng hành hạ kinh khủng.

Vi Vi sợ nhất là nói chuyện với loại người tự mình mâu thuẫn mình và còn tự cho mình là đúng, nói một cách dứt khoát: “Quy luật giang hồ, PK đi, bốn người các bạn với hai người tôi, nếu thắng thì các người có thể đi, sau này bọn tôi không làm phiền hấn ta nữa.”

Nhất Tiểu Nại Hà nói: “Muội nghỉ đi, để ta.”

Bạch Y Cầm Sư bước lên một bước, dáng vẻ khoan thai đứng chắn trước Hồng Y Nữ Hiệp. Vi Vi nhớ đến thao tác mạnh mẽ chuẩn xác mọi khi của Đại Thần, gửi đến một khuôn mặt cười: “Được, vậy muội đứng xem ^_^”

Ba người gia tộc Tiểu Vũ lại không ứng chiến, vừa nãy lúc Lô Vĩ Vi Vi phát chiến thư, bọn họ còn có tự tin thử sức, thế nhưng Nhất Tiểu Nại Hà nói một cách nhẹ nhàng như thế, họ lại bị sự tự tin của anh làm cho do dự e ngại hẳn.

Một Cầm Sư, có lợi hại có mạnh mẽ đến đâu, thật có thể lấy một chọi bốn?

Nhân vật của bọn họ đứng im bất động, bàn bạc riêng với nhau, Ma Đạo Thệ Huyết nãy giờ im lặng giờ bỗng xuất hiện một hàng chữ trên đầu: “Cái gì mà PK, chuyện gì thế? Đại tỉ à, sao không chém nữa đi? Tiếp tục đi chứ, khi thật, lão đây tằm một cái rồi trở ra mà vẫn chưa chém xong.”

Tiểu Vũ Miên Miên: “Thệ Huyết, là muội.”

Ma Đạo Thệ Huyết: “Miên Miên, sao muội lại ở đây?”

Tiểu Vũ Miên Miên: “Muội đến giúp huynh.”

Ma Đạo Thệ Huyết lật lại tin lưu trữ, thấy đầu to hẵn ra, Tiểu Vũ Miên Miên này hẵn rất quen thuộc, cùng tổ thành một đội giết quái mấy lần rồi, nhưng trước kia chưa từng thấy cô ta gánh lấy bất bình, mình oách đến thế sao?

Nếu mấy cao thủ đến thì giải quyết ân oán cũng không đến nỗi, nhưng mấy đứa con gái này thì làm được gì, vả lại còn là gia tộc Tiểu Vũ nữa, Ma Đạo Thệ Huyết chợt nghĩ đến Tiểu Vũ Yêu Yêu, tuy cô nàng không có ở đây, nhưng nói đến Gia tộc Tiểu Vũ thì chắc chắn phải nhắc đến Tiểu Vũ Yêu Yêu đầu tiên, Tiểu Vũ Yêu Yêu nghe nói đã đá Nhất Tiểu Nại Hà, lại cướp chồng của Lô Vĩ Vi Vi...

Khỉ thật! Hẵn còn muốn chơi game yên lành mà, chứ đâu muốn bị cuốn vào chuyện ân oán tình thù rắc rối một cách vô lý thế này, hơn nữa cặp vợ chồng Nhất Tiểu với Lô Vĩ này vừa thù dai vừa biến thái, quả là không dễ chơi, bị bọn họ nhớ mặt thì chắc chắn không phải chuyện tốt. Đặc biệt là Nhất Tiểu Nại Hà, buổi trưa gặp anh ta, lúc đó Nhất Tiểu Nại Hà như không nhìn thấy hẵn, kết quả là buổi tối đã đợi sẵn ở Thiên Sơn Tuyết Trì rồi...

Chẳng lẽ anh ta biết mình đang làm nhiệm vụ liên hoàn, nên có ý đứng đợi mình ở cửa cuối cùng?

Không thể nào, sao anh ta lại biết được?

Ma Đạo Thệ Huyết càng nghĩ càng toát mồ hôi lạnh, trước mắt đây là nhiệm vụ đầu tiên, để làm nhiệm vụ này hẵn đã phải lên mạng liên tục tám, chín tiếng đồng hồ rồi, tuyệt đối không thể để sai sót, chết một lần không sao, dù gì trước đó hẵn vẫn chưa chết lần nào. Mới nghĩ đến đây hẵn đã vội nói: “Không cần đâu, có chút ân oán giải quyết là được, vả lại mỹ nữ phải để yêu chiều, ha ha ha ha, chứ sao có thể để các bạn động thủ được, thế thì tôi quá mất mặt rồi.”

Mấy đứa con gái vì nghĩa xả thân này không ngờ “người bị hại” lại không thấu tình đạt lý gì hết, nhất thời không nói được gì, Tiểu Vũ Thanh Thanh hừ một tiếng, ba người phần nộ bỏ đi.

Ma Đạo Thệ Huyết nói: “Đại tỷ à, tỷ chém tiếp đi, còn hơn hai trăm đơn vị máu, tôi phải đi giặt quần áo cái đã, chắc lúc đó tỷ chém xong rồi nhỉ.”

Vi Vi bỗng thấy tức cười, thì ra ba người đều rất biết tranh thủ, ai nấy đều tự làm việc riêng của mình. Tên này đáng ghét thì cũng có đấy, nhưng cũng khá thú vị, chỉ là mồm miệng hư quá thôi, Vi Vi liền thu đao về, “Thôi được, không chém nữa.”

Vi Vi: “Lãng phí điện, lãng phí tiền mạng, thà đi hái thuốc cho xong >o<”

Nhất Tiểu Nại Hà: “Ừ, đi thôi.”

Chớp mắt, hai người cùng bỏ đi mất, mà Ma Đạo Thệ Huyết tuy chẳng ai thèm chém nữa, nhưng vẫn sáng xanh lấp lóe đứng nguyên chỗ cũ...

Định thân chú...

--

CHƯƠNG 8: GẶP GỠ TRÊN ĐƯỜNG

“Nhìn kia, đó có phải là Tiêu Nại không?”

Trở lại nơi hái thuốc, Vi Vi nhanh chóng quên hết chuyện về ba người của gia tộc Tiểu Vũ, nhưng vẫn có một chuyện khiến cô hiểu kỳ quá đỗi, thế là vừa hái thuốc vừa hỏi Nại Hà: “Sao huynh biết hắn đang làm nhiệm vụ liên hoàn?”

“Buổi chiều ta có lên mạng một lần, thấy hắn đang kêu gào muốn thu thập bảy loại lông vũ trên kênh thế giới.”

Nại Hà giải thích qua loa, Vi Vi mới biết là thì ra Tiêu Nại lên mạng buổi chiều, đúng lúc thấy Ma Đạo Thệ Huyết đang kêu gào trên kênh [Thế giới] cần thu mua bảy loại lông vũ để làm nhiệm vụ, vậy nên Nại Hà biết ngay Ma Đạo Thệ Huyết đang làm nhiệm vụ liên hoàn.

Vi Vi có phần hoang mang, tại sao thu thập bảy loại lông vũ lại là làm nhiệm vụ liên hoàn?

“Có tới mấy loại nhiệm vụ cần thu thập lông vũ mà?”

Nại Hà: “Ừ, nhưng NPC (*) để báo nhiệm vụ khác nhau, thu thập lông vũ là vòng số 36 của nhiệm vụ liên hoàn, ta đến NPC của vòng 36 đứng đợi một lúc thì hắn mau chóng xuất hiện.”

Ngoài kính phục ra, Vi Vi không thể nghĩ gì hơn, anh anh anh lại nhớ cả số vòng nữa! Cả chuyện vòng nào sẽ gặp NPC gì anh cũng nhớ luôn! Trí nhớ này quá kinh khủng! Nghĩ đến vốn từ vựng Anh văn của mình chỉ có một ít thảm hại, Vi Vi không kìm được ta thán, tán dương anh một cách xót xa: “Trí nhớ của huynh cũng tốt quá!”

Đột nhiên lại nghĩ lại, Đại Thần nhìn thấy Ma Đạo Thệ Huyết vào buổi chiều, vậy mà chưa xử lý hắn ngay, còn tính toán đúng thời gian để buổi tối đứng chờ ở Thiên Sơn Tuyết Trì...

Khả năng tính toán và khả năng tính số cũng quá kinh khủng... quá tàn nhẫn >_<

Thời gian Vi Vi chơi Mộng Du Giang Hồ đã tăng lên trong vô thức.

Trước kia Vi Vi có một biệt danh rất kêu là “nhà làm đẹp”, hiện giờ đã bị bạn cùng phòng gọi là “nhà làm độc” rồi. Trước kia Vi Vi còn thường xuyên dạo phố mua quần áo với các bạn, bây giờ thì hoàn toàn không còn hứng thú gì nữa, không học thì lại lên mạng chơi game.

Chiều tối nay, các bạn cùng phòng muốn đi dạo phố, vật nài năn nỉ để kéo cô theo, Ty Ty nói: “Vi Vi à, coi như là tập thể dục đi, ngày nào cũng ôm cái vi tính không tốt đâu.”

Vi Vi choáng: “Cậu mà cũng nói đến tập thể dục à, là ai sáng nào cũng bắt tớ giúp chạy bộ giảm béo nào, còn mỗi ngày đều quên đi lấy nước phải nhờ tớ lấy thì là ai?”

Ty Ty nín bặt, Hiểu Linh vào trận: “Vi Vi đồ cậu đang mặc là của năm ngoái rồi, đi mua đồ mới thôi.”

Vi Vi hờ hững khoát khoát tay: “Quần áo đủ mặc là được rồi.”

Hiểu Linh chỉ vào cô, tay run run, “Người đẹp như cậu mà nói như thế, đúng là hay ho gớm nhỉ! Cậu cứ thế này mãi là sẽ bị đá ra khỏi bảng xếp hạng mỹ nữ trường ta mất thôi!”

Hiểu Linh không nói thì thôi, nhớ đến bảng xếp hạng là Vi Vi thấy khó chịu, xếp thì xếp hạng đi, còn tạo ra chỉ số không an toàn, thông qua số phiếu bầu của mọi người, cô vẫn đứng ở mấy hạng đầu với chỉ số không hề an toàn! Việc gì mà công nhận rồi thì càng dễ hồng hạnh vượt tường nhất!

Vi Vi hất tóc, tỏ ra không chịu thua: “Đá đi thì tốt, trước giờ tớ vẫn nội tâm hơn người khác!”

Nhị Hỷ cuối cùng tức lên: “Bối Vi Vi! Cậu không đi thì ai trả giá! Cậu dám không đi thì tối nay bắt phạt hầu hạ!”

Vi Vi: “.....”

Đây mới chính là mục đích thật sự để bọn họ ép cô đi mà, vì bản lĩnh ép giá vô địch của cô...

Cuối cùng Vi Vi vẫn chịu khuất phục dưới ngón đòn bạo lực của Nhị Hỷ, bị lôi ra ngoài đường. Nói là dạo phố, thực ra cũng chỉ là lượn lờ quanh những cửa hàng quần áo thời trang xung quanh khu vực trường thôi, chứ không đi đâu xa.

Chưa dạo được bao lâu mà trong tay Vi Vi đã khệ nệ túi lớn túi bé, đều là đồ đám bạn cùng phòng mua. Chẳng phải do ai ép

cô làm nô lệ, mà vì họ luôn phải thử quần áo, đặt lên đặt xuống phiền phức, Vi Vi không mua quần áo nên chịu đựng cầm hết cho xong.

Lại vào thêm một cửa hàng nữa, Hiểu Linh thử quần áo xong bước ra, vừa đúng lúc nghe thấy Vi Vi ngồi bên kia lẩm bẩm: “Chẳng lẽ gần đây mình phải gánh cái số bám đuôi rồi?” Trong game cũng thế, Nại Hà Đại Thần bây giờ càng lúc càng quen sai vặt cô rồi... có điều đó là do cô thôi >o<

Hiểu Linh đứng bên nghe được thế thì cảm thấy rất tức cười, tên này còn dám than thở nữa cơ đấy, vẻ mặt không cam tâm tình nguyện tí nào, game thì có gì hay ho đến thế. Cô bước lại gần vỗ vỗ vai Vi Vi an ủi: “Được rồi, đừng thở vắn than dài nữa, thấy cậu đã giúp tớ trả giá được không ít tiền, hôm nay khao cậu ăn cánh gà nấu rượu chát của Thiên Hương Cư, chịu chưa?”

Thiên Hương Cư là một quán ăn rất ngon, nằm ngay cạnh trường, có điều vì giá cả khá cao nên sinh viên đến ăn cũng không nhiều, cũng chỉ có dạng làm khuynh gia bại sản như Hiểu Linh đây mới thường đến đó. Vậy nên lời vừa thốt ra đã được mọi người hoan hô nhiệt liệt.

Vi Vi nói: “Tớ vất vả nhiều, cánh gà phải chia cho tớ một nửa.”

Ty Ty bực dọc: “Ai thèm giành với cậu, tớ còn phải giảm béo.”

Vi Vi dương dương tự đắc: “Tớ ăn cũng không béo, chắc cậu ghen tỵ lắm nhỉ, ha ha ha ha.”

Dáng điệu đắc ý của cô quả thực quá đáng ghét, Ty Ty rõ ràng rất gầy nhưng lại bị xưng tụng là đến uống nước cũng phát phì nghe thấy thế liền cắn răng nghiến lợi: “Hiểu Linh, đóng cửa, thả Nhị Hỷ, cắn cô ả!”

Cả đám đã đói bụng cồn cào, những cửa hàng còn lại cũng không hứng thú đi nữa, thế là kê vai sát cánh cười cười nói nói đi đến Thiên Hương Cư, trong lúc đùa giỡn thì Thiên Hương Cư đã xuất hiện ngay trước mắt. Ty Ty đang hứng chí buồn đưa về cánh con trai trong khoa thì bỗng khựng lại, nhìn về

phía cửa chính của Thiên Hương Cư, kích động tóm lấy tay Vi Vi: “Nhìn kia, kia có phải là Tiêu Nại không?”

Cửa Thiên Hương Cư phía bên kia đường, một đoàn người áo mào chỉnh tề đang bước từ trong ra, Vi Vi vừa thoáng nhìn đã thấy ngay Tiêu Nại, trong một đoàn người trung niên, dưới ánh đèn đuốc sáng choang, Tiêu Nại trẻ trung ngời ngời rõ ràng là đặc biệt chói sáng. Không giống với những lần gặp trước, hôm nay anh mặc một bộ âu phục nghiêm túc, trên gương mặt thậm chí còn thấp thoáng nét cười, vẫn là dáng vẻ tuấn tú ưu nhã nhưng cũng rất cao ngạo, lại dường như có thêm vẻ trầm ngâm tư lự.

“A, sang đường nhanh lên!”

Tuy chắc chắn không thể vượt lên chào hỏi, nhưng gần một chút thì cũng tốt. Ty Ty kích động kéo Vi Vi chạy băng qua đường, nhưng đã không kịp nữa rồi, những người đàn ông trung niên ấy đã lên một chiếc xe, Tiêu Nại cũng đã mở cửa một chiếc xe khác, nhưng có lẽ động tác của các cô quá gây chú ý nên trước khi lên xe, Tiêu Nại như cảm thấy được và nhìn về phía đó

Không hề giống với nụ cười vừa nãy cô nhìn thấy dưới ánh đèn, Tiêu Nại lúc này mày mắt hờ hững, nhãn thần lạnh nhạt bình thản lướt qua các cô, sau đó cửa xe đóng lại, lao vút đi mất.

(*) NPC: Non player character

CHƯƠNG 9: QUYẾT ĐẤU

Hầu Tử Tửu: “Không phải PK, là quyết đấu.”

Lúc ăn cơm, Ty Ty vẫn tiếc nuối sao không đến sớm hơn một chút, không chừng còn có thể ngồi ăn cạnh bàn Tiêu Nại rồi.

Nhị Hỷ bác lại: “Đừng có mơ mộng, những người này đi cùng Tiêu sư huynh xem ra đều là những nhân vật có địa vị cả đấy, người ta phải bàn bạc công việc, chắc chắn sẽ bao phòng.”

Hiệu Linh từ nãy cứ muốn nói gì đó lại thôi, mãi cũng cất tiếng: “Tớ nghe nói, hình như công ty của Tiêu sư huynh xảy ra chút vấn đề gì đó.”

“Không phải chứ!” Ty Ty kinh ngạc.

Vi Vi và Nhị Hỷ cũng tỏ vẻ không tin được, đối với các sư đệ sư muội khoa Công nghệ thông tin thì Tiêu Nại là dạng thần cấp, sao lại có vấn đề gì được chứ.

“Tớ nghe Đại Chung nói mà, Đại Chung có người bạn sinh hoạt trong đội bóng rổ, tốt nghiệp rồi làm việc ở công ty của Tiêu sư huynh, hôm trước anh ta ăn cơm với Đại Chung, uống nhiều rồi nên lỡ miệng nói hớ ra một số chuyện, hình như là bên đầu tư có vấn đề gì đó, cũng mới mấy ngày nay thôi.”

Ty Ty nói: “Tớ vẫn không tin cho lắm, Tiêu Nại mà!”

Vi Vi đang gặm cánh gà nên không thể nói được gì, nghe thấy vậy liền gật mạnh đầu phụ họa. Tiêu Nại mà! Nếu mà một người rất lợi hại rất mạnh mẽ đã được xưng gọi là “trâu bò”, thế thì Tiêu Nại chắc chắn phải là “tê giác”! Tê giác, chính là “trâu bò” dạng hiếm, rất ít khi gặp được... Anh mà cũng có chuyện không làm được ư?

Nhưng nghĩ lại thần sắc của Tiêu Nại dưới ánh đèn ban nãy, trước đó còn phảng phất nụ cười, chớp mắt đã thành xa vắng mông lung, Vi Vi lại không dám khẳng định.

Nhị Hỷ hỏi như đang suy nghĩ gì đó: “Bên phía đầu tư? Vấn đề về tiền bạc à?”

“Không biết.” Hiểu Linh nhấn mạnh, “Không dám chắc là đáng tin hay không, có điều dù là tin giả thì các cậu cũng đừng đồn ra ngoài nhé.”

“Ừ ừ ừ.” Vi Vi cắn miếng cánh gà, gật đầu lúng búng, “Tớ hứa không nói, sẽ tiêu hóa hết với món cánh gà hôm nay.”

Thế giới của thiên tài quả là quá xa vời, mấy cô nữ sinh bàn tán một hồi rồi cũng nhanh chóng chuyển sang vấn đề khác. Ăn cơm xong về lại ký túc, Vi Vi vào ngay Mộng Du Giang Hồ, nhưng thật kỳ quặc, danh sách bạn chẳng một ai online, Vi Vi chán nản, nhớ đến cuộc thi PK dành cho các cặp vợ chồng liền chạy vào diễn đàn để nghe ngóng.

Trước kia Vi Vi rất ít khi dạo diễn đàn, kỹ thuật cũng không nghiên cứu sâu gì cho lắm, vì cô luôn nghĩ niềm vui trong game chính là tìm tòi, nếu cái gì cũng biết thì đâu còn ý nghĩa gì nữa. Có điều về sau khi kết hôn với Nại Hà rồi, ngoài tinh thần trách nhiệm với Đại Thần, Vi Vi cũng thường xuyên dạo quanh diễn đàn, nghiên cứu các thứ chức năng của phu thê, có lúc còn nghiên cứu việc sinh con nữa, nhưng lúc thấy muốn sinh con bắt buộc phải động phòng trong một giờ đồng hồ, hơn nữa sau khi mang thai, game thủ nữ sẽ bị suy yếu chức năng, lúc đánh nhau nhiều còn có thể bị sảy thai...

Vi Vi lập tức dẹp tan ý nghĩ sinh con.

Trò chơi này thật là biến quái quá thể!

Dạo diễn đàn được một lúc, Vi Vi chưa nhìn thấy tin tức mới về cuộc thi PK, nhưng lại thấy chủ đề mà Chân Thủy Vô Hương post lên, nằm ngay đầu trang rất được mọi người quan tâm, chủ đề là (Video clip) [Tham gia] Câu chuyện của chúng tôi – Vũ Lạc Thủy Tâm Liên Y Hương” (chơi chữ từ tên hai người: giọt mưa rơi vào trái tim của nước, hương tỏa ngào ngạt).

Hoạt động “Câu chuyện của chúng tôi” này Vi Vi cũng biết qua, là một trong những hoạt động hot nhất hiện nay. Hoạt động này yêu cầu các game thủ dùng chức năng ghi hình của game, tạo ra một câu chuyện tình yêu trong Mộng Du Giang Hồ, không hạn chế ngắn dài, giải thưởng phong phú, người đoạt giải sẽ do các game thủ tiến hành bầu phiếu. Thực ra có cảm giác như dùng chức năng ghi hình của Mộng Du Giang

Hồ ghi lại một đoạn phim mà thôi, không khó một chút nào, nên đã có rất nhiều game thủ tham gia.

Xem ra Chân Thủy Vô Hương cũng quyết định tham gia rồi?

Vi Vi tò mò vào xem thử, trong đó có một đoạn video clip và vài đoạn phát biểu, Vi Vi mở clip ra xem được vài phút, đại khái miêu tả câu chuyện về một người anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó anh ta theo đuổi cô nàng này, nhân vật chính là Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu, người trong gia tộc Tiểu Vũ cũng xuất hiện trong đó.

Lại xem thêm mấy phút nữa, Vi Vi dần cảm thấy kỳ quặc, tại sao trong đó lại có một nhân vật nữ tên là Con Thú Thấp Hèn?

Hơn nữa Con Thú Thấp Hèn này cũng là một nữ hiệp vận áo đỏ lưng khoác đao, luôn xuất hiện bên Chân Thủy và Tiểu Vũ để níu kéo Chân Thủy, thái độ xấu xa kiêu khốc lóc quỵ lụy vì tình, lời lẽ thì càng thô tục nhắm nhí, còn tự yêu mình như kiêu phù dung tí tí, so với Tiểu Vũ Yêu Yêu lúc nào cũng lời lẽ uyển chuyển như thơ, rõ ràng trở nên đối lập nhau hẳn.

Kết thúc của đoạn clip, Tiểu Vũ Yêu Yêu người thật xuất hiện nói vài câu, đại ý là mong mọi người sẽ ủng hộ v.v..., đoạn viết bên dưới clip là của Chân Thủy, tình ý chân thật kể lể tình cảm của mình với Tiểu Vũ Yêu Yêu, hi vọng mọi người bầu phiếu cho họ, nói rằng tuy giải thưởng không là gì, nhưng rất mong có được bộ trang bị tình nhân bảy màu duy nhất trong toàn game, vì vợ yêu rất thích nó.

Vi Vi càng xem càng nổi giận, cái gì đây chứ! Anh muốn kể lể chân tình thì cứ việc, tại sao lại lôi người khác vào làm trò hề. Tất chủ đề đó để vào game, Chân Thủy Vô Hương không online, Vi Vi lửa giận không hề tắt, phần nộ gõ tin nhắn gửi đi.

“Châm chích bóp méo người khác như vậy hay lắm hả? Không ngờ huynh lại là loại người như vậy!”

Tin được gửi đi, vẫn cảm thấy tức giận, nhưng trẻ ngoan Vi Vi lại không nghĩ ra lời nào ác độc hơn để chửi rửa người ta, đành ủ rũ hơn gấp bội tắt luôn game để đi ngủ.

Ngày hôm sau Vi Vi đi học suốt, chín giờ tối mới lên mạng được, vừa vào game, danh sách bạn đã nhảy điên cuồng, mở ra, là tin nhắn của Chân Thủy Vô Hương.

“OK, lần này sai rồi, huynh chịu cược thì phải chịu thua, clip này sẽ xóa đi, làm lại cái mới với Tiểu Vũ. Nhưng cho dù là thế, huynh cũng phải giải thích, Con Thú Thấp Hèn đó không phải do huynh và Tiểu Vũ làm, lúc đầu vốn không để ý, tưởng có người làm chơi, cũng không liên tưởng đến tên của muội, chắc muội cũng thấy những lời nhân vật này nói chẳng liên quan gì đến tình cảm cả. Về sau làm xong mới biết là mấy người bạn của gia tộc Tiểu Vũ đùa dai, có điều clip cũng làm xong rồi, quay lại thì phiền quá nên mới bỏ qua. Chuyện này huynh xin lỗi muội, bây giờ huynh cũng rút cấp rồi, coi như đền bù cho muội, chúng ta ân oán giải tỏa.”

Vi Vi ngẩn ra, hỏi lại: “Cái gì mà chịu cược chịu thua, rút cấp là sao?”

Chân Thủy Vô Hương online, nhưng không hề trả lời.

Vi Vi nhìn danh sách bạn, tên của Đại Thần Nại Hà sáng lấp lánh, Vi Vi rầu rĩ hỏi: “Đại Thần, có phải huynh giết Chân Thủy không?”

Nại Hà: “Dưới núi Thương Thúy, đến đây, Boss.”

Vi Vi vội đến núi Thương Thúy, Ngu Công Leo Núi vừa nhìn thấy cô vội la lớn: “Chị dâu, mau đến đây bồi thêm nhát dao!”

Vi Vi mồ hôi mồ kê trào lên người Boss chém thêm một nhát, Boss vốn chỉ còn lại một tầng máu đã đổ rầm xuống, Vi Vi nghiễm nhiên được một đồng kinh nghiệm.

Boss rơi ra rất nhiều đồ, mọi người chia nhau xong, Vi Vi hỏi Nại Hà: “Có phải huynh giết Chân Thủy Vô Hương rồi không?”

Nại Hà: “Ừ.”

Oái, Vi Vi cũng không biết nên nói gì, có vẻ như lại phiền đến Đại Thần rồi. Tuy là phu thê nhưng Vi Vi càng cảm thấy mình và Đại Thần là quan hệ hợp tác, vậy nên chuyện của mình thì nên tự mình giải quyết mới đúng.

Vi Vi: “Làm phiền huynh rồi >o<”

Nại Hà: “Không đâu, ta muốn giết hần lâu rồi.”

Vi Vi: “... Tại sao @@”

Nại Hà: “Ngứa mắt thôi.”

Vi Vi: “.....”

Quả nhiên là đáp án điển hình của Đại Thần.

Ngu Công Leo Núi chen vào: “Chị dâu có biết chuyện video clip đó không?”

Vi Vi: “Có, hôm qua các huynh đều không đến, muội buồn chán nên đi dạo diễn đàn một lúc.”

Mô-za-a: “Vốn còn định giấu muội.”

Vi Vi: “>o<”

Vi Vi: “Đúng rồi, Chân Thủy Vô Hương sao lại bị rút cấp? PK thì đâu rút cấp được.”

PK thuộc về phạm vi học hỏi kinh nghiệm, cho dù có thua cũng không thể rút cấp.

Hầu Tử Tửu: “Không phải PK, là quyết đấu.”

CHƯƠNG 10: NHAM HIỂM, QUÁ NHAM HIỂM

Bởi vì nói rõ thanh đao đó là...

Thanh đao mà Đông Phương Bất Bại năm đó dùng để tự thiên.

Quyết quyết quyết đầu?!

Vi Vi kinh ngạc đến độ suýt ú ớ, một lúc lâu sau mới nói:
“Chân Thủy sao lại chịu quyết đầu?”

Nhìn thế nào đi nữa thì Chân Thủy Vô Hương cũng không phải dạng người mạnh động mà.

Trong Mộng Du Giang Hồ, đơn độc tỉ thí chính thức có hai dạng, một dạng là học hỏi kinh nghiệm, cũng chính là PK mà ta thường nhắc đến, một dạng khác chính là quyết đầu. Học hỏi kinh nghiệm thì dù có thua cũng chẳng sao, không rút kinh nghiệm cũng không rút cấp, thành tích chiến đấu chỉ tụt xuống một chút mà thôi. Nhưng quyết đầu thì khác, quyết đầu thua một lần thì đẳng cấp sẽ rút một bậc. Nếu đẳng cấp thấp thì còn may, rút một bậc thì có thể luyện để lên lại nhanh thôi, nhưng đẳng cấp cao thì, như Vi Vi và Chân Thủy Vô Hương, rút một cấp thì hơn nửa tháng rông rã chơi coi như phí công vô ích.

Chân Thủy Vô Hương cũng là người chịu bỏ tiền ra chơi game, trang bị các thứ đều là dạng cao cấp nhất, nhưng nếu quyết đầu với Nại Hà Đại Thần có cùng đẳng cấp trang bị thì...

Cơ bản như là tìm đến cái chết!

Vi Vi đã từng phối hợp với cả hai người, nên hiểu rõ thực lực của cả hai. Đành phải thừa nhận rằng, trình độ thao tác của hai người cách nhau quá xa, Nại Hà Đại Thần là thiên ngoại phi tiên, đã không là người nữa rồi, còn Chân Thủy Vô Hương nhiều lắm cũng chỉ ngang hàng với Vi Vi mà thôi.

Cho nên Vi Vi vô cùng nghi ngờ rằng Chân Thủy Vô Hương có phải là nghĩ quần rồi không.

Ngu Công trả lời: “Không phải là chuyện hấn ta có chịu hay không, lão tam hạ chiến thư ở thế giới, bức chiến thư đó đúng là thiếu đạo đức vô cùng, nếu không đến thì hấn cũng không còn mặt mũi nào chơi ở đây nữa.”

Còn hạ chiến thư nữa, chính thức vậy à... Vi Vi thất thần hỏi: “Hạ như thế nào?”

Hầu Tử Tử nói: “Cậu ấy mời Chân Thủy Vô Hương chiến đấu ba trận, nói là chỉ cần Chân Thủy Vô Hương thắng một trận thì xem như Chân Thủy thắng, chuyện video clip cậu ấy không hỏi đến nữa, hơn nữa lúc quyết đấu cậu ấy sẽ không mang thần thú theo. Mọi người nói xem, chiến thư như thế mà nếu không ứng chiến, Chân Thủy Vô Hương còn được xem là đàn ông không, có thua thì cũng tốt hơn là không đến.”

Không mang thần thú...

Như thế mà cũng thắng được?

Vi Vi vẫn loay hoay tới lui, Đại Thần đúng là không phải người, sự thực lại chứng minh thêm lần nữa rồi. Hơn nữa bức chiến thư này quả thực rất ~ ~ rất khiến người ta không biết phải nói thế nào. Nếu Nại Hà mời Chân Thủy Vô Hương quyết đấu công bằng, và Chân Thủy dù cho không ứng chiến, thừa nhận thực lực bản thân không bằng Nại Hà, thì cũng không đến nỗi quá mất mặt, dù gì thực lực của Nại Hà vốn đã thế rồi. Nhưng bây giờ với bức chiến thư như thế lại khiến Chân Thủy không ra ứng chiến thì không được, nếu không đúng là chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Hầu Tử Tử nói: “Về sau huynh cũng thấy thông cảm cho Chân Thủy Vô Hương. Tội nghiệp thật, nếu một trận định thắng thua thì hấn cũng chỉ rút một cấp, nếu ba trận thắng hai, thì hai trận thua đó cũng tụt xuống hai bậc. Nại Hà chơi tâm cơ thế này, người ta biết rõ trận thứ ba cũng sẽ thua mà vẫn sĩ diện cố chơi đến cùng.”

Ngu Công Leo Núi: “Nham hiểm, quá nham hiểm.”

Nại Hà nói: “Các cậu nghĩ nhiều quá, chẳng qua không muốn phí lời mà thôi.”

Vi Vi ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, nếu mời chiến công bằng, bên Chân Thủy có lẽ sẽ viện cớ không ra ứng chiến, nói tới nói

lui quả thực rất mất công, chiến thư này của Đại Thần vẫn là một đòn giết chắc.

Mô-za-a: “Chân Thủy Vô Hương cũng xem như không đến nỗi nào, cũng chẳng thèm mang vật cung theo, có phải cậu nghĩ đến chuyện này rồi không?”

Nại Hà nói ngắn gọn đơn giản: “Nghĩ đến hấn đề làm gì?”

>o<, chính thế! Vi Vi thâm lâm bầm trong bụng, Đại Thần đâu cần nghĩ xem người khác thế nào. Lầm bầm xong, Vi Vi mới chợt nhớ ra chuyện quan trọng: “Ba cấp?”

Hồng Y Nữ Hiệp kinh ngạc chạy đến bên Cẩm Sư, kinh ngạc hỏi, “Huynh giết ba cấp của anh ta?”

Nại Hà: “Ừ.”

Vi Vi: “.....”

Thảo nào Chân Thủy Vô Hương không trả lời tin nhắn của cô, ước chừng bây giờ chắc cũng nghĩ đến chết rồi nhỉ. Ba cấp, ít nhất phải hai tháng mới luyện lên được.

Mô-za-a nói: “Cậu cũng phải chừa đường lui cho mình chứ, nếu lỡ cậu thua một trận, ví dụ nhà cậu bị cúp điện hoặc đường truyền bị ngắt, chẳng lẽ video clip cứ để mặc hấn lo à?”

Nhất Tiểu Nại Hà trả lời qua quýt: “Thua thì thua chứ, tở thua rồi thì còn có phu nhân.”

Hầu Tử Tử tán thành: “Hây hây hây, đúng đúng, Nại Hà chỉ nói cậu ta mặc kệ, nhưng chưa nói đến chị dâu, trình độ của chị dâu còn mạnh hơn lão tam nhiều, cậu không thấy lúc đánh quái vật toàn để chị dâu lo, Nại Hà chỉ có ngồi đó ăn cơm mềm thôi à.”

Vi Vi: “Quá khen quá khen >o<”

Ngu Công Leo Núi lại cảm thán: “Nham hiểm, quá nham hiểm.”

Vừa đánh Boss xong, bọn Hầu Tử Tử đều có vẻ lười nhác, uể oải ngồi trên bãi cỏ dưới núi Thương Thúy trò chuyện cho đỡ buồn. Vì núi Thương Thúy cũng là một trong những nơi hái thuốc nên Vi Vi liền bắt đầu làm công việc ấy.

Được một lúc sau, Vi Vi liếc mắt thấy hệ thống đã cập nhật tin tức mới.

[Hệ thống] Kinh thiên đại đạo Mạnh Đông Hành vượt ngục khỏi Thiên Lao, xâm nhập hoàng cung, lấy cắp hộp trang điểm của công chúa Hương Tuyết, to gan tà đình, tội không thể tha, mời các anh hùng trong thiên hạ bắt lại Mạnh Đông Hành giao nộp cho quan phủ, tất sẽ được hậu tạ.”

Vi Vi thốt lên: “Boss Mạnh lại chạy trốn tán loạn rồi kìa, có đi bắt không?”

Boss Mạnh Đông Hành thuộc một trong những boss khá là lợi hại trong Mộng Du Giang Hồ, ngày nào cũng vượt ngục khỏi Thiên Lao một lần, hễ ra khỏi ngục là lập tức hành nghề đạo chích, sau đó hệ thống phát lệnh thông báo, game thủ bắt đầu đi tìm bắt, bắt được rồi thì giao nộp cho quan phủ để nhốt trở lại vào Thiên Lao, ngày hôm sau Boss Mạnh lại tiếp tục vượt ngục. Có điều Boss Mạnh đồng thời cũng là Boss rất được ưa thích, vì cứ bắt được thì những thứ nó lấy trộm đều thưởng cho game thủ tóm được nó, mà những thứ Boss Mạnh lấy trộm thường thường đều rất tuyệt.

Vi Vi có lần rất may mắn, Boss Mạnh lấy cắp một rương ngân phiếu, Vi Vi vừa may nhìn thấy, một mình một ngựa liều mạng tóm Boss, rương ngân phiếu đó đã thuộc về cô. Đương nhiên cũng có lúc xui xẻo một chút, như có một lần hệ thống thông báo Boss Mạnh lấy cắp thanh đao hộ thân của Đông Phương Bất Bại, công cáo vừa ra là toàn thiên hạ sôi sục, đao của Đông Phương Bất Bại, chắc chắn là thần binh cấp cao nhất rồi, thế là các game thủ không kể cao thấp, lần lượt bỏ hết nhiệm vụ đang làm để đi tóm Boss, cuối cùng Boss Mạnh bị một cao thủ trong bảng xếp hạng bắt được, nhưng cao thủ đó vừa cầm thanh đao nhìn một cái, đã tức đến mức suýt bỏ không chơi game này nữa.

Vì nói rõ thanh đao đó là...

Thanh đao mà Đông Phương Bất Bại năm đó dùng để tự thiên.

Hầu Tử Tửu nói: “Hộp trang điểm của công chúa? Không có hứng.”

Mô-za-a: “Không muốn làm.”

Ngu Công Leo Núi: “Tớ đang dạo diễn đàn, đoạn clip kia đã bị xóa rồi.”

Hầu Tử Tửu: “Haizzz ~ ~ tên này sao biết nghe lời thế nhỉ.”

Vi Vi: “>o<, Sao mọi người lại thấy huynh tiếc nuối quá thế!”

Hầu Tử Tửu: “Thì đúng là tiếc nuối vô cùng mà!”

Ngu Công Leo Núi: “Nếu hấn mà không xóa thì tội này sẽ, hây hây hây hây.”

Hầu Tử Tửu: “Hack máy của hấn.”

Ngu Công Leo Núi: “Thanh toán tài khoản của hấn.”

Mô-za-a: “Vậy tớ làm gì? Bán vợ của hấn à?”

Ngu Công Leo Núi: “Bây giờ hấn đã xóa rồi, chúng ta xem như thất nghiệp.”

Vi Vi: “= = Các huynh đê tiện quá đây!”

Ngu Công Leo Núi vờ vịt: “Quá khen quá khen, so với Nại Hà thì như châu châu đá xe thôi.”

Vi Vi toát mồ hôi, “châu châu đá xe” có thể được dùng như vậy sao?

Nại Hà: “Vi Vi, chúng ta đi.”

“Ừ, đi đâu?” Vi Vi vừa hỏi vừa add đội của anh.

“Nơi không có bọn họ.”

Vừa add xong, cảnh tượng lập tức thay đổi, trong chớp mắt, Vi Vi phát hiện ra mình đã đứng ở Lạc Hà Phong.

Đứng trên Lạc Hà Phong ngắm ráng chiều.

Đây là nơi đẹp nhất, không vương bụi trần nhất trong Mộng Du Giang Hồ, vì ở đây không có quái vật không có nhiệm vụ, không có kinh nghiệm để lấy. Nhưng sau khi quen biết Nại Hà, đây là một trong những nơi Vi Vi thường lui tới nhất.

Mặt trời đã lặn một nửa nấp sau những đám mây, ráng chiều rực rỡ tỏa rọi khắp nơi, chiếu lên người Hồng Y Nữ Hiệp đang đứng trên đỉnh núi mỗi lúc một rực rỡ diễm lệ, còn Bạch Y Cầm Sư càng lúc càng cô ngạo xuất trần.

Vi Vi chống cằm ngắm một lúc lâu, chậm chậm gõ chữ: “Nơi đây thật đẹp!”

Nại Hà: “Ừ.”

Trong một lúc chẳng ai lên tiếng, hồi lâu sau Nại Hà mới nói: “Chuyện này vốn định đợi muội đến giải quyết, nhưng trên thế giới người quan tâm quá nhiều, ta nghĩ vẫn nên đánh nhanh rút gọn thì hơn.”

Vi Vi ngồi trước máy tính chớp chớp mắt, ngẩn ngơ hồi lâu, mới ý thức ra anh đang giải thích với cô nguyên nhân mời Chân Thủy đến quyết chiến.

Thực ra anh ấy không cần giải thích với mình, anh đã giúp cô xử lý rất gọn mà... Nhưng không biết vì sao, trong lòng Vi Vi dần dần nảy sinh ra một tâm trạng như là cảm động vậy.

Vi Vi bỗng không biết nên nói thế nào, ngón tay ngưng trên bàn phím một lúc lâu, cuối cùng gửi đi một khuôn mặt cười.

Nại Hà không nói gì nữa, Vi Vi cũng lặng lẽ đứng bên cạnh anh, không làm gì, cũng không bỏ đi, ngắm cảnh vật yên tĩnh trước mắt, chỉ cảm thấy giờ này phút này, bình yên và xa vắng.

CHƯƠNG 11: VIDEO CLIP

Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, nếu mà muốn qua lại, phải để lại đàn ông!

Nếu không phải là do tin nhắn của Lôi Thần Ni Ni oanh tạc, Vi Vi thật cứ nghi ngờ mình đang đứng ở tận cùng thời gian.

Tất nhiên, cái gọi là tận cùng thời gian chính là – ký túc xá tắt điện >o<

Lôi Thần Ni Ni: “Vi Vi cho tớ clip đi cho tớ clip đi!”

Vi Vi: “Clip gì cơ?”

Lôi Thần Ni Ni: “Thì cái mà chồng cậu đơn phương ầu đả với Chân Thủy đó, clip quyết đấu! Tuy tớ mua vé xem rồi, nhưng người xem không được quay clip!”

Đơn phương ầu đả... Vi Vi bị hình dung từ của cô nàng làm cho choáng váng: “Nại Hà nhà tớ rất nhỏ nhẽ...”

Câu này vừa gõ ra, Vi Vi lại bị chính mình làm cho mình choáng, tại sao cô lại thêm “nhà tớ” trước Nại Hà vậy?!!! Tại sao lại vô thức đánh ra hai chữ này cơ chứ?

>o<, Chắc chắn là bị ảnh hưởng bởi bọn Ngu Công rồi, họ thường nói “Tam tẩu nhà ta”, “Nại Hà nhà muội”, gọi loạn xạ như vậy. Vi Vi nín thình xóa câu này, lại gõ dòng mới gửi đi, “Cậu mà cũng mua vé nữa hả?”

Muốn xem quyết đấu phải bỏ tiền ra mua vé, thêm một điểm biến thái nữa của Mộng Du Giang Hồ. Mua vé rồi thì nhấn vào thị vệ hoàng cung canh cửa, người chơi sẽ được đưa đến nơi xem quyết đấu. Thông thường thì, hai bên quyết đấu với nhau đẳng cấp càng cao thì vé cửa càng đắt, đương nhiên, chẳng phải là trận quyết đấu nào cũng có người đến xem.

Lôi Thần Ni Ni: “Chân Thủy bị đánh thê thảm lắm, có quay cũng sẽ không phát đâu, chồng cậu chắc chắn có quay đó.”

Vi Vi: “..... Không có quay.”

Vấn đề này chẳng cần phải hỏi, với những gì cô hiểu về Đại Thần thì anh ấy không bao giờ quay một trận chiến đấu chẳng

quan trọng như thế để làm gì.

Lôi Thần Ni Ni: “Thảm, tớ chăm chú xem, căng thẳng quá nên quên chụp hình lại, chết rồi chết rồi, tớ muốn chết đi cho rồi, hơn nữa tớ đến chậm quá, chỉ nhìn thấy công cáo quyết đấu mà hệ thống phát ra, chiến thư mà giang hồ đồn cũng không được thấy, hồi hận chết đi được.”

Vi Vi: “Còn đỡ hơn tớ, tớ là nhân vật nữ chính trong lời đồn, thế mà chẳng thấy được gì.”

Lôi Thần Ni Ni: “Ha ha ha, vậy tớ thoải mái rồi, mấy tấm hình hệ thống công cáo cậu có cần không, tớ gửi cho.”

Vi Vi: “Ừ.”

Vi Vi đưa địa chỉ hộp thư trong Mộng Du cho cô, rất nhanh đã nhận được thư gửi đến, trong hộp có một bức ảnh, chính là công cáo quyết đấu của hệ thống.

Vi Vi phóng to bức ảnh lên, dòng đầu tiên là công cáo của hệ thống sau khi Nại Hà mời chiến, sau đó cứ năm phút một lần hệ thống lại cập nhật phản ứng của bên được mời chiến.

[Hệ thống]: Nhất Tiểu Nại Hà mời Chân Thủy Vô Hương quyết đấu trên đỉnh Tử Cấm.

[Hệ thống]: Chân Thủy Vô Hương chưa ứng chiến.

[Hệ thống]: Chân Thủy Vô Hương chưa ứng chiến.

.....

Liên tiếp năm dòng sau.

[Hệ thống]: Chân Thủy Vô Hương ứng chiến.

[Hệ thống]: Nhất Tiểu Nại Hà và Chân Thủy Vô Hương sẽ quyết chiến lúc 20:00 tại đỉnh Tử Cấm.

Chẳng qua chỉ mấy hàng chữ, chẳng qua chỉ là dòng công cáo lạnh lùng được công thức hóa mà thôi, nhưng Vi Vi lại lật tới lật lui xem tới mấy lần, cứ xem cứ xem mãi, trong lòng máu nóng dần dần lại dâng lên.

Không kiềm chế nổi tâm trạng lúc này, nhìn Nại Hà áo trắng bay bay đứng cạnh, Vi Vi do dự một lúc, rồi cũng mở miệng một cách rất ngượng ngùng, rất phá hoại không khí lãng mạn:

“Đại Thần... Huynh không mang theo Thần Thú, PK một trận với muội đi >o<”

Nại Hà lại bỏ qua, chỉ xem như cô đang chán, nên add cô vào đội: “Đi, chúng ta đi giết Boss.”

“Boss nào?”

“Mạnh Đông Hành, Ngu Công gọi chúng ta qua đó.”

Bọn Hầu Tử Tửu hôm nay nhân phẩm bạo phát, đang ngồi dưới chân núi nghỉ ngơi, đột nhiên Boss Mạnh trước giờ lao tâm khổ tứ chờ đợi cũng chưa chắc tìm được, hôm nay lại mang theo hồi môn tự dâng lên tận miệng, bỏ qua mới lạ.

Vi Vi và Nại Hà về đến núi Thương Thúy thì bọn Hầu Tử Tửu đang chiến đấu. Nại Hà tiến lên tiếp thêm cho họ chút máu, Vi Vi lại do dự một lúc, không tham gia chiến đấu ngay.

Ngu Công kêu lên: “Chị dâu, đừng thấy chết mà không cứu chứ.”

Vi Vi biết thực ra ba người bọn họ công lực cũng rất cao, gọi cô đến tiếp chiến chẳng qua chỉ muốn phân chia kinh nghiệm với cô thôi, thế là Vi Vi gỡ một cái mặt cười, nói: “Các huynh đánh đi, muội mà tham gia thì đòn công kích của nó sẽ mạnh hơn đó.”

Nói ra thì Boss Mạnh đúng là kỳ diệu, nếu chỉ có game thủ nữ công kích nó, nó sẽ vì “thương hương tiếc ngọc” mà giảm bớt sức lực xuống còn một nửa, trước đây Vi Vi cũng vì nguyên nhân này mới có thể đơn thương độc mã đánh bại nó. Nhưng nếu nam nữ game thủ cùng đánh thì nó sẽ “đổ kị”, lực công kích tăng hơn một nửa. Chỉ khi game thủ nam chiến đấu với nó thì sức mạnh của nó mới là bình thường.

Bọn Ngu Công cơ bản đều là một đội toàn nam, chưa từng biết điều này, nghe Vi Vi nói vậy liền hứng chí hẳn.

“Nghe nói tên này còn biết chọc gheo game thủ nữ nữa, tớ chưa từng thấy bao giờ, chị dâu chém hẳn một đao cho bọn này xem thử.”

Vi Vi nghe thấy thế thì nín thinh, nhưng vẫn y theo lời mà tham gia chiến đấu. Quả nhiên, một đao vừa chém xuống, lực công kích của Boss Mạnh rõ ràng đã tăng hẳn, lại còn phát ra

chức năng “lửa ghen rừng rục”, đốt hết sạch máu của bọn Hầu Tử Tửu.

Đồng thời trên đỉnh đầu nó còn hiện ra một đoạn: “Khá khen cho mỹ nhân, không ngoan ngoãn ở trong khuê phòng, lại bước ra giang hồ múa đao khua gậy, chi bằng thuận theo đại gia ta, bảo đảm nàng sẽ được sung sướng.”

Hầu Tử Tửu: “Khỉ thật! Đúng là biết trêu ghẹo!”

Ngu Công Leo Núi: “Lại còn dám chọc ghẹo chị dâu ta, giết hẳn một trăm lần!”

Thế là, Boss Mạnh đáng thương bị chém trăm lần một cách đầy bạo lực...

Boss Mạnh vừa đổ xuống, quan sai lập tức xuất hiện dẫn hắn đi mất, để lại hộp trang điểm của công chúa làm phần thưởng. Hầu Tử Tửu hiếu kỳ, cướp lấy nhấc lên, vừa mở ra nhìn đã suýt ngã lãn ra.

Ngu Công hỏi dồn: “Gì thế? Nếu là trang bị thì đưa chị dâu.”

Hầu Tử Tửu: “Cái này mà đưa chị dâu thì Nại Hà chém chết tó.”

Nại Hà: “Là gì vậy?”

Hầu Tử Tửu: “Tóc của đàn ông.”

Ngu Công Leo Núi: “.....”

Hầu Tử Tửu: “Tóc của tình nhân công chúa, không có thuộc tính gì hết.”

Mọi người đều toát mồ hôi, không ngờ sự việc hay ho như thế lại về tay họ.

Ngu Công Leo Núi: “Vẫn tốt hơn là thanh đao của Đông Phương Bất Bại.”

Hầu Tử Tửu: “Cũng tốt hơn vải bó chân của Nga My Lão Thái.”

Mô-za-a tự kiểm điểm: “Chẳng lẽ chúng ta vừa nãy giày vò hẳn quá bạo lực?”

Thấy Vi Vi vẫn không nói gì, Hầu Tử Tửu hỏi: “Chị dâu chắc không bị đả kích quá đó chứ?”

Vi Vi: “>o< Không có, hành tẩu giang hồ bao năm nay rồi, mọi sớm đã không màng đến danh lợi...”

Mô-za-a: “.....”

Ngu Công Leo Núi: “Sao tớ thấy khẩu khí này quen quá ta?”

Hầu Tử Tửu: “Giống Nại Hà?”

Mô-za-a: “Không giống, Nại Hà chưa từng tự sướng ra miệng, cậu ta chỉ thầm tự sướng trong lòng thôi.”

Nại Hà gõ một biểu tượng đang thở dài: “Gần mực thì đen, sau này không nên để cô ấy ở lâu với các cậu đợc nữa.”

Vi Vi: “Đúng đó, mọi bị các huynh ảnh hưởng mất rồi... Gì nhỉ, vừa nãy mọi đang nghĩ đến chuyện video clip.”

Vi Vi: “Mọi cũng muốn làm một cái.”

Hầu Tử Tửu: “.....”

Vi Vi: “Boss Mạnh đã cho mọi một linh cảm...”

Nếu đã là linh cảm mà Boss Mạnh cho thì tức là có liên quan đến trộm cắp rồi.

Kịch bản của Vi Vi là thế này.

Lô Vĩ Vi Vi là một nữ tặc chiếm núi xung vương.

Nhất Tiểu Nại Hà là một Cầm Sư yếu đuối.

Một hôm nào đó, Nhất Tiểu Nại Hà đi qua một ngọn núi nào đó, bị nữ tặc để ý, thế là bị cướp về làm áp trại tướng công trong sơn trại.

“Phần sau thì vẫn chưa nghĩ ra, lúc này đánh Boss đột nhiên nghĩ ra, lời thoại của Boss Mạnh có thể dùng luôn đợc.”

Hầu Tử Tửu nói: “Cũng tham gia hoạt động kia à?”

Vi Vi: “Ừ, tự nhiên thấy rất hay, nhưng mọi nghĩ cũng chơi thử thôi, nhất thời nảy ra ý này.”

Nại Hà không nói gì, chỉ lặp lại lời Vi Vi: “Áp trại tướng công?”

Vi Vi tưởng anh bị châm chích, vừa định nói không làm cũng đợc, thì thấy anh hỏi: “Có phải lúc bị cướp về cứ nằm thẳng ra là đợc?”

>_<

Xem ra cô đã đánh giá thấp tính cách của Đại Thần rồi, thế nên Vi Vi nói: “Cơ bản là vậy đó.”

Thực ra cô cũng không dám chắc lắm, trước mắt chỉ nghĩ lung tung vậy thôi.

Nại Hà lại nói: “Làm đi.”

Nại Hà: “Núi Thương Thúy rất được, cướp ở đây đi.”

Đại Thần nhận lời dứt khoát gọn ghẽ như thế, hành động chủ động nhanh chóng như thế, khiến cho nữ tặc Vi Vi nảy sinh ra một cảm giác rất mạnh mẽ rằng mình như đang bị cưỡng ép phải cướp người vậy.

Chớp mắt Đại Thần đã bắt đầu phân công: “Ta đi từ phía dưới núi bên kia sang, muội cưỡi ngựa xuất hiện từ rừng cây, tự quay phần của mình, hậu kỳ thì chỉ cần cắt gọt một chút là được.”

Dưới gậy chỉ huy của đạo diễn Nại Hà, Vi Vi choáng váng trèo lên ngựa.

Ngu Công nhảy chồm lên: “Đạo diễn, bọn này cũng muốn tham gia.”

Hầu Tử Tửu nói: “Nữ tặc không có dám thủ hạ thì sao được, chúng ta làm thủ hạ của chị dâu đi.”

Vi Vi từ chối: “Không cần đâu.”

Hầu Tử Tửu bi thương tuyệt vọng: “Tại sao?”

Vi Vi: “>_< Đơn thương độc mã thì oai hơn.”

Ngu Công nói: “Không được không được, hai người như vậy là không được, phải có cảnh đánh nhau chứ, chi bằng bọn này hộ tống Nại Hà, sau đó chị dâu lần lượt đánh bại ba người bọn này, như thế mới hay chứ.”

Lần này kiến nghị của Ngu Công đã được mọi người chấp nhận, chủ yếu là có được sự đồng ý của Nại Hà. Mấy người này đều thuộc phái hành động, bàn bạc xong xuôi tất cả một cách đầy hiệu quả làm Vi Vi là người đề xướng ra chuyện quay clip cũng thấy choáng, bị lừa như lừa vịt về phía rừng cây đứng đợi ở đó.

Trong rừng cây, Vi Vi cười ngửa, bỗng thấy căng thẳng.

Đợi đến lúc Nại Hà bước đến địa điểm cướp bóc chỉ định sẵn thì lại càng hồi hộp.

Hậu quả của tâm lý đó là Vi Vi ào đến, xuất hiện trước mặt Nại Hà, nhưng quên luôn cả lời thoại cốt nhả của Boss Mạnh > <, thế là Vi Vi trong cái khó ló cái khôn, chỉ còn nước sửa đổi lại lời thoại cướp bóc xưa cũ nhất.

Núi này do ta mở,

cây này do ta trồng,

nếu mà muốn qua lại,

phải để lại đàn ông!

Vừa mở đầu là thế, theo phân công cảnh tiếp theo sẽ là Ngu Công nhảy phắt ra chửi rủa, sau đó bắt đầu đánh nhau. Nhưng nhân vật của Ngu Công lại đứng im bất động, Vi Vi đợi mãi không thấy liền hỏi về thắc mắc: “Ngu Công đâu?”

Hầu Tử Tửu vô cùng bình tĩnh đáp: “Cậu ta bị ngã từ trên ghé xuống rồi.”

CHƯƠNG 12: BẠCH Y HỒNG ẢNH

Cảnh trước mắt là Bạch Y Cầm Sư đang gảy đàn vẫn phát phơ tà áo trắng.

Hồng y nữ tặc múa đao toàn thân vận đồ đỏ đã nhợt nhạt rồi.

Ngu Công một lúc sau mới mò lên lại, yếu ớt nói: “Tớ bị thương rồi.”

Mô-za-a xì một tiếng: “Đàn ông ngã dập mông tí đã kêu là bị thương.”

Ngu Công then quá hóa giận: “Nội thương! Tớ nói là nội thương mà!”

Vi Vi: “>_< Các huynh ở chung với nhau à!”

Thực ra trước kia Vi Vi đã cảm giác được là ngoài đời thực họ cũng quen biết nhau từ lời đối thoại của họ rồi, vả lại hình như là sinh viên năm tư thì phải, vì có lần nhìn thấy bọn họ nói đến chuyện thực tập tốt nghiệp. Nhưng Vi Vi trong trò chơi chưa hề tò mò chuyện ngoài đời của người khác nên cũng chưa hỏi bao giờ, lần này là chỉ thuận miệng thôi.

Hầu Tử Tử trả lời: “Bọn này ở chung một phòng.”

Biết ngay mà!

Vi Vi vô thức ngược nhìn về phía Nại Hà, vậy thì Đại Thần cũng lại là học sinh như mình ư? Sao lại cảm thấy không thể hiểu nổi nhỉ, Đại Thần thì phải là...

>_<

Không nghĩ ra nổi phải là gì...

Ngu Công nói: “Tam tẩu, Nại Hà thường xuyên đêm không về phòng, muội phải quản lý cho chặt vào.”

Mô-za-a: “Ban ngày hấn cũng không về!”

Vi Vi choáng.

Nại Hà đáp: “Đến khi nào trong phòng không còn mấy đôi vớ nửa thàng chưa giặt của các cậu nữa thì tớ dọn về ở ngay!”

Mô-za-a vội nói ngay: “Hay cậu cứ ở ngoài đi!”

Vi Vi toát mồ hôi, đã nghe đồn từ lâu rằng nam sinh thường tích lũy lại mười mấy đôi vợ rồi mới giặt luôn thể, không ngờ lại là sự thật, đột nhiên nghĩ đến trước kia bọn Ngu Công nói muốn hack máy người ta, không kìm được nên lên tiếng hoài nghi: “Chẳng lẽ các huynh học khoa Công nghệ thông tin?”

“Chính xác!”

Trùng hợp ghê = =

Vi Vi nói: “... Muội cũng vậy!”

“.....”

“Hóa ra là tiểu sư muội!”

Ngu Công Leo Núi: “Toi rồi, khoa Công nghệ thông tin chín nam một nữ, tiểu sư muội oai hùng như thế, lẽ nào thực tế lại là tiểu sư đệ!”

Vi Vi: “>o<”

Vi Vi nghe nói vậy thì có vẻ bẽn lẽn: “Oai hùng thật à? Muội nói phần mở đầu...”

Lại khiến Ngu Công chấn động đến mức bị nội thương!

Ngu công đáp: “Không có không có, tốt lắm tốt lắm, hiệu quả đó như sấm dộng bên tai ấy.”

Sấm dộng bên tai...

Vi Vi cảm giác như chính mình cũng bị nội thương, “sấm dộng bên tai” mà dùng thể này, không biết giáo viên dạy ngữ văn trước kia của Ngu Công có khóc không đây.

Hầu Tử Tửu đề xuất ý kiến: “Tốt thì tốt, có điều “phải để lại đàn ông” câu đó nên sửa một chút, ở đây có tới bốn người đàn ông, ai biết được muội muốn cướp người nào, người xem sẽ hiểu lầm ngay.”

Nại Hà nói: “Không hiểu làm đâu, không phải sửa.”

Hầu Tử Tửu: “????”

Nại Hà đáp: “Các cậu không có giá trị để bị cướp.”

Thế là...

PK lại bắt đầu một cách râm rộ, lần này là ba đánh một.

Vi Vi tuyệt vọng nhìn trời, cô còn chưa kịp bắt đầu màn cướp bóc mà, người bị cướp đã bị xử nội bộ rồi.

Tóm lại, trong tình hình bạn Ngu Công của chúng ta bị thương, sau khi gây ra vô số chuyện cười, đoạn video clip cuối cùng cũng được quay xong sơ bộ hai ngày sau đó.

Những tình tiết sau khi cướp bóc cũng do Vi Vi biên tập, để kéo dài thời gian hơn, cho nên bao nhiêu tình cảm khóc lóc thở than, thêm mắm dặm muối kiểu phim truyền hình cũng được đưa vào.

Cụ thể là thế này:

Bạch Y Cầm Sư bị cướp về sơn trại (trong game có bối cảnh ổ của giặc cướp), nữ tặc ái mộ chàng nho nhã tuần tú, nên muốn tận dụng mọi biện pháp để khiến chàng vui lòng, nhưng Bạch Y Cầm Sư không lấy thế làm cảm động, ngày ngày chẳng nói chẳng rằng, ngồi bên Liên trì sau núi buồn bã gảy đàn.

Nữ tặc cuối cùng quyết định thả chàng trở về, nhưng lại quyến luyến không nỡ, lặng lẽ đi theo sau, vừa lúc đó Bạch Y Cầm Sư gặp phải quái vật, chắc chắn sẽ mất mạng, nữ tặc bèn nhảy ra cứu chàng. Cầm Sư đã cảm động, chấp nhận nữ tặc, cô nàng vui mừng hỉ hả tổ chức hôn lễ, không ngờ đêm động phòng hoa chúc lại có quan binh (bạn Ngu Công đứng ngoài ổ cướp gào lên tìm người mới, thế là một đám game thủ mới gia nhập chạy đến, trở thành diễn viên quần chúng) ập đến tấn công, bọn cướp (bạn NPC trong ổ cướp, đáng thương là mới chỉ có cấp 20) vì uống quá nhiều, không hề chống cự nổi nên bị tóm gọn. Nữ tặc bản lĩnh cao cường, quan binh không bắt được nên quay sang tấn công Cầm Sư, nữ tặc che chắn cho Cầm Sư, nhưng Cầm Sư lại rút kiếm ra từ trong đàn ra, không hề do dự đâm vào sau lưng nữ tặc.

Thì ra, Bạch Y Cầm Sư lại là khâm sai, vì ổ cướp này chiếm dụng nơi địa hình phức tạp để làm càn nên luôn là mối họa phải nhổ bỏ, cho nên đã đến đây bày ra kế hoạch này.

Đoạn kết đúng là tinh hoa của đoạn phim sên chảy nước này.

Sau khi nữ tặc chết, Bạch Y Cầm Sư bỗng nhận ra rằng chàng đã yêu nàng mất rồi, bèn ôm lấy thi thể của nữ tặc đứng trên

đỉnh Lạc Hà nhảy xuống.

.....

Được rồi, Vi Vi thừa nhận, đây đúng là truyện cười mà >o<

Vi Vi nghĩ rằng kịch bản này mà đem ra thì ắt sẽ bị mọi người chê cười, không ngờ tất cả xem xong lại thấy rất hay, có điều nghiên cứu kỹ hơn thì, nguyên nhân Nại Hà Đại Thần thấy hay là vì – lời thoại của anh ít.

Bọn Ngu Công lại thấy hay vì – không ngờ lúc sau lại có cơ hội xuất hiện, mà lại là nhân vật chính diện, vui mừng như điên ing (hậu tố xuất hiện sau động từ chỉ hiện tại tiếp diễn trong tiếng Anh)!

Vi Vi đành phải im lặng thêm lần nữa, quả nhiên là một đám học Công nghệ thông tin, chẳng có chút tế bào nghệ thuật gì hết...

Nhưng mấy hôm sau, khi Nại Hà đưa cho cô đoạn video đã được làm hậu kỳ tươm tất, Vi Vi vô cùng hồ thẹn rút câu nói “không có tế bào nghệ thuật” về lại.

Người không có tế bào nghệ thuật là cô và bọn Ngu Công, tuyệt đối không bao gồm Đại Thần!

Đại Thần Đại Thần, không có gì là không thể!

Hôm nhận được đoạn clip đó thì Vi Vi lại có tiết học buổi tối, lúc về lại phòng để lên mạng thì Nại Hà đã out rồi, để lại cho cô một lời nhắn:

“Có chuyện phải out trước, video clip đã gửi vào hộp thư của muội rồi!”

Vi Vi vội vàng mở hộp thư ra.

Phần hậu kỳ của đoạn phim này bao gồm cắt sửa, âm nhạc, phụ đề, hiệu ứng v.v... Vốn là Vi Vi định để mình tự vật vã làm cho rồi, vì mới học năm hai, chắc chắn là rảnh hơn những người năm tư. Nhưng Đại Thần nói để anh làm, vì sự tín nhiệm vô điều kiện đối với Đại Thần nên Vi Vi đương nhiên là chẳng có ý kiến gì.

Tải đến hơn mười mấy phút mới xong, Vi Vi nôn nóng mở ra xem, chỉ mới có mấy phút đầu mà đã khiến Vi Vi ngẩn ngơ.

Quá là tinh xảo!

Thực ra cũng đơn giản thôi, chỉ là nền đen chữ đỏ, nhưng không biết Nại Hà tìm đâu ra chữ thích hợp đến thế, sắc nhọn nhưng cũng rất phóng khoáng, phân viết ra thành từng nét từng nét, lại có thêm hiệu ứng ánh sáng, một lớp ánh sáng mờ xuyên qua bề mặt chữ, đơn giản nhưng hoa lệ, vô cùng ấn tượng.

Vi Vi xem đi xem lại phân đầu mấy lần, sau đó mới kéo xuống xem tiếp phía dưới.

Đại Thần tỏ ra rất tỉ mỉ, biên tập, phụ đề, âm nhạc kèm theo không chỗ nào thừa, đặc biệt là âm nhạc, khiến Vi Vi rất vui sướng. Không hề giống với những đoạn nhạc thịnh hành mà các clip tham gia khác vẫn dùng, mà dùng rất nhiều nhạc cụ dân tộc, phân đầu khi có cảnh cướp bóc là tiếng sáo vui tươi, sau đó là đàn tranh, vô cùng phù hợp với thân phận Bạch Y Cầm Sư.

Ừ, tiếng nhạc réo rất như vậy chắc là đàn tranh rồi, Vi Vi không rõ lắm về nhạc cụ, trước kia khi học cấp hai, tiết học thưởng thức âm nhạc thường bị chiếm dụng để làm bài tập, nên đây cũng vẫn là lần đầu tiên chìm đắm trong âm nhạc như hôm nay.

Tất cả không có chỗ nào chê được, Vi Vi thưởng thức đến mê mết.

Tuy câu chuyện này là bi kịch, nhưng do lúc nào làm cũng với tâm lý như làm chuyện cười, lại thêm trong lúc quay clip đùa giỡn không ngớt, nên Vi Vi xem rất vui vẻ, cho đến khoảnh khắc Bạch Y Cầm Sư rút kiếm ra, âm đàn tranh bỗng dồn dập sát khí, thanh kiếm dài đâm thẳng sau lưng nữ tặc rất dứt khoát, cùng lúc đó âm nhạc cũng dừng hẳn.

Trái tim Vi Vi đập loạn nhịp.

Sau đó, Vi Vi vẫn còn chưa kịp định thần lại, đã phát hiện ra kịch tính đoạn cuối đã thay đổi.

Đáng lẽ như kịch bản ban đầu thì Bạch Y Cầm Sư sẽ ôm lấy nữ tặc đứng trên ngọn Lạc Hà chuẩn bị nhảy xuống, nhưng cảnh tượng lại đổi thành Bạch Y Cầm Sư và võ tướng Thanh

Sam, người dẫn quân lên núi (do bạn Ngu Công đảm nhận vai diễn), đứng lặng lẽ nhìn trước một ngôi mộ.

Võ tướng Thanh Sam nói: “Ngài có thể không giết nàng.”

Bạch Y Cầm Sư chỉ trầm tư, hồi lâu sau mới cất tiếng: “Nếu để nàng sống mà hận ta, chi bằng để nàng chết.”

Vi Vi ngẩn ngơ.

Trong lòng bỗng ý thức được rằng, bắt đầu từ câu nói này, Bạch Y Cầm Sư trong đoạn clip này đã không còn là người mà cô miêu tả trong kịch bản nữa.

Anh đã biến thành một người xa lạ ngăn cách bởi màn sương mù.

Bạch Y Cầm Sư từ đó ẩn cư trong một gian nhà nhỏ dưới chân núi, Vi Vi nhận ra đó là một bối cảnh có trong game, dưới ngọn Lạc Hà không ai ở. Ngoài gian nhà có mấy bụi trúc xanh, Bạch Y Cầm Sư ngày ngày ngồi trong rừng trúc cô đơn gảy đàn, hoặc chậm chậm bước lên đỉnh Lạc Hà, đứng trên đó lặng lẽ ngắm mặt trời lặn.

Võ tướng Thanh Sam lại lần nữa xuất hiện.

“Ngài lập được đại công, có thể rũ tay bịt mắt không nghe, tại sao lại phải ẩn cư ở nơi hoang vắng đìu hiu này?”

Bạch Y Cầm Sư không đáp lại, chỉ gảy nhẹ đàn trong tay, thân thú Tiểu Mao bên cạnh chàng vui vẻ nhảy nhót.

Bối cảnh rừng trúc xanh tươi trước mắt bỗng vỡ ra như sóng nước, cảnh tượng lại biến thành hồ Liên Trì sau núi, dường như là hồi ức của Cầm Sư, mang theo màu sắc mơ hồ không rõ. Bạch Y Cầm Sư tay lướt trên dây đàn, nữ tặc đứng bên cạnh chàng, âm nhạc trong tích tắc biến mất, tất cả đều tĩnh lặng, thỉnh thoảng một tiếng ve sầu nỉ non, tiếp đó Vi Vi nghe thấy giọng nói của mình.

Phần âm thanh này là do trước đây Nại Hà bảo cô ghi lại, nói có thể cần dùng đến. Lời thoại là những lời mà nữ tặc nói trước khi thả Cầm Sư đi, sến không chịu được, Vi Vi vô cùng xấu hổ nên đọc nhanh một lần rồi vội gửi đi, không ngờ lại dùng đến thật.

Hình như đã qua xử lý nên giọng nói của cô rất mơ hồ và xa xôi, phảng phất đến từ hư không.

“Ông của ta là cường đạo (kẻ cướp), cha của ta là cường đạo, nên ta ngay từ khi sinh ra cũng là một cường đạo, ngoài cướp bóc ra ta không biết làm gì, không thể làm gì, và cả những người trong trại này nữa.”

“Chàng căm ghét ta như vậy, thực ra ta chưa hề giết hại người nào, không phải là xấu nhất đúng không, nhưng cũng vẫn là xấu xa.”

“Ta cũng muốn giống như những cô nương khác dưới chân núi kia, nuôi gà chăn vịt, ban ngày làm việc ban đêm về nhà, sống thật thanh thản và nhẹ nhàng. Nhưng cũng chỉ là giấc mộng mà thôi, vĩnh viễn chẳng thể thực hiện được.”

“Chàng hãy đi đi, ta thả chàng về.”

Cảnh tượng lại quay lại, võ tướng Thanh Sam phần nộ chất vấn: “Ngài có một tiền đồ tươi sáng, hà cớ gì phải chôn vùi cuộc sống ở nơi hoang tàn này!”

Sau đó là một giọng nói lảng đãng lúc ẩn lúc hiện: “Đây cũng là giấc mộng của ta!”

Toàn bộ những lời đối thoại trong đoạn clip này đều dùng phụ đề để hoàn thành, chỉ đoạn cuối cùng là tiếng nói của người thật, xuất hiện như long trời lở đất, sau đó im bật, tiếng đàn tranh lại vang lên, não nề ai oán, rồi dần dần biến mất.

Cảnh cuối cùng là Hồng Y nữ tặc và Bạch Y Cầm Sư đứng bên bờ Liên trì, Cầm Sư gảy đàn, nữ tặc múa đao, hai người tay áo phát phơ sinh động rạng rỡ, sau đó cảnh tượng dần nhạt nhòa, cuối cùng biến thành đen trắng.

Kết thúc.

Cảnh trước mắt là Bạch Y Cầm Sư đang gảy đàn vẫn phát phơ tà áo trắng.

Hồng y nữ tặc múa đao toàn thân vận đồ đỏ đã nhạt nhòa rồi.

Vi Vi bỗng thấy lòng rung động, tròng mắt đã ướt tự khi nào.

CHƯƠNG 13: NGƯỜI ẤY CHẴNG PHẢI TA

Vi Vi bỗng thấy, trước kia mình cảm động như thế đúng là quá khờ khạo.

Công cụ phát video được chỉnh phát tuần hoàn, trong lúc Vi Vi xuất thần như thế, đoạn phim đã bắt đầu phát lại. Tiếng sáo vui vẻ cất lên, Hồng Y nữ tặc trên màn hình rạng rỡ, đang cười trên lưng ngựa vô cùng oai hùng từ trên núi lao xuống.

Vi Vi nhanh chóng tắt nó đi, đã biết kết cục cuối cùng rồi, trò đùa phía trước càng xem càng thấy buồn, chẳng muốn xem lại lần thứ hai chút nào.

Mở trò chơi bị thu nhỏ nãy giờ lên, Vi Vi gửi tin nhắn cho Nại Hà: “Muội xem xong rồi, rất hay.”

Gõ xong mấy chữ khô khốc đó, Vi Vi không nói gì nữa, thực ra rõ ràng là tâm sự trùng trùng, nhưng lại chẳng biết nên nói gì, không lẽ nói rằng mình suýt tí nữa là khóc?

Thế hình như là rất ngốc thì phải ==

Vậy là hỏi một câu như không còn gì để nói nữa: “Đoạn kết huynh sửa lại hả?”

Tin vừa gửi đi thì tên của Nại Hà sáng lên, một tiếng “ding” vang lên rất nhanh, tin nhắn của anh gửi lại, “Ừ, sửa rồi, nếu không thì không đủ độ dài.”

“Huynh về rồi hả ^_^ ~ ~ Độ dài? Độ dài gì cơ?”

Vi Vi có phần nghi hoặc, là nói đến độ dài của clip sao? Nhưng cô nhớ là không giới hạn dài ngắn mà.

Nại Hà: “Có một quy tắc nhỏ khi tham gia là, nếu độ dài đoạn clip đủ nửa tiếng thì khi đoạt giải rồi sẽ được nhận đôi kinh nghiệm và giải thưởng.”

Nại Hà: “Nếu đã làm rồi thì những gì cần lấy phải lấy cho bằng hết.”

Vi Vi kinh ngạc, quả thực cô không để ý đến điều này, nhưng mà... bạn Đại Thần à, bạn chắc chắn chúng ta có thể đoạt quán quân đến thế sao...

Không đúng không đúng, đó không phải là điều quan trọng nhất, mà cái chính là, căn cứ theo cách nói của Đại Thần, chẳng lẽ tình tiết khiến cô suýt khóc ban nãy lại là thứ anh thêm vào để kéo dài thời gian ư?

Vi Vi nghĩ đến đây liền không tìm được mà mở đoạn clip ra xem lại, đúng là thế thật! Đoạn clip không dài không ngắn, vừa đúng ba mươi phút, không thừa ra một giây nào.

.....

Tuy rằng sự thực rõ ràng và tàn khốc như thế, nhưng Vi Vi vẫn cố níu kéo chút hi vọng: “VẬY huynh... đoạn kết sau cùng sao lại nghĩ ra được vậy? So với đoạn kết trước thì hay hơn nhiều lắm.”

Nại Hà: “Đoạn kết cũ cũng được, nhưng không tiện thêm vào quá nhiều hồi ức, như vậy lộ liễu lắm.”

@_@

Thêm đoạn hồi ức vào? Là đoạn đã được quay trước khi thêm vào sao? Sao nghe có vẻ giống chế thêm vào thế... Vi Vi nhớ đến trước đoạn kết này cũng có rất nhiều hồi ức, ấp úng hỏi: “VẬY đoạn kết hiện giờ... chẳng lẽ là vì để tiện thêm vào hồi ức cho hợp thời gian?”

“Đại khái là thế.”

Vi Vi hoàn toàn bị đánh gục.

Thì ra Đại Thần không chỉ phối hợp thời gian mà còn vì điều đó, cố gắng nhét thêm vào những đoạn hồi ức, đoạn kết đó của Đại Thần tất cả đều xuất phát từ ý muốn kéo dài và lười biếng thôi, cái gì mà cảm động, cái gì mà sinh tử mông lung chứ, đều là phù vân bên trời...

>o<

Vi Vi bỗng thấy, trước kia mình cảm động như thế đúng là quá khờ khạo.

Sau đó, Vi Vi ôm một bầu tâm sự phức tạp post đoạn clip đó lên trang chủ diễn đàn. Còn về vì sao là cô gửi chứ không phải Đại Thần thì, tất nhiên là do Đại Thần lười đăng ký rồi...

Post xong đoạn clip đó, Vi Vi đi làm nhiệm vụ với Nại Hà, đợi xong nhiệm vụ trở lại chủ đề cô đăng lên vừa nãy, ngay lập tức bị số lượng lượt xem và phản hồi làm kinh ngạc chết điếng.

Sao mà lại nhiều comment (bài phản hồi) đến thế?!

Một số comment trả lời ngay trong vòng một phút cô vừa đăng lên, thời điểm đó thì chắc chắn không kịp xem rồi. Nhưng xem qua một lượt nội dung những comment đó thì Vi Vi đã rõ.

Nói cho cùng, vẫn là bị ảnh hưởng của hai việc Tiểu Vũ Yêu Yêu phải quay lại clip và Nhất Tiểu Nại Hà đơn phương khiêu chiến Chân Thủy Vô Hương, hai chuyện này không chỉ khuấy động rầm rộ ở trong game, mà đến cả diễn đàn cũng náo nhiệt lạ thường, đến nay vẫn còn là chủ đề nóng bỏng tay, cho nên đoạn video clip của Vi Vi vừa đăng lên, lập tức có một đám người thích xem trò vui nhảy vào cảm thán – cuối cùng Nhất Tiểu Nại Hà và Lô Vĩ Vi Vi cũng tham gia rồi! Là muốn khiêu khích Tiểu Vũ Yêu Yêu chăng? Rõ ràng là thế! Thậm chí còn có kẻ dự đoán sẽ có hình tượng Tiểu Vũ Yêu Yêu xuất hiện nữa, tất nhiên, là nhân vật đã bị bóp méo làm xấu đi rồi.

Vi Vi xem qua rồi không nhịn được “xi” một tiếng! Một số người đúng là lòng dạ tiểu nhân, chưa xem gì đã bình luận lung tung, trong đoạn clip của cô đâu cần xuất hiện kẻ thứ ba một cách vô duyên như thế chứ!

Nói nào ngay, hình tượng của cô và Đại Thần sáng chói như vậy, đâu cần người thứ ba làm đòn bẫy làm gì >o<

Vi Vi lật giở từng trang, đến trang thứ năm mới nhìn thấy bình luận thực sự về đoạn clip, là comment của một cô gái, cô nàng gửi liền một lúc mấy cái mặt khóc, gào khóc nói mình lại xem đến mức rơi nước mắt.

Hây hây hây, cô nàng khóc rồi, Vi Vi vui quá.

Tốt quá, bị Đại Thần lừa phỉnh không chỉ có mình cô!

Xem liền một lúc mấy comment bảo rằng bị đoạn clip làm cảm động phát khóc, Vi Vi vui mừng hỉ hả quay lại game báo cáo với Nại Hà: “Huynh xem comment chưa, nhiều người nói

đã khóc luôn đó, có điều mọi người giúp huynh gánh tiếng xấu rồi, huynh viết trong clip biên kịch là mọi người, mọi người đều nói mọi người biến thái quá...”

Quả thế, một câu chuyện mà lúc đầu cười lăn lộn, giữa đoạn cười vừa vừa, kết cuộc lại bi thảm, thì biên kịch không là biến thái thì cũng là kẻ muốn ăn đập mà.

Nại Hà: “Chưa xem, kết quả ra thì báo huynh biết.”

>_<

Rõ ràng là thành quả lao động của anh, sao lại không hề xúc động gì cả, Vi Vi nói: “Ừ ừ ừ, mọi người sẽ xem và báo cáo cho huynh mỗi ngày ^_^”

Mấy hôm tiếp sau đó, Vi Vi rảnh rỗi luôn ngồi túc trực bên vi tính xem comment.

Đoạn clip đó càng lúc càng hot, lần này lại không phải do tò mò mà là vì chính bản thân đoạn clip đó, một số người tán tụng sự tinh xảo trong chế tác, phát hiện ra người chế tác là Nhất Tiểu Nại Hà thì càng kinh ngạc, một game thủ nói: “Đoạn clip này đúng là kinh khủng! Nhất Tiểu Nại Hà quả thực quá mạnh, không chỉ biết đánh nhau, hơn nữa kỹ thuật lại giỏi đến thế, đúng là văn võ song toàn!”

Đa số vẫn bàn luận đến chuyện tình trong clip, bàn đến kết đoạn và sự chọn lựa của Bạch Y Cầm Sư.

Kiểu bàn tán này quá nhiều khiến Vi Vi xem mãi cũng thấy lẩn tránh, có lần không nhịn được phải hỏi Nại Hà: “Tại sao Cầm Sư nhất định phải giết nữ tặc chứ?”

Nại Hà trầm tư một lúc, vô cùng lí trí trả lời rằng: “Tình tiết này, huynh cam đoan là mọi người nghĩ ra.”

Vi Vi: “.....”

Vi Vi: “>o<, là mọi người...”

Nhưng là do cô đùa nghịch thôi mà.

Vi Vi vẫn không chịu bỏ qua: “Nhưng nếu là huynh, huynh có giết nữ tặc không?”

Câu hỏi này vừa gửi đi, Vi Vi liền cảm thấy kỳ cục, hình như không nên hỏi thế, vậy chẳng khác nào đang thăm dò đời tư

người khác, nhưng mà... lại thật lòng muốn biết... câu nói “Nếu để nàng sống mà hận ta, chi bằng để nàng chết” mấy ngày nay cứ ẩn hiện trong đầu cô, cô không thể chịu được muốn hỏi cho ra lẽ, Nhất Tiểu Nại Hà như vậy, cũng là người biết nói câu này sao?

Cũng may Nại Hà dường như không để ý gì đến khúc mắc trong lòng cô, rất nhanh đã đáp lại: “Không phải huynh.”

Vi Vi: “Hử?”

Nại Hà: “Người ấy không phải huynh, huynh sẽ không đi đến mức đó.”

Vi Vi ngẩn người, thật kỳ lạ, khóe môi lại cong thành nụ cười.

Khoảng thời gian đó, đoạn video clip mới của Tiểu Vũ Yêu Yêu và Chân Thủy Vô Hương cũng được đăng lên diễn đàn, nhưng độ nóng thì rõ ràng không được như trước nữa, bất kể là về mặt nội dung hay trình độ chế tác cũng đều kém xa sản phẩm của bọn Vi Vi.

Rồi thời gian làm video clip cũng kết thúc, đến thời gian bầu phiếu, video clip của Vi Vi và Nại Hà suốt một chặng đường đều dẫn đầu, bỏ xa cặp đứng thứ hai là Tiểu Vũ Yêu Yêu và Chân Thủy Vô Hương. Lần này đến Vi Vi là người khiêm tốn cũng cảm thấy khả năng họ đoạt giải quán quân quả thực quá lớn rồi >o<

Vậy nhưng, một ngày trước khi kết quả được công bố, Vi Vi nhận được một tin nhắn hết sức kỳ quặc của Lôi Thần Ni Ni:

“Vi Vi, có chuyện này muốn hỏi cậu đây.”

“Gì cơ?”

“Cậu hứa không giận đi, rồi tớ mới dám nói.”

Vi Vi choáng, muốn hỏi thì hỏi đi, còn tung chiêu này, nhưng cô vẫn đáp: “Cậu nói đi, tớ không giận đâu.”

“Không giận thật đó nhé, thực ra tớ cũng chỉ hỏi giùm người ta thôi, nếu như, tớ nói là nếu như, có người bỏ ra một món tiền, cậu có chịu rút lui khỏi cuộc thi video clip không?”

Vi Vi dờ ra, nhanh chóng phản ứng lại: “Chân Thủy Vô Hương?”

Lôi Thần Ni Ni: “Vi Vi cậu đoán đúng rồi đó!”

Vi Vi: “Không cần đoán.”

Chuyện này chẳng phải rõ ràng rành rành ra đó sao? Nếu cô rút khỏi cuộc thi, người trực tiếp được lợi là ai chứ? Mà Lôi Thần Ni Ni còn quen biết ai khác nữa?

Lôi Thần Ni Ni: “Tiểu Vũ Yêu Yêu hình như thích bộ y phục đó thật sự, nên Chân Thủy Vô Hương giấu cô ta nhờ tớ hỏi cậu, anh ta có vẻ ngại hỏi thẳng, Vi Vi cậu không giận đó chứ?”

Nếu nói Vi Vi không tức giận thì là giả, còn nếu nói giận thì lại không đáng. Thực ra trong game chuyện mua bán đồ đạc là rất bình thường, cho dù trao đổi không thành cũng chẳng sao, nhưng trực tiếp mang tiền đến bảo người ta rút lui cuộc thi, thì quả là quá đáng thật!

Ngón tay Vi Vi dừng trên bàn phím, nghĩ xem nên đáp lại thế nào.

Tất nhiên là phải từ chối rồi, nhưng đối diện với người thích mang tiền ra choảng người khác, nói năng nghiêm túc để từ chối thì hiền quá, căn bản không thể phản kích lại anh ta. Cách tốt nhất là phải nhiều tiền hơn hẳn, cho hẳn tức chết! Tuy Vi Vi thực sự không có tiền... nhưng có thể giả vờ mà! Dù gì cũng chỉ qua mạng, sợ gì ai lật tẩy chứ!

Thế là Vi Vi nhà ta xuất thân trong gia đình thanh bần liên minh công nông bắt đầu gõ chữ về rất phô trương: “Có giận gì đâu, chỉ thấy tức cười thôi. Lại có người muốn bỏ tiền ra để tớ rút lui, tức cười quá chừng, anh ta tưởng mình nhiều tiền hơn tớ chắc?”

“Nhà anh ta có bao nhiêu đất đai nhà cửa trên toàn cầu nào? Người ở nhà anh ta lúc đi mua đồ ăn thì lái loại xe gì? Mèo nhà anh ta là huyết thống nào? Nhà anh ta...”

Vi Vi quăng ra n câu ví dụ, cho đến khi không nghĩ ra nổi nữa mới tỏ ra rất khí khái bồi thêm câu cuối cùng, “Nếu anh ta không có ý định bỏ ra mười, mười mấy vạn tệ ra để tớ rút lui, thì khuyên anh ta chớ huênh hoang để bị mất mặt thế nữa.”

Lôi Thần Ni Ni rõ ràng bị chấn động, mấy vạn, mười mấy vạn? Chân Thủy sao có thể bỏ ra ngần ấy tiền, nghe khẩu khí

anh ta thì hình như cũng chỉ muốn đưa mấy ngàn, nhiều nhất là một vạn thôi. Xem ra Lô Vĩ Vi Vi quả thực rất giàu, nói ra những con số cũng toàn đơn vị hàng vạn!

“Vi Vi, thì ra nhà cậu giàu thế, quả thực nhìn không ra đó!”

Vi Vi: “>o< tớ nói giảm bớt rồi đó.”

Lôi Thần Ni Ni: “Vây thôi bỏ đi, Vi Vi cậu không giận thật chứ, thực ra tớ cũng không muốn hỏi giúp anh ta đâu, nhưng tớ thấy anh ta có vẻ rất yêu Tiểu Vũ Yêu Yêu, nên mới có chút mềm lòng.”

Dòng tin này Vi Vi đọc xong chưa kịp trả lời, tin tiếp theo đã đến: “Cậu có biết không, họ gặp nhau rồi, ngoài đời cũng thành một cặp rồi.”

CHƯƠNG 14: NHIỆM VỤ BIẾN THÁI

Vi Vi im bật nhìn họ một lúc, sau đó tỏ vẻ ngưỡng mộ ngắm Đại Thần, Đại Thần à, giết người không thấy máu đó!

Nói đến chuyện này, Lôi Thần Ni Ni dường như gõ chữ cũng nhanh hơn: “Bọn họ đều ở thành phố B cả, trùng hợp thật, Vi Vi cũng ở đó hả?”

Vi Vi: “Ừ, học ở thành phố B.”

Thực ra cũng có gì là trùng hợp đâu, tên của server này là “Đế đô phong vân”, người thành phố B tham gia đông là chuyện bình thường, nói nào ngay, Đại Thần và bọn Ngũ Công chắc cũng ở thành phố B...

Tâm tư Vi Vi dần dần bay xa...

Lôi Thần Ni Ni: “Tớ thành phố T, huhuhu, nếu không đã tìm mọi người để chơi rồi. Phải rồi, tớ có ảnh Chân Thủy và Tiêu Vũ Yêu Yêu chụp chung này, Chân Thủy đẹp trai lắm, Vi Vi cậu có muốn xem không?”

Vi Vi: “>o<, không có hứng.”

Vi Vi chẳng có chút chút hứng thú nào với dung nhan của Chân Thủy, nếu không từ trước khi ly hôn khoảng một, hai tháng đã xem hình anh ta rồi. Lúc đó trong bang phái có một cặp phu thê trao đổi ảnh với nhau, kết quả là đôi bên đều không thể chấp nhận được tướng mạo của nhau, chỉ mới thể đã chết một cách oanh liệt. Đúng lúc đó thì Chân Thủy đề nghị trao đổi hình ảnh, Vi Vi sau khi kinh ngạc đã viện cớ “không có máy ảnh kỹ thuật số, nên không có ảnh điện tử” - tuy là chân thực nhưng nghe có vẻ giả dối – để từ chối.

Đối với Vi Vi thì từ chối bằng lý do nào cũng không quan trọng, mà cái chính là tỏ ý không muốn trao đổi hình ảnh với nhau. Trên mạng dù gì chỉ là “bèo nước gặp nhau” thôi, không biết người không biết mặt lại càng không biết lòng dạ nhau, gửi hình ảnh quả thực cần phải tinh táo và sáng suốt. Thêm nữa, gửi hình dưới danh nghĩa “phu thê” thì quả thực có chút mờ ám, mà Vi Vi thì hoàn toàn không thích sự mờ ám như vậy.

Nhưng Chân Thủy Vô Hương thì lại không nghĩ thế, giờ đây nghĩ lại, chính từ lúc đó trở đi, thái độ của Chân Thủy đã có phần thay đổi.

Lôi Thần Ni Ni vẫn cố hỏi: “Không xem thật hả?”

Vi Vi: “Không xem >o<”

Lôi Thần Ni Ni ủ rũ: “Có chuyện mà không tham gia bàn tán, Vi Vi cậu thật chẳng dễ thương gì hết. Phải rồi, cậu gặp Nhất Tiểu Nại Hà chưa? Đẹp trai không đẹp trai không?”

Câu này làm Vi Vi ngồi đờ ra trước máy tính, tiện tay đáp lại “chưa gặp”, trong đầu lại liên tưởng một cách kỳ lạ rằng, nếu như Nại Hà Đại Thần nói muốn trao đổi hình ảnh, mình có chịu hay không?

Hình như...

Là chịu.

Vậy nếu Nại Hà nói muốn gặp mặt?

Hình như... cũng chịu luôn.

Ôi ~ ~

Vi Vi cũng bị giật mình bởi hai câu “đồng ý” của chính mình, nhưng giờ lại nghĩ, theo cá tính của Nại Hà, anh đâu cần ra lời đề nghị kiểu này, vậy nên hai câu hỏi giả thiết này căn bản không thực tế. Nhưng nếu nghĩ như vậy, trong lòng lại thầm tiếc nuối.

*****

Chuyện mua chuộc này Vi Vi không kể lại với Nại Hà, chuyện nhỏ mà, có gì đáng nói đâu.

Hôm sau, Vi Vi và Nại Hà trở thành quán quân của cuộc thi như lẽ tất nhiên, nhận được một đồng đồ thưởng, bao gồm cả bộ trang phục tình nhân bảy màu.

Vi Vi mặc bộ đồ vào người, quả nhiên rất xinh đẹp, rực rỡ tinh xảo, hào quang tỏa chiếu, còn có thể điều chỉnh màu sắc, đỏ cam vàng lục xanh lam tím, vừa đúng bảy sắc cầu vồng, Vi Vi chỉnh màu sắc liên tục để nhìn cho thích mắt.

Ngu Công nói với Nại Hà: “Cậu cũng mặc xem thế nào.”

Vi Vi đứng bên gậy đầu liên tục, gửi một khuôn mặt với đôi mắt lấp lánh, nước dãi chảy đầm đìa.

Nại Hà tuy không thích thứ đồ đẹp để phiền phức này, nhưng nhìn bọn họ mong đợi như thế bèn nhún vào để mặc, Bạch Y Cầm Sư thanh bạch bỗng chốc biến thành hoàng tộc áo tím cao quý. Sau đó dưới sự van nài của mọi người, lại đổi màu để xem hiệu quả thế nào, có điều anh chỉ mặc có sáu màu mà thôi.

Hầu Tử Tửu nói: “Sáu rồi, còn thiếu một màu nữa.”

Mô-za-a hét: “Màu lục, màu lục!”

Nại Hà mặc kệ anh ta, dường như kiên nhẫn đã không còn, thoáng chốc trang phục lại đổi, trở lại là Bạch Y Cầm Sư.

Ngu Công và Mô-za-a cùng lúc cười khan “he he he he” mấy tiếng.

Vi Vi bị bọn họ cười như vậy liên giật mình nghĩ ra, màu lục...

Vật trang trí trên đầu Đại Thần luôn là một chiếc trâm bạch ngọc, nhưng bộ trang phục bảy màu thì lại là một chiếc mũ, bộ màu lục có nghĩa là...

Mũ màu lục (ở Trung Quốc, hình tượng đàn ông đội mũ màu lục có nghĩa là bị vợ cắm sừng ^_^, nên đàn ông con trai ra đường không ai đội mũ màu xanh lục cả).....

>o<

Mô-za-a cô ý nói: “Lão tam có vấn đề, tại sao không chịu mặc trang phục tình nhân với tam tẩu chứ, hay là...”

Nại Hà đáp: “Bọn này vợ chồng lâu năm, cần gì mấy thứ đồ khoa trương đó.”

Vi Vi choáng.

Đại Thần huynh không muốn mặc thì thôi, viện cớ gì chứ, lại còn vợ chồng lâu năm nữa cơ đấy...

Những ngày sau đó Vi Vi luôn mặc bộ y phục bảy sắc, không phải vì thích gì nhiều cho lắm, mà chỉ nghĩ đơn giản là bỏ ra bao công sức làm video clip như thế thì nếu không mặc, chẳng hóa ra là quá lãng phí sao. Thực ra mặc trang phục này cực kỳ phiền phức, vì nó chẳng có thuộc tính gì cả, không thêm

phòng bị cũng không tăng sức tấn công, mặc đồ đó mà đi đánh quái thì chết chắc, bởi thế nên lần nào trước khi đi đánh quái cũng phải thay đồ lại.

Có lần Vi Vi chưa kịp thay đã bị một Boss đập một phát chết tươi, Vi Vi buồn rầu vô cùng, từ đó quăng bộ trang phục đó vào một góc trong kho chứa đồ, không bao giờ mặc lại nữa.

Nhưng cũng còn một lý do nữa là, Vi Vi mặc bộ trang phục đó tổng cộng chỉ được mấy ngày, nhưng lại có n lần gặp phải Tiểu Vũ Yêu Yêu, mà trước kia cả mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc gặp nhau một lần. Số lần gặp nhau nhiều lên, Vi Vi cũng cảm thấy bắt đầu ngượng ngùng, bần khoản nghĩ, người ta chắc không cho rằng cô cố ý chọc tức đó chứ...

Nhưng mà thôi, người ta thích nghĩ gì thì cứ nghĩ thế đi, quan tâm làm gì!

>o<

*****

Danh sách đoạt giải của cuộc thi video clip công bố chưa bao lâu thì lịch thi đấu của cuộc thi “phu thê PK” cũng được thông báo.

Thời gian khai mạc chính thức của cuộc thi PK này là vào 8 giờ tối thứ sáu tuần sau, toàn bộ cuộc thi sẽ tiến hành trong vòng một tháng, nửa tháng đầu là thi vòng tròn các đội trong bảng, sau đó thi loại bỏ và tranh giải cho sáu đội đứng đầu, cuối cùng là trận loại bỏ toàn game và trận chung kết.

Vi Vi đặc biệt chú ý đến thời gian cuộc thi chung kết – 8 giờ tối ngày mười ba tháng sáu.

Cuộc thi cấp sáu là vào buổi chiều ngày hai mươi tháng sáu, tức là, nếu như họ có thể tiến vào trận chung kết thì thi xong vẫn còn lại được một tuần để chuyên tâm ôn tập tiếng Anh.

Rất tốt, rất hoàn mỹ.

Vi Vi hài lòng gật đầu, bắt đầu phân phối thời gian học tập và chơi game cho tháng sau một cách kỹ lưỡng, Nại Hà lại tỏ ra không mấy quan tâm, đi cùng Vi Vi đến NPC báo danh xong, nói với Vi Vi: “Nếu có trận nào thì báo trước cho huynh một ngày.”

Vi Vi đã sớm quen với việc làm thời gian biểu cho Đại Thần rồi, gật đầu ngay: “Ừ, chắc chắn rồi.”

Khác hẳn thái độ bình thản của Nại Hà, bọn Hầu Tử Tửu và Ngu Công nhiệt tình hơn nhiều, trước cuộc thi cứ quần theo họ đòi PK, nói là muốn làm đối thủ cho họ luyện tập.

Hầu Tử Tửu nói: “Đến đây, xem bọn này như đối thủ của hai người, đấu một trận xem thử.”

Nại Hà nói: “Đối thủ của bọn này là phu thê mà, các cậu ai là chồng ai là vợ?”

Hầu Tử Tửu nói: “Tất nhiên tớ là chồng.”

Ngu Công nhảy phắt lên: “Tớ mới là chồng.”

Hầu Tử Tửu: “Tớ cao hơn cậu.”

Ngu Công: “Tớ nặng hơn cậu.”

.....

.....

Hai người tranh chấp hết trẻ con một lúc, không ai chịu nhường ai, cuối cùng phân công diễn vai lại biến thành một trận PK rầm rộ.

Vi Vi im bật nhìn họ một lúc, sau đó tỏ vẻ ngưỡng mộ ngắm Đại Thần, Đại Thần à, giết người không thấy máu đó!

Tóm lại, do danh phận phu thê của Ngu Công và Hầu Tử Tửu vẫn không được xác định, cho nên người luyện tập chung cũng không có, trước khi thi, hoạt động chủ yếu của cả bọn vẫn là đi săn boss.

Vi Vi và Nại Hà vẫn thỉnh thoảng rời khỏi đội đi làm nhiệm vụ phu thê, nhiệm vụ phu thê cao cấp họ cũng sắp làm xong rồi, chỉ còn lại một cái cuối cùng chưa xong, chính là “Thần điêu hiệp lữ” rất biến thái rất biến thái mà giang hồ đồn đại.

Nhiệm vụ này biến thái bao nhiêu, biến thái đến nỗi game này đã ra đời lâu rồi, thế mà toàn game chưa một người nào hoàn thành được. Vi Vi và Nại Hà chơi từ đầu đến cuối, phát hiện ra nó quả nhiên không phụ danh tiếng biến thái đó, mỗi nhiệm vụ nhỏ trong từng vòng đều vừa khó vừa nhiều.

Chẳng hạn lấy chuyện đánh quái không thể thiếu được ra ví dụ vậy, trong nhiệm vụ có một quái, nó có thể kháng lại tất cả các phép thuật loại phi công kích, sau đó khi lượng máu hạ đến một mức nào đó sẽ xuất một chiêu diệu thủ hồi xuân cho chính nó, khí huyết đầy đủ, hơn nữa còn ngăn chặn phép kiểm tra, không thể dò biết được máu của nó có bao nhiêu... Về sau vẫn là Nại Hà tính ra được lượng máu của nó và độ giới hạn khi sắp khai triển thuật diệu thủ hồi xuân mới có thể thắng được.

Vi Vi cũng chính vì thế mà lòng sùng bái Đại Thần càng tăng thêm một tầng, thực ra cô cũng đang tính đến lượng máu của quái vật, nhưng làm gì mà lại tính được nhanh như thế, đúng là không phải người không phải người!

Ngoài ra, trong nhiệm vụ “Thần điều hiệp lữ” này ngoài vòng truyền thống như đánh quái, thu thập vật phẩm ra, còn thiết kế những câu đố giới hạn thời gian, tìm đường ra khỏi mê cung v.v... một cách rất biến thái, lại còn có cả đánh cờ... Tuy đánh cờ chỉ cần đi vài bước, có thể lựa chọn giống cờ vậy, nhưng luôn có những game thủ cả hai loại cờ đều không biết chơi mà...

Biến thái quá thể!

May mà có Nại Hà Đại Thần toàn năng ở đây!

Hai người qua được các cửa cũng coi như là thuận lợi, cho đến cửa cuối cùng, Vi Vi cuối cùng cũng biết được rằng cái gì gọi là không có biến thái nhất mà chỉ có biến thái hơn thôi.

Cửa cuối cùng, sau khi đối thoại với NPC xong, Vi Vi lại bị hệ thống đưa đến một nơi thần bí không có trên bản đồ trong tình trạng không hề có chút đề phòng nào, sau đó Nại Hà bắt buộc phải tìm được cô trong vòng mười sáu giờ đồng hồ, nếu tìm không ra thì xem như nhiệm vụ thất bại.

Vi Vi lúc này mới rõ, vì sao nhiệm vụ này được gọi là “Thần điều hiệp lữ”, bởi vì đây hoàn toàn được mô phỏng theo cảnh Dương Quá và Tiểu Long Nữ chia cách nhau mười sáu năm mà.

Nói vậy thì, chẳng lẽ nơi đen như mực mà cô đang ở đây lại cũng giống “Thần điều hiệp lữ” trong sách, là dưới vực sâu?

Vậy Nại Hà muốn tìm cô, há chẳng phải bắt buộc nhảy xuống vực sao?

>o<

Cũng may hệ thống chưa biến thái đến mức khóa luôn hệ thống tin nhắn, họ vẫn có thể liên lạc được với nhau.

Nại Hà: “Khung cảnh xung quanh như thế nào?”

Vi Vi: “Xung quanh rất tối rất tối rất tối...”

Vi Vi vừa miêu tả vừa thấy bó tay, Nại Hà vẫn bình tĩnh: “Không thấy gì hết à?”

Vi Vi: “Đúng.”

Nại Hà: “Còn âm thanh?”

Vi Vi cố gắng lắng nghe một lúc: “Hình như có tiếng nước.”

Nại Hà: “Ừ, huynh biết rồi.”

Lúc sau thì không nói gì nữa, Vi Vi tất nhiên sẽ không ngồi chơi đợi Nại Hà rồi, cô chậm chậm tìm kiếm gì đó trong bóng tối dày đặc, xem có thể thấy thêm gì để thông báo cho Nại Hà biết không. Luôn tiện cũng lên mạng dò tìm một chút tin tức, có điều như lần trước đã nói, vì chưa có người nào qua ải được, nên các game thủ cũng không cung cấp gì, còn về phần giới thiệu của cuối cùng của mạng chủ thì chỉ là một câu đơn giản – “Dựa vào thần giao cách cảm giữa các cặp tình nhân mới có thể vượt qua.”

Đúng là quỷ quái - -

Và cứ thế mùi mấy phút trôi qua, hộp tin nhắn lại lóe sáng, Vi Vi nghĩ là Nại Hà nên mở ra xem, nhưng lại là tin của Bang chủ Chiến Thiên Hạ của bang phái Vi Vi đang hoạt động.

Chiến Thiên Hạ: “Lô Vĩ, đội của muội sao lại cướp Boss của đội trong bang chúng ta?”

Bang phái Vi Vi đang hoạt động tên gọi Bích Hải Triều Thanh Các, là một trong bốn bang phái lớn nhất của toàn game, người sáng lập là một game thủ nữ tên là Điệp Mộng Vị Tĩnh. Lúc Vi Vi vừa chơi game đã quen với cô ấy, vì thế đã gia nhập ngay từ buổi đầu khi cô lập bang, cũng coi như là một trong

những nguyên lão của bang, có điều chưa hề đảm nhiệm bất kỳ chức vị gì.

Điệp Mộng Vị Tĩnh hai tháng trước đổi việc, bắt đầu bận rộn hẳn, nên đã nhường chức bang chủ lại cho chồng mình là Chiến Thiên Hạ, người tên Chiến Thiên Hạ này Vi Vi không quen thân lắm, nhưng Chân Thủy Vô Hương lại rất thân với anh ta.

Lúc đó Vi Vi nhận được tin nhắn như vậy, nhất thời thấy không hiểu gì cả.

“Cướp Boss gì cơ? Muội đang làm nhiệm vụ mà.”

Chiến Thiên Hạ: “Ngu Công Leo Núi, Hầu Tử Tửu, không phải người trong đội muội à?”

CHƯƠNG 15: GIANG HỒ TÁI KIẾN

Vi Vi đáp lại không hề khách khí: “Vậy thì con dao mà cô ta mượn cũng quá cùn rồi.”

Ngu Công và Hầu Tử Tửu? Bọn họ đúng là đang đi giết Boss, nhưng họ sao có thể cướp Boss của người khác, Vi Vi vẫn có chút tín nhiệm đối với họ, chắc chắn tám phần là hiểu lầm rồi.

Nghĩ như thế, với thái độ chắc là đang bị hiểu lầm, Vi Vi rất bình tĩnh hỏi anh ta: “Cụ thể chuyện này là thế nào, có thể nào nói rõ hơn được không?”

Chiến Thiên Hạ: “Lô Vĩ muội nên giải thích chuyện này cho huynh, muội vẫn là người trong bang phái, đội của muội lại cướp Boss của người trong bang, như thế không bỏ qua được, hơn nữa đồ vật Boss nhả ra lại là thứ bang phái đang cần gấp, muội xem nên giải quyết thế nào đi.”

Đôi phương cứ một mực hỏi tội, tình hình thế nào lại vòng vo hồi lâu vẫn không nói rõ ràng, Vi Vi lười hỏi lại anh ta bèn nói: “Đội của ai trong bang chúng ta? Huynh nói cho muội biết tên, muội đi hỏi Ngu Công.”

Chiến Thiên Hạ một lúc sau đáp lại bốn chữ: “Tiểu Vũ Thanh Thanh.”

Vi Vi: “...”

“Choáng toàn tập” có thể được dùng để hình dung tâm trạng Vi Vi lúc này, nhìn nhìn vào danh sách bạn, Lô Thần Ni Ni đang online, bèn gửi tin nhắn hỏi: “Tiểu Vũ Thanh Thanh vào bang chúng ta bao giờ vậy?”

Tiểu Vũ Yêu Yêu gia nhập Bích Hải Triều Thanh Các thì Vi Vi có biết, cũng không lấy đó làm lạ. Kết hôn rồi vợ vào bang của chồng, hoặc chồng chạy theo vợ là chuyện thường tình trong game. Nhưng sao Tiểu Vũ Thanh Thanh cũng đến? Tiêu chuẩn thu nhận người của Bích Hải Triều Thanh Các từ khi nào lại thấp đến thế?

Lô Thần Ni Ni trả lời rất nhanh: “Khoảng tuần trước, Vi Vi cậu không biết à?”

Vi Vi: “Không biết, ai nhận thế?”

Lôi Thần Ni Ni: “Bang chủ đó, vì đã thân với Chân Thủy và Yêu Yêu nên nhận thôi. Ô, đúng rồi, lúc họ tham gia bang phái thì cậu không online, gia tộc Tiểu Vũ tham gia cả vào bang ta rồi.”

Vi Vi: “...”

Lôi Thần Ni Ni: “Ta nói sao cậu chẳng có chút phản ứng gì cả, tớ cũng chẳng dám chủ động nói ra. Haizzz, thực ra con người Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng không đến nỗi nào, nhưng con nhỏ Tiểu Vũ Thanh Thanh đó thật đáng ghét, tớ đã nhìn thấy mấy lần Tiểu Vũ Thanh Thanh ở bên Chiến bang chủ, còn cưỡi chung một con ngựa...”

Chỉ một câu hỏi của Vi Vi lại gợi ra thật nhiều chuyện của cô bạn, cứ tuôn ra ào ào không ngớt. Vi Vi lúc này không còn tâm trạng đâu để buồn chuyện, cũng chẳng có hứng thú gì với những việc linh tinh này, thế là gửi tin nhắn hỏi Ngu Công: “Ngu Công, lúc các huynh giết Boss có gặp Tiểu Vũ Thanh Thanh không vậy?”

Ngu Công: “Hình như là có, nhưng không chú ý lắm, có đến năm, sáu đội cùng chờ Boss xuất hiện, huynh nhanh tay giết được, hi hi, nhả ra được một bộ trang bị rất tốt, sau này sẽ cho muội. Muội với Lão tam làm nhiệm vụ xong rồi à?”

Ngu Công đã nói thế thì không cần truy vấn nhiều nữa, Vi Vi vốn không nghĩ rằng họ lại cướp Boss người khác, bây giờ càng chắc chắn hơn, nhẹ nhõm đáp lại: “Vẫn chưa.”

Ngu Công: “Kém! Lão tam quá kém quá kém!”

Vi Vi vội vã bảo vệ Nại Hà: “Là nhiệm vụ biến thái mà!”

Đừng có tùy tiện vu không Đại Thần được không >o<

Vi Vi vừa miêu tả lại nhiệm vụ biến thái cho Ngu Công biết, vừa gửi tin nhắn thật nhanh đến Chiến Thiên Hạ: “Chiến bang chủ, huynh nên hỏi lại Tiểu Vũ Thanh Thanh xem thực hư thế nào rồi tốt nhất giải thích cho muội rõ.”

Chiến Thiên Hạ: “Là sao? Lô Vĩ, huynh biết muội có ý kiến với bọn Thanh Thanh, nhưng huynh hi vọng muội có thể nhìn nhận đúng sự việc.”

Nhận được câu trả lời như thế, Vi Vi chỉ còn nước nhìn trời trong vô vọng.

Nhìn nhận đúng sự việc, cô làm gì lại không biết nhìn nhận đúng sự việc đâu? Chung quy là ai đang nói xằng nói bậy đây!

Trước kia đã cảm thấy ông anh Chiến Thiên Hạ này xử lý chuyện gì cũng không rõ ràng minh bạch, bây giờ xem ra quả y như vậy thật. Vi Vi không nhiều lời với anh ta nữa, mở kênh của bang phái ra, gọi Tiểu Vũ Thanh Thanh.

[Bang phái] [Lô Vĩ Vi Vi]: Tiểu Vũ Thanh Thanh.

[Bang phái] [Lô Vĩ Vi Vi]: Phiên cậu giải thích với Chiến bang chủ một chút, chuyện đội của tôi cướp Boss của cậu rốt cuộc là thế nào.

Một lời khơi dậy ngàn lớp sóng, những nhân vật im hơi lặng tiếng trong bang phái dần dần xuất hiện.

[Bang phái] [Lôi Thần Ni Ni]: Vi Vi, cướp Boss gì cơ?

[Bang phái] [Chân Thủy Vô Hương]: (biểu cảm hoang mang)

[Bang phái] [Dương Đại Quang]: Chuyện gì vậy?

[Bang phái] [Lô Vĩ Vi Vi]: Chiến bang chủ vừa nãy bỗng nhiên chắt vắn tôi, đội của tôi tại sao lại cướp Boss của đội Tiểu Vũ Thanh Thanh, tôi và Nhất Tiểu Nại Hà đang làm nhiệm vụ, không đi đánh Boss, đã hỏi Ngu Công Leo Núi và Hầu Tử Tửu, phát hiện ra cách nói của hai bên khác nhau, bây giờ muốn mời Tiểu Vũ Thanh Thanh ra đây nói cho rõ.

[Bang phái] [Lôi Thần Ni Ni]: Haizzz, Vi Vi cậu có ở trong đội đâu mà liên quan đến cậu nhỉ?

[Bang phái] [Lô Vĩ Vi Vi]: Tuy là thế nhưng nếu bọn Ngu Công lữ cướp thì mình cũng phải chịu trách nhiệm. Có điều căn cứ theo lời Ngu Công nói thì, chỉ là cùng nhau đợi Boss hiện ra rồi họ nhanh tay giết được mà thôi. Đương nhiên, đây chỉ là lời nói đơn phương phía họ thôi, tớ không thể cứ nghe rồi tin được, nên đang đợi Tiểu Vũ Thanh Thanh ra nói rõ đây.

[Bang phái] [Reyo]: Tiểu Vũ Thanh Thanh đâu rồi?

[Bang phái] [Mạnh Hạo Nhiên]: Tiểu Vũ Thanh Thanh ra đây nói rõ xem tóm lại là có cướp hay không.

Người trong bang bàn tán xôn xao, Tiểu Vũ Thanh Thanh lại không hề xuất hiện, một lúc sau, Tiểu Vũ Yêu Yêu lộ mặt.

[Bang phái] [Tiểu Vũ Yêu Yêu]: Thanh Thanh hiện không có ở đây, chắc là treo máy rồi bỏ đi đâu rồi.

Treo máy?

Chiến Thiên Hạ bây giờ cũng không ra mặt nữa, chẳng lẽ cũng treo máy rồi? Có chuyện treo máy cùng lúc trùng hợp đến thế cơ à? Vi Vi đâu phải con ngốc, thế là nói tiếp: “Tiểu Vũ Thanh Thanh, nếu cậu không muốn nói, thì tôi sẽ ra kênh thế giới hỏi, lúc đó có đến mấy đội, tin rằng sẽ có người chịu kể tình hình lúc đó là như thế nào.”

Lúc này Tiểu Vũ Thanh Thanh hiện ra rất nhanh chóng.

[Bang phái] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Có chuyện gì vậy?

[Bang phái] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: À, chuyện đó hả. Thì tôi nói là cướp Boss ấy, tôi chưa cướp được, nói rằng bọn họ đã cướp Boss đi mất, có nói sai gì không nào, tôi lại không biết rằng Thiên Hạ lại hiểu nhầm để chạy đến hỏi cậu.

Lần này lại đổ hết trách nhiệm lên đầu Chiến Thiên Hạ, Vi Vi vốn đã không ưa gì cô ả Tiểu Vũ Thanh Thanh này rồi, bây giờ càng khinh khi hơn vì dám làm mà không dám nhận. Nếu cô ta thật sự chỉ nói thế, Chiến Thiên Hạ sẽ không nóng nảy nhanh nhẩu đến chất vấn cô, thậm chí còn tỏ ý muốn cô giao nộp trang bị?

Chiến Thiên Hạ có bị ngốc đâu!

[Bang phái] [Lô Vĩ Vi Vi]: Nếu nói như cậu thì, là do Chiến bang chủ cố tình bóp méo lời cậu nói để vu khống cho tôi phải không? Vậy Chiến bang chủ nên giải thích rồi nhỉ? Bị người khác vu oan thật không dễ chịu chút nào!

[Bang phái] [Chân Thủy Vô Hương]: Xem ra chỉ là một sự hiểu lầm thôi, mọi người đừng tính toán thế nữa.

Hiểu lầm? Vi Vi cười lạnh.

Lôi Thần Ni Ni gửi tin nhắn riêng: “Tớ thấy chắc chắn là Tiểu Vũ Thanh Thanh nũng nịu nhõng nhẽo với Chiến Thiên Hạ để nói xấu cậu rồi, kết quả là không ngờ Chiến Thiên Hạ lại đến hỏi cậu, bị lộ tẩy mất. Có điều cũng khó nói, cô ta thường như

thế mà, chuyên gọi con trai trong bang phái đến giúp cô ta báo thù gì gì đó, không chừng muốn mượn dao giết người?”

Vi Vi đáp lại không hề khách khí: “VẬY thì con dao mà cô ta mượn cũng quá cùn rồi.”

Chiến Thiên Hạ không hề trả lời, Vi Vi hỏi: “Chiến bang chủ cũng treo máy rồi ư?”

Đợi một lúc vẫn không có phản ứng gì, Vi Vi cũng không sốt ruột, ngón tay nhẹ nhàng gõ chữ: “Tuy vừa nãy Chiến bang chủ hiểu lầm tôi, nhưng những hành động của Chiến bang chủ giúp mọi người trong bang tìm lại công bằng thì quả thực tôi đây rất kính phục. Nhưng sao bây giờ không nói gì nữa, chẳng lẽ lần này lại thay đổi rồi?”

Chiến Thiên Hạ cuối cũng bị ép phải lộ diện.

[Bang phái] [Chiến Thiên Hạ]: Là huynh hiểu nhầm, hiểu nhầm thì tất nhiên là hay nhất, bang phái đoàn kết là quan trọng nhất. Có điều cũng còn một việc, Lô Vĩ nên chú ý một chút.

Dễ dàng cho qua vậy à?! Lại còn cả chiêu sau nữa cơ đấy.

Vi Vi tự nhiên bị chụp mũ là đã thấy không vui, nhưng vì nóng giận cũng không giải quyết được vấn đề nên phải nhẫn nhịn. Bây giờ thấy thái độ này của anh ta, không kìm được tức giận, cô trước giờ luôn càng giận càng bình tĩnh, điềm đạm gõ chữ hỏi: “Có chuyện gì, mời nói.”

Chiến Thiên Hạ: “Lúc Chân Thủy và Yêu Yêu kết hôn, được phẩm mà muội bán trên cầu Chu Tước là được chế từ vật liệu trong bang phái đúng không, theo lý thì không nên tự mình bán. Đương nhiên, thỉnh thoảng một hai lần cũng không sao, lần sau để ý đến là được, hà hà.”

Vi Vi phát buồn nôn với cái thứ “hà hà” cuối cùng của anh ta, trong lòng hiểu rõ lúc nãy chắc là anh ta đã bị mất mặt nên bây giờ muốn tìm lại chút sĩ diện ở chuyện khác. Nếu đổi lại là người tính cách mềm mỏng hơn một chút thì chắc là đã nhượng bộ rồi, nhưng Vi Vi đâu chịu thua dễ dàng, nói một cách sắc sảo: “Một chuyện xưa cũ như vậy rồi, vậy mà Bang chủ thay thế cũng nhớ. Những thứ thuốc đó quả thực là dùng vật liệu trong kho của bang phái ta để tạo ra, nhưng những thứ

thuốc đó là thuốc mẫn cấp, mẫn cấp thái dược sư trong bang phái chúng ta liệu có mấy người?”

Kênh riêng trong bang lặng phắc.

Bang chủ và nguyên lão cãi nhau, người bình thường trong bang tự nhiên sẽ thấy không tiện chen vào, người nhạy cảm phát hiện ra Lô Vĩ Vi Vi đã thay đổi cách xưng hô với Chiến Thiên Hạ từ “Chiến bang chủ” thành “bang chủ thay thế”, nên càng không thể nói được gì hơn.

Không ai trả lời cô, Vi Vi tự nói tiếp: “Nếu tôi nhớ không lầm thì có hai người, bao gồm cả tôi trong đó, người kia là Hoan Hoan Hỷ Hỷ, nhưng Hoan Hoan Hỷ Hỷ là học sinh cao tam (tương đương lớp mười hai ở VN), sắp phải thi đại học nên đã mấy tháng rồi không đến.”

Vi Vi: “Vậy nên, vật liệu chế tạo thuốc trong kho của bang phái, thực ra là vật liệu tôi hái được, tôi lấy thuốc tự hái ra làm chút thuốc để bán, Bang chủ thay thế cũng có ý kiến ư?”

Chiến Thiên Hạ tức giận nói: “Lô Vĩ, muội chớ có nhiều lời, tuy thuốc Mẫn cấp cần vật liệu cao cấp, nhưng cấp thấp cũng phải cần để làm ra, những thuốc cấp thấp đó vẫn là nguyên liệu của bang phái.”

Vi Vi điềm tĩnh tiếp lời: “Được thôi, bang chủ thay thế đã muốn tính toán rạch ròi thì chúng ta cùng tính vậy, thuốc cao cấp ở thị trường có giá gì? Thuốc cấp thấp giá gì? Tôi đã làm miễn phí thuốc cho bang phái được bao nhiêu lần rồi?”

Thuốc cao cấp và thấp cấp xét về giá thì cách biệt một trời một vực, mà thuốc mẫn cấp càng không phải là cứ có tiền thì đều mua được, Chiến Thiên Hạ nghếch ra một lúc rồi mới trả lời được. Anh ta vốn chỉ định tìm đại một chuyện nào đó để mình thoát nạn, ai mà ngờ được Lô Vĩ Vi Vi lại ép người như thế.

Chiến Thiên Hạ: “Cống hiến cho bang phái là trách nhiệm nên làm của bang chúng.”

Vi Vi phản bác lại: “Nhưng xin đừng xem công lao của tôi là chuyện đương nhiên như vậy! Vì luôn chế thuốc cho bang phái, nên ngay cả chút tự do bán thuốc cá nhân tôi làm cũng không có ư?!”

Vi Vi: “Mà tôi cống hiến hết mình, cái có được lại là những lời vu khống này sao?!”

Một tiểu dược sư trong bang lúc này mới mở miệng nói, vẻ rất hồ thẹn: “Tuy Vi Vi tở dùng vật liệu cấp thấp của chúng tôi để chế thuốc, nhưng chúng tôi cũng dùng thuốc cao cấp của tở ấy để luyện cấp mà.”

Lôi Thần Ni Ni thấy càng làm âm lên càng hư việc, sợ tương lai Vi Vi ở bang phái càng khó sống nên vội vã ra giảng hòa: “Được rồi được rồi, đều là người cùng bang phái với nhau cả, hòa khí sinh tài hòa khí sinh tài.”

Cô vừa mở miệng, thì người trong bang cũng dần dần góp giọng khuyên giải.

Được rồi? Trước khi Chiến Thiên Hạ nhắc đến chuyện dược phẩm thì may ra còn có thể, cô cũng đâu phải hạng người thích ép người làm to chuyện ra, nhưng bây giờ thì tuyệt đối không thể. Trong thực tế khi giải quyết sự việc thì có lẽ còn phải cân nhắc suy nghĩ, nhưng game thì không cần thiết, game mà nếu không thể tự do vui buồn oán giận thì còn chơi gì nữa, cô đến để chơi chứ có phải để nhẫn nhịn đâu?

Dường như ngay lập tức.

[Bang phái] [Tiểu Vũ Miên Miên]: Lô Vĩ Vi Vi! Cậu ức hiếp người quá đáng!

Đám Tiểu Vũ XX vốn vì làm sai nên chịu im lặng bây giờ lại như nấm mọc sau mưa, dần dần xuất hiện, người lo biện minh, kẻ lại công kích, Vi Vi nhìn đám hỗn tạp đầy màn hình, cơn tức giận cũng dần dần nguội lạnh, bỗng nhiên thấy thật vô vị.

Đã không còn là Bích Hải Triều Thanh Các trước đây rồi.

Đám bạn bè cũng nhau phân đầu hồi đó người thì biến mất, kẻ thì rút lui, chỉ còn lại mấy người thì lại trở nên ít nói lặng lẽ, đến Bang chủ Điệp Mộng trước kia cũng bắt đầu vụt đến rồi đi, bây giờ còn có thêm cả người gia tộc Tiểu Vũ...

Sau này chỉ càng khiến người ta càng lúc càng khó nhẫn nhịn thôi.

Một nơi nhớp nhúa dơ bẩn thế này, sao lại là Bích Hải Triều Thanh Các được, vật không còn mà người cũng chẳng tồn tại,

cần gì phải lưu luyến nữa? Bị nổi xúc động ấy điều khiển, dường như không hề suy nghĩ gì hơn, Vi Vi đã để lại một câu nói như sau.

[Bang phái] [Lô Vĩ Vi Vi]: Những gì cần nói thì đã nói rồi, tôi nói lời tắt giữ lời. Các vị bằng hữu, sau này giang hồ tái kiến vẫn là bằng hữu.

Nói xong không đợi mọi người phản ứng, Vi Vi mở giao diện bang phái ra, nhấn nút bên phải trong góc – rút lui.

Bạn có muốn rút lui khỏi Bích Hải Triều Thanh Các thật không?

Yes.

[Bang phái]: Thiên hạ không bữa tiệc nào không tan, Lô Vĩ Vi Vi rút lui khỏi Bích Hải Triều Thanh Các.

Lập tức hệ thống dán công cáo mới:

[Hệ thống]: Cao thủ giang hồ Lô Vĩ Vi Vi rút lui khỏi Bích Hải Triều Thanh Các.

Chuyện game thủ gia nhập hay rút lui khỏi các bang phái thì hệ thống vốn không công cáo, nhưng đối với một trăm hạng đầu trên bảng xếp hạng tổng hợp thì lại khác, hệ thống sẽ công cáo toàn bộ những động tĩnh xảy ra trong bang phái của họ. Công cáo vừa phát ra, kênh [Thế giới] đột ngột náo động hẳn lên.

[Thế giới] [Không mặc quần thật quá sáng khoái]: Lô Vĩ Vi Vi rút khỏi Bích Hải rồi à?

[Thế giới] [Mộng Khê Bút Đàm]: Tiểu Vũ Yêu Yêu đến Bích Hải, Lô Vĩ không chịu nổi người ta cứ anh anh em em em đây mà.

[Thế giới] [Ni Mạc]: Đừng có nói bậy, chồng của Lô Vĩ là Nhất Tiểu Nại Hà còn oai hơn Chân Thủy Vô Hương nhiều.

[Thế giới] [Phấn Sắc Bào Bào]: Trong game thì oai là gì chứ, Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu là chàng đẹp trai nàng đẹp gái đích thực mà, tôi nhìn thấy ảnh của họ rồi.

Và cả những tiếng nói khác.

[Thế giới] [Trường Yên Nhất Không]: Bích Hải lại một cao thủ nữa bỏ đi, xem ra Bích Hải hoàn toàn không ổn rồi. Điệp Mộng vừa đi đã là mối nguy khôn lường, bây giờ Lô Vĩ Vi Vi cũng đi rồi, chắc sẽ nhanh chóng rút khỏi vị trí một trong bốn bang phái lớn nhất thôi.

[Thế giới] [Thiên Hạ Đại Nghĩa]: Lô Vĩ Vi Vi, đến bang Thiên Hạ Đại Nghĩa của chúng tôi đi, đãi ngộ tuyệt đối tốt hơn bên Bích Hải nhiều.

[Thế giới] [Thiên Hạ Đại Nghĩa]: Lô Vĩ Vi Vi, đến bang Thiên Hạ Đại Nghĩa của chúng tôi đi, đãi ngộ tuyệt đối tốt hơn bên Bích Hải nhiều.

[Thế giới] [Thiên Hạ Đại Nghĩa]: Lô Vĩ Vi Vi, đến bang Thiên Hạ Đại Nghĩa của chúng tôi đi, đãi ngộ tuyệt đối tốt hơn bên Bích Hải nhiều.

[Hệ thống]: Game thủ Thiên Hạ Đại Nghĩa spam ác ý, cấm nói một giờ.

...

...

So với kênh [Thế giới], trong danh sách bạn của Vi Vi càng âm ỉ hơn.

Lôi Thần Ni Ni: “Vi Vi, sao cậu lại rút khỏi bang, đừng mà!”

Vi Vi không muốn nhiều lời, chỉ nói gọn: “Không có gì, chỉ muốn bình tĩnh một chút thôi.”

Lôi Thần Ni Ni: “Vậy cậu quay lại nhé.”

Vi Vi không hề do dự đáp lại một chữ: “Không.”

Ngu Công, Hậu Tử Tửu cũng gửi tin nhắn đến, Ngu Công là người thông minh, lập tức liên tưởng đến câu hỏi Vi Vi hỏi lúc này, “Muội rút khỏi bang có liên quan đến gia tộc Tiểu Vũ? Cũng là có liên quan đến huynh?”

Vi Vi đáp: “>o<”

Ngu Công: “Liên quan thật à?”

Vi Vi: “À, không phải, ý muội muốn nói là, huynh không quan trọng đến thế đâu...”

Ngũ Công: “...”

CHƯƠNG 16: Ở BÊN HUYNH

Vi Vi quả thật là mắt chữ O mồm chữ A nhìn cảnh tượng này, cách xuất hiện của Đại Thần quá ngoạn mục, chỉ thiếu mỗi đôi cánh là giống thiên sứ đáp xuống trần gian rồi...

Những thắc mắc của đám bạn bè, Vi Vi đều trả lời qua quýt hoặc khéo léo giải thích, Nại Hà vẫn không hề gửi tin nhắn đến. Vi Vi dờn chuột đến kênh [Thế giới], tất cả đều đã trở lại yên bình như trước.

Màn hình vi tính vẫn một màu tối đen như hũ nút, chỉ có ánh sáng yếu ớt phát ra từ người Hồng Y Nữ Hiệp, lấp lóe khi ẩn khi hiện, Vi Vi nhìn vào màn hình, dần dần, trong lòng lại có cảm giác trống rỗng.

Bang phái trong game cố nhiên chẳng là gì cả, nhưng chí ít cũng là một kỷ niệm, đã từng trả giá cho nó, vui vẻ vì nó, đột nhiên lại bỏ đi, tuy không hối hận nhưng trong lòng khó tránh khỏi hụt hẫng.

Dù gì, cũng bỏ đi vì cách này.

Lại nữa, hệ thống còn đúng lúc này giam giữ cô trong một nơi tối đen như mực. >o<

Vi Vi vốn không phải là người hay nghĩ ngợi nhiều, nhưng đối diện với màn hình im lặng đen tối này, lại dần dần thấy buồn phiền, di chuột lung tung cho Hồng Y Nữ Hiệp đi tới đi lui, đảo đến mấy vòng vẫn không thể thoát ra được. Đúng vào lúc ủ rũ cực độ, bỗng “ding” một tiếng, trên màn hình nhảy ra một dòng tin nhắn.

Nhất Tiểu Nại Hà phụ quân của bạn đã thông qua được thử nghiệm của cửa cuối cùng là “Tương tư trận pháp”, chúc mừng bạn đã hoàn thành nhiệm vụ Thần Điều Hiệp Lữ.

Hoàn thành rồi?

Vi Vi chột sững người.

Theo sự xuất hiện của dòng tin nhắn, cảnh tượng đen tối cũng dần thay đổi, trên màn hình bỗng hiện ra vô số điểm sáng, kết

lại thành một dải, chậm chậm tỏa ra khắp nơi, bóng tối bị xua tan, bốn bề xung quanh chợt trở nên xán lạn.

Vi Vi phát hiện ra mình quả nhiên là đang ở dưới một vực sâu, bốn bề là vách núi cao dựng đứng, chéch phía bên phải có một thác nước và một đầm nước sâu, chắc đây là nơi tiếng nước phát ra, bên bờ đầm mọc lên vô số hoa thơm cỏ lạ.

Và Nại Hà, trong quang cảnh rực rỡ này đã giáng trần xuống bên cạnh cô một cách chậm rãi và hết như thần tiên vậy.

Phải, là giáng trần.

Vì anh ngồi trên lưng một con chim lớn trắng như tuyết.

Vi Vi quả thật là mắt chữ O mồm chữ A nhìn cảnh tượng này, cách xuất hiện của Đại Thần quá ngoạn mục, chỉ thiếu mỗi đôi cánh là giống thiên sứ đáp xuống trần gian rồi...

Một lúc lâu sau, Vi Vi mới nghĩ ra là phải nói gì đó, thế là gõ chữ trong vô thức: “Huynh tìm ra muội rồi?”

Lời vừa gửi đi là cô thấy choáng ngay... Câu này ngốc quá, rõ ràng là biết tổng rồi mà còn cố ý hỏi. Nhưng, khoảnh khắc vừa nhìn thấy Đại Thần, trong đầu nảy ra chính là câu nói này.

Anh tìm ra cô rồi...

Tâm trạng bỗng tươi tỉnh hẳn.

Nại Hà bước xuống, uyển chuyển trả lời: “Ừ, để phu nhân phải chờ lâu rồi.”

Vi Vi: “>o<”

Đúng vào lúc này, hệ thống đã lập tức công bố tin tức mới ngay sau công cáo Vi Vi rút lui khỏi bang phái của cô.

[Hệ thống]: Nhất Tiểu Nại Hà và Lô Vĩ Vi Vi đã hoàn thành nhiệm vụ cao cấp phu thê là Thần Điều Hiệp Lữ, đạt được một triệu kinh nghiệm nhân vật, đạt được danh hiệu Giang Hồ Đệ Nhất Thần Tiên Quyển Lữ, đạt được một Phi hành tọa kỵ “Thần Điều” đầu tiên trong Mộng Du Giang Hồ.

Không hề nghi ngờ gì nữa, [Thế giới] lại sôi sục hẳn lên, Phi hành tọa kỵ đó, Mộng Du Giang Hồ mà cũng có cơ đấy!

[Thế giới] [Hảo Vũ]: Phi hành tọa kỵ!!

[Thế giới] [Đại Thành Tiểu Phi]: Chắc không chỉ có một con chứ, Mộng Du Giang Hồ có phải cần mở ra hệ thống Phi hành tọa kỵ rồi không?

[Thế giới] [Không mặc quần thật quá sáng khoái]: Tôi cũng muốn nữa ~ ~ ~

[Thế giới] [Đại Lộ Triều Thiên]: Sáng Khoái huynh ơi, huynh mà cười Phi hành tọa kỵ không hợp đâu, huynh bay lên một cái là bên dưới người ta thấy hết đó.

[Thế giới] [Không mặc quần thật quá sáng khoái]: Xi, lão đây không sợ bị nhìn, bay bay càng mát mẻ.

Chủ đề bay bổng này được bàn tán xôm tụ nức trời, ngoài ra, cũng có bàn tán đến người nữa.

[Thế giới] [yoyo1212]: Tớ phát hiện ra rằng Lô Vĩ Vi Vi luôn khi người ta thấy cô ấy rất thảm lại rất nhanh chóng hiện ra rục rũ vô cùng, lần trước ly hôn kết hôn cũng thế.

[Thế giới] [Hoa Cải Dầu]: Phải đó, lần trước cô ấy ly hôn với Chân Thủy Vô Hương, tớ còn tưởng cô ấy bị bỏ rơi chứ, kết quả là chớp mắt đã thấy cô cưới đệ nhất cao thủ Nhất Tiểu Nại Hà, ghê thật!

[Thế giới] [A Dĩnh]: Chẳng lẽ Chân Thủy Vô Hương mới là người bị bỏ rơi ư?

[Thế giới] [Ngu Công Leo Núi]: A Dĩnh cô nương, muội thật thông minh, nào, huynh đây dẫn muội đi giết Boss.

[Thế giới] [A Dĩnh]: A, đỏ mặt.

[Thế giới] [Hầu Tử Tửu]: Hây hây, có người vô sỉ kia.

[Thế giới] [Mô-za-a]: hoho, có người ghen rồi kia.

[Thế giới] [A Dĩnh]: Ngu Công ca ca gì đó ơi, em là A Dĩnh đệ đệ, tiếp tục đỏ mặt ing.

[Thế giới] [Hầu Tử Tửu]: ha ha ha ha ha ha ha ~ ~

Sự ồn ào náo loạn ở kênh [Thế giới] Vi Vi không hề hay biết, vì tâm trí cô lúc này hoàn toàn vui sướng chìm đắm trong việc tán thưởng con chim lớn trắng muốt đó rồi.

“Đây là Thần Điêu đó ư?”

Một con chim trắng như tuyết, rất to rất to, lúc này đang nghênh cổ một cách ngạo nghễ quan sát cô, Vi Vi quá đỗi vui sướng đảo quanh nó hai vòng, đột nhiên nghĩ ra gì đó, kêu lên: “Không đúng rồi.”

Nại Hà: “Gì thế?”

Vi Vi: “Muội nhớ rõ Thần Điều nhà Dương Quá là màu đen, con này tại sao lại là màu trắng, chắc chắn là hàng nhái!”

Nại Hà cười ngất, nói: “Đi, chúng ta ngắm cảnh nào.”

Bạch Điều chở hai người chậm chậm bay đến Trường An.

Vi Vi vừa cảm thấy mới lạ, vừa hiếu kỳ hỏi Nại Hà: “Sao huynh tìm được muội vậy?”

Nại Hà nói: “Thực ra cũng có gợi ý.”

Cũng coi như là game này không biến thái quá mức, đến nỗi không có chút manh mối nào để anh tìm kiếm, có lúc sẽ phát ra một hai gợi ý ở một nơi nào đó, chẳng hạn “Bạn nhặt được chiếc túi phụ nhân bạn đánh rơi, có khi nào cô ấy ở quanh đây” đại loại thế, sau đó căn cứ vào gợi ý mà tìm đến một địa điểm bao quát, cuối cùng phát ra Trương Tư Trận Pháp.

Vi Vi chờ ra: “Trương tư trận pháp, chẳng lẽ là Kỳ Môn Ngũ Hành Trận trong truyền thuyết...”

Nại Hà: “Không tới nỗi huyền hoặc thế, trước khi vào trận, hệ thống nói huynh biết cách đi, gợi ý khoảng một hai ngàn chữ gì đó, cho thời gian mười giây.”

Vi Vi sửng sò, một mặt là vì sự vô si của hệ thống, một mặt là vì trí nhớ tuyệt đỉnh của Đại Thần, “Chẳng lẽ huynh nhớ được hết tất cả gợi ý trong vòng mười giây sao?”

Thế thì quá không phải người rồi, nhìn lướt mười dòng còn không nhanh được như thế.

Nại Hà trầm tư một lúc rồi nói: “Huynh chụp hình lại.”

Vi Vi: “...”

Phải rồi, có thể chụp hình mà, có ngọc mới ngòi nhớ hết... Cô ngọc quá, đầu óc không thể cải tiến được >o<

Hỏi một câu ngu ngốc, Vi Vi có phần ngượng ngùng, dù gì những điều muốn hỏi thì cũng đã hỏi gần hết rồi, dứt khoát ngậm miệng lại làm người vô hình cho xong. Lặng lẽ bay một đoạn đường, Nại Hà bỗng mở miệng: “Muội rút khỏi bang rồi?”

Vi Vi không ngờ anh lại hỏi câu này, hơi ngẩn ra một lúc rồi trả lời: “Huynh nhìn thấy rồi hả, ừ, rút lui rồi.”

Nại Hà nói: “Cũng được, sau này ở bên huynh.”

Tuy là nói chuyện bằng bàn phím, không nghe thấy tiếng, cũng chẳng thấy vẻ mặt, nhưng Vi Vi cảm thấy một cách lạ lùng rằng hai câu này của Đại Thần nhẹ tênh, rất thoải mái, không hiểu vì sao cô cũng thấy trong lòng nhẹ nhõm, như rộng mở thoáng đãng hẳn ra, chút bóng tối sót lại cũng biến mất, Vi Vi hào sảng đáp lại: “Được, chúng ta cùng phiêu bạt giang hồ, làm một cặp uyên ương hoang dã trong giang hồ. ^_^”

Câu này của cô bảy phần hào khí ba phần giễu cợt, không ngờ Nại Hà nghe xong lại bất mãn: “Uyên ương hoang dã? Huynh nhớ chúng ta đường đường chính chính bái lễ đường mà.”

Vi Vi chậm rãi đánh một cái “>o<”

Bạn Đại Thần chẳng có khiếu hài hước gì cả.

Nại Hà nói tiếp: “Danh phận rất quan trọng.”

Vi Vi tiếp tục: “>o<”

Được rồi, bạn Đại Thần thực ra vẫn có khiếu hài hước, chỉ có điều lạnh một chút thôi ấy mà...

Thần Điều đưa hai người bay qua Trường An, bay về phía non xanh nước biếc phía ngoài thành, Vi Vi ngắm cảnh sắc bao la mờ mịt trên màn hình, trong lòng cũng rộng mở thêm, nghĩ đến vừa nãy mình lại hụt hẫng đến mấy phút vì chuyện rút khỏi bang, cảm thấy có chút hồ thẹn.

Không vui vì những loại người ấy những sự việc ấy thì quả thật không đáng, lãng phí sinh mệnh, có thời gian thế thì chi bằng phiêu bạt tứ xứ cùng Đại Thần, ngắm nhìn phong cảnh trong game còn hơn!

Tuy là những cảnh sắc đã nhìn quen rồi, nhưng cho dù ngày nào cũng xem, cảm giác cũng khác nhau hẳn. Giống như lúc

này, cô đã mang theo một tâm trạng trước kia chưa từng có bao giờ.

Tâm tư trôi dạt, chậm chậm, phong cảnh nhạt nhòa dần trước mắt, ánh mắt của Vi Vi đang ngưng đọng trên nhân vật của mình. Trên đó, cô và Hại Hà đang ngồi trên đại điêu một cách rất thân mật, cô dựa vào trong lòng anh, anh choàng ôm lấy cô, bạch điêu, hồng ảnh, bạch y, đang bay qua Thiên Sơn Mộ Tuyết, nhìn có vẻ rất “thần tiên quyền lữ” (cặp vợ chồng ở cõi thần tiên).

Cuối cùng, ánh mắt Vi Vi rơi trên tên gọi đứng trước tên Nại Hà...

Phu quân của Lô Vĩ Vi Vi.

Đây là tên gọi mà gần đây Nại Hà luôn dùng, người ta nói anh rõ ràng có một cái tên lẳng lơ khó bì được mà hệ thống đặt cho – “Giang hồ đệ nhất cao thủ”, nhưng trước giờ chưa từng thấy anh dùng nó. Nại Hà thực ra là người không thích dùng tên gọi này nọ, cô cũng vậy, thế nhưng...

Dường như bị thứ gì điều khiển, Vi Vi vô thức mở giao diện nhân vật ra, tự tay đổi tên mình thành “Nương tử của Nhất Tiểu Nại Hà” mà trước đây vì ngưng ngưng, nên cô chưa bao giờ dùng đến.

Trong lòng bỗng thấy có một cảm giác ngọt ngào kỳ lạ.

Trong phòng, Hiểu Linh đang viết luận văn, viết một lúc lại nhìn Vi Vi một cái, nhìn n lần rồi, cuối cùng không nhìn được cũng mở miệng hỏi đầy lo lắng: “Vi Vi à...”

Hiểu Linh thấy nét cười không che giấu được trong mày mắt cô, càng lo lắng hơn: “Có phải cậu trong game... cái đó...”

Vi Vi tưởng rằng bạn đang khuyên giải mình nên ít chơi game lại, hồ hững khoát khoát tay: “Yên tâm đi, tớ không làm ảnh hưởng đến kỳ thi đâu, luận văn tớ cũng viết xong rồi.”

Hiểu Linh buồn bực.

Ai lo chuyện thi cử của cậu, ai lo chuyện luận văn của cậu chứ, điều mà cô lo lắng là...

Hiểu Linh nhìn về phía Vi Vi, dưới ánh đèn vàng vọt, gương mặt vốn xinh đẹp của Vi Vi càng trở nên kiêu diễm khó cưỡng,

nhưng một đại đại đại đại mỹ nữ như thế, lại cười rạng rỡ như
hoa nở giữa xuân với một chiếc máy tính thì...

Hiểu Linh thở dài trong bụng, Vi Vi à Vi Vi, cậu không thấy
dáng vẻ cậu lúc này, rất giống đang...

Yêu!

Áo!

Sao!

CHƯƠNG 17: VÚT CHO PHU NHÂN NHÀ TA CHƠI THÔI

[Thế giới] [Nhất Tiểu Nại Hà]: Vút cho phu nhân nhà ta chơi thôi.

Cái gọi là “oan gia ngõ hẹp”, chắc chắn là tình huống này đây.

Vi Vi nhìn phía đối diện, đối thủ trận đầu tiên của các trận tích phân của cô và Nại Hà, ú ớ rồi im bật.

Thứ sáu, cuộc thi PK phu thê bị kéo dài rất lâu cuối cùng cũng chính thức khai mạc. Trước tiên là thi vòng tích điểm số, vòng tích điểm diễn ra trong nửa tháng không mở chức năng quan chiến, mà đối thủ sẽ do hệ thống sắp xếp bất kỳ, các cặp vợ chồng tham gia sẽ nhân vào NPC, rồi được chuyển đến một sân đấu đơn độc, đến đó rồi mới biết được đối thủ của mình là ai.

Vi Vi và Nại Hà nhân vào NPC để tiến vào sân đấu trong sự cổ vũ tiến đưa của bọn Ngu Công, vừa đến nơi, Vi Vi đã choáng – người đứng phía bên kia của sân đấu lại là Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu.

>o<

Người tham gia tiến vào sân đấu rồi thì chưa bắt đầu PK ngay, hệ thống đã sắp xếp cho họ có thời gian ba phút để chuẩn bị. Nại Hà liếc nhìn đối thủ một cái rồi nói: “Lát nữa huynh sẽ giải quyết Tiểu Vũ Yêu Yêu trước.”

Vi Vi hiểu ngay ra chiến lược của Đại Thân. Tiểu Vũ Yêu Yêu thực lực kém nhất, mà chức vụ lại là bác sĩ, căn bản ngay cả cơ hội ra tay với Nại Hà cũng không có. Nại Hà giải quyết cô ta trước, sau đó cùng Vi Vi xử lý Chân Thủy Vô Hương, như vậy là cách đánh nhanh nhất.

Có điều nếu thế thì cũng đồng nghĩa với việc Nại Hà đã giết Tiểu Vũ Yêu Yêu, thế nào người trong gia tộc Tiểu Vũ cũng lại viện cớ để làm âm lên, đến [Thế giới] kêu than Nại Hà ức hiếp con gái yếu đuối cho mà xem.

Tuy không thể tưởng tượng được, nhưng nếu bọn họ mà nói ra những lời đó thì Vi Vi thật lòng cũng chẳng ngạc nhiên chút nào. Vì trước đó mấy ngày, Tiểu Vũ Thanh Thanh đã khóc than trên kênh [Thế giới].

Vừa nghĩ đến chuyện mấy ngày trước, Vi Vi đã cảm thấy buồn bực, đó gọi là cao trào của một loạt những sự kiện trước đó.

Vẫn là hậu di chứng sau chuyện cướp Boss lần trước thôi.

Trước khi Vi Vi rút khỏi bang tuy đã thề là sẽ cướp Boss của Tiểu Vũ Thanh Thanh, nhưng Tiểu Vũ Thanh Thanh rõ ràng là vẫn chưa đủ quan trọng đến mức cô phải tốn thời gian chỉ để đánh cược với cô ta, Vi Vi vốn định khi nào đụng độ thì sẵn tiện cướp luôn một lần cho biết. Nhưng hôm kia lúc đi làm nhiệm vụ với Nại Hà, Nại Hà lại đột ngột bỏ phất nhiệm vụ mới làm được một nửa, dẫn cô chạy như bay đến một nơi khác.

Mà ở đó, Tiểu Vũ Thanh Thanh đang giết Boss.

Thì ra, lần trước trang bị mà Ngũ Công có được không phải là thứ Tiểu Vũ Thanh Thanh cần, cái cô ta cần chính là “Lông Vũ Hàn Băng” mà thỉnh thoảng Boss nhả ra này, đây là vật dụng hệ thống mới ra, nếu được làm chung với một số vật dụng quý giá khác thì có thể tạo ra một vũ khí mới rất oách.

Tiểu Vũ Thanh Thanh mắt thấy “Lông Vũ Hàn Băng” rơi vào tay Vi Vi thì sao có thể chịu bỏ qua, lập tức chạy ngay đến kênh [Thế giới] giả như bị bắt nạt, nói là Nhất Tiểu Nại Hà và Lô Vĩ Vi Vi ý đẳng cấp cao mà bắt nạt những người con gái yếu đuối. Lại khóc kể rằng mình vì “Lông Vũ Hàn Băng” này mới đi giết Boss, vũ khí mà cô ta cần làm chỉ còn thiếu mỗi thứ ấy mà thôi, việc thu thập các món khác đã tốn khá nhiều tiền của rồi. Kết quả là “Lông Vũ Hàn Băng” bị Lô Vĩ Vi Vi cướp mất, những món đắt tiền đã có được kia đều biến thành rác cả.

Cô ta làm thế khi đã có chuẩn bị trước, rất nhiều người cũng hùa vào theo, cũng có người trên kênh [Thế giới] bị cô ta đầu độc, bắt đầu chỉ trích Vi Vi, đồng bọn của Tiểu Vũ Thanh Thanh cũng cật thế mà yêu cầu Vi Vi trả lại “Lông Vũ Hàn Băng”.

Tiểu Vũ Yêu Yêu lại cũng xuất hiện, cũng không trách móc gì Vi Vi, dịu dàng nhỏ nhẹ nói vài câu, bảo rằng mấy hôm trước mọi người hiểu lầm về những câu nói của nhau, nhưng Lô Vĩ Vi Vi hôm nay làm thế liệu có quá đáng không, oan gia chỉ nên cời không nên thất, hi vọng Lô Vĩ Vi Vi đừng vuốt mặt không nể mũi thế nữa.

Ma lực của đệ nhất mỹ nữ tất nhiên là cực lớn rồi, câu này vừa thốt ra thì người ủng hộ càng tăng thêm.

Chân Thủy Vô Hương cũng vội vã theo sau, tỏ ý muốn bỏ ra một cái giá cao để mua lại Long Vũ Hàn Băng trong tay Vi Vi.

Vi Vi cảm thấy nực cười quá.

Tiểu Vũ Yêu Yêu nói như thể đang hòa giải mọi việc, nhưng thực chất là cắt mất đường lùi của cô, lúc này đây cho dù cô có nói cho ra nhẽ mọi chuyện trước kia, thì e rằng người khác cũng sẽ thấy rằng cô nhỏ mọn hẹp hòi, tính toán so đo. Còn Chân Thủy Vô Hương lại phát huy chiêu thỏa hiệp lên đến cực điểm – nhìn xem, cho dù bạn có cướp Boss của chúng tôi, chúng tôi cũng nguyện chi tiền ra mua lại đồ vật bạn đã cướp, chúng tôi yếu đuối biết bao bị ăn hiếp biết bao có thành ý biết bao.

Vi Vi thấy buồn nôn không thể tả, tất nhiên cô cũng đâu dễ bị bắt nạt, lần trước cô đã chụp hình lại toàn bộ cuộc nói chuyện trong bang phái và những lời Chiến Thiên Hạ lờ lời rồi, vừa định phản kích lại thì bỗng có một game thủ cấp thấp có tên “Thì Là Không Ăn Com” nhảy vào, nạt nộ rằng Tiểu Vũ Thanh Thanh đã cướp Boss của đội người ấy, Tiểu Vũ Thanh Thanh mới là kẻ cậy mạnh bắt nạt người yếu, còn Lô Vĩ Vi Vi là người giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha.

Tiểu Vũ Thanh Thanh tất nhiên là không chịu thừa nhận, game thủ đó bèn nhanh chóng đưa ra một đoạn phim quay lại cảnh Tiểu Vũ Thanh Thanh giết người cướp Boss dán lên diễn đàn, lần này vật chứng nhân chứng có đủ, Tiểu Vũ Thanh Thanh không nói được gì, vội vã biến mất không chút tông tích.

Đừng nói gì người trên kênh [Thế giới], đến cả Vi Vi cũng trợn mắt há hốc mồm trước chuyển biến của màn diễn đầy kịch tích này, cô cũng không phải là con ngốc, nghĩ kỹ một chút, trong lòng đã có đáp số.

Không nhịn được, chỉ muốn cười.

[Thế giới] lại huyên náo, những người trước đó mù quáng phụ họa với gia tộc Tiểu Vũ để công kích Vi Vi đều thấy xấu hổ, có kẻ biến mất không kèn không trống theo Tiểu Vũ Thanh Thanh, cũng có người xin lỗi Vi Vi vì đã làm thế.

Vi Vi thực ra cũng không để ý chuyện họ công kích mình, nhưng đã có cơ hội này thì bỏ qua cũng tiếc quá, thế là vờ như rất đau lòng rất bình tĩnh nói rằng:

[Thế giới] [Lô Vĩ Vi Vi]: Vốn này giờ không nói gì, cho rằng “thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc” (ý nói người trong sạch sẽ vẫn trong sạch, kẻ nhơ bẩn sẽ vẫn nhơ bẩn), có điều trải qua sự lên án công kích này, bỗng thấy buồn lòng.

Vi Vi cũng thấy choáng vì câu nói này của chính mình, có điều vì hiệu quả mà vẫn gửi đi, hê hê, vờ bị ức hiếp thì ai không làm được ~ ~ ~ Câu này nói ra rồi, thì sau này nếu có cướp Boss của Tiểu Vũ Thanh Thanh thật sự đi chẳng nữa, cũng chẳng còn ai tin đâu ~ ~ ~

>o<

Tiêu rồi, cô và Đại Thần học điều xấu mất rồi.

Sự việc đến đây đã gần kết thúc, Vi Vi vừa định rút lui, thì kinh ngạc thấy trên kênh [Thế giới] nhảy ra một hàng chữ, người phát ngôn chính là phu quân đại nhân vốn từ trước kiêu lời của mình:

[Thế giới] [Nhất Tiểu Nại Hà]: Thu mua Long Vũ Hàn Băng giá cao luôn đây.

Nhất Tiểu Nại Hà là người cực hiếm cực hiếm khi lên tiếng ở kênh [Thế giới], cơ bản là hầu như không có, thế là anh vừa nói ra câu đó, hiệu quả lập tức như sau:

[Thế giới] [Thiên Sứ La Ma]: Woa, chụp ảnh chung chụp ảnh chung!

[Thế giới] [Bò Kho Bị Rơi Xuống Đất]: (biểu cảm mắt lấp lánh sao) Cao thủ, cho em xin chữ ký đi.

...

...

Vi Vi thấy toát cả mồ hôi lạnh, bắt đầu cố nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Nại Hà có phải là cũng như vậy không...

Rất mất mặt mà ~ ~ ~

Làn sóng chụp hình chung qua đi, có người tò mò hỏi.

[Thế giới] [Đạp Cám Heo]: Nhất Tiểu huynh thu mua Long Vũ Hàn Băng cũng để làm vũ khí mới à?

[Thế giới] [Nhất Tiểu Nại Hà]: Không có hứng.

[Thế giới] [Đạp Cám Heo]: (vẻ mặt nghi hoặc) Vậy huynh thu mua làm gì?

[Thế giới] [Nhất Tiểu Nại Hà]: Vứt cho phu nhân nhà ta chơi thôi.

Vi Vi phì ra, Đại Thần huynh đúng là làm tức chết người ta mà không đền mạng đây mà.

Tắt kênh [Thế giới] đi, Vi Vi quay lại hỏi Nại Hà: “Tên ‘Thì Là Không Ăn Cơm’ là nick phụ của ai đó trong các huynh phải không?”

Tám chín phần mười là thế rồi, nếu không thì làm gì có chuyện trùng hợp thế được, vừa đúng lúc cô và Nại Hà lần này đến đó cướp Boss, vừa đúng lúc game thủ kia ghi hình được. Có điều họ làm việc cũng năng suất thật, hai hôm trước cô mới thuật lại nguồn cơn sự việc dưới sự truy vấn của Ngu Công thôi mà...

Quả nhiên, Nại Hà đáp: “Của bọn Ngu Công.”

Ngu Công đặc ý tiếp lời: “Ba người bọn huynh mở một tài khoản phụ đi cướp Boss, chỉ chuyên để cướp của Tiểu Vũ Thanh Thanh thôi, cướp được ba lần thì cô ta cuối cùng cũng không nhận được, giết luôn bọn này, ha ha ha!”

Anh chàng càng nói càng đặc ý, phát ra n biểu cảm cười lẫn lộn, chờ đợi Vi Vi tán thưởng, ngờ đâu Vi Vi chỉ cảm thán một câu: “Nham hiểm, quá nham hiểm!”

Ngu Công xiù xuống, “Là do Lão Tam dàn dựng đó, bọn này oan uổng quá!”

A! Thì ra là kiệt tác của Đại Thần.

Vi Vi lập tức gửi một biểu cảm co nắm tay lại bái phục, ánh mắt lấp lánh sao: “Đại Thần lợi hại quá!”

Bọn Ngũ Công, Hầu Tử Tửu liền nằm dài ra vờ làm xác chết.

Tư duy từ hồi tưởng quá khứ lại trở về với hiện tại, lúc này đây, nghe Nại Hà nói hãy để anh giết Tiểu Vũ Yêu Yêu trước, Vi Vi cảm thấy rất lo lắng.

“Huynh giết cô ta thì tất nhiên là tốt nhất rồi, giải quyết như vậy thì tốc độ sẽ nhanh nhất, có điều dựa vào những hiểu biết của mọi người về gia tộc Tiểu Vũ thì, không chừng bọn họ sẽ nói năng linh tinh trên kênh thế giới đó.”

Đại Thần liền chau mày: “Giết họ có cần bàn bạc không?”

Vi Vi: “...”

Cũng đúng - -

Giết họ quả thực không cần phải bàn bạc, Vi Vi thậm chí còn cảm thấy, có được những trang bị mà Đại Thần tặng, một mình cô khiêu chiến với hai vợ chồng họ cũng có đến hơn năm phần chiến thắng. Trước kia cô ngang hàng với Chân Thủy Vô Hương là do trang bị của anh ta tốt hơn, hiện nay trang bị của cô đã theo kịp rồi, sau đó Chân Thủy còn bị Đại Thần chém tụt xuống ba cấp nữa...

Nghĩ đến đây, trong đầu Vi Vi nảy ra một ý nghĩ, thế là nài nỉ kèm van xin: “Hay là huynh yểm trợ, mọi người đánh một mình! Nếu mọi người không ổn thì huynh ra thay!”

“...”

Nại Hà tỏ vẻ bó tay nhìn cô một lúc, sau đó một mình ôm đàn lặng lẽ ngồi xuống một góc.

Vũ trụ nhỏ của Vi Vi thế là bùng cháy dữ dội!

Vậy nhưng ba phút trôi qua xong, ngọn lửa hăng hái vừa được thắp cháy của cô bị dập tắt một cách không thương xót.

Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu lại không đánh mà chạy mất! Thời gian ba phút để chuẩn bị chiến đấu vừa trôi qua, bọn họ trực tiếp rút lui, chớp mắt đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

!!!

Vi Vi buồn bực.

Cô đáng sợ thế sao, thật là...

Mang theo đầy vẻ buồn bực trên mặt, Vi Vi kéo Nại Hà đến sân đấu PK thứ hai, kết quả là đối thủ của trận này lại vẫn là người quen.

Chiến Thiên Hạ và Điệp Mộng Vị Tĩnh.

CHƯƠNG 18: CHUNG KẾT

Bạn Vi Vi rút quyển đề thi sang một bên, cảm thán một câu rõ to – “Không còn đề gì để làm nữa, ôi cô đơn quá!”

Điệp Mộng lên tiếng chào hỏi Vi Vi trước: “Vi Vi.”

Vi Vi: “Điệp Mộng, chị cũng đến à?”

Điệp Mộng: “Ừ, cuộc thi náo nhiệt thế này đương nhiên phải đến chứ.”

Hai người thoải mái trò chuyện vài câu. Tuy Vi Vi và Chiến Thiên Hạ có chuyện không vui, nhưng không hề vì thế mà nảy sinh có ác cảm với Điệp Mộng, Điệp Mộng rõ ràng cũng vậy.

Dù gì vẫn đang trong cuộc thi, hai người chưa nói được gì nhiều, ba phút đã trôi qua để chính thức bắt đầu PK.

Điệp Mộng không giỏi PK, nên chưa từng được lên bảng xếp hạng, nhưng thực lực của cô trước kia thì hơn Vi Vi, có điều một thời gian không chơi game, trang bị của Vi Vi đã đuổi kịp, vậy nên thực lực hiện tại của hai người có thể nói là tương đương nhau.

Do đó, mấu chốt của việc thắng thua nằm ở Nhất Tiểu Nại Hà và Chiến Thiên Hạ.

Và cũng vì thế, kết quả của trận PK này có lẽ không nói cũng biết.

Sau khi PK xong, Điệp Mộng gửi đến tin nhắn riêng: “Vi Vi, lát nữa tìm nơi nào đó nói chuyện đi.”

Vi Vi trả lại một biểu tượng gật đầu.

Những trận đấu tích phân của ngày hôm đó kết thúc rồi, Vi Vi và Điệp Mộng bèn tìm một nơi không có người để trò chuyện.

Thực ra Điệp Mộng tìm cô cũng không có gì đặc biệt cả, chỉ muốn mời cô quay trở lại bang, nhưng Vi Vi lắc đầu từ chối khéo, chỉ nói mình gần đây vướng thi cử nhiều, không muốn phí phạm sức lực và thời gian vào game nhiều quá.

Điệp Mộng không ép buộc cô.

Điệp Mộng lâu quá không đến nên hai người khó tránh khỏi lúng túng vì không có gì để nói, im lặng một lúc sau, Vi Vi chợt nhớ đến chuyện mà Lôi Thần Ni Ni nói lúc trước, do dự không biết có nên nhắc nhở Điệp Mộng không. Nghĩ ngợi mãi, tuy cảm thấy chuyện phu thê nhà người ta quả thật không tiện nhúng tay vào, nhưng bạn bè che giấu cũng không tốt, thế là Vi Vi áp ứng: “Có chuyện này, em nghe nói...”

Cô mới nói được một nửa, Điệp Mộng đã hiểu ra: “Em muốn nói đến Tiểu Vũ Thanh Thanh phải không?”

Vi Vi sửng sò: “Chị cũng biết rồi sao?”

Điệp Mộng nói: “Tất nhiên, em cứ yên tâm, chị sẽ xử lý cô ta.”

Cô gửi một biểu cảm mặt cười: “Quan hệ giữa chị và Thiên Hạ không để cô ta dễ dàng phá hoại được đâu, quên chưa nói với em, thực ra bọn chị đã quen nhau ở ngoài đời rồi, nếu không thì sao chị có thể giao bang phái cho anh ấy được.”

Ở ngoài đời?

Vi Vi kinh ngạc, nhưng cũng hiểu mình không nên nói gì thêm nữa, vả lại cô là người chẳng có kinh nghiệm tình trường, rõ ràng cũng không biết nên nói gì cho phải.

Dáng vẻ đầy ắp tự tin như thế của Điệp Mộng, nghĩ rằng chắc cũng chẳng có vấn đề gì đâu.

Cả tháng Năm và những ngày đầu tháng Sáu, Vi Vi đều vật lộn với đánh dấu chọn lựa ABCD. Trong game, cô và Nại Hà duy trì thành tích toàn thắng để tiến vào trận chung kết toàn kênh, ở ngoài đời, bạn Vi Vi lúc này vút quyển đề thi sang một bên, cảm thán một câu rõ to...

“Không còn đề gì để làm nữa, ôi cô đơn quá!”

Thế là lại bị gói đầu phang vào.

Vi Vi cười híp mắt ôm chiếc gói đầu vừa to vừa mềm của Hiểu Linh vào lòng rồi đăng nhập game, thời gian vừa đúng, bảy giờ rưỡi, hôm qua Đại Thần nói hôm nay anh khoảng bảy giờ rưỡi mới online được.

Vừa vào game, Nại Hà đã ở đó rồi, vì sắp đến tám giờ, nên Vi Vi và Nại Hà không làm nhiệm vụ, cười Bạch Điều lượn vòng

vòng trong game.

Hôm nay, là ngày diễn ra trận chung kết toàn kênh của cuộc thi phu thê PK.

Đối thủ của họ chính là Diệp Mộng Vị Tĩnh và Chiến Thiên Hạ, cặp đôi mà họ đã từng gặp ở trận tích phân.

Lúc gần đến tám giờ, hai người cưới Bạch Điều bay trở về Trường An, vừa định kết đội lại để tiến vào sân đấu, lại nhìn thấy hệ thống cuộn ra một dòng thông cáo:

[Hệ thống]: “Diệp Mộng Vị Tĩnh” và “Chiến Thiên Hạ” tình cảm rạn nứt, tuyên bố ly hôn, từ đây đôi bên có quyền tự do tìm kiếm đối tượng khác.”

Vi Vi đờ ra, nghi ngờ mình đang nhìn nhầm, sau khi xem lại hai lần để xác định không sai thì vội vã gửi tin nhắn cho Diệp Mộng, nhưng tin nhắn không gửi đi được.

Diệp Mộng đã chinh chức năng từ chối nhận tin nhắn của mọi người.

Lôi Thần Ni Ni gửi tin đến, giọng điệu kích động: “Vi Vi, có chuyện gì thế, sao tớ vừa online đã thấy Chiến Thiên Hạ và Diệp Mộng bang chủ ly hôn rồi!!!”

Vi Vi: “Tớ cũng không biết, tin nhắn cũng không gửi đi được, chị ấy chính từ chối rồi.”

Lôi Thần Ni Ni: “Đề tớ đi hỏi người trong bang phái!”

Một lúc sau tin nhắn phản nộ của cô gửi đến: “Tớ biết ngay mà, là con tiện nhân Tiểu Vũ Thanh Thanh!”

[Thế giới] lúc này đã bắt đầu bàn tán vì sự việc này.

Trận chiến hôm nay cũng xem như được chú ý đặc biệt, bây giờ một bên trong trận chiến đã xảy ra sự cố, không khiến người ta bàn tán mới lạ. Xôn xao một lúc lâu, người biết rõ nội tình xuất hiện tiết lộ nửa kín nửa hở, bảo rằng Chiến Thiên Hạ và Diệp Mộng ly hôn là do Tiểu Vũ Thanh Thanh, Diệp Mộng hình như muốn đuổi Tiểu Vũ Thanh Thanh ra khỏi bang, Chiến Thiên Hạ không đồng ý, thế là ầm ĩ lên.

Bức rèm vừa vén lên, bàn tán càng thêm ác liệt, tức thì có người liên tưởng đến Tiểu Vũ Yêu Yêu, một nữ game thủ nói:

“Tiểu Vũ Yêu Yêu trước kia chẳng đã cướp chồng của Lô Vĩ Vi Vi đó sao, chóng mặt, gia tộc Tiểu Vũ sao chuyên làm chuyện này thế nhỉ.”

Đối thủ không đội trời chung của gia tộc Tiểu Vũ cũng xuất hiện rất đúng lúc.

[Thế giới] [Tiểu Vũ Yêu Yêu không biết nhục 277]: Gia tộc Tiểu Vũ! Gia tộc “kẻ thứ ba”! Chuyên gia cướp chồng người khác! Gia tộc Tiểu Vũ! Gia tộc “kẻ thứ ba”! Chuyên cướp chồng của người khác! Gia tộc Tiểu Vũ! Gia tộc “kẻ thứ ba”! Chuyên cướp chồng của người khác!

...

...

Náo loạn âm ỉ.

Không thi đấu nên Nại Hà có chuyện phải thoát trước, Vi Vi không cùng anh thoát game như bình thường, vẫn cố thử gửi tin nhắn cho Diệp Mộng, vẫn không gửi được. Rất nhanh, tên của Diệp Mộng biến thành màu xám, cô ấy đã thoát game rồi.

Vi Vi nhìn cái tên màu xám ấy, nhớ đến dáng điệu tự tin tràn đầy lần trước của Diệp Mộng, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy buồn bực. Vừa lúc ấy bên tai nghe thấy tiếng Hiểu Linh đang lải nhải cái gì mà yêu ảo không đáng tin rất yếu ớt, thế là phụ họa một câu: “Phải đó, yêu ảo không đáng tin quá mà!”

Hiểu Linh nghe thế, lập tức nước mắt lưng tròng nhào đến bên cô: “Vi Vi à, cuối cùng cậu cũng nghe vào rồi đấy!”

Mấy hôm nay cô nàng đã kể n lần về những câu chuyện yêu ảo bị lừa trên mạng, trên báo, và cả nghe người khác nói lại nữa, vì muốn cảnh tỉnh Vi Vi, đừng để bọn đàn ông xấu xa trên mạng lừa gạt, kết quả là mấy hôm trước Vi Vi chẳng có phản ứng nào. Nhưng thời gian không phụ người có lòng, hôm nay cuối cùng cô cũng nghe vào rồi!

Hiểu Linh đã bị chính mình làm cho mình cảm động, một người bạn cùng phòng tốt biết bao như cô đây, quả thực là khó có người thứ hai trên đời! Ai mà biết được liền sau đó cô nghe thấy Vi Vi hỏi bằng giọng kỳ lạ: “Cái gì mà nghe vào chứ?”

Hiểu Linh xiu, gì thế này, vẫn không có hiệu quả. Cô quyết định không đi lại con đường cũ nữa, nói thẳng vậy, “Tớ nói yêu ảo đó.”

“Yêu ảo?”

Hiểu Linh gật đầu, nhìn thẳng Vi Vi.

Vi Vi cũng nhìn lại cô, hai người nhìn nhau một lúc sau, Vi Vi nhét chiếc gối đầu trong tay mình vào lòng Hiểu Linh, “Trả cậu gối này.”

Sau đó tắt máy tính trèo lên giường trong trạng thái dở khóc dở cười của Hiểu Linh.

Vi Vi ôm gối đầu của mình nằm trên giường, mắt nhìn lên trần nhà.

Yêu ảo à ~ ~ ~

Ừ, yêu ảo thật không tốt!

Nhưng liên quan gì đến cô nào ~ ~ ~

Ngủ thôi ngủ thôi!

Vì Điệp Mộng và Chiến Thiên Hạ ly hôn nên Vi Vi và Nại Hà không chiến cũng thắng, tiếp tục tiến vào trận đấu toàn game.

Đối thủ của trận đấu toàn game đều đứng đầu trong các kênh đấu, thực lực cao hơn so với các đối thủ trước kia họ từng gặp, có điều thực lực của Vi Vi và Nại Hà đã rõ ràng thế, chức vụ vừa hợp, hợp tác lại ăn ý, cứ thẳng một đường thuận lợi tiến vào trận chung kết toàn game.

Một ngày trước trận chung kết, Nại Hà dặn Vi Vi trước khi thoát game: “Tối mai có một bữa tiệc, có thể sẽ đến trễ một chút.”

Vi Vi gật đầu: “Ừ (cười tươi rói như ánh nắng), vậy mọi người cũng đến trễ một chút.”

Thời gian này Vi Vi đã quen rồi, mỗi ngày trước khi thoát ra đều hỏi kỹ thời gian lên mạng hôm sau của Đại Thần, sau đó hôm sau sẽ lên mạng vào thời gian ấy, nếu không cô lên mạng mà Nại Hà lại không có đó, sẽ rất buồn chán.

Nại Hà: “Trễ nhất là bảy giờ rưỡi.”

Vi Vi: “Được.”

Vậy nhưng bảy giờ rưỡi hôm sau, Nại Hà lại không xuất hiện.

CHƯƠNG 19: VÕ LỄ

Ngẩn ngơ ngẩn Bạch Y Cầm Sư toát ra vẻ phóng khoáng trên màn hình, trong lòng Vi Vi lướt qua một tia sáng tỏ - một cách chậm chạp, lặng lẽ nhưng vô cùng tinh táo...

Vi Vi lúc đầu không hề để ý, tuy trước kia Đại Thần chưa bao giờ trễ giờ, nhưng thỉnh thoảng lên chậm vài phút cũng là chuyện bình thường. Nhưng rồi thời gian cứ từng phút từng phút một trôi qua, chớp mắt đã là bảy giờ bốn mươi lăm phút, Vi Vi bắt đầu cuống lên, biết rõ Nại Hà không online nhưng cũng không nhận được phải gửi một tin nhắn...

“Có đó không?”

Tất nhiên là không có hồi âm.

Cứ cách hai phút lại gửi một tin nhắn. Rồi sau nữa, Vi Vi cũng thôi không gửi, chỉ ngồi bấm liên tục vào tên Nại Hà, và hệ thống cũng lần lượt nhắc nhở cô – Khi game thủ không online, bạn không thể xem tin nhắn mới của người ấy.

Tên của bọn Ngụ Công, Hậu Tử Tửu cũng xám xịt.

Không online.

Bảy giờ năm mươi.

Một mình Vi Vi xuất hiện trước sân đấu NPC, trên đầu có ký hiệu của đội, nhưng trong đội lại chỉ có mình cô.

Xung quanh NPC đã tụ tập rất đông người, trận đấu thả và chung kết đều cho phép quan chiến nên những người đó đều muốn mua vé xem thi đấu, lúc này nhìn thấy Vi Vi đứng cô độc ở đây, nên cảm thấy kỳ lạ, bắt đầu thảo luận trước mặt cô.

[Hiện tại] [Con sâu ăn rau diếp]: Sao chỉ có mỗi Lô Vĩ Vi Vi thế này, Nhất Tiêu Nại Hà đâu?

[Hiện tại] [Huyền Ngụ Tôn]: Chắc đến trễ rồi.

[Hiện tại] [963]: Cuộc thi quan trọng thế này mà cũng đến trễ được à.

[Hiện tại] [Không mặc quần thật quá sáng khoái]: Còn mười phút nữa mà, lo cái gì chứ, cao thủ hàng đầu luôn xuất hiện cuối cùng mà.

Bảy giờ năm mươi lăm.

Vi Vi phớt lờ mọi cuộc bàn tán, lặng lẽ để lại lời nhắn cho Nại Hà: “Mọi đang ở trước sân đấu NPC, huynh đến thẳng đây là được.”

Cuộc thảo luận của những người bàng quan vẫn đang tiếp diễn.

[Hiện tại] [Đình Đình Đào]: Còn có mấy phút thôi, sao vẫn chưa đến nhỉ?

[Hiện tại] [Hỏa Tiễn Quy 1.0]: Không phải là không đến đó chứ?

[Hiện tại] [Búp bê ngọc nghêch]: Khi thật, chẳng lẽ lại tái diễn chuyện kia, cặp này cũng sắp ly hôn?

[Hiện tại] [daydreamer]: Làm gì, nếu ly hôn thì Lô Vĩ Vi Vi còn đứng đây à?

[Hiện tại] [Sét kêu oái oái]: Ta nói, Lô Vĩ Vi Vi chắc sẽ không bị bỏ rơi nữa đó chứ!

Tám giờ.

Bạn bè gửi tin nhắn đến hỏi thăm càng lúc càng nhiều, Vi Vi tắt từng cái một đi, cuối cùng, nhẹ nhàng bấm chuột, tắt cửa sổ tên Nại Hà.

Đám người dần dần tản đi.

[Hiện tại] [Cả đời ế vợ]: Đi thôi đi thôi, lão đây râu quá.

[Hiện tại] [Ngưng Triệt]: Cứ tưởng hôm nay được xem một trận PK tuyệt vời chứ, cũng may mà chưa mua vé.

[Hiện tại] [Cỏ đuôi chó]: Thật chẳng ra làm sao, không thi thì sao không rút lui sớm đi, tự nhiên lại nhường không chức quán quân cho người ta, khinh thường.

[Hiện tại] [jager]: Không thể nói thế được, nếu không phải là Lô Vĩ Vi Vi và Nhất Tiểu Nại Hà, kên chúng ta chưa chắc lọt vào trận chung kết đâu.

[Hiện tại] [Lãng Mạn]: Đợi xem đã, còn ba phút chuẩn bị mà, vào sân đấu trong ba phút ấy vẫn được thi.

[Hiện tại] [Tháng Bảy]: Chắc là không đến đâu, haizzz, tôi thấy Lô Vĩ đáng thương quá.

Tám giờ hai phút.

Vi Vi nhấn vào sân NPC, muốn một mình vào sân đấu, nhưng NPC nhắc nhở: Bạn phải cùng phu quân của mình vào sân đấu.

Tám giờ ba phút.

Hệ thống phát công cáo, tuyên bố do Nhất Tiểu Nại Hà và Lô Vĩ Vi Vi từ bỏ quyền thi đấu, nên chức quán quân của cuộc thi phu thê PK lần này do một cặp phu thê ở kênh khác đoạt được.

Tám giờ ba phút.

Vi Vi rút lui khỏi game.

*****

“Tớ thấy Vi Vi hai hôm nay kỳ quặc lắm.”

Trong phòng ký túc ban đêm, Hiểu Linh liếc nhìn Vi Vi đang đeo tai nghe bò ra trên giường, nhìn máy vi tính mà không biết nên làm gì, rồi nói vẻ như suy nghĩ lung lắm.

“Thường thôi, sắp thi rồi mà, trước mỗi kỳ thi học kỳ cậu ấy đều trở thành quái thú.” Nhị Hỷ vừa đáp lời, vừa cầm cúi tô ô đánh dấu lựa chọn.

“Cậu ấy không chơi game kìa.”

“Thường thôi, bây giờ mà chơi game thì không lấy nổi học bổng, mà học bổng không có thì học kỳ sau cậu ấy hết tiền chơi game.” Nhị Hỷ tiếp tục tô tô tô, không ngừng bút, miệng cũng không ngừng, “Ta nói, cậu còn rảnh mà lo cho Vi Vi à, hôm trước còn có điệu bộ nước mắt lưng tròng nữa, Đại Chung thế nào rồi?”

“Không sao rồi, đáng đời anh ta, sư huynh năm cuối người ta tổ chức tiệc tùng tốt nghiệp, thế mà cũng mặt dày đi theo, hay ghê chưa, xảy ra chuyện rồi đó.”

Hiểu Linh nói đến đây bèn nổi quạu, gạt Vi Vi sang một bên, chuyển sang nói về bạn trai mình.

Vi Vi đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình tất nhiên là không biết cô đã bị bạn cùng phòng bàn tán một lượt, lúc này đây cô đang mải mê xem video clip Nữ Hiệp Cướp Chồng. Hai hôm nay không vào game, không đọc sách thì lại xem clip hết lần này đến lần khác, có lúc rõ ràng không muốn nhưng trong đầu cứ luẩn quẩn, cuối cùng không nhịn nổi lại mở ra xem. Trong lòng luôn có một tâm tư nặng nề khó chịu mà xua mãi không đi, dường như chỉ xem clip này mới cảm thấy bình tĩnh hơn một chút.

Hoặc phải nói, chỉ khi nhìn thấy bóng hình ấy.

Nhất Tiểu Nại Hà.

Nhất Tiểu Nại Hà.

Trong lòng thầm nhắc đến tên này, Vi Vi nhìn màn hình đến xuất thần.

Trên màn hình, Bạch Y Cầm Sư đang đứng cô đơn trên đỉnh Lạc Hà, trong tiếng nhạc bình thản nhưng dồn nén, bóng anh tỏ rõ cô độc nhưng hiên ngang, Vi Vi nhìn mãi mãi nhìn mãi, tự nhiên lại liên tưởng đến chính mình đứng cô độc ở trước NPC hôm ấy, có lẽ chắc cũng cùng một tâm trạng.

Tâm trạng lúc ấy, chắc là bối rối nhỉ!

Không phải tức giận vì bị thất hẹn, cũng không phải tiếc nuối vì không được dự thi, mà là một sự hoảng hốt do chờ đợi và gấp gáp, những giây phút cuối cùng, cô chỉ nghĩ được một thứ...

Sao Nại Hà lại không đến?

Có khi nào, sau này anh sẽ không đến nữa không?

Trên mạng có quá nhiều quá nhiều cuộc chia ly không từ mà biệt, chẳng lẽ Nại Hà cũng biến mất theo cách này ư?

Và những ngày này, mỗi lần cô không kiếm được phải xem đoạn video clip đó, trong đầu lại nghĩ – có lẽ nào, đoạn video clip này là chứng cứ duy nhất của lần quen nhau giữa cô và Nại Hà cho những ngày tháng dài đằng đẵng sau này...

Haizzz ~ ~ ~ ~ ~

Vi Vi mệt mỏi nằm nhoài ra giường, cảm thấy bất lực với chính mình.

Chung quy là cô bị làm sao mới nảy ra trò liên tưởng kỳ quặc lạ lùng lại lộn xộn bát nháo thế này? Nại Hà có lẽ chỉ bận việc mà không đến được thôi, tại sao cô phải nghĩ nghiêm trọng đến thế. Vả lại, Nại Hà rốt cuộc có biến mất hay không thì chỉ cần bây giờ vào game xem thử là được rồi, tại sao cô không làm được ~ ~ ~

Dẫn vật với những ý nghĩ lung tung ấy, câu chuyện của Nữ tặc lại về đến hồi kết, trong tiếng nhạc u sầu, Bạch Y Cẩm Sur và Hồng Y Nữ Hiệp đã nhạt nhòa...

Vi Vi chùi chùi khóe mắt, hay lắm mạnh mẽ lắm, cô lại xem clip đến chảy cả nước mắt rồi, nói thật là đoạn clip này lần đầu xem còn thấy xúc động, nhưng về sau xem nhiều rồi thì cũng tê liệt thôi.

Nhưng bây giờ lại...

Ngẩn ngơ ngẩn Bạch Y Cẩm Sur toát ra vẻ phóng khoáng trên màn hình, trong lòng Vi Vi lướt qua một tia sáng tỏ - một cách chậm chạp, lặng lẽ nhưng vô cùng tinh táo...

Tiêu rồi tiêu rồi, cô lại đa sầu đa cảm thế này.

Tiêu rồi...

Hình như cô, đã thích một người mất rồi.

CHƯƠNG 20: HUYNH BIẾT

Thời gian gửi đi là vừa nãy thôi, dường như cùng với lúc cô lên mạng, trong thư chỉ ngắn gọn có mấy chữ:

“Vi Vi, đến chỗ huynh đi.”

Vi Vi đến tận năm hai mươi tuổi, lần đầu phát hiện thì ra mình là người ngoài hành tinh - -

Lại ở Sao Con Rùa nữa chứ.

Gọi là người ở Sao Con Rùa, tức là hề cứ gặp chuyện là rút cổ lại, biểu hiện cụ thể là, lại hai ngày nữa trôi qua, cô vẫn không lên mạng chơi game!

...

...

Nhất định là cô bị người hành tinh kỳ cục đó chiếm lĩnh rồi =

=

Haizzz ~ ~ ~

Nói theo lý thì, cô đã hiểu suy nghĩ của mình rồi, tiếp theo sau phải là chạy ngay vào game úp úp mở mở lừa phỉnh để câu luôn Đại Thần mới đúng, dù gì cô chưa chồng, Đại Thần cũng chưa vợ, chẳng có gì vướng mắc cả ~ ~ (Đại Thần độc thân thì chuyện này Vi Vi biết từ lâu rồi, thứ nhất là anh bị bọn Ngu Công gọi là độc thân suốt kiếp; thứ hai à, trước khi kết hôn Vi Vi đã hỏi thẳng anh rồi. Khi đó hỏi câu này cũng chẳng có mưu đồ gì, chỉ là vấn đề đạo đức của bạn Vi Vi từ nhỏ đã cao, cho dù mọi người cho là game vô hại, cô cũng không muốn có dính líu gì đến người đã có bạn gái hoặc đã kết hôn cả.)

Vậy nhưng, cô cứ chần chừ băn khoăn mãi mà không lên mạng, còn làm một số chuyện bất bình thường, chẳng hạn như, tua đi tua lại để nghe lời thoại mà Đại Thần đã nói trong đoạn video clip kia...

Tự Vi Vi cũng kinh ngạc bởi hành động kỳ quặc của mình, cũng may cô nghĩ ra rất nhanh một lý do cho mình – Lần đầu

tiên yêu đương mà, làm chuyện kỳ quái cũng là rất bình thường, không làm chuyện kỳ lạ mới là bất bình thường.

>_<

Thế là, cô tiếp tục kỳ lạ, sáng nào dậy sớm cũng thề rằng, hôm nay nhất định phải lên mạng, sau đó buổi tối trước khi đi ngủ lại tự mình an ủi, thôi thì ngày mai online cũng chẳng sao...

Cứ thế lặp đi lặp lại hai ngày, cuối cùng cô cũng chịu không nổi nữa, quyết tâm chắc như đinh đóng cột!

Thứ bảy!

Thứ bảy thi xong cấp sáu, chắc chắn phải lên mạng ngay!

Dự định của Vi Vi rất ổn, có điều nếu chuyện nào cũng như dự đoán thì đâu gọi là cuộc đời nữa. Buổi chiều thứ sáu, một cuộc điện thoại bất ngờ đã lôi Vi Vi ra khỏi kế hoạch ban đầu.

Điện thoại gọi đến phòng cô, đầu tiên là Hiểu Linh nghe máy, sau khi chuyển đến tay Vi Vi, đối phương hỏi rất chi là công thức hóa: “Xin hỏi có phải là cô Bối Vi Vi không?”

“Vâng, cô là...?”

“Xin chào cô Bối, đây là bộ phận kinh doanh game Mộng Du Giang Hồ của tập đoàn Phong Đăng...”

Tiếp sau đó, Vi Vi được miếng bánh ngon ngọt đầu tiên trong đời văng trúng đến nỗi mắt mày hoa lên toàn thấy \$\$.

Đối phương nói rằng, cấp trên của công ty tình cờ nhìn thấy đoạn video mà cô post lên, thấy rằng chế tác tinh xảo, tình tiết lại cảm động, muốn nó trở thành đoạn clip tuyên truyền cho game. Ngoài ra, còn muốn tăng cường thêm chức năng cướp chồng trong game mới khai thác, vì thế muốn mua bản quyền đoạn video này của cô.

Vi Vi giữ chặt ống nghe, vừa ngạc nhiên vui sướng, vừa tỉnh táo để phán đoán xem là thật hay giả. Chắc là thật rồi, lừa người ta bằng cái này thì có lợi lộc gì đâu, bên công ty game biết phương thức liên lạc của cô thì cũng chẳng có gì lạ, vì lúc đầu để tránh bị trộm tài khoản, cô đều ghi những thông tin thật trong những chỗ bắt buộc phải điền.

Đợi khi đối phương nói rõ ý muốn của mình, Vi Vi cố kiềm chế niềm vui sướng trong lòng, bình tĩnh chậm rãi trả lời: “Tôi có thể trả lời chậm một chút được không? Vì đoạn video này không phải một mình tôi làm, tôi phải hỏi ý kiến của bạn mình nữa.”

Cúp máy rồi, Vi Vi ôm nỗi vui sướng bay lên mạng, vừa đăng nhập vào game thì danh sách bạn đã nhảy điên cuồng. Nhấn nhấn nhả, mở từng tin ra đọc, đều là những lời thăm hỏi của bạn bè khi thấy cô mấy ngày nay không lên mạng, mở liên tiếp mười mấy tin xong, Vi Vi bỗng khựng lại.

Tin nhắn cuối cùng, là của Tiêu Nại.

Thời gian gửi đi là vừa nãy thôi, dường như cùng với lúc cô lên mạng, trong thư chỉ ngắn gọn có mấy chữ:

“Vi Vi, đến chỗ huynh đi.”

Chỉ cần nhấn vào chức năng phụ thể “Sinh tử tương tùy” (sống chết có nhau) là có thể được đưa đến bên đối phương trong tích tắc, nhưng Vi Vi nhìn dòng tin nhắn lại trì hoãn không động đậy, tâm trạng hưng phấn có phần nguội lạnh, cô bỗng nhiên thấy căng thẳng quá.

Lúc này lại “ding” một tiếng, tin nhắn mới lại được gửi đến, Vi Vi càng hồi hộp hơn, mở ra thấy người gửi tin đến thì thầm trút một hơi dài thoải mái, không phải Nại Hà, là Ngu Công.

Ngu Công: “Tam tâu à, huynh xin lỗi, muội đánh chết huynh đi!”

Tin nhắn của anh ta dễ trả lời hơn nhiều, Vi Vi lập tức hỏi lại: “Sao vậy?”

Ngu Công gửi một biểu cảm mặt khóc hu hu: “Hôm đó tiệc tùng xong huynh lái xe về, cuối cùng gây ra tai nạn.”

Tim Vi Vi thất lại dữ dội, tai nạn xe! Tim đập điên cuồng như trống đánh một lúc, sắc mặt tái nhợt hẳn, mấy giây sau mới phản ứng nổi, bây giờ họ lại có tâm trạng đề lên mạng, chắc là không sao cả rồi. Dù là thế, nhưng Vi Vi vẫn lo lắng hơn, một lúc lâu sau mới trả lời: “Mọi người không sao chứ?”

“Không sao, đâm vào gốc cây, Lão tam ngồi ghế phụ nên bị nặng nhất, cũng ngất đi vài tiếng đồng hồ, nửa đêm mới tỉnh

dậy.”

Vi Vi phẫn nộ gửi lại cho anh ta mấy dấu cảm thán: “!!!!!!!!!!”

Cái gì mà gọi là ngắt đi vài tiếng đồng hồ chứ, Ngu Công đầu heo!

Lần này những bản khoản do dự gì đó cũng biến mất sạch, trong tích tắc cô sử dụng chức năng phụ thể để chuyển đến ngay bên Nại Hà.

Nại Hà đang đứng một mình trên đỉnh Lạc Hà.

Vi Vi còn tâm trạng nào mà ngắm bóng chiều tà và hình ảnh Nại Hà đang hòa lẫn vào nhau nữa, cuống quýt gõ ra một hàng chữ: “Sao huynh còn chơi game hả, sao không nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Nại Hà dường như ngẩn ra một lúc, sau đó mới trả lời: “Không sao rồi mà.”

“...Thế thì cũng không thể chơi game được, mất sức lắm.”

“Không chơi, chỉ là tiện mở ra thôi.”

Tiện mở ra thôi...

Vậy tại sao cô vừa online là anh gửi ngay tin nhắn đến? Vi Vi muốn phản bác nhưng không biết vì sao lại không nói nữa, chỉ hỏi: “Bây giờ huynh còn chóng mặt không?”

“Hết rồi.” Nại Hà nói, “Xin lỗi, hôm ấy huynh đã thất hứa.”

“Chuyện nhỏ thôi mà - -”

So với chuyện tai nạn xe thì không đáng nhắc đến có phải không.

Nhắc đến cuộc thi PK, Vi Vi mới sực nhớ ra, mình đã mấy ngày trời không lên mạng, Nại Hà có khi nào nhầm tưởng cô tức giận không, ối, cô tuyệt đối không tức giận mà, nhưng mà lý do không lên mạng...

Vi Vi lấp liếm với vẻ hơi hơi giả tạo: “Muội sắp thi rồi, nên mấy hôm nay không lên mạng.”

Nại Hà có vẻ trầm tư một lúc, rồi đáp: “Huynh biết.”

Vi Vi ngồi trước vi tính mặt bống ửng đỏ.

Anh biết ~ ~

Anh mới là không biết thì có!

Vi Vi ủ rũ trầm nghĩ, rồi nhìn bóng dáng Bạch Y Cầm Sư, trong lòng thoát ngọt ngào thoát chua xót, lúc sau lại cảm thấy, chỉ ba chữ ngắn ngủi của Nại Hà thôi, dường như đã ẩn chứa một ý nghĩa vô hạn... Trong một khoảnh khắc, trong lòng cô tràn ngập biết bao cảm xúc, lại còn chen vào đó một chút niềm vui khi trùng phùng và niềm vui khi lấy lại được thứ đã mất.

Miễn cưỡng đè nén những cảm xúc đang dâng trào, Vi Vi cũng sức nhớ ra lý do tại sao mình lên mạng, vội vã kể chuyện tập đoàn Phong Đăng tìm gặp cô để mua bản quyền, Nại Hà lặng lẽ lắng nghe, đợi cô nói xong mới nói: “Chuyện này có hơi phức tạp.”

“A, thật sao?” Phức tạp? Vi Vi có vẻ mơ hồ.

“Ừ.” Một câu trả lời ngắn gọn chắc nịch, sau đó Nại Hà nói nhẹ nhàng như không: “Chúng ta gặp nhau nói chuyện đi.”

CHƯƠNG 21: ANH ĐANG ĐỢI EM

Vi Vi không nhớ rằng ai đã nói một câu thế này – Tiêu Nại đứng ở nơi đâu, nơi đó lập tức biến thành phong cảnh, không chỉ do tướng mạo bên ngoài, mà còn do khí chất của chính anh.

Hiệu Linh thấy đúng là cuộc đời luôn tràn ngập những điều đáng kinh ngạc.

Ví như bây giờ, buổi tối trước hôm thi cấp sáu, cô bỗng dưng bị Vi Vi kéo đi mua quần áo.

Được thôi, tuy là do cô nói trước rằng, trước khi thi nên thả lỏng tinh thần không cần đọc sách, nhưng Vi Vi cũng đừng phản ánh nhanh đến thế, lập tức hai mắt sáng rực, lôi ngay cô ra những cửa hàng quần áo quanh trường chứ...

Nhị Hỷ và Ty Ty cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Ăn cơm tối xong về phòng, Hiệu Linh và Vi Vi đều không có ở đó, sách vở lại vẫn nằm trên bàn, rõ ràng là không phải đi tự học. Nhị Hỷ bỗng thấy buồn chán, gửi tin nhắn hỏi Hiệu Linh đang ở đâu.

Hiệu Linh nhanh chóng trả lời – đang theo Vi Vi mua quần áo.

Nhị Hỷ bị chấn động dữ dội, hỏi rõ là cửa hàng nào, kéo Ty Ty đến đó để tham quan. Chạy đến cửa hàng đó, mở cửa ra, vừa đúng lúc nhìn thấy Vi Vi bước ra từ phòng thay quần áo.

Nhị Hỷ và Ty Ty thoát chốc chờ ở cửa.

Chưa từng nhìn thấy một Vi Vi rực rỡ nổi bật đến thế.

Mái tóc dài trước giờ vẫn được buộc lại nay đã xõa tung, dáng tóc uốn nhẹ tự nhiên, thả trên đôi vai trắng ngần. Mặc một bộ váy màu đỏ rực rỡ dài đến đầu gối, cổ chữ V xinh đẹp để lộ hõm cổ nhỏ nhắn. Chất liệu vải của váy rất mỏng, ôm sát lấy thân người lượn theo những đường cong thân thể, vẽ ra một chiếc eo thon rất bắt mắt. Khẽ cử động một chút là gấu váy dợn sóng, đôi chân dài dưới lớp váy quyến rũ đến nỗi người ta không thể dời mắt đi được, chân mang một đôi cao gót pha lê mảnh mai, khiến đôi bàn chân đáng yêu sinh động hẳn. Cả

người toát lên một ánh hào quang sáng rực, dung nhan yêu kiều khó tả, khiến cửa hàng nhỏ xíu này chột lung linh hẳn lên.

Trong phòng phút chốc lặng phắc, Hiểu Linh ngẩn ngơ một lúc mới nhìn thấy Nhị Hỷ và Ty Ty, lập tức nói giọng kiêu hãnh: “Thế nào, tớ giúp Vi Vi chọn đây, có mắt thẩm mỹ đó chứ.”

Có mắt thẩm mỹ, đúng là có mắt thẩm mỹ, Nhị Hỷ đang định tán dương thì thấy Vi Vi đang đứng trước gương soi giở giọng oán trách: “Hiểu Linh, cậu không thể giúp tớ chọn bộ nào ra dáng con gái nhà lành tí được à?”

Hiểu Linh: “...”

Nhị Hỷ: “...”

Ty Ty: “...”

Nhân viên cửa hàng thâm thỏ huyết ing, chiếc váy này có chỗ nào mà không con gái nhà lành đâu! Dáng người cô quá bốc lửa quá nhiều đường cong thì liên quan gì đến chiếc váy trong sáng đáng yêu của nhà chúng tôi chứ!

Sau một lúc im lặng, Hiểu Linh tỏ vẻ bất lực quay người đi tiếp tục chọn quần áo, Nhị Hỷ bước vào cửa hàng hỏi Vi Vi: “Sao lại nghĩ đến chuyện mua quần áo vậy?”

Vi Vi: “Vì tớ phát hiện ra quần áo mua năm ngoái lạc hậu quá rồi.”

Nhị Hỷ im bật, chuyện này chẳng phải tớ đã nói với cậu từ lâu rồi sao, nhưng mấy hôm trước cậu còn mặc rất sung sướng nữa mà?

Ty Ty nói: “Vậy cậu cũng đâu cần hôm nay chui ra ngoài mua đồ đâu, ngày mai thi rồi.”

“Hic...” Vi Vi ú ớ, chuyện gặp mặt Nại Hà cô vẫn chưa muốn nói ra bây giờ, thế là ậm ừ đáp: “Chuyện đó... tối mai tớ có cuộc hẹn phỏng vấn.”

Cũng không phải lừa dối nhỉ, cuộc gặp mặt ngày mai ấy, là quan trọng cả đời cô mà.

Nhị Hỷ nghe xong rất kinh ngạc: “Cậu muốn làm thêm lúc nghỉ hè à? Cái nơi nào mà biến thái, xếp đặt lịch hẹn vào tối thứ sáu đến thế cơ chứ, ngày mai thi xong đã là năm giờ mười phút rồi.”

Vi Vi áp úng.

Cái kẻ “biến thái” ấy... hình như là cô thì phải...

Buổi chiều lúc Nại Hà đề nghị gặp mặt, tâm trạng của Vi Vi... nói thế nào nhỉ, giống như vừa nãy còn thấy bụng rất đói, bỗng dung trên trời rớt xuống một miếng đùi gà vậy.

Giật mình cũng có.

Vui mừng cũng có.

Lúng túng cũng có.

Căng thẳng hồi hộp cũng có nốt.

Thậm chí còn nghĩ ngợi lung tung rằng, Nại Hà hẹn gặp cô thật sự chỉ vì chuyện video clip đó thôi sao, có khi nào, đây chỉ là viện cớ? Nhưng hình như suy nghĩ này quá là “tự sướng”, Vi Vi lập tức nhét nó vào góc sâu cùng trong đầu mình.

Hậu quả của bao nhiêu suy nghĩ đồ dòn lên đầu một lúc như vậy, chính là Vi Vi lúc ấy có phần “đứng hình”, lúc hồi âm cho Nại Hà đã vượt quá nửa phút, hơn nữa chỉ vẽn vẽn có một chữ “được”.

Nại Hà dường như không hề để tâm đến sự chậm trễ của cô, nhận được câu trả lời chắc chắn rồi liền trực tiếp gửi đến cho Vi Vi cách thức liên lạc.

“Di động của huynh, 13xxxxxxxxx.”

Vi Vi nhìn hàng chữ này, tim bỗng nhảy lên cuồn cuộn, lại còn kích động hơn mấy phần so với lúc Nại Hà đề nghị gặp mặt nữa.

Số di động của Nại Hà đó.

Cuối cùng, cuối cùng, ngoài đời cũng đã dính líu đến nhau rồi.

Vi Vi căng thẳng cầm bút lên ghi lại, viết xong mới sực nhớ lẽ ra mình cũng nên báo lại số di động mới phải, nhưng mà, bây

giờ cô chưa có di động mà = =

Di động của cô năm ngoái bị trộm mất rồi, sau đó Vi Vi nhận thấy những tháng ngày không có di động thật trong sáng thật thoải mái làm sao, vậy là không mua nữa. Thực ra học sinh thì có được mấy chuyện cần đến di động đâu, trong ký túc đều có bạn học, chuyện gì cũng có thể thông báo cho nhau biết được mà.

Nhưng bây giờ, nếu không cho số di động, thì Nại Hà có nghĩ là cô không có thành ý không nhỉ, Vi Vi chần chừ một lúc rồi nói: “Di động của muội bị trộm mất rồi, vẫn chưa mua >o<”

Để thể hiện mình rất có thành ý muốn gặp mặt, Vi Vi chủ động hỏi: “Chúng ta gặp nhau ở đâu? Muội ở Đại học A, phía ngoài vành Bắc Tứ, huynh cũng ở thành phố B chứ?”

Tuy chưa từng hỏi tường tận về nhau, nhưng trong lời trò chuyện cũng có vài gợi mở, Nại Hà chắc chắn cũng đoán ra cô đang ở thành phố B nên mới hẹn gặp cô chứ.

“Ừ, huynh ở đó.” Nại Hà trả lời dứt khoát, “Huynh đến Đại học A đón, khi nào muội rảnh?”

Vi Vi bị chấn động bởi chữ “đón” của anh, đầu óc choáng váng nghĩ sao đáp đó: “Ngày mai muội thi xong, sau năm giờ rưỡi là rảnh rồi.”

“Sáu giờ huynh đứng ở cổng Đông Đại học A đợi?”

“Năm giờ rưỡi đi.” Tiết kiệm để đỡ phải đợi thêm nửa tiếng đồng hồ, nghe như có vẻ Nại Hà rất thân thuộc Đại học A thì phải, trong đầu mơ màng lướt qua ý nghĩ này, Vi Vi không nghĩ ngợi gì liền gõ dòng chữ năm giờ rưỡi đi rồi, sau đó dờ ra, cô... cô... cô có phải đang biểu hiện nóng ruột quá không, khóc.

Càng nghĩ càng thấy xấu hổ, nhanh chóng định sẵn thời gian địa điểm xong, Vi Vi bỏ lại một câu “Ngày mai đến lúc đó muội sẽ gọi di động cho huynh, muội có chuyện phải out trước đây” rồi vội vã chạy mất, sau đó ngồi thần thờ trước màn hình vi tính, lúc sau lại bò ra trước tủ quần áo ngẩn ngơ...

...

“Kiểu con gái nhà lành đây, thử đi xem sao.”

Thấy Vi Vi ngốc nghếch trầm tư gì đó, Hiểu Linh bực tức vút quần áo trong tay vào người cô. Thật là... mình thì chờ ra để cho cô phải động não, lại còn dám kén cá chọn canh, hứ!

Vi Vi ủ rũ ôm đóng quần áo bước vào phòng thay đồ, lúc sau mặc xong bước ra, Hiểu Linh ngắm nghía rồi thầm gật đầu.

Lần này không phải là váy liền nữa, một chiếc áo trắng tay lỡ ôm sát eo, phối với chiếc váy ngắn in hoa màu xanh nước hồ nhã nhặn. Là hai thứ kiểu dáng và cách cắt may đều bình thường, nhưng mặc trên người Vi Vi lại có cảm giác tinh xảo, vả lại màu xanh trắng như sắc trời khoảng khoát như thế, quả là cũng giấu bớt vài phần xinh đẹp yêu kiều tự nhiên của Vi Vi.

Tự Vi Vi cũng cảm thấy hài lòng, tuy không quen lắm với chiếc váy ngắn trên gối vài phân này, nhưng lúc mặc lên thì không vụng vẹo nhăn nhó nữa, rất tự nhiên phóng khoáng ra đứng trước gương.

Ty Ty ngắm nghía Vi Vi trong gương, hỏi vẻ thăm dò: “Vi Vi, có cần trịnh trọng thế không, chỉ là một cuộc hẹn gặp thôi mà, chẳng phải cậu vẫn bảo phải dựa vào nội hàm đó sao?”

Vi Vi thở dài ینگ, “Lần đầu tiên gặp mặt, nội hàm chỉ là phù vân, loại vũ khí nặng như thế, hợp nhất là dùng làm tuyệt chiêu sát thủ.”

Nhị Hỷ: “... Giỏi thật!”

Vừa nói đùa với bạn bè, vừa đánh giá mình từ đầu đến chân trong gương, Vi Vi luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nghĩ một lúc, “Ồi, giày!”

Đôi giày trên chân vẫn là đôi săng-đan gót pha lê mảnh trước đó, cũng là đôi mà Hiểu Linh chọn giúp cô.

Hiểu Linh nói: “Đôi này rất đẹp mà, mặc váy ngắn phải mang kiểu này mới đẹp.”

Vi Vi lắc đầu: “Cao quá.”

Người cô vốn đã cao một mét sáu chín rồi, gót của đôi giày này cũng phải bảy, tám phân, cộng thêm vào thế này thì cô đã lên tới khoảng một mét bảy lăm mất rồi.

Lỡ như Nại Hà... không cao như thế thì phải làm sao...

>o<

Đến lần này thì Vi Vi không làm phiền Hiểu Linh nữa, cô tự chọn một đôi săng-đan hơi có gót màu trắng để mang vào, nhận được sự đồng tình của bạn bè rồi, Vi Vi bắt đầu sát phạt giá tiền với nhân viên cửa hàng.

Đằng sau lưng cô, Nhị Hỷ thì thầm: “Cái áo này, bảo thủ quá à...”

Hai hàng cúc áo được cài chặt, không để lộ cái gì.

Hiểu Linh gật đầu: “Rất trong sáng sạch sẽ, rất hợp với Vi Vi, nếu hẹn phỏng vấn thì ra vẻ học sinh một chút cũng tốt.”

Nhị Hỷ không nói gì nữa, trong lòng thầm gào thét, chẳng lẽ chỉ mình tớ thấy rằng chiếc áo này càng cài nút chặt càng quyến rũ gọi cảm hơn sao? Thế nào gọi là mỹ cảm đoan trang nào? Chính thế này đây, chính thế này đây!

Nhị Hỷ thầm khóc than.

Cuối cùng, Vi Vi mua ba thứ này với giá hai trăm tệ, ngày hôm sau mặc luôn để đi thi, vì hẹn lúc năm giờ rưỡi nên thi xong sẽ không có thời gian về phòng để thay đồ.

Kết quả là...

Khiến một đám người ở phòng thi sững sờ.

Thực ra Vi Vi ăn vận cũng rất bình thường, nhưng mọi ngày cô rất hiếm khi mặc váy. Cũng chẳng phải bài trừ gì nó, chỉ vì giảng đường cách xa ký túc xá, mặc váy không tiện để đạp xe mà thôi.

Vậy nên hôm nay bất quá chỉ thay đổi trang phục một chút, thế mà đã làm rơi biết bao cặp mắt. Vi Vi trước giờ được nhìn quen rồi, nhưng hôm nay cũng cảm thấy có phần ngại ngùng, cũng may giờ thi đã bắt đầu rất nhanh để cô giải thoát khỏi trạng thái lúng túng này.

Kỳ thi cấp sáu thuận lợi khác thường, giữa đề có một đoạn đọc hiểu rất giống đoạn văn mà gần đây Vi Vi tình cờ xem được trên một tờ báo tiếng Anh, điều này giúp Vi Vi tiết kiệm được rất nhiều thời gian, làm xong toàn bộ lại kiểm tra kỹ một lượt theo thói quen, thế mà vẫn chưa đến năm giờ mười phút.

Vậy là Vi Vi liền nhìn đáp án chơi trò trắc nghiệm IQ, tâm trạng tĩnh lặng vì thi dần dần bắt đầu không an phận, hành hạ vài phút sau, Vi Vi quả quyết đứng dậy, nộp bài sớm cho xong.

Bước ra khỏi phòng thi, Vi Vi thở ra một hơi dài thoải mái.

Thời gian mỗi lúc một gần, sắp năm giờ rưỡi rồi, Nại Hà chắc đã trên đường đến Đại học A rồi nhỉ, bây giờ anh... có căng thẳng như cô không?

Bước trên con đường trong trường rộng lớn thưa vắng, bước chân Vi Vi lúc lại nhanh hơn, khi thì chậm hẳn, giống như tâm trạng của cô vậy, lúc thì bình thản, lúc lại bất an. Trong tay nắm chặt mảnh giấy khi số điện thoại của Nại Hà, thực tế thì cô đã nhớ rất rõ rồi, nhưng sợ trí nhớ sai sót lại tìm không ra Nại Hà.

Nơi thi của Vi Vi khá gần với cổng Đông, đi được khoảng mười phút thì cổng Đông đã hiện ra thắp thoáng. Biết rõ rằng Nại Hà chắc vẫn chưa đến, song Vi Vi vẫn cố đưa mắt tìm kiếm từ xa.

Kỳ thi vẫn chưa kết thúc nên quanh cổng Đông không có nhiều người, chỉ lác đác vài người ra vào, Vi Vi chưa nhìn thấy dáng ai giống Nại Hà, nhưng lại thấy ngay nhân vật trong truyền thuyết.

Tiêu Nại?

Người đứng dưới gốc liễu bên ngoài cổng ấy là Tiêu Nại ư?

Vi Vi không nhận được lại liếc thêm lần nữa.

Gốc liễu ngoài cổng Đông rất đẹp, cành lá xanh biếc buông rủ, mềm mại phất phơ, tích dương xiên xiên, người ấy mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản đứng lặng ở dưới tán cây, xa quá, nên Vi Vi chỉ nhìn rõ mái tóc đen như mun của anh.

Nhưng, đúng là Tiêu Nại rồi.

Sao anh lại xuất hiện ở đây?

Xem ra anh cũng có vẻ đang đợi ai đó? Ai mà có mặt mũi nào bắt Tiêu Nại Đại Thần đợi như thế.

Trong đầu nghĩ như vậy, Vi Vi tự động rẽ sang một bên khác của cổng trường, cô chẳng có can đảm đứng cùng với Tiêu

Nại. Sau đó đi được vài bước cô mới phát hiện ra phía bên kia ở ngoài cổng Đông đã có một chiếc xe du lịch to dừng chặn ở đó.

Ồi...

Chẳng còn cách nào khác, đành phải tiếp tục tiến về phía Tiêu Nại đang đứng thôi, nhưng vào đúng lúc này, Tiêu Nại lại như có linh cảm gì đó bèn đưa mắt nhìn về phía cô.

Bước chân Vi Vi khựng lại, tầm nhìn đúng lúc chạm vào ánh mắt trong sáng của anh.

Vi Vi không nhớ rằng ai đã nói một câu thế này – Tiêu Nại đứng ở nơi đâu, nơi đó lập tức biến thành phong cảnh, không chỉ do tướng mạo bên ngoài, mà còn do khí chất của chính anh.

Lúc này đúng là như thế, Tiêu Nại chỉ đứng lặng lẽ ở đó, nhưng không khí thoáng chốc đã khác hẳn, phảng phất sự ưu nhã xa vời cách biệt với trần thế.

Trong mơ màng, Vi Vi tưởng như cảnh này mình đã nhìn thấy rồi.

Góc liễu gió nhẹ phớt qua.

Người con trai phóng khoáng ưu tú như trúc xanh.

Tư thế đợi chờ trầm tĩnh.

Nhìn thấy ở đâu nhỉ? Vi Vi mơ hồ nghĩ ngợi, lúng túng nhìn sang nơi khác, cúi đầu xuống, nhưng luôn cảm thấy...

Không nhận được lại ngẩng lên.

Thế là, lại lần nữa đối diện với ánh mắt của Tiêu Nại.

Anh vẫn nhìn thẳng vào cô, ánh mắt trong vắt mà chuyên chú, gần như khiến Vi Vi có ảo giác rằng – anh đang đợi cô đến gần.

Nhưng sao lại thế được? Vi Vi không dám tự kiêu như thế.

Nhưng sao anh cứ nhìn cô hoài vậy? Chẳng lẽ Tiêu Đại Thần từng gặp cô? Biết cô cũng là sinh viên khoa Công nghệ thông tin? Nên mới nhìn cô thêm nữa?

Ừ, suy nghĩ này khá hợp lý, vậy... có cần đến chào hỏi anh không, dù gì cũng là sư huynh cùng một khoa mà.

Nhưng... có khi nào bị cho là cố tình bắt chuyện không? >o<

Bước chân Vi Vi ngập ngừng hẳn, nhưng chậm chậm, chậm rãi, vẫn đến rất gần...

Rốt cuộc không có sức đề kháng với áp lực bị nhìn chăm chú một khoảng thời gian dài như vậy, chuẩn bị sẵn tâm lý bị hỏi lại “Bạn là ai?”, Vi Vi dừng lại, lấy hết dũng khí chào hỏi: “Tiêu sư huynh, trùng hợp quá!”

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

...

Không lời đáp lại.

Vi Vi im lặng cúi đầu, trong lòng ngượng ngùng cực độ, nghĩ bụng sao mình lại yếu thế, cứ bước thẳng qua là được rồi, chào hỏi cái gì cơ chứ, bây giờ bị đóng băng rồi đây này.

Hay là, lặng lẽ chuồn đi?

Vừa nghĩ lung tung như thế, Vi Vi không kiềm được bèn ngẩng đầu lên nhìn anh, lại nhìn thấy Tiêu Nại khóe môi dần dần cong lên, đôi đồng tử đen nhánh đang nhìn thẳng vào cô lại như ẩn giấu một nét cười phảng phất.

Sau đó Vi Vi nghe thấy giọng nói của anh.

“Không trùng hợp.” Giọng nói rõ ràng ngắn gọn lướt qua bên tai cô, “Anh đang đợi em.”

CHƯƠNG 22: LÀ ANH ẤY

Đúng vào lúc cô cảm thấy mỗi lúc một căng thẳng hơn, cuối cùng, Tiêu Nại cũng dần dần mở miệng: “Chúng ta từ khi nào không phải là mối quan hệ đó rồi?”

Kỳ thi đã kết thúc, người ở cổng trường bắt đầu nhiều hẳn lên, hầu như ai đi qua đôi nam nữ ngoại hình xuất sắc này cũng đều có ý bước chậm lại, nhìn thêm một chút nữa. Thế nhưng Vi Vi lại không cảm nhận được những ánh mắt tò mò ấy, bởi vì khoảnh khắc Tiêu Nại nói ra, cô đã xuyên đến một không gian khác.

Anh đang đợi em...

Anh đang đợi em...

Anh đang đợi em...

...

Giọng nói này...

Giọng nói này...

Giọng nói này...

Vi Vi ngược mắt lên nhìn người đứng trước mặt mình một cách mê hoặc, trong đôi mắt anh có những mảnh vỡ của tịch dương, thế nên tỏ ra chút nét dịu dàng không chân thực, thái độ của anh bình lặng nhưng rất kiên nhẫn...

Vi Vi mấp máy môi, không có tiếng, hít thở sâu một lúc, cố gắng đè nén tư tưởng hỗn loạn, mở miệng, vẫn tỏ ra không dám tin đến mười hai phần: “...Nại Hà?”

Người đối diện nhìn cô, trả lời chắc nịch: “Là anh.”

Trong một khoảnh khắc, đầu Vi Vi xuất hiện một ý nghĩ – May quá, may mà mình không mua đôi giày cao gót kia, nếu không bây giờ cô sẽ kinh ngạc đến mức đập gãy cả gót giày mất thôi.

Nại Hà Tiêu Nại Nại Hà Tiêu Nại Nại Hà Tiêu Nại... Hai cái tên này quay cuồng không ngừng trong đầu cô, nhưng chẳng cách nào hợp lại làm một. Nại Hà sao lại là Tiêu Nại được?

Sao lại thế được sao lại thế được... Tuy rằng cũng cảm thấy Nại Hà rất Đại Thần, nhưng chưa bao giờ nghĩ anh ấy lại thần thánh đến thế này.

Hơn nữa, sao anh lại nhận ra cô được?

Quá nhiều kinh ngạc, quá nhiều câu hỏi, nhưng Vi Vi lại chẳng hỏi nổi một câu nào, thậm chí đến cả người trước mặt mình cũng dần bắt đầu trở nên không chân thực. Mảnh giấy nhỏ nắm trong tay gần như sắp bị vò nát, chuyện mà cô muốn làm nhất ngay bây giờ là chạy ngay đến trạm điện thoại gọi cho số máy này, xem xem di động của Tiêu Nại có vang lên hay không...

Và lúc này, cuối cùng cô cũng phát hiện ra, một cách rất chậm chạp, những ánh mắt càng lúc càng rõ ràng.

Tiêu Nại lại như phớt lờ mọi ánh mắt của những người bàng quan, anh đưa cánh tay lên nhìn giờ, “Em nộp bài sớm à?”

Vi Vi chậm rãi gật đầu.

“Suýt chút nữa lại bắt em phải đợi.”

Hả?

Vi Vi có phân không rõ nên nhìn vào đôi đồng tử đang chăm chú nhìn cô kia, hồi lâu mới hiểu thì ra anh đang chỉ chuyện thất hẹn cuộc thi chung kết lần ấy.

Anh thật sự là Tiêu Nại...

Vi Vi hơi thất thần, lắc đầu nói: “Không đâu...”

Nhưng bản thân cũng không biết mình đang nói không cái gì...

Tiêu Nại nhìn cô chăm chú, đôi môi dần nở một nét cười nhẹ nhàng, nói: “Đi thôi, đi ăn cơm trước đã.”

Anh cất bước đi vào phía trong trường, Vi Vi chân chừ một lúc rồi cũng theo sau, dù sao đi nữa thì vẫn tốt hơn cứ đứng đây để người khác tò mò theo dõi. Nhưng đi được vài bước, Vi Vi lại không nhìn được phải quay đầu lại nhìn về phía cổng Đông.

Một lúc nữa... ở đó có khi nào lại xuất hiện thêm một Nại Hà khác hay không?

Tuy rằng hiện thực đã rất rõ ràng, Tiêu Nại chính là Nại Hà, nhưng mà, nhưng mà, sao cứ cảm thấy không chân thực đến thế...

Cô quay đầu lại nhìn như vậy nên bước chân chậm dần, lúc ngoảnh đầu trở lại, Tiêu Nại đã dừng chân phía trước đợi cô. Vi Vi ngược ngùng đi nhanh hơn để theo kịp, Tiêu Nại đợi cô đến gần thì hỏi vẻ rất nghiêm túc: “Vi Vi, em có ăn cá không?”

Được thôi, Vi Vi hoàn toàn bị chấn động bởi một tiếng “Vi Vi” quá tự nhiên của anh rồi.

Câu hỏi như thế, Vi Vi cơ bản nghĩ rằng Tiêu Nại sẽ dẫn cô đến một quán cá nào đó trong trường, vậy nhưng trên thực tế thì lại là, Tiêu Nại dẫn cô lòng vòng ngoắt ngoéo một lúc lâu mới đến một cửa hàng nhỏ cũ kỹ trong khu giáo chức.

Sau đó vừa ngồi xuống được một lúc, thì có một dì gương mặt rạng rỡ nụ cười bung một tô canh cá lớn đến đặt trên bàn họ, Tiêu Nại làm vài động tác tay, bà dì ấy cười híp mắt bỏ đi.

Vi Vi nhìn tô canh cá cực to phía trước mặt, ngẩn ra.

Tiêu Nại ung dung cầm mấy chiếc muỗng lên mức canh, “Dì Giang không nói được, nhưng món ăn dì ấy làm rất tuyệt, bố mẹ anh không rành chuyện bếp núc, từ nhỏ anh hết ăn ở nhà ăn trường lại đến đây.”

Í, tuổi thơ của Đại Thần? Tâm trạng bị tê liệt của Vi Vi dần vì những chuyện này mà bớt căng thẳng hơn một chút. Tiêu Nại liếc thấy đôi mắt sáng rực của cô, trong lòng cười thầm, hỏi: “Còn muốn ăn gì nữa không?”

Vi Vi lắc đầu, một tô canh to như vậy muốn ăn hết cũng không dễ, mũi lại ngửi thấy mùi thuốc bắc, Vi Vi hỏi: “Trong canh có thuốc bắc sao?”

“Ừ.” Tiêu Nại mặt không chút biểu cảm, nói: “Tai nạn xe lần trước, bố anh đến đây đặt món đầu cá xuyên khung thiên ma (hai vị thuốc trong Đông y), cho anh ăn bổ não.”

“...”

Tại sao cô lại muốn cười thế nhỉ? Đặc biệt là thấy được vẻ mặt Đại Thần...

Vi Vi thấy mình quả thực quá là độc ác >o<, ra sức kiểm chế, cố gắng tìm đề tài khác: “Giáo sư Tiêu ư? Em từng chọn môn của giáo sư Tiêu để học.”

Tiêu Nại ngược mắt nhìn cô một cái, tiếp tục mặt không biểu cảm, hỏi: “Có ngủ gục không?”

“...”

Vi Vi choáng. Bạn Đại Thần à, tuy môn học của giáo sư Tiêu quả thực... ừ thì... hơi học thuật một tí, nhưng ông ấy là bố anh cơ mà, anh không cần thẳng thắn thế chứ?

“... Thực ra Giáo sư Tiêu quảng gia một số kinh nghiệm trong quá trình khảo cổ của các thầy, rất thú vị đó chứ.” Vi Vi cố thử nín kéo chút sĩ diện cho giáo sư Tiêu một cách không-được-thuyết-phục-cho-lắm.

Tiêu Nại đưa bát canh cho cô: “Anh cũng từng chọn môn của ông, đi được 2 tiết.”

Ý ngầm trong câu nói là em không cần phải miễn cưỡng nói tốt cho ông ấy nữa.

Vi Vi thế là cúi đầu lặng lẽ ăn ینگ, Giáo sư Tiêu, em đã gắng vì tình nghĩa thầy trò rồi, nhưng Tiêu Nại con của thầy lại không chịu để sĩ diện... Có điều nói đi nói lại thì, Tiêu Nại chọn môn của bố anh, chẳng lẽ cũng vì môn của giáo sư Tiêu lấy điểm học phần dễ nhất ư...

Đến Vi Vi cũng không phát hiện ra, dần dà, cô đã thoải mái hơn nhiều.

Chọc dũa vào xương đầu cá, Vi Vi phát hiện ra Tiêu Nại lại gắp cả cái đầu cá cho cô... Đại Thần chắc không phải là ăn ngán quá rồi nên mới vớt sang cho cô ăn đó chứ...

Trong đầu lóe lên ý nghĩ như vậy, nhưng thân phận kếp của Nại Hà thêm cả Tiêu Nại ánh vàng lấp lánh lập tức khiến Vi Vi giết chết ngay tư tưởng này ngay khi còn trong trứng nước.

Đại Thần TWO sao lại làm chuyện nham hiểm thế được, không thể không thể, tuyệt đối không thể!

Lặng phí lương thực là không đạo đức chút nào, vậy là Vi Vi cố gắng ăn đầu cá ینگ, dì Giang lại bung đến mấy món ăn nhỏ, gắp vào đầy một bát đưa đến trước mặt Vi Vi, trong miệng Vi

Vi đang ngậm cá, không tiện nói, thế là bèn học theo Tiêu Nại, cứng nhắc đưa ngón tay lên biểu thị ý cảm ơn.

Di Giang cười híp mắt với Vi Vi rồi đáp lại một động tác tay mà Vi Vi không hiểu, Vi Vi vừa quay đầu lại thì thấy Tiêu Nại ở đối diện đang nhìn cô, đôi mày đẹp đẽ, ánh mắt sáng rực.

Vi Vi lúng túng buông tay xuống, đột nhiên thấy mình làm thế thật ngốc quá >o<, tâm trạng e dè lại vì muốn tham gia vào chuyện vui nên nhảy cuồng lên, đội bình bình trong ngực cô, tuyên cáo một cách bậm trợn sự trở về của nó.

...

Vi Vi lặng lẽ ăn món đầu cá, trong lòng nghĩ mình có cần nói gì không nhỉ, len lén ngược lên nhìn người đối diện một cái, anh cũng đang uống nước canh, dáng vẻ nhã nhặn nhưng vui mắt, lặng lẽ không phát ra một tiếng động nào. Hễ anh trầm tư thì sẽ trở về với dáng điệu cao ngạo vốn có, cho dù đang ở trong một tiệm ăn nhỏ cũ kỹ, khí chất thanh cao cũng khiến người ta nhìn rồi sẽ quên đi thể tục.

Tiêu Nại lúc này, lại không giống lắm với Nại Hà trên mạng, dường như càng có thêm khoảng cách... Nhưng nhịp tim đập lại vẫn nhảy nhót dữ dội vui vẻ trong lòng cô.

Hay là thôi đi, nghe nói cha mẹ của Tiêu Nại đều xuất thân từ gia đình trí thức danh giá, không chừng có quy tắc ăn cơm không được nói chuyện hay gì gì đó... Vả lại trong tình trạng cô hiện giờ, không chừng nói càng nhiều lại càng sai, cô vẫn nên giữ lại thực lực cho tương lai thì hơn. Ừ ừ, không sai, an toàn là nhất, cứ ăn cá thôi...

Ăn cá ăn cá...

Thế là, bàn ăn trong một lúc yên tĩnh hẳn, nhưng sự yên tĩnh lúc này không giống với khi đi trên đường ban nãy, dường như đến không khí cũng tràn ngập một cảm giác thật kỳ lạ.

Vẫn tiếng chuông di động quen thuộc phá tan sự yên tĩnh này.

Lúc tiếng chuông vừa vang lên, Vi Vi đã cảm thấy quen quen, lập tức nhận ra rằng, đó chính là đoạn sáo mở đầu video clip “Nữ tặc cướp chồng”.

Sau đó liền thấy Tiêu Nại lấy chiếc di động ra.

Vi Vi ngẩn ngơ nhìn chiếc điện thoại màu trắng bạc trong tay anh, không ngờ chuông di động của Đại Thần lại là bài này? Chẳng lẽ... chẳng lẽ Đại Thần rất nhớ nhưng khoảng thời gian bị cướp hay sao...

Vi Vi nghĩ ngợi lung tung một hồi, Tiêu Nại đã nghe điện thoại, một giọng nam thô lỗ thoát chốc văng ra từ trong điện thoại, âm lượng to đến mức đến Vi Vi cũng nghe được rõ ràng.

“Lão tam, cậu ở đâu vậy? Hôm nay trận chia tay có đến hay không?”

Tiêu Nại quay lại nhìn chiếc đồng hồ trên tường: “Đã nói là bảy giờ mà? Còn sớm.”

“Đến sớm vận động cho nóng người chứ, hôm nay chẳng phải cậu không có việc gì à, đến đây đi, mọi người đều đang chờ cậu đấy.”

“Có việc.”

“Hả? Việc gì, việc gì mà quan trọng thế hả, cậu đang làm gì bây giờ?”

Tiêu Nại trả lời rất bình thản: “Hẹn hò.”

Bên kia đầu dây im lặng một lúc, Vi Vi cầm đũa, cảm thấy, cảm thấy... Cô chẳng có cảm giác gì cả rồi...

Một lúc sau hình như bên kia đổi người, giọng nói có phần lạnh lốt, gào lên còn to hơn người khi nãy: “Lão tam, cậu đang hẹn hò? Dẫn cô ấy đến dẫn cô ấy đến dẫn cô ấy đến!”

Tiêu Nại trấn tĩnh đáp: “Tớ hỏi xem cô ấy có chịu không đã.”

Anh nhìn Vi Vi: “Trận bóng rổ chia tay của năm cuối bọn anh, em có muốn xem không?”

Vi Vi đã bị hai chữ “hẹn hò” làm chấn động đến hồn bay phách lạc, vô thức gật gật đầu, Tiêu Nại bèn trả lời lại với bên kia bằng giọng rất bình tĩnh: “Một chút nữa tớ đưa cô ấy đến.”

Nói xong không đợi bên kia phản ứng, anh cúp luôn điện thoại.

Sau đó... sau đó... tất nhiên là tiếp tục ăn cơm... lẳng lặng... ăn cơm...

Tính tiền.

Vi Vi đang hồn bay phách lạc nghĩ rằng, thật rẻ quá, bao nhiêu là món mà chỉ có hơn năm mươi đồng, lại ngon nữa, sao trước đây chưa từng nghe có quán ăn thế này nhỉ.

Ra khỏi quán ăn nhỏ, Tiêu Nại nói cô đợi anh ở đây, anh về nhà lấy xe.

Vi Vi hồn bay phách lạc nghĩ, ôi, nhà Đại Thần gần đây sao?

Xa xa, Tiêu Nại đạp xe đến.

Vi Vi hồn bay phách lạc nghĩ, thì ra Đại Thần không chỉ đẹp trai khi cưới bạch mã, đến cưới xe đạp cũng đẹp trai nốt ~ ~ ~

Tiêu Nại dừng xe, nói: “Lên xe!”

Vi Vi hồn bay phách lạc nghĩ, í, Đại Thần đang mời cô đi cùng?

Đi cùng?!

Hai chữ này thoát chốc vồ cho Vi Vi quay về hiện thực, trong khoảnh khắc ba hồn chín vía của cô đều quay trở lại.

Nhìn chiếc xe đạp, lại nhìn Đại Thần, người đẹp Vi Vi lấp bắp: “Chuyện này, chuyện này, em...”

Tiêu Nại hơi nhướn mày.

Vi Vi cố trấn tĩnh, “... Anh chở em?”

“Ừ, đường xa như thế chẳng lẽ đi bộ?”

Đường đến nhà thi đấu bóng rổ xa thế mà đi bộ thì tất nhiên rất đáng sợ, nhưng mà... nhưng mà... càng đáng sợ hơn là anh chở em đó!

Vi Vi rầu rầu!

Với danh tiếng nổi như cồn của sư huynh, lại thêm chút danh nho nhỏ của cô, cùng đi xe đạp men theo đường trường, ước chừng sẽ có ngay những lời đôn đại hay ho cho xem! Tuy rằng họ hình như, thì là, có vẻ như đúng là đang phát triển đến những nghi ngờ hay ho ấy, nhưng bây giờ, trước mắt, hiện tại thì chắc chắn là trắng tinh còn hơn cả lông cừu nữa...

“Như thế, như thế không hợp lắm đâu, người ta nhìn thấy sẽ hiểu làm đó.” Vi Vi cố gắng từ chối khéo léo, vành tai lại

hơi đỏ lên.

“Hiểu làm?”

Chẳng lẽ anh chưa hiểu sao? Vi Vi chỉ còn cách nói toạc móng heo ra, “Hiểu làm chúng ta là, e hèm, là kiểu quan hệ đó...”

Tiêu Nại lặng lẽ nhìn cô, hồi lâu không nói, Vi Vi chợt cảm thấy căng thẳng lạ lùng... Cô không nói gì sai chứ?

Đúng vào khi cô cảm thấy mỗi lúc một căng thẳng hơn, cuối cùng, Tiêu Nại cũng dần dần mở miệng: “Chúng ta từ khi nào không phải là mối quan hệ đó rồi?”

CHƯƠNG 23: CẶP ĐÔI KHÓ THÀNH NHẤT

Nhị Hỷ lập tức phì ra, bất lực nói: “Vi Vi, chẳng nhẽ cậu không biết rằng cậu và Tiêu Nại bị công nhận là cặp đôi khó thành nhất ư?”

Ánh chiều tà rải rác trên người anh, phủ lên một lớp sáng như ảo mộng, Vi Vi nhìn đôi mày đen nhánh của anh, hoàn toàn đờ người. Một lúc lâu sau, sâu trong tâm khảm cô mới có một cảm giác, rất phức tạp và cực đoan, một loại được gọi là tim đập muốn chết, một loại khác là ủ rũ tuyệt vọng.

Họ... họ đã có quan hệ đó từ khi nào chứ! Tuy rằng cô cũng rất muốn có được mối quan hệ đó, nhưng mà tuyệt đối không phải là như thế này...

Vậy nhưng nói đi nói lại thì, lúc đầu cô đã có chủ ý muốn cưa cẩm Đại Thần, bây giờ bản thẳng cấp là Đại Thần đã ngỏ lời trước, cô không chấp nhận thì há chẳng phải là chịu thiệt thòi hay sao?

Chấp nhận thì lỗ, mà không chấp nhận cũng thiệt, rốt cuộc vậy là sao đây...

Logic của Vi Vi bắt đầu hỗn loạn, mắt thấy trình tự đại não rơi vào vòng tuần hoàn chết, Vi Vi vội vã gào lên với chính mình...

Dừng!

Dừng nghĩ nữa!

Dừng có nghĩ lung tung theo lời Đại Thần nói, đó là con đường chết, xem như chưa nghe thấy, xem như chưa nghe thấy, xem nó là virus cần cách ly...

Cố gắng thúc giục bản thân mình như vậy, vành tai dường như cũng sắp cháy đến nơi, Vi Vi cố làm ra vẻ trấn tĩnh đón ánh mắt của Tiêu Nại: “Nếu thời gian sắp không kịp nữa thì đi xe đạp vậy...”

Đây không phải là thỏa hiệp, mà do cô bỗng ý thức được rằng – nếu đi bộ, chắc chắn sẽ càng khiến người ta tò mò hơn là đi xe đạp, sẽ gặp càng nhiều người hơn. Chẳng thà đi xe đạp cho xong, tốc độ cũng nhanh, không chừng lúc người ta chưa nhìn rõ dáng cô thì đã bị bỏ xa đằng sau rồi cũng nên.

Thật là... Nếu hôm nay đã có cuộc đấu bóng sao lại còn hẹn nữa, ngày mai cũng được mà, hơn nữa lúc đầu anh còn hẹn sáu giờ, bây giờ là thi đấu, hẹn sáu giờ... chẳng lẽ họ trực tiếp đến sân đấu bóng để hẹn hò ư?

Không đúng không đúng, không phải hẹn hò, là gặp mặt là gặp mặt...

Ngược ánh sáng, Tiêu Nại chăm chú nhìn cô. Phòng thủ của cô quả thực quá mỏng manh, là tiến công hay là thúc thủ, là chiến khí ngất trời hay là từ từ rút lui?

Tốc độ tính toán của anh vốn thần tốc, trong tích tắc đã có quyết định, giọng nói bình thản gọi tên của cô: “Vi Vi.”

“Huhm?”

“Thực ra anh lái xe cũng không tệ đâu.”

Hả? Vi Vi nhìn anh vẻ không hiểu.

“Cho nên, vẻ mặt của em không cần phải như...” Tiêu Nại chậm rãi nói tiếp, “Thấy chết đến nơi.”

Vi Vi: “...”

Thì ra, vẻ mặt của cô đã bi tráng đến thế cơ à...

Mang theo một ý nghĩ lành mạnh là “chỉ là đi dạo thôi mà”, Vi Vi ngồi lên xe. Vậy nhưng trong tích tắc ngồi lên đó, vẫn có được tâm trạng nào đặc biệt cả thì Vi Vi đã thấy hối hận, vì lúc này cô mới sực nghĩ ra, hôm nay cô mặc váy ngắn mà...

Chiếc váy vốn ngắn hơn đầu gối vài phân, ngồi lên xe rồi lại biến luôn thành mười mấy phân, tuy chưa đến nổi lộ hết, nhưng chắc chắn sẽ khiến người ta dòm ngó, xe đạp mới chạy mất có mấy phút, thế mà đã dẫn dụ biết bao con mắt kỳ dị của người qua lại.

Vi Vi sắp có ý nghĩ nhảy xuống xe, nước mắt lưng tròng bỏ chạy rồi, chân ý thức khẹp chặt lại, nhưng hoàn toàn vô dụng,

chiếc túi xách lại quá nhỏ, không đủ che được gì cả... Đều do Đại Thần vừa nãy quá là lay động lòng người, hại cô chẳng nghĩ gì đến chuyện này.

Lại có hai nam sinh vừa đạp xe vừa quay đầu lại nhìn.

Tiêu Nại phanh xe thật mạnh.

Vi Vi ngẩn ra một lúc rồi nhảy xuống, Tiêu Nại lạnh lùng nói: “Anh đi mua chút đồ.”

Vi Vi nhìn theo dáng người cao ráo của anh bước đến cửa hàng nhỏ ven đường, lát sau xách một túi đồ to trở lại, đưa cho cô.

“Gì vậy ạ?”

“Nước uống, món ăn hôm nay mặn quá, lát nữa để em uống.”

Đâu có mặn đâu, vả lại cho dù có mặn thật cũng đâu cần mua nhiều đến thế, ngoài đồ uống ra còn có các thứ ăn vặt nữa, Vi Vi ôm túi đồ to đó thắc mắc, có điều khi ngồi lại lên xe, Vi Vi phát hiện ra điểm tốt của túi đồ này là gì rồi, hây hây hây, vừa hay lấy để che đui.

Bớt đi những ánh mắt kỳ lạ, Vi Vi cuối cùng cũng được giải thoát khỏi sự ngưng ngừng lúng túng của mình. Không cần đối diện trực tiếp với Tiêu Nại, Vi Vi cũng lần đầu tiên trong hôm nay có thời gian để bình tâm nghĩ ngợi một chút.

Nhưng thực ra thì cũng chẳng có gì để nghĩ cả.

Ngọn gió trong lành vào lúc trời chiều mùa hạ nhẹ nhàng lướt qua, chiếc xe đạp xuyên qua ánh nắng rớt xuống của tịch dương, xuyên qua từng hàng cây xanh mướt rậm rạp, bon bon trên con đường trường rộng lớn...

Tất cả đều đẹp đẽ như thế.

Vi Vi nghĩ, mình phải dừng cảm hơn một chút.

Tiêu Nại, Tiêu Nại thì sao? Sau này anh mới là Tiêu Nại, bây giờ đối với cô, anh đa phần là Nại Hà, chỉ là Nại Hà, và cô, thích anh.

Không xa phía trước có một con dốc, Vi Vi mím mím môi, vươn tay ra, nhẹ nhàng, nắm lấy áo người phía trước thật chặt.

Tốc độ bỗng chậm lại một lúc.

Khóe môi Vi Vi dần dần nhếch lên một chút, một tay kia ôm khư khư túi đồ to.

Đương nhiên, chuyện dũng cảm này cũng còn phải tùy thuộc thời gian và địa điểm nữa, dũng cảm hiện giờ của Vi Vi tuyệt đối không bao gồm việc cùng sánh vai với Nại Hà cùng vào sân thi đấu bóng rổ dưới bao con mắt tò mò của đám đông.

Thế là, khi đến bên ngoài sân bóng, nhân lúc Tiêu Nại khóa xe, Vi Vi ném lại một câu “Em tìm bạn cùng phòng cùng xem đấu bóng, buổi tối lên mạng gặp lại nhé”, rồi bỏ lại Đại Thần chuồn đi trong tích tắc, không quên mang theo túi đồ ăn kia.

Vừa chuồn đi vừa làm công tác tư tưởng, đây không phải là bỏ trốn tại trận, là “lùi để mà tiến” thôi! Đúng, là lùi để mà tiến, muốn chào đón cũng từ chối!

Tóm lại, đây chính là chiến lược trong truyền thuyết.

Vi Vi từ cửa hông bước vào nhà thi đấu bóng.

Còn tới mười mấy phút nữa mới bắt đầu, nhưng trong nhà thi đấu đã ngồi kín người, thậm chí còn rất nhiều người đứng nữa. Vi Vi tìm kiếm bạn cùng phòng trên khán đài, mấy hôm trước đã nghe họ bàn tán về trận thi đấu này rồi, chắc sẽ đến xem thôi. Nhìn quanh một lượt lại không tìm thấy, lúc đưa mắt tìm lần thứ hai, thì Nhị Hỷ nhìn thấy cô trước, đứng dậy vẫy tay gọi cô đến.

Lúc này những người trong nhà thi đấu đều chú ý đến cô, không khí vốn náo nhiệt rõ ràng càng nóng hơn nữa.

Vi Vi chạy đến chỗ bạn mình, đã không còn chỗ ngồi nữa, Hiểu Linh đuổi Đại Chung, bạn trai mình, đi nơi khác, “Anh xuống ngồi dưới kia đi, nhường chỗ cho Vi Vi.”

Đại Chung ngoan ngoãn đứng dậy nhường ghế, Vi Vi có phần ngượng ngùng ngồi xuống.

Nhị Hỷ nhìn thấy cô nên rất kích động: “Vi Vi cậu cũng đến rồi à, hôm nay náo nhiệt lắm đây!”

“Sao vậy?”

Nghe thấy hai chữ “náo nhiệt” này, Vi Vi cảm thấy mình hơi vờ vịt một cách kỳ lạ.

“Nhiều người đẹp đến quá.” Nhị Hỷ nói ra liền hai cái tên, hứng chí, “Mạnh Dật Nhiên cũng đến nữa, ngồi sau chúng ta ba, bốn hàng gì đó.”

Ty Ty tiếp lời: “Vi Vi, Mạnh Dật Nhiên cậu vẫn nhớ chứ? Chính là cô nàng mà năm ngoái tranh chức đệ nhất mỹ nữ của bảng xếp hạng trường mình, cuối cùng đánh bại cậu nhờ sự trong sáng đó!”

Vi Vi: “... Cậu đừng dùng từ ‘tranh’ có được không?”

Cô rõ ràng e ngại, trốn tránh còn không kịp nữa là. Theo Vi Vi thấy thì, danh hiệu Đệ nhất mỹ nữ của Đại học A cũng phiền phức như đệ nhất cao thủ võ lâm trong phim kiếm hiệp vậy. Lúc ấy khi Vi Vi biết được mình lại bị kéo vào vòng bình chọn, còn tranh chấp một thời gian dài, cũng may cô còn có ưu điểm là “không trong sáng”, cuối cùng đã không bị chọn.

Hiểu Linh đế vào: “Hôm nay có phải là lần đầu tiên hai đại mỹ nữ của trường ta xuất hiện cùng lúc không?”

“Ừ ha, hình như là vậy.”

Hiểu Linh rầu rĩ: “Nếu biết sớm là em gái Mạnh cũng đến, Vi Vi cậu nên mặc bộ váy màu đỏ kia, chắc chắn sẽ đẽ bẹp được cô nàng.”

“Đúng đúng đúng, dáng người của em Mạnh kém hơn Vi Vi nhà ta nhiều.”

“Thực ra mặt mũi Vi Vi nhà ta cũng đẹp hơn cô nàng, ai da, năm ngoái tám hình bình chọn của Vi Vi chẳng biết là đưa nào chụp trộm, quá kém cỏi, thật là... so với bức hình của Mạnh Dật Nhiên thì đúng là thua thiệt quá!”

“Chính thế, Vi Vi còn không chịu để bọn mình đăng tám khác đẹp hơn lên!”

“Dừng! Ăn đi này!”

Vi Vi vội vã ném cho họ túi đồ ăn, để bọn họ khỏi phải càng nói càng hăng, mấy lời này mà để người khác nghe được, cô sẽ thấy mặt mặt lấm có biết không.

Nhị Hỷ lập tức đón lấy chiếc túi, nhìn qua rồi kêu lên, “Woa, Vi Vi cậu giàu rồi hả, mua bao nhiêu đồ ăn thế này, tốn hết bao nhiêu tiền thế?”

“...” Làm sao cô biết được.

Cũng may bọn Nhị Hỷ không thèm quan tâm đến câu trả lời của cô, mà chỉ bận tranh nhau đồ ăn, Hiểu Linh nói: “Úi trời, khoai lang sao cậu lại mua loại này, không ngon bằng của Lạc Sự.”

Nhị Hỷ: “Lạc Sự cũng có, có điều vị này không ngon đâu.”

Vi Vi im, Đại Thần mua cả một túi to này trong vòng có ba phút, các bạn còn mong chờ anh ấy chọn lựa kỹ à?

Ty Ty dò hỏi: “Vi Vi có phải cậu phỏng vấn thành công rồi, nên mới mua đồ ăn về chúc mừng?”

“... Xem là vậy đi.”

Vi Vi thần thờ mở khoai lang ra ăn.

Nhị Hỷ có được đồ ăn, chợt nhiên cũng có luôn tình bạn học, hỏi vớ vẩn quan tâm: “Phỏng vấn qua rồi à? Thế nào?”

Vi Vi im lặng nhìn trời, nói thế nào đây nhỉ? “Ừ... quá trình khá thất bại, kết quả lại khá bất ngờ.”

“Quan tâm đến bất ngờ làm gì, chỉ cần qua là được rồi.” Nhị Hỷ không quan tâm đến chuyện này nữa, “rộp rộp” ăn khoai lang ngon lành, tiếp tục nhiều chuyện, “Quan trọng là, Vi Vi à, hôm nay Tiêu Nại chắc chắn sẽ đến!”

Vi Vi lặng lẽ ăn khoai lang ینگ, tớ cũng biết anh ấy sẽ đến mà, vì đồ các cậu đang ăn là do anh ấy mua đó.

Ty Ty nói: “Haizzz, ta nói, hôm nay là trận thi đấu giữa khoa Công nghệ thông tin của chúng ta và khoa Kiến Trúc, Mạnh Dật Nhiên chẳng phải thuộc khoa âm nhạc sao, đến đây làm gì?”

Nhị Hỷ đáp: “Ty Ty, lần này cậu sai rồi, trai đẹp là tài nguyên chung của vũ trụ, không thể nói thế được.”

Bọn họ ngồi bên đó tíu ta tíu tít, Vi Vi cũng không nghe gì, ánh mắt luôn dõi về phía cửa chính, Tiêu Nại sao vẫn chưa vào nhỉ? Vừa lúc nghĩ như thế, thì thấy một bóng dáng tuấn tú mặc áo sơ mi trắng giản dị xuất hiện ở ngay cửa.

Mọi thứ xung quanh hình như đột ngột lắng đọng, Vi Vi chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập dữ dội trong lồng ngực. Cứ nghĩ

rằng hôm nay mình gặp được anh nhiều rồi, chắc sẽ không còn cảm giác xúc động quá nữa, vậy nhưng trên thực tế thì lại là, nhịp tim hiện giờ của cô còn nhanh hơn bất kỳ lần gặp nào đó trước đây.

Cô và anh, sau này sẽ khác rồi.

Cho dù chỉ nhìn nhau từ xa xa, không hề tiếp xúc, cũng có những ràng buộc chặt chẽ.

Tiêu Nại vừa vào, liền có hai nam sinh cao to như anh chạy đến, ló đầu ngó quanh quất phía sau lưng anh, có một người thậm chí còn chạy ra ngoài cửa nữa. Vi Vi thấy buồn cười, hai người này chắc là hai người trong điện thoại, có khi nào là Ngu Công và Hầu Tử Tử không nhỉ?

Vì khoảng cách rất xa nên Vi Vi nhìn thẳng mà không sợ sệt gì, vậy nhưng Tiêu Nại vốn đang nói chuyện với chiến hữu, lúc này đột ngột nhìn về phía khán đài, Vi Vi vừa nãy còn bỏ Đại Thần ở lại nơi đỗ xe chợt có ý thức muốn lấy gói đồ ăn che mặt mình lại, tất nhiên, chỉ là mong muốn mà thôi...

Ánh mắt của Tiêu Nại đảo qua khán đài một vòng, cuối cùng dừng lại ở nơi cô ngồi, khựng lại chừng vài giây, sau đó anh nhìn đi nơi khác, bước vào trong phòng thay đồ.

Vi Vi lâu sau mới định thần lại, nghe thấy bọn Ty Ty đang kích động bàn tán.

Ty Ty: “Tiêu Nại vừa nãy nhìn ai đó?”

Nhị Hỷ: “Mạnh Dật Nhiên?”

Ty Ty: “Chưa chắc, hôm nay nhiều người đẹp đến lắm mà.”

Nhị Hỷ: “Nhưng Tiêu Nại nhìn về phía chúng ta mà, bên này chỉ có Mạnh Dật Nhiên thôi mà. Tớ nhớ ra rồi, Mạnh Dật Nhiên không chừng quen với Tiêu Nại, lần liên hoan đầu tiên của trường mà Tiêu Nại tham gia, Mạnh Dật Nhiên cũng lên biểu diễn. Tuy không cùng một tiết mục, nhưng người ta đều chơi nhạc cụ dân tộc mà, không chừng đã quen nhau rồi ấy chứ.”

Hiểu Linh nói: “Tiêu Nại chưa chắc nhìn nữ sinh mà, các cậu sao lại nghĩ anh ấy tầm thường thế.”

Nhị Hỷ: “Làm ơn đi Hiểu Linh, đừng có ngây thơ quá, Tiêu Nại có bao giờ để ý đến khán đài đâu, người ta trước giờ luôn thờ ơ hờ hững, chắc chắn có mục tiêu rồi.”

Họ thảo luận rất hăng hái, Vi Vi bỗng đặt tay mình lên tay Hiểu Linh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chân tướng chỉ có một thôi!”

Bạn bè cùng phòng vẻ mặt đầy chờ đợi, háo hức nhìn cô.

Vi Vi càng nghiêm trang hơn: “Anh ấy nhìn tớ.”

Hiểu Linh: “...”

Ty Ty: “...”

Nhị Hỷ lập tức phì ra, bắt lặc nói: “Vi Vi, chẳng nhẽ cậu không biết rằng cậu và Tiêu Nại bị công nhận là cặp đôi khó thành nhất ư?”

CHƯƠNG 24: TRẬN BÓNG RỎ CHIA TAY

Thì ra trên thế giới này quả thực có một chuyện như vậy, chỉ cần một khoảnh khắc, tình cảm yêu mến một người có thể đạt đến đỉnh điểm.

Vi Vi nói ra câu này, chẳng qua là do tâm trạng lằng lằng khó kiềm chế nổi nên mới đùa chơi một chút, cũng không ngờ bọn họ lại tin thật, ai biết được Nhị Hỷ lại nói một câu như thế, khiến cô nghếch ra trong một lúc.

“Công nhận? Là sao?”

Nhị Hỷ đáp: “Diễn đàn của trường trong một chủ đề nhiều chuyện nóng hổi nào đó, ghép đôi từng cặp nam nữ nổi tiếng còn độc thân lại, cậu và Tiêu Nại được công nhận là không đẹp đôi nhất.”

Vi Vi có phần bị đả kích, hậm hực nói: “Chủ đề như thế mà cũng nói được, trường chúng ta đúng là vô duyên.”

Không ai tiếp lời cô, chủ đề này đến đây tạm dừng. Một lúc lâu sau, Nhị Hỷ và Hiểu Linh đã bắt đầu nói sang chuyện khác, chợt Vi Vi kéo họ trở về: “Bọn mình không hợp chỗ nào?”

Nhị Hỷ cảm thấy hôm nay Vi Vi hơi kỳ quặc, sao lại cứ đeo bám mãi vấn đề này nhỉ, có điều cô cũng không nghĩ ngợi nhiều, nói thẳng: “Trong chủ đề đó người ta nói thế này, cái gì mà ngoại hình này, chuyên môn này, haizzz, để tớ nghĩ xem người ta nói thế nào, nghe có vẻ hay lắm.”

Cô vừa nhớ lại vừa nói: “Hình như là thế này, một người thanh nhã lạnh nhạt như thủy mặc, một người rục rĩ đậm đà như sơn dầu, một người là thiên ngoại tiên nhân, một người là hoa phú quý ở nhân gian... Này, về mặt cậu vậy là sao đó?”

Đang nói một cách rất hứng chí, Nhị Hỷ tức giận.

Vi Vi vẻ mặt không biểu cảm: “Da gà da vịt gì nổi hết rồi đây, còn nữa, tớ chẳng tron như dầu chút nào.”

Nhị Hỷ: "... Câu đùa của cậu lạnh thật!"

Vi Vi nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy bức bối: "Chuyên môn của bọn tớ có gì mà không hợp, đều làm về công nghệ thông tin, IT song hiệp..."

Nhị Hỷ đùa bốn cô: "Cậu còn nghĩ ra được biệt danh nào khó nghe hơn nữa không? Ngành nghề như nhau thì không có cảm giác ngưỡng mộ biết chưa, còn nữa, công nghệ thông tin chỉ là một trong những sở trường của Tiêu Nại mà thôi."

Vi Vi bó tay, ủ rũ một hồi, chợt nghĩ ra một vấn đề quan trọng: "Vậy mọi người nói ai hợp với Tiêu Nại?"

"Không có, đề cử ai cũng có người phản đối."

Rất tốt! Vi Vi thỏa mãn rồi.

Lúc này không khí trong nhà thi đấu bỗng chốc sôi sục lên hẳn, Vi Vi lập tức nhìn vào trong sân, biết ngay mà, Tiêu Nại đã thay đồng phục thi đấu màu trắng bước ra rồi.

Phong thái của anh vốn đã tuấn tú, thay đồng phục thể thao càng đẹp trai ngời ngời. Tiễn tay đón bóng chuyền đến của đồng đội, nhẹ nhàng bình thản đập hai phát, khi đồng đội xuất hiện ngăn cản thì bỗng tăng tốc, mọi người đều nghĩ anh sẽ đột phá, anh lại dừng lại đột ngột, không hề nhắm kỹ đã nhảy vọt lên, quả bóng vẽ ra một đường uyển chuyển trong không trung, thời gian dường như lắng đọng, Vi Vi ngấm má tóc đen nhánh tung bay của anh, nín thở.

Xoạt!

Quả bóng rơi thẳng vào rổ.

Trọn ba điểm!

Trên khán đài im bật để có đến mấy giây, sau đó bùng ra một trận hoan hô cuồng nhiệt, Tiêu Nại trong sân lại không hề đoái hoài gì đến sự cổ vũ cuồng nhiệt ấy, chỉ nói vài câu với đồng đội, bắt đầu những động tác làm nóng người cơ bản. Ánh mắt của anh lúc này chỉ tập trung vào sân đấu, còn đối với khán giả trên kia thì như nhìn mà không thấy.

Nhị Hỷ cảm thán: "Đó gọi là thần tượng."

Ty Ty: “Nghe nói Tiêu Nại bơi còn giỏi hơn chơi bóng rổ nữa, không biết khi thi bơi thì sẽ thế nào nhỉ?”

Vi Vi không nén được, liên tưởng theo câu nói của cô bạn, cuộc thi bơi lội thế nào nhỉ, Đại Thần mặc quần bơi...

Mặt “xoẹt” một tiếng đỏ bừng.

Ty Ty thấy cô đỏ mặt, lạ lùng hỏi: “Vi Vi sao cậu nóng thế.”

Vi Vi liếc xéo cô đầy vẻ chính nghĩa nghiêm khắc: “Cậu bậy bạ quá!”

Ty Ty: “...”

T_T Cô bất hạnh quá.

Mười mấy phút sau, trận đấu chính thức bắt đầu, Tiêu Nại ra sân đầu tiên.

Bóng rổ là môn thể thao rất hay, so với một hai khoảnh khắc tuyệt vời sau một thời gian dài dặc của môn bóng đá, thì bóng rổ dường như lúc nào cũng khiến người ta thót tim vui sướng.

Trên sân bóng, Tiêu Nại luôn là người nổi bật nhất, điều này không chỉ do tướng mạo xuất sắc cũng như danh tiếng của anh, mà hơn nữa còn vì màn biểu diễn tuyệt vời khiến người xem không thể dời mắt nổi.

Vi Vi như nhìn thấy Nhất Tiểu Nại Hà trong game.

Thực ra cô không hiểu lắm về bóng rổ, nhưng sự ung dung bình thản khi triển khai những đường chuyền bóng kỳ diệu, những pha tính toán thần tốc né tránh khỏi những người cản phá, sức mạnh tuyệt vời khi bỗng nhiên đột phá, hoàn toàn khiến cô nghĩ ngay đến đệ nhất cao thủ trong game Mộng Du Giang Hồ ấy.

Có lúc Tiêu Nại trên sân dường như có thể hình dung bằng từ “thanh nhã”, vậy nhưng một khi đã bùng nổ, khí thế kinh người sắc nhọn không ai bằng, giữa động và tĩnh, là tốc độ nguyên thủy nhất và là sự lay động khủng khiếp nhất mà sức mạnh anh mang đến.

Vậy là Vi Vi đã biết rồi.

Thì ra trên thế giới này quả thực có một chuyện như vậy, chỉ cần một khoảnh khắc, tình cảm yêu mến một người có thể đạt

đến đỉnh điểm.

Trận đấu này Vi Vi theo dõi một cách rất căng thẳng, bọn Nhi Hỷ lại không như thế, hiệp thứ nhất kết thúc rồi, Hiểu Linh mới hứng chí bảo: “Tiêu Nại chuyên hướng lúc này đẹp quá chừng! Tớ nhất định cũng phải bắt Đại Chung tập mới được!”

Ty Ty nói: “Cái đó hình như yêu cầu tổ chất cơ thể rất cao mà!”

Hiểu Linh nói: “Không biết, haizzz, Tiêu Nại đúng là văn võ toàn tài!”

Không chỉ là văn võ toàn tài, Vi Vi nhìn về phía bóng dáng cao ráo đang nghỉ ngơi kia, chợt nghĩ đến đoạn video clip anh làm. Người này đúng là xuất sắc quá thể, sau này nếu ở bên nhau thật, chắc cô phải cố gắng hơn nữa mới được.

Sau vài phút nghỉ ngơi ngắn ngủi, trận đấu bước vào hiệp hai sôi nổi hơn nhiều.

Cá nhân Tiêu Nại hôm nay không phải là người cố tình chơi nổi nhất trong đội, có lúc anh thích chuyên bóng cho đồng đội hơn, nhưng rõ ràng anh là người không chế nhịp độ trận đấu, khoa Công nghệ thông tin dưới sự tổ chức của anh rõ ràng chơi rất thuận lợi. Đội sau khi hiệp hai kết thúc, khoa Công nghệ thông tin đã dẫn trước khoa Kiến trúc khoảng hai mươi điểm rồi.

Hiểu Linh nói: “Tiêu Nại chắc sắp nghỉ rồi, Đại Chung nói hôm nay anh ấy chỉ chơi nhiều nhất là nửa trận.”

Ty Ty quá đỗi thất vọng: “Tại sao vậy?”

Vi Vi cũng nhìn bạn mình.

Hiểu Linh nói: “Ui trời, trận chia tay mà, người chơi dự bị năm cuối cũng phải ra sân chứ, hơn nữa các cậu quên rồi ư? Sư huynh Tiêu Nại mới bị tai nạn xe, vận động lâu quá không tốt.”

Vi Vi vừa nghe vừa thất thần, lúc đầu nghe bảo các đàn anh năm tư gặp tai nạn xe, biết là không còn gì trở ngại nữa nên không để ý, ai mà biết được...

Cuộc đời đúng là kỳ lạ.

Mười phút sau, hiệp ba bắt đầu thi đấu, Tiêu Nại quả không ra sân, trên khán đài ồ lên những tiếng bàn tán thất vọng. Vi Vi lại không thất vọng gì lắm, vẫn chuyên tâm xem thi đấu, có điều phần lớn thời gian vẫn chú ý đến Tiêu Nại đang đứng bên ngoài sân.

Chú ý thấy anh đang nói chuyện với đồng đội, nhìn vào trong sân, hình như đang bàn luận về trận đấu.

Chú ý thấy anh ngửa cổ lên uống nước, mái tóc đen nhánh lấp lánh những điểm sáng chói mắt.

Chú ý thấy anh...

...

...

Đặt bình nước xuống, đột ngột bước về phía khán đài mà không một dấu hiệu báo trước!

Vi Vi cứng đờ người ngay trên ghế ngồi.

Sự chú ý của toàn nhà thi đấu dần dần không còn ở sân đấu nữa, mà dường như đều đang theo dõi anh.

Vậy nhưng Tiêu Nại vẫn vẻ trấn tĩnh bình thản, giống như mọi ánh mắt kia đều không tồn tại, anh cất những bước đi rất tự nhiên bước lên bậc tam cấp của khán đài, sau đó đi qua từng dãy từng dãy ghế ngồi, thẳng tới trước mặt Vi Vi.

Vi Vi ngồi ngay ở gần lối đi, nên anh rất thoải mái đứng ở bên cạnh cô, một tay vô tình đặt trên lưng ghế cô ngồi, cúi xuống, ánh mắt thiêu đốt người nhìn cô chăm chú.

“Một chút nữa mọi người phải ra ngoài liên hoan, buổi tối anh chưa chắc lên mạng được.”

Vi Vi gật gật đầu.

“Ngày mai em định làm gì?”

Vi Vi đáp: “Tự học.”

Vẻ mặt của Vi Vi cũng trấn tĩnh khó tả, nhưng nếu lắng nghe kỹ những lời cô nói thì sẽ nhận ra, nếu đã nói là cô trấn tĩnh, chi bằng nói là...

Tiêu Nại bảo: “Ừ, vậy ngày mai anh đi với em.”

Vi Vi trả lời: “Ồ, mai em sẽ giúp anh giành chỗ.”

...

Cô đã hoàn toàn rơi vào trạng thái phản xạ có điều kiện...

Tiêu Nại ngược lên nhìn rồi nói với Ty Ty ngồi ngoài cùng: “Bên đó vẫn còn chỗ trống, có thể nhích vào phía trong một chút được không?”

Ty Ty nhìn sang bên cạnh mình, quả nhiên không biết người ngồi cạnh đã đi mất tự lúc nào, thế là cô nhanh nhẹn nhích vào trong, Nhị Hỷ, Hiểu Linh cũng theo đó mà ngồi sát lại, Vi Vi đứng dậy ngồi xuống chiếc ghế vốn là của Hiểu Linh.

“Cảm ơn.”

Tiêu Nại lịch sự nói, sau đó anh rất không khách sáo ngồi xuống cạnh Vi Vi, tầm nhìn tập trung vào sân đấu, bắt đầu theo dõi với vẻ rất bình thường.

Lấy anh làm trung tâm, trong vòng bán kính mười mét im phăng phắc, hoàn toàn đối chọi lại với âm thanh tranh cướp kịch liệt trong sân.

CHƯƠNG 25: CUỘC CHIẾN CHỚP NHOÁNG

Dựa gần, hóa ra lại là một chuyện rung động lòng người như vậy!

Một lúc lâu sau, xung quanh mới vang lên những tiếng xì xầm to nhỏ, Vi Vi loáng thoáng nghe thấy tên mình và Tiêu Nại được lặp đi lặp lại, dần dần, cũng có những cặp mắt lóe sáng thỉnh thoảng bắn về phía họ.

Lại một hồi sau, âm thanh lớn hơn một chút, xì xào rì rầm, những ánh mắt tò mò nhìn họ cũng mỗi lúc một nhiều, mỗi lúc một trắng trợn táo tợn hơn.

Trong sự mất bình tĩnh của mọi người, Vi Vi bỗng bìn tĩn hẳn (chú ý: không phải là sai chữ, xin mọi người hiểu cho sự bình tĩnh kỳ lạ này).

Cô bắt đầu học theo Đại Thần, bình tĩnh theo dõi trận đấu, vừa mới nhìn lại đã kinh ngạc “a” lên một tiếng.

Tỷ số trận đấu sắp bị san bằng rồi!

Tiêu Nại như hiểu được cô đang ngạc nhiên điều gì, dừng dừng nói: “Không cần lo đâu, đợi đến lúc họ không quan tâm đến khán đài nữa thì tỷ số sẽ được dẫn trước lại ngay thôi.”

Vì nhà thi đấu rất ồn nên lúc anh nói, có phần dựa lại gần cô, hình thành nên một tư thế nghiêng người thân mật, hơi thở gần ngay tích tắc, Vi Vi chỉ cần hơi hơi ngược mắt lên là có thể nhìn rõ hàng mi đen rợp của anh...

Dựa gần, hóa ra lại là một chuyện rung động lòng người như vậy!

Vi Vi cup mắt xuống, nhìn theo sợi tóc của mình rụng xuống cánh tay anh, “uhm” một tiếng, thực ra vốn chẳng chú ý đến anh đã nói gì, chỉ lơ mơ cảm thấy, xung quanh lại tĩnh lặng...

Hiệp thi đấu thứ ba kết thúc, Nhị Hỷ mới như tỉnh khỏi giấc mộng, la lên một tiếng: “Sao khoa chúng ta chỉ dẫn trước có hai điểm thế này!”

Vi Vi nghe thấy giọng nói của cô, mới sực nhớ ra chưa giới thiệu bạn cùng phòng mình với Tiêu Nại, có điều trước đó anh luôn chăm chú theo dõi trận đấu nên cũng không tiện lên tiếng. Lúc này đây anh vẫn đang chú ý đến tình hình trong sân, Vi Vi muốn gọi anh một tiếng, nhưng xem ra xưng hô thế nào cũng khó lắm đây.

Gọi sư huynh thì kỳ quá...

Gọi Nại Hà càng kỳ hơn, có phải là game đâu...

Gọi Tiêu Nại... ối... hình như có chút xấu hổ... Tại sao Đại Thần lại có thể gọi cô là Vi Vi một cách tự nhiên như thế chứ >o<

Cũng may, Tiêu Nại đã thu ánh mắt về rất nhanh, đỡ cho Vi Vi phải lao tâm khổ tứ nữa.

Vi Vi vội vàng nói: “À, họ là bạn cùng phòng của em.” Ngâm ra hiệu cho Tiêu Nại nhìn ba người ngồi cạnh cô vừa hồi phục được khả năng ngôn ngữ, lần lượt giới thiệu, “Hiểu Linh, Nhị Hỷ, Ty Ty.”

Ánh mắt của Tiêu Nại lướt qua gương mặt ba người họ, sau đó mỉm cười đáp: “Chào các bạn.”

Thế là...

Ba người ấy thần trí vừa phục hồi lại bị chấn động bay tán loạn.

Vi Vi đã bình thường rồi.

Con người quả nhiên vẫn cần so sánh mà, dưới sự so sánh ấy thì biểu hiện của mình quả thực tốt quá đi mất.

Hiệp thứ tư của trận đấu bắt đầu, quả đúng như lời Tiêu Nại nói, tỷ số lại được cách biệt hẳn, khoa Công nghệ thông tin cơ bản đã nắm chắc phần thắng rồi. Trước khi sắp kết thúc, Tiêu Nại đột ngột nói: “Ngu Công và Hầu Tử Tửu ở dưới kia, em có muốn đến chào hỏi không?”

Vi Vi ngẩn ra, hỏi: “Là số 10 và 11 phải không?”

Người cô nói chính là hai tên chạy đến bên Tiêu Nại khi anh vừa bước vào cửa lúc này.

Tiêu Nại gật đầu.

“Thế Mô-za-a đâu?”

“Cậu ta chưa đến.”

Vi Vi nghĩ ngợi: “Họ có biết em là Lô Vĩ Vi Vi không?”

“Không.”

Vậy sao anh lại biết được?

Vi Vi nhìn anh, tâm trạng chân động kinh ngạc dần dần biến mất, nghi vấn trong lòng lại mỗi lúc một rõ, có điều bây giờ người đông đúc náo nhiệt quá, rõ ràng không phải lúc để hỏi.

Vi Vi không do dự thêm, đáp một cách dứt khoát: “Em đi.”

Tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, khoa Công nghệ thông tin đã thắng khoa Kiến trúc với tỷ số chênh lệch mười tám điểm rất tuyệt vời. Vi Vi nói với các bạn cô “Chút nữa cùng về”, rồi cùng Tiêu Nại đi xuống phía dưới.

Phía sau lưng họ, Ty Ty tròn mắt nhìn túi đồ ăn vặt, nghĩ lung tung ینگ, “Những thứ bọn mình vừa ăn này chẳng lẽ do Tiêu Nại mua?!”

Hiểu Linh làm gì có thời gian nghĩ đến chuyện đồ ăn, vỗ vỗ lên tay Nhị Hỷ: “Thế giới này huyền ảo thật đấy Nhị Hỷ há.”

Nhị Hỷ không nói, nhìn theo bóng dáng hai người đang đi ấy, hồi lâu sau mới vọt ra một câu: “Vi Vi nhà ta rõ ràng rất hợp với Tiêu Nại mà, ai nói không hợp chứ, mấy người trong diễn đàn trường ta đúng là không có mắt.”

Vi Vi và Tiêu Nại bước xuống sân đấu trong ánh nhìn chòng chọc của mọi người, vừa đến cửa vào của khán đài, Hầu Tử Tửu và Ngu Công đã sốt ruột đứng đợi ở đó.

“Ha ha, Lão tam, cậu cuối cùng...”

Anh chàng mặt vuông cao to khỏe mạnh vỗ vỗ vai Tiêu Nại, dáng vẻ cảm thán đến mức không nói nổi lời nào.

Người kia mặt nhọn hơn một chút, dáng người cao hơn cũng cảm thán nói: “Độc thân suốt kiếp đã hoàn lương rồi.”

Cách nói “Độc thân suốt kiếp” này đã khiến Vi Vi nghĩ ngay đến cảnh lần đầu bọn họ gặp nhau trong game, hai người xa lạ trước mắt lập tức trở nên thân thiết dễ gần hẳn.

Tiêu Nại không đếm xỉa đến lời trêu ghẹo của bọn họ, giới thiệu với Vi Vi: “Số 10 Vu Bán San, người kia là Khâu Vĩnh Hầu.”

Anh không nói thân phận tương ứng của họ trong game vì có thể phán đoán được từ tên của họ rồi. Tiếp đó anh đang định giới thiệu Vi Vi thì cô đã chủ động trước một bước, chặn lời anh lại và lên tiếng rất lễ phép: “Xin chào các anh, em là Vi Vi.”

Ngu Công – bạn Vu Bán San nghếch ra, lúc sau mới cười lên khà khà, vừa nói “Chào em chào em”, vừa nghĩ thầm trong lòng, đương nhiên anh biết em là Bối Vi Vi, hoa khôi của khoa ta mà, không ngờ lại cặp kè với Lão tam. Người trâu bò nhất khoa Công nghệ thông tin tìm được người đẹp của khoa, chỉ là chuyện “nước chảy vào mương” thôi, nhưng sao đối với hai người này, lại cảm thấy “nổi bật kinh người” thế nhỉ. (Xin chú ý đến trình độ sử dụng thành ngữ của bạn Ngu Công)

Hơn nữa người đẹp này sao mà tự nhiên thân thiện đến vậy, mới lần đầu gặp nhau đã để người ta gọi là Vi Vi rồi.

Hầu Tử Tửu cũng cười hà hà, suy nghĩ cơ bản cũng gần giống với Ngu Công.

Vi Vi thấy vẻ mặt của họ là biết ngay họ chưa phản ứng theo kịp, thế là tỏ vẻ ngưng ngừng bổ sung thêm: “À, Ngu Công, Hầu Tử Tửu, em muốn nói, em là Lô Vĩ Vi Vi.”

Nghe thấy “Ngu Công”, bọn Hầu Tử Tửu liền đỡ người, bốn chữ “Lô Vĩ Vi Vi” vừa thoát ra, Hầu Tử Tửu lập tức có vẻ như bị sét đánh trúng, há hốc mồm đứng ngây ra đó không nói nổi lời nào, Ngu Công còn diễn một cảnh kinh điển hơn – quả bóng rổ trên tay anh bị buông rơi lăn lông lốc trên đất.

...

Vi Vi hôm nay lại thấy hài lòng thêm lần nữa.

Cô cảm thấy mình hơi hơi hiểu Đại Thần rồi, cảm giác nhìn người ta bị sét đánh quả thực quá sướng ha ha.

Tiếc là Vi Vi chưa đặc ý được bao lâu, một lúc sau đồng đội bạn bè của Tiêu Nại đã xúm lại, cuộc gặp bạn trên mạng trong tưởng tượng của Vi Vi lập tức diễn biến thành gặp mặt thân hữu...

Thực ra Vi Vi chỉ cần không có Tiêu Nại thì sẽ ứng phó rất tự nhiên. Nhưng mấy ông anh dai nhách năm tư này cứ chòng gheo, chút ứng phó của Vi Vi làm gì đủ dùng, Tiêu Nại lại luôn tỏ vẻ bàng quan khoanh tay đứng nhìn, cười cười đứng một bên, chỉ đến khi bọn họ hô hào bắt cô cùng đi liên hoan thì anh mới giúp anh ngăn cản họ lại.

Bạn Vi Vi chợt nghĩ đến một cách cũ rích, đánh không lại thì chạy thôi, thế là nhìn theo đám bạn mình đang đứng đợi ở cửa, nói: “Bạn của em đang đợi, em phải đi rồi.”

Nói xong vừa định chuồn thì tiếc là lần này Tiêu Nại không bỏ qua cho cô, nhanh mắt nhanh tay chụp lấy cánh tay cô.

“Thường thì em mấy giờ đi tự học?”

“... Bảy giờ rưỡi.”

Toàn bộ sự chú ý theo điều kiện phản xạ của Vi Vi đều tập trung vào cánh tay đang bị anh nắm chặt ấy.

Tiêu Nại cười, sau đó nhẹ nhàng thả cánh tay cô ra: “Anh biết rồi, ngày mai anh đến dưới lầu đợi em, Vi Vi, nhớ giành chỗ giúp anh nhé.”

Vi Vi hoàn thành thắng lợi cuộc đại tẩu thoát ra khỏi nhà thi đấu, trên đường vẫn chìm đắm trong những sự việc xảy ra ngày hôm nay, trầm tư không nói câu nào. Đi được một đoạn, cô chợt cảm thấy có gì đó kỳ quặc, sao bọn Nhị Hỷ cũng không nói gì là sao?

Nhìn về phía đám bạn, thì ra họ cũng đang im lặng với một vẻ mặt rất khó hiểu. Vi Vi đột nhiên cảnh giác hẳn, như thế thì không ổn rồi, đè nén quá lâu thế nào cũng bạo phát càng kịch liệt hơn, cô vẫn nên chủ động bị thăm vấn còn hơn.

Vi Vi ho một tiếng rồi nói: “Các cậu có gì cần hỏi thì cứ tự nhiên đi.”

Lúc nói thì chậm nhưng kỳ thực diễn biến cực nhanh, lời vừa phát ra, Nhị Hỷ lập tức bổ đến lắc lắc cô: “Cậu dám yêu đương với Tiêu Nại lâu thế mà giấu giếm bọn tớ hả!”

Giọng nói của Vi Vi bị cô bạn lắc đến rời rạc: “... Oan quá... chuyện này... tớ cũng mới biết đây thôi...”

Nhị Hỷ gầm lên: “Cậu cho bọn tớ là đồ đàn thôi à! Xem cảnh hai người hôm nay, không lén lút tư tình với nhau hơn nửa năm rồi thì ai mà tin nổi.”

Vi Vi khò sở, nửa năm? Nửa tiếng thì có! Vất vả chống cự thoát ra khỏi tay của bạn mình, Vi Vi nói liền một hơi.

“Tớ yêu cầu có mười phút để kể tự do mà không bị ngắt lời!”

Nhị Hỷ và Ty Ty, Hiểu Linh nhìn nhau một cái, phát phát tay ra vẻ khai ân: “Lại còn không nhanh chóng kể cho rõ!”

Hiểu Linh nói: “Hai người đến giai đoạn nào rồi hả, Kiss chưa, lần đầu Kiss là lúc nào?”

“...”

Vi Vi phớt lờ, tăng hăng rồi nói: “Chuyện là như thế này, một ngày nào đó của mấy tháng trước, bầu trời quang đãng, tuyệt không có mây, trăng sáng sao mờ, tớ đi nhà vệ sinh một chút...”

Ba người chen nhau gào lên tức giận: “Nói vào vấn đề chính!”

Thì phần chính là sau khi cô bước ra khỏi nhà vệ sinh mà, đúng là chẳng có kiên nhẫn gì cả, cô vẫn phải nói nhảm một chút để sắp xếp lại tư tưởng đã, thực ra vẫn còn đang quay cuồng đây này...

Haizzz, phải nói thế nào để bọn họ chuyển từ giận dữ sang thông cảm đây?

Vi Vi bắt đầu nhớ lại tất cả mọi chuyện một cách từ từ ینگ, cô là điển hình của sinh viên khoa tự nhiên, văn vẻ rất bình thường, dưới sự kể lể của cô, câu chuyện của cô và Tiêu Nại trở thành một bộ phim đại chúng khi quen nhau, kết hôn trong game, sau đó mới gặp nhau ở ngoài đời. Có một số chi tiết cô không nói, cũng chẳng phải muốn giấu giếm gì cả, chỉ là những chỗ cô vẫn chưa hiểu rõ thì không tiện nói ra thôi, chẳng hạn như Tiêu Nại làm sao biết được cô ngoài đời. Và những lời Tiêu Nại đã nói với cô... xấu hổ lắm, không nói đâu >o<

Nhưng với câu chuyện đã bị cắt gọt bớt này cũng đủ khiến bọn Nhị Hỷ thỏa mãn rồi.

Truy vấn một hồi sau, Nhị Hỷ bảo: "... Cho nên hai người mới gặp nhau có hai tiếng đồng hồ?"

Vi Vi trịnh trọng gật đầu, đã biết cô oan uổng thế nào chưa!

Ty Ty: "Cho nên, cậu mới gặp mặt Tiêu Nại mà đã bị người ta lừa đảo rồi?"

Vi Vi im bật ngó lơ, cô mong muốn mình sẽ trả lời là không, nhưng sự thật vẫn là sự thật, không chấp nhận xảo quyệt bao biện.

"... Hình như là vậy." Nhìn thấy nét khinh thị trên mặt đám bạn cùng phòng, Vi Vi yếu ớt trả lời, "Nếu như còn có lần sau, tớ nhất định sẽ cố gắng kéo dài đến hôm sau..."

Ty Ty thương hại nhìn cô: "Cậu yên chí đi, chẳng có lần sau đâu!"

"Tớ đã bảo cậu yêu ảo mà." Hiểu Linh đắc chí với sự tinh ý của mình, "Nhưng ai mà ngờ đối tượng lại là Tiêu Nại..."

Giờ đây nghĩ lại vẫn không thể chấp nhận nổi.

Ty Ty sực nhớ ra: "Đúng rồi, Vi Vi cậu nói gì mà video clip ấy, chưa cho bọn tớ xem nhé!"

"Về rồi cho các cậu xem." Vi Vi thuận miệng đáp ứng, chợt giật mình nhớ ra điều gì đó, bước chân khựng lại rồi dờ ra, video clip... clip...

Cô đã quên sạch sẽ chuyện video clip rồi!

Vi Vi choáng!

Bên này, Vi Vi đã hoàn toàn sụp đổ với trí nhớ của mình, bên kia, Nhị Hỷ tổng kết bằng giọng điệu rất ư ngưỡng mộ: "Tiêu Đại Thần quả là lợi hại quá, theo đuổi người ta cũng chớp nhoáng như trong truyền thuyết!"

CHƯƠNG 26: ĐỀU LÀ NGƯỜI MÌNH CẢ!

Cô biết ngay mà, ân cần chỉ như thoáng phù vân...

Đêm khuya, Vi Vi trần trọc xoay qua lật lại trên chiếc giường nhỏ của mình.

Bạn cùng phòng bàn tán xong đã ngủ say cả, chỉ có cô vẫn không thể chợp mắt. Nhưng mà, có lẽ ngủ không được mới là chuyện bình thường, sau khi đã trải qua một ngày như hôm nay.

Lại trở người, vẫn không ngủ nổi, Vi Vi cương quyết lật chăn ra ngồi dậy, cầm tựa trên đầu gối, thở dài. Thực ra tâm trạng cô không hề buồn khổ cũng chẳng hề ủ rũ, nhưng tình trạng phức tạp bây giờ thì chỉ có thể thở dài để diễn đạt mà thôi.

Dường như thở ra một hơi, thì cái thứ đang khuấy động tâm tư kia đã nhỏ đi một ít.

Tiêu Nại à.

Trong đầu lại hiện lên dáng vẻ của người ấy, lúc tĩnh lúc động, khi nói khi cười, thế là thứ vừa nảy được thở ra đã lại quay về, tràn ngập tâm trí cô.

Ôm chăn ngồi một lúc lâu, cuối cùng Vi Vi cũng đã ru ngủ mình được một chút, nằm xuống chợp mắt, lúc chuẩn bị đi vào giấc mộng thì loáng thoáng nghe thấy giường kế bên có động tĩnh gì đó, về sau ngủ say nên không biết là gì. Cho đến khi tờ mờ sáng, đột nhiên cô bị ai đó lay cho tỉnh dậy, mở mắt ra thì thấy Nhị Hỷ đang đứng bên giường cô, vẻ mặt yếu ớt nói, “Vi Vi, tớ bị tiêu chảy ba lần rồi, sắp toi rồi.”

Vi Vi giật mình hoảng hốt, lập tức tỉnh hẳn. Vội vã nhảy xuống giường tìm thuốc cho bạn mình. Nhưng uống rồi vẫn không tác dụng, Nhị Hỷ trong vòng nửa tiếng lại chạy thêm hai lần nữa, sắc mặt đã tái xanh. Hiểu Linh và Ty Ty nghe thấy tiếng động cũng thức dậy, ba người nghĩ chắc không ổn rồi, thế là vội vàng mặc quần áo vào đưa Nhị Hỷ đi khám bệnh.

Vì phòng khám nhà trường ban đêm thường không đáng tin cậy, nên bọn Vi Vi không dám đưa Nhị Hỷ đến đó mà ra khỏi cổng Tây, bắt một chiếc taxi đến bệnh viện lớn gần đó. Bác sĩ hỏi tình trạng bệnh rồi làm một xét nghiệm nhỏ, chẩn đoán là viêm ruột cấp tính, phải truyền dịch.

Đợi khi Nhị Hỷ truyền dịch rồi thiếp đi trên giường bệnh, ba người lúc này mới yên tâm, bàn bạc với nhau thấy không cần thiết phải ở lại cả ba, thế là để Hiểu Linh về trước, Vi Vi và Ty Ty ở lại chăm sóc bạn.

Nhị Hỷ truyền dịch xong lại chạy mát hai lần nữa, sau đó cũng khỏe hơn nhiều, Vi Vi và Ty Ty mới có thời gian chợp mắt được một lúc. Nhưng vì ngủ không được thoải mái nên Vi Vi chưa bao lâu đã tỉnh giấc, Nhị Hỷ cũng đã thức dậy, sắc mặt có vẻ hồi phục được ít nhiều. Vi Vi cúi đầu xem đồng hồ, đã bảy giờ rồi.

Nhị Hỷ yếu ớt bảo: “Vi Vi à, tôi qua túi đồ ăn vặt đó là do Tiêu Nại mua à?”

“Ừ đúng rồi.”

“Haizzz ~ ~ Đồ của Thần quả nhiên không ăn được, không phải thứ mà dạ dày người phàm như tớ tiêu hóa nổi.”

Đã thê thảm thế này rồi mà còn nói đùa được, Vi Vi dở khóc dở cười, đứng dậy đắp chăn lại cẩn thận cho bạn. Nghĩ đến Tiêu Nại mà Nhị Hỷ vừa nhắc, Vi Vi lại thất thần. Bây giờ đã bảy giờ rồi, chắc cũng đến lúc gọi điện thoại báo Đại Thần không cần chờ cô nữa, không biết vì sao mà nghĩ đến chuyện hôm nay không phải đi tự học với Đại Thần, trong lòng lại có cảm giác nhẹ nhõm hẳn.

Tâm tư cô đã không còn trong phòng bệnh, tinh thần phiêu dạt khắp nơi. Nhị Hỷ nửa nằm nửa ngồi, thấy cô như thế thì ngẩn ra, vốn trước giờ luôn biết Vi Vi xinh đẹp, nhưng nhìn nhiều rồi cũng thành quen, có điều hôm nay Vi Vi đột nhiên lại cúi đầu dịu dàng giúp cô đắp chăn lại cẩn thận, thần tình như đang suy nghĩ lung lăm, đôi mắt lấp lánh sáng rực, lại thấy có nét đẹp mà trước kia chưa từng thấy bao giờ.

Hai người một đứng một nằm chìm đắm trong suy nghĩ riêng, bỗng ánh sáng trong phòng chợt tối lại, Vi Vi như có linh cảm,

bèn ngẩng lên nhìn về phía cửa.

Tiêu Nại đang đứng ở đó, ánh mắt nhìn cô rất chăm chú.

Lúc về trường thì ngồi trên xe Tiêu Nại, một nhãn hiệu rất bình thường, Vi Vi ngồi ở ghế phụ, Nhị Hỷ và Ty Ty, Hiểu Linh ngồi phía sau.

Trên đường, Vi Vi nghe thấy Nhị Hỷ thì thầm hỏi Hiểu Linh: “Sao Tiêu sư huynh lại đến cùng với cậu?”

Hiểu Linh cũng thì thầm trả lời: “Tớ gọi điện cho Đại Chung mà, anh ấy nhiều chuyện kể lại với Tiêu sư huynh, sau đó sư huynh nói anh sẽ lái xe đến cho tiện.”

Nhị Hỷ lo âu nói: “Sao tớ cứ thấy không ổn lắm.”

Ty Ty chen vào: “Cậu đừng lo lắng, Tiêu sư huynh là người mình mà!”

Vi Vi ngồi ở ghế phía trước lắng nghe với vẻ bất lực, họ tưởng giọng nói mình nhỏ lắm ư, thế mà lại còn nói năng lung tung một cách đường hoàng như thế, lại còn người mình, quá sức tự nhiên!

Nhị Hỷ vẫn rất lo lắng: “Nhưng mà, xe của Đại Thần, chúng ta người phạm...”

Vi Vi nghe thấy thế thì sợ bạn mình lại nói những lời đại loại như xe của Đại Thần người phạm mà ngồi thì ắt xảy ra chuyện, nên vội vàng quay đầu lại ngắt lời: “Ty Ty nói đúng đó, người mình cả người mình cả!”

Trong xe đột ngột im phăng phắc, Vi Vi lúc này mới hiểu ra lúc gấp gấp mình đã nói gì, thoát chốc đến cả dừng khí quay người lại cũng chẳng còn.

Mang nét cười liếc nhìn người nào đó bên cạnh đang cố giảm thiểu sự tồn tại của mình, Tiêu Nại mở lời: “Các bạn chắc chưa ăn sáng phải không, vậy ăn gì đi đã rồi hãy về?”

Vi Vi giờ phút này trong lòng vô cùng cảm kích Đại Thần, anh đã giúp cô giải vây, đúng là quá ân cần, huh u.

Hiểu Linh nhìn nhìn Vi Vi, thấy cô không có ý lên tiếng thì có thái độ thoái thác: “Không cần đâu ạ, hôm nay đã phiền sư huynh nhiều rồi.”

Tiêu Nại mỉm cười nói: “Đều là người mình cả, không cần khách sáo.”

Vi Vi: “...”

Cô biết ngay mà, ân cần chỉ như thoáng phù vân...

Cuối cùng vẫn đi ăn sáng, Nhị Hỷ tuy dạ dày không ổn nhưng trong bụng trống rỗng cũng khó chịu, nên miễn cưỡng ăn một chút cháo trắng, ăn xong Tiêu Nại chu đáo đưa họ về đến dưới tòa nhà ký túc xá.

Vi Vi lê những bước còn nặng nhọc mệt mỏi hơn cả Nhị Hỷ về phòng, mở cửa ra là trèo thẳng lên giường nằm.

Nếu thời gian có thể quay ngược lại thì tốt quá, cô tuyệt đối sẽ không nói lời nào, im lặng là vàng! Haizzz ~ ~ Thì ra ngủ không đủ có ảnh hưởng lớn đến khả năng phản ứng của người đến thế.

Vi Vi nằm trên giường âu sầu rồi lại ảo não, nghiêng qua lật lại còn nhiều hơn đêm qua, cuối cùng lăn lộn mãi rồi cũng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Giấc ngủ này kéo dài đến mười hai giờ, sau đó bị hương thơm thức ăn thức tỉnh. Hiểu Linh đã nhắn tin gọi Đại Chung mang đến bốn phần cơm đến dưới lầu, đương nhiên, cho Nhị Hỷ vẫn là cháo trắng.

Vi Vi trèo xuống giường ăn cơm, ngạc nhiên thấy Nhị Hỷ vẫn đang chơi vi tính, sắc mặt đã khá hơn nhiều, Vi Vi hơi lo lắng hỏi bạn: “Cậu không khó chịu nữa à?”

Sức hồi phục của gián cũng không mạnh như thế chứ?

“Lướt web thôi thì có gì gì đâu.” Nhị Hỷ hứng chí nói: “Vi Vi, trên diễn đàn của trường có quá trời chủ đề nói về cậu và Tiêu Nại này! Còn có hình hai người nắm tay nhau ở nhà thi đấu bóng rổ nữa chứ!”

Vi Vi vừa cầm hộp cơm lên ăn thì nghẹn lại, nhắc hộp cơm lên chú ý vào xem cùng, quả nhiên trên màn hình là một bức ảnh Đại Thần nắm lấy tay cô ở sân bóng rổ, có lẽ người chụp hình ở khá xa nên người nào cũng nhỏ xíu, nhưng chắc chắn nhìn ra là Bối Vi Vi và Tiêu Nại.

Vi Vi có phần ăn không thấy ngon nữa, đặt hộp cơm sang bên, đón lấy vi tính của Nhị Hỷ xem.

Nhị Hỷ bảo: “Cậu đừng xem nữa, chẳng có nội dung gì đâu, thì lúc đầu có rất nhiều người không tin, về sau tấm hình này xuất hiện, kinh ngạc ngã rầm cả đám, mọi người lại chuyển sang bàn tán xem hai người bắt đầu từ khi nào v.v... Ha ha, đúng rồi, chủ đề trước kia nói các cậu không xứng đôi nhất cũng bị kéo lên rồi.”

Vi Vi lật giở mấy bài viết, quả nhiên cũng chẳng khác lời bạn mình nói là bao, thế là trả vi tính lại cho Nhị Hỷ, tiếp tục ăn cơm. “Trường chúng ta cũng nhiều chuyện quá lắm!”

“Ây da, sắp thi rồi mà, càng gần kỳ thi thì mọi người càng làm điều, cái này là một cách xả stress như người ta vẫn nói ấy!”

Nói thì cũng có lý, nhưng mà, mình lại bị xem là chủ đề để xả stress.

Vi Vi chỉ có thể cắn mạnh vào miếng sườn để biểu lộ sự buồn bực.

Lúc đã ăn gần xong, điện thoại trong phòng bỗng réo vang, Hiểu Linh chạy đến nghe máy, lúc sau liền gọi Vi Vi: “Vi Vi, điện thoại của người mình!”

Vi Vi choáng váng đến tiếp máy, alô một tiếng, bên kia vang đến một giọng nói.

“Dậy rồi à?”

Giọng trong máy vọng ra rất trầm, hình như không giống lắm với giọng nói ngoài đời. Vi Vi bỗng sực nghĩ ra, đây là lần đầu tiên cô và Đại Thần nói chuyện điện thoại với nhau.

“Ừm, em dậy rồi.”

“Buổi chiều có đi tự học không?”

“Muốn lắm chứ, nhưng bây giờ mà đi thì không tìm được chỗ ngồi đâu.”

Đây đúng là một vấn đề, bên kia Tiêu Nại trầm ngâm một lúc rồi nói: “Có một nơi rất yên tĩnh, anh đưa em đến đấy.”

*** **

Tòa nhà ký túc mà Vi Vi ở là một trong những kiến trúc phỏng theo thời Dân quốc mới được xây dựng cách đây vài năm, những căn phòng gạch đỏ khá nghiêm chỉnh đứng đắn, thấp thoáng sau những tán cây xanh rì, khung cảnh vô cùng đẹp dễ hợp lòng người. Bên vườn hoa trước tòa nhà, thường xuyên có những anh chàng theo đuổi nữ sinh trong dãy nhà, hoặc mang hoa hoặc ôm quà, là những cảnh đều đã nhìn quen rồi. Vậy nhưng hôm nay đổi sang một người đứng đó, tất cả lại trở nên kỳ lạ đến mức không hài hòa nổi.

Vi Vi ra khỏi tòa nhà, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy Tiêu Nại. Anh đứng dưới những ánh mắt tò mò của mọi người mà vẫn an nhiên tự tại, lặng lẽ đứng bên vườn hoa, bên cạnh có một chiếc xe đạp.

Dưới những cặp mắt chăm chăm theo dõi, Vi Vi bước đến bên Tiêu Nại, vì vừa nãy chạy xuống lầu hơi nhanh nên cô có phần hụt hơi, hai gò má ửng hồng, sóng mắt lóng lánh nước.

“Chúng ta đi đâu?”

“Anh đưa em đi.” Tiêu Nại thuận tay lấy túi xách trên tay Vi Vi treo vào trước xe.

Đây là lần thứ hai Vi Vi ngồi lên xe đạp của Tiêu Nại, tâm trạng cũng tự nhiên hơn nhiều so với lần đầu tiên. Thực ra nếu để cô bây giờ lựa chọn, cô thà chọn ngồi xe đạp, vì luôn cảm thấy nếu vai kề vai đi bộ với Tiêu Nại thì xem chừng còn cần nhiều can đảm hơn. Thì phải lướt qua ánh mắt của những người đi đường mà...

Hình thì cũng đã lên mạng rồi còn lo lắng gì nữa, xem như không thấy đi.

Vì không để ý lắm nên Vi Vi ngồi phía sau không phát hiện ra đường đi lạ lẫm, cho đến khi xe đạp ra khỏi cổng Tây rồi, cô mới sực nhận ra: “Í, không đi tự học sao?”

“Nơi đó ở phía ngoài.”

Ra khỏi cổng Tây của Đại học A, lại rẽ sang một khúc quanh là khu công nghệ cao nổi tiếng của Trung Quốc. Mười mấy phút sau, Tiêu Nại dừng xe trước một tòa nhà lớn, dẫn Vi Vi lên thẳng lầu sáu.

Vừa ra khỏi thang máy, Vi Vi nhìn thấy ngay bốn chữ vàng lấp lánh “Chí Nhất Khoa Kỹ”, ngẩn ra một lúc rồi trong lòng thoáng vụt qua một suy nghĩ, chẳng lẽ đây là...

“Công ty của anh?”

“Ừ.” Tiêu Nại mở cánh cửa đang khép chặt ra, “Vào đi, hôm nay chủ nhật, không có ai ở đây đâu.”

Vi Vi với tâm trạng như đi hành hương, e dè bước vào lãnh địa của anh, đầu luôn ngó nghiêng quanh quất tứ phía.

Diện tích công ty của Tiêu Nại không lớn lắm, chỉ khoảng trong một tầng lầu, có điều công ty phần mềm máy tính thông thường cũng chỉ cần lớn như thế là đủ, có hơn cũng lãng phí thôi. Trong công ty hiện giờ không có người, nhưng lại khiến Vi Vi có cảm giác thật sinh động, có thể là do bố cục của văn phòng, hoặc cũng có thể do cách bày trí thật cá tính tùy nghi trên các dãy bàn.

Tiêu Nại dẫn cô đi thẳng một đường vào phía trong, cuối cùng mở cửa một văn phòng trên biển có đề chữ “Tiêu Nại”.

Văn phòng của Tiêu Nại?

Vi Vi mang theo lòng hiếu kỳ, càng e dè cẩn thận hơn bước vào, trong một lúc chỉ chú ý đánh giá không gian mới mẻ trước mắt, không hề ý thức được rằng bản thân đã bị dẫn đến một chỗ không có người >_<

Tiêu Nại tự nhiên mở điều hòa, đặt túi xách của Vi Vi lên ghế salon.

“Tự học ở đây có được không?”

Vi Vi gật gật đầu, ngồi xuống ghế salon, Tiêu Nại cũng không chú ý đến cô nữa, mở vi tính ra bắt tay vào làm công việc của mình.

Điều hòa lặng lẽ tỏa ra hơi lạnh, quét sạch những hơi nóng bên ngoài vừa mang vào, trong một không gian sạch sẽ thoải mái như vậy, Vi Vi cầm sách lên, nhưng có phần không học vào.

Như Đại Thần đã từng nói, ở đây rất yên tĩnh, nhưng lại yên tĩnh đến nỗi khiến người ta có hơi hoảng hốt, đặc biệt là, cuối cùng Vi Vi đã nhận ra, ở đây chỉ có hai người cô và anh...

Mãi không nghe thấy tiếng lật giở trang sách, Tiêu Nại ngẩng lên nhìn cô, thấy dáng vẻ cô rõ ràng đang lơ là, mới cất tiếng: “Vi Vi, lại đây xem cái này.”

Í?

Vi Vi đặt sách xuống, chạy đến cạnh anh, nhìn vào màn hình vi tính. Trong đó lại đang có những nhân vật tinh xảo, đang mặc những bộ y phục xinh đẹp của nam nữ thời cổ đại.

“Đây là gì thế?”

“Thiết kế nhân vật cơ bản của Mộng Du Giang Hồ 2.”

CHƯƠNG 27: ANH SẼ CHỊU KHÔNG NỔI

Trong đôi đồng tử đen nhánh lấp lánh ánh sáng, chiếu rọi lên những bóng dáng đầy ắp trước mặt, nhả nhận cười: “Đa tạ đã quá khen, không dám nhận vinh hạnh đó.”

Mộng Du Giang Hồ 2?

Danh từ thân quen nhưng lại mang chút vẻ xa lạ này lập tức khiến Vi Vi chuyển tầm nhìn từ vi tính sang Tiêu Nại, buột miệng hỏi: “Mộng Du Giang Hồ sắp ra bản 2?!”

Sao trước đây chưa từng nghe tin này nhỉ, hơn nữa lại còn thấy mẫu thiết kế nhân vật của Mộng Du 2 ở trong máy vi tính của Đại Thần, vậy là nói lên điều gì đây?

“Game này là anh làm ư?” Nói bậy ra một câu không suy nghĩ, Vi Vi lại nhanh chóng gạt bỏ: “Không đúng, em nhớ Mộng Du Giang Hồ là sản phẩm của Phong Đăng mà.”

“Mộng Du Giang Hồ chính xác là của tập đoàn Phong Đăng, nhưng Mộng Du 2 tương lai sẽ do bọn anh và Phong Đăng cùng hợp tác khai thác.”

Giọng nói và vẻ mặt của anh đều rất bình thản, dường như không hề cảm thấy mình đang tiết lộ ra một thông tin bất ngờ, Vi Vi chờ ra một lúc sau mới tiêu hóa nổi: “Hình như em chưa từng nghe nói sắp ra Mộng Du 2.”

“Trước mắt vẫn công bố tin tức ra ngoài.”

Vi Vi bỗng nhớ ra: “Vậy đoạn video clip Nữ Tặc Cướp Chồng là anh...”

Tiêu Nại lắc đầu: “Không, chuyện video clip thì anh cũng chỉ mới biết sớm hơn em một ngày thôi.”

Tuy anh hợp tác với Phong Đăng làm Mộng Du 2, nhưng Mộng Du 1 chẳng có chút liên quan gì đến anh cả. Mộng Du 1 là một game võ hiệp do phòng công nghệ Phong Đăng dưới trước tập đoàn Phong Đăng tự khai thác kinh doanh, quy thuộc không giống nhau nên sách lược gì của bên đó, anh đương

nhiên là không biết, nếu như không phải sách lược này còn dính líu đến Mộng 2, thì Phong Đăng hoàn toàn không cần thiết phải tham mưu ý kiến của anh.

Lúc đầu nếu không suy xét đến vấn đề tiền vốn và cả khả năng nhận chịu thất bại của mình, Tiêu Nại cũng sẽ không hợp tác với Phong Đăng làm Mộng Du 2, mà căn cứ theo quy ước hợp tác, phòng công nghệ của Phong Đăng chỉ phụ trách đầu tư vốn và kinh doanh hậu kỳ, còn chuyện khai thác và phát hành sẽ do bên anh chịu trách nhiệm. Cho nên khi phòng công nghệ Phong Đăng gọi điện thoại đến, mong muốn Mộng Du 2 tăng cường thêm cách chơi cướp chồng dạng mới, Tiêu Nại có phần bất ngờ. Đợi đến khi đối phương nói rõ ý tưởng này xuất phát từ đoạn video Nữ tặc cướp chồng, Tiêu Nại bắt đầu dờ cười dờ mếu.

Suy nghĩ trong một thời gian ngắn rồi, anh đã đồng ý tăng thêm cách chơi cướp chồng mới cho Mộng 2, nhưng anh lại không nói cho Phong Đăng biết, Nhất Tiểu Nại Hà trong đoạn video đó chính là anh.

Bên phía Phong Đăng tất nhiên cũng không biết Nhất Tiểu Nại Hà là anh, ID này là do anh lập ra đầu tiên sau khi Mộng Du Giang Hồ phát hành, dưới sự đề cử của bạn cùng phòng, chơi một lúc rồi không tiếp tục nữa, cho đến sau khi Phong Đăng kiến nghị hợp tác, anh mới có ý nghĩ quay lại với trò chơi quen thuộc trước kia.

Tiêu Nại vừa giới thiệu ngắn gọn quan hệ giữa anh và Phong Đăng, vừa điều chỉnh cho nhiều nhân vật mới xuất hiện để Vi Vi xem, Vi Vi chăm chú ngắm một lát, rồi hỏi: “Vậy cách chơi cướp chồng mới là có ý nghĩa gì?”

“Nói đơn giản là, thiết kế một hệ thống cướp chồng/vợ, các game thủ khác giới tính khi khởi động hệ thống này có thể tranh cướp lẫn nhau.”

Vi Vi lập tức phản ứng ngay: “Giống như đóng mở PK trong game vậy ư?”

“Ừ.”

Hình như quả đúng là rất mới lạ rất thú vị, nhưng như thế chắc là loạn lắm? Vi Vi tưởng tượng ra cảnh các game thủ nam nữ

cướp tới đoạt lui trong toàn game mà toát mồ hôi.

Xem xong một lượt thiết kế nhân vật, Tiêu Nại đứng dậy đi pha trà, Vi Vi nhìn trên màn hình vi tính, ngón tay vô thức cầm lấy con chuột vi tính của anh, click chọn xem lại các thiết kế, dần dần ngắm đến thân người, theo đà ngòai dựa một nửa lên ghế của Tiêu Nại mà không hay biết gì.

Tiêu Nại pha xong hai cốc trà quay lại, liền nhìn thấy cảnh tượng như thế, có vẻ hơi ngẩn ra một lúc rồi tự nhiên trở lại, đặt cốc trà trong tay trái lên tủ sách kê bên, dựa vào đấy, thông thả nhắm nháp.

Bạn đứng trên cầu ngắm phong cảnh, có người đang đứng trên lầu ngắm bạn.

Vi Vi không nhận ra mình đã nhập hồn, sau khi ngắm nghía kỹ lưỡng các nhân vật thêm lần nữa, ngẩng đầu lên ánh mắt lấp lánh nói với Tiêu Nại: “Em thích game này quá.”

Tiêu Nại tựa vào tủ sách, cười: “Chỉ xem thiết kế nhân vật?”

“Không phải đâu, thiết kế nhân vật có thể nhìn ra được rất nhiều thứ.” Vi Vi ngẫm nghĩ, tuy nói vấn đề này có hơi ngưng ngưng, nhưng vẫn bộc lộ cách nghĩ của mình.

“Hiện giờ các game có mặt trên thị trường đều vì muốn làm thỏa mãn các game thủ nam, nên các nhân vật nữ đều ăn mặc hở hang, một vài nhân vật quả thực không nhìn nổi. Lúc đầu em chọn nhân vật Hồng Y Nữ Hiệp, một phần vì em rất thích chức năng của nó, mặt khác là do y phục của nó nhiều. Nhưng Mộng Du 2 thì khác, các nhân vật nữ trong đó đều ăn mặc rất kín chu, điều này chỉ ít nói lên được rằng người tạo ra game này tôn trọng sản phẩm của mình, có niềm tin với nó, không cần dùng đến những thủ đoạn thô tục tầm thường theo thị hiếu số đông.”

Trong lòng Vi Vi cảm thấy vui sướng lạ kỳ. Các nhân vật nữ trong game Mộng Du 1 vẫn hở hang rất nhiều, chỉ tốt hơn chút ít so với các game khác trên thị trường thôi, còn Mộng Du 2 bây giờ lại có thay đổi lớn như vậy, chắc chắn là do quyết định của Đại Thần khi sáng lập ra chẳng. Điều này có phải là, Đại Thần rất tôn trọng phái nữ hay không?

Tiêu Nại không hề nghĩ rằng cô lại nói ra những lời này, trong lòng chợt thấy rung động, ngắm gương mặt yêu kiều thần thái sinh động của cô, bên mũi thoang thoảng hương trà, tận sâu trong đáy lòng chợt lướt qua một nét vui sướng.

Để “nhân vật nữ không bị hở hang”, chỉ mấy từ này nói nghe thì đơn giản, nhưng lúc đầu anh đã phải lao tâm khổ tứ rất nhiều mới đạt được kết quả như hôm nay. Anh xuất thân từ gia đình học vấn danh giá, bản thân có sự kiên trì cứng rắn, nhưng thuyết phục phía đầu tư bằng nguyên tắc của mình? Quá ngây thơ quá ảo tưởng, chỉ có thị trường mới có thể thuyết phục thị trường, thế là anh đã tiến hành đủ loại điều tra nghiên cứu, để phía đầu tư ý thức được khả năng bỏ tiền ra cho game online của phái nữ, biết được rằng một trò chơi có thể thu hút được game thủ nam không chỉ dựa vào độ hở hang của các nhân vật nữ...

Có điều những chuyện này anh không nói với Vi Vi, bao nhiêu lời muốn nói ở bên Tiêu Nại, mãi mãi sẽ là những chuyện nhẹ nhàng đơn giản. Trong đôi đồng tử đen nhánh lấp lánh ánh sáng, chiếu rọi lên những bóng dáng đầy ấp trước mặt, nhã nhặn cười: “Đa tạ đã quá khen, không dám nhận vinh hạnh đó.”

Anh tỏ ra bình thản như thế, nhưng Vi Vi lại cảm thấy một cách rất kỳ lạ, có một thoáng rung động rất khác, tâm trạng Đại Thần dường như rất tốt, chẳng lẽ cô không cẩn thận đã nịnh khéo Đại Thần rồi ư? Vi Vi có phần ấp úng, hỏi Tiêu Nại với vẻ mong chờ: “Mộng 2 khi nào hoàn thành nội bộ?”

“Sớm nhất là cuối năm sẽ hoàn thành xong.”

Lúc đó muốn có một tài khoản nội bộ chắc không sao nhỉ, trong lòng vui sướng một lúc sau, Vi Vi nghĩ đến chuyện chính. “Nếu đã hợp tác thì chuyện video đó anh lo liệu nhé? Thực ra anh làm là tốt nhất, tuy đoạn phim đó lấy tên em để post, nhưng trên thực tế là do anh làm mà.”

Tiêu Nại từ chối luôn mà không cần cân nhắc: “Tất nhiên là không được, tên của anh không thể xuất hiện trên hợp đồng được.”

Vi Vi thắc mắc: “Vi sao?”

Tiêu Nại nói thẳng vấn đề: “Phí bản quyền.”

Lần này Vi Vi đã suy nghĩ ra mấu chốt – Nếu Đại Thần ký hợp đồng này, vậy những gì anh làm cho Mộng Du 2, những cống hiến sáng tạo sẽ là chuyện đương nhiên, Phong Đăng sẽ không cần trả bản quyền nữa.

“Vậy được, em ký một mình, có được tiền bản quyền thì năm người chúng ta chia đều.” Vi Vi tốt bụng hiền lành nói thế, có điều, vì sao rõ ràng là chuyện hợp pháp, nhưng sao cô bỗng có cảm giác như đi lừa tiền người ta thế nhỉ >o<

“Không cần chia cho bọn Ngu Công.” Nhìn những phiến lá trà nổi lên trong cốc, Tiêu Nại điềm nhiên bảo.

“Hử?” Như vậy không được tốt lắm, dù gì người ta cũng đóng góp mà.

“Em cứ cầm đi, xem như là lễ ra mắt của họ.”

Lễ ra mắt...

Vi Vi há mồm cứng họng nhìn anh, vốn còn muốn hỏi vậy phần của anh thì phải làm sao, bây giờ lại không hỏi nổi, lờ như anh nói... xem như sinh lễ thì phải làm sao >o<

Những lời trao đổi vừa rồi đều xoay quanh vấn đề game online, Vi Vi vẫn chưa cảm thấy gì, bây giờ cô không tiếp lời, trong phòng đột nhiên tĩnh lặng, Vi Vi sực phát hiện ra, cô đã sờ con chuột vi tính của Đại Thần, dùng vi tính của Đại Thần, ngồi trên ghế của Đại Thần?!

Cái... cái... cái chuyện này... xảy ra từ khi nào vậy!

Chậm chậm, rút tay ra khỏi vật thể thần kỳ là con chuột vi tính của Đại Thần lại, Vi Vi lúng túng cực độ liếc ánh mắt sang nơi khác, không dám nhìn gương mặt Đại Thần, vừa nãy cô còn cảm thấy kỳ lạ, sao anh cứ đứng mãi đó làm gì... Thì ra là có nhà mà không về được >o<

Trong văn phòng thật tĩnh lặng, Tiêu Nại dường như cố ý để cô càng lúng túng hơn, không nói gì cũng không động đậy, nhàn nhã uống trà của mình, ngón tay thon dài thỉnh thoảng nhẹ vuốt trên thân cốc.

Ánh mắt cố dời đi của Vi Vi lại bị động tác của anh hấp dẫn, nhìn không chớp mắt ngón tay của anh. Lúc nãy chỉ toàn nói

chuyện mà không để ý, anh cầm trong tay hình như là...

Lần này không đoán hoài gì đến tình trạng gương gương nữa, Vi Vi hiếu kỳ đứng dậy, bước đến bên anh, cúi thấp đầu nhìn cốc trà trong tay anh, Tiêu Nại cười, đưa cốc trà cho cô.

Vi Vi đón lấy, nâng lên trong tay thưởng thức kỹ lưỡng, đây là một cốc trà bằng sứ trắng rất cổ điển, thân cốc được chạm khắc tỉ mỉ, sóng sánh lục trà màu xanh ngọc bích nhạt, rất đáng yêu mà lại tinh tế. Nhưng điều thu hút Vi Vi không phải nét đẹp bề ngoài của nó, mà là hình ảnh được vẽ trên ấy – mây bụi trúc xanh, phía trước có một Bạch Y Cầm Sư đang ngồi gảy đàn.

“Bộ cốc trà số lượng giới hạn trong Mộng Du Giang Hồ?” Vi Vi có phần vui mừng kêu lên.

“Ừ, còn có chiếc này, của em.”

Lại một cốc trà thoang thoảng hương trà thơm được đặt vào tay cô, vẫn với phần thân trắng tinh khiết, nhưng trên đó khắc hình Hồng Y Nữ Hiệp đang múa đao.

“Còn có cái khác không?” Trong Mộng Du Giang Hồ có 36 nhân vật, một bộ chắc phải có 36 chiếc nhỉ.

“Phong Đăng tặng một bộ cho bọn anh, anh chỉ lấy có hai chiếc này, còn lại đều ở chỗ bọn Ngũ Công.”

Chỉ lấy có hai?

Vi Vi đang cầm chiếc cốc trong tay nhìn trái ngó phải, bỗng động tác khựng lại, ngẩng lên nhìn gương mặt tuấn tú đang kề gần mình, trong khoảnh khắc, rèm mi dài lại rủ xuống, che giấu sóng mắt lóng lánh của cô.

Vậy nên, chiếc cốc này là chuẩn bị cho cô ư? Anh đã sớm đoán được rằng sẽ có ngày cô đến văn phòng của anh?

Vi Vi tiếp tục ngắm chiếc cốc, nhưng vô hình trung động tác lại chậm hẳn, nhất cử nhất động đều tỏ vẻ lơ đãng, cuối cùng, khi bản thân cũng chưa có chuẩn bị tâm lý gì, Vi Vi khẽ khàng hỏi: “Tiêu Nại, hôm qua sao anh lại nhận ra em?”

Hai chữ “Tiêu Nại” lần đầu tiên cô thốt ra, dường như mang đến một ma lực kỳ lạ, cho dù trấn tĩnh như Tiêu Nại cũng có một khắc thất thần. Có điều, khi anh nhanh chóng lấy lại bình

tĩnh, trả lời câu hỏi này, người thất thần lập tức chuyển thành Vi Vi.

“Không phải hôm qua.” Nhẹ nhàng lấy đi chiếc cốc Bạch Y Cầm Sư trong tay cô, Tiêu Nại đáp: “Là khoảng tháng Ba, ở Cực Trí.”

Tháng Ba? Cực Trí... Nơi tên Cực Trí...

“Tiệm internet?!” Vi Vi sững sờ.

“Ừ, hôm ấy anh vừa có việc ngang qua đó, lúc đi có thấy em đang bang chiến”

Vi Vi hoàn toàn đờ ra. Cô đã từng nghĩ đến rất nhiều nguyên nhân Đại Thần nhận ra cô, giọng nói này, kiểm tra IP này, xem thông tin trên mạng này, những chuyện này không khó với Đại Thần, vậy nhưng, lại là ở tiệm internet? Hơn nữa còn rất sớm, tháng Ba?

Nhớ lại khoảng tháng Ba đúng là cô có lần đến tiệm net thật, vì mạng trong ký túc bị hư, cô đến thông báo cho người trong bang phải biết cô sẽ không thể lên mạng trong một thời gian, tiệm thể cũng tham gia bang chiến ngày hôm ấy.

Sớm như thế, mà Đại Thần đã biết cô rồi?

“Thao tác của em rất đẹp, tốc độ tay rất nhanh.”

Ánh mắt Tiêu Nại dừng trên tay Vi Vi, hôm đó chính là đôi tay này, trong tiệm net ồn ã, chỉ nhìn một lần đã thu hút sự chú ý của anh.

Tốc độ tay à~ Trong đầu Vi Vi hỗn loạn, trong một lúc chỉ có thể đờ đẫn nghe từng lời anh nói. “Hè năm lớp mười hai em có chơi SC một thời gian, nên đã luyện tập được, thực ra APM của em không cao, không đến 150.”

“APM chẳng qua chỉ là số liệu tham khảo mà thôi.”

Vi Vi gật đầu, so với APM thì tần suất thao tác hiệu quả có lẽ quan trọng hơn chẳng, có điều tuy đồng ý với anh, nhưng Vi Vi không nhịn được hỏi: “Vậy APM của anh là bao nhiêu?”

Có khi nào đạt đến mức cao nhất? Chẳng hạn biến thái cỡ 400...

“Chưa trải nghiệm thử, lúc anh chơi thì vẫn chưa có khái niệm APM.”

Vẫn chưa có khái niệm APM, vậy là đã bao năm về trước rồi? Vi Vi tưởng tượng một lúc, bỗng nhiên thấy máu nóng chảy rần rật trong huyết quản, đáng vẻ Đại Thần chơi game chắc chắn là đẹp siêu cấp rồi.

Càng nghĩ càng hứng chí, thế là Vi Vi theo điều kiện phản xạ, ánh mắt lóe sáng nhìn anh: “Khi nào đó chúng ta thử một lần đi!”

Vấn đề này hướng đến đâu đây? Tiêu Nại hơi nhướn mày, mang nét cười liếc cô: “Được, có điều vẫn cần phải xin...” Anh dừng lại một lúc mới nói tiếp, “... nương nhẹ tay cho!”

Rõ ràng anh không nói gì, nhưng mặt Vi Vi lại đỏ bừng, sao cô cảm thấy chỗ anh dừng, là muốn nói “phu nhân” vậy?

Choáng.

Hôm nay cô nhất định là bị tẩu hỏa nhập ma rồi, cứ nghĩ toàn những điều kỳ quặc, nào là sinh lễ nào là phu nhân, còn nói nữa, không chừng cô còn nghĩ đến những điều kỳ quặc hơn... ối...

“Ồ vậy... em đi xem sách.”

Không đợi Tiêu Nại đáp lời, Vi Vi nhanh chóng mang theo cốc trà ngồi xuống ghế salon, cầm sách lên giả vờ xem rất chăm chú.

Thời gian trà chiều kết thúc.

Vi Vi cuối cùng cũng đã có thể nghiêm túc xem được mấy trang sách, nhưng chưa được bao lâu đã lại lơ đãng, cô vẫn còn một vấn đề chưa hỏi...

Nếu anh đã biết cô từ rất lâu, tại sao trong game lại không hề nhắc đến?

Vi Vi vô thức chìm vào suy tư, hoàn toàn không biết rằng, ánh mắt của cô đã lệch đi, từ trang sách chuyển sang người ấy đang ngồi sau bàn làm việc.

Trong văn phòng vẫn yên tĩnh như cũ, chỉ có tiếng gõ bàn phím nhẹ nhàng, nhưng về sau âm thanh ấy cũng dần mất đi,

Tiêu Nại chột ngừng tay, không hề ngẩng đầu lên, nói: “Vi Vi, em mà còn nhìn nữa, anh sẽ chịu không nổi.”

Vì đang lơ đãng đầu đầu nên Vi Vi tuy nghe thấy anh nói thế, nhưng lại không hiểu ra ngay ý tứ trong đó, một lúc sau mới choàng tỉnh, sau đó...

Được thôi, Vi Vi sắp tự thiêu rồi, cô không còn muốn hỏi gì nữa T T

Cả một buổi chiều, Vi Vi đã vật vờ trong hiệu suất làm việc thấp đến thảm thương. Cơm tối thì ăn luôn ở gần bên tòa nhà văn phòng của Đại Thần, Vi Vi cứ lo lắng là sẽ lại đi ăn canh cá, cũng may Đại Thần vẫn chưa đến nỗi không nhân đạo như thế.

Chật vật mãi một buổi chiều mà vẫn chưa xem sách được là mấy, ăn cơm tối xong, Vi Vi rất muốn trở về ký túc, vậy nhưng mong muốn này chưa kịp trở thành hiện thực, thì đã bị một câu nói của Đại Thần dập tắt ngay.

Đại Thần hỏi: “Có muốn PK với anh không?”

Thế là, Vi Vi ngoan ngoãn theo anh về lại công ty, mỗi người một máy, bắt đầu PKing~~~ Bất hạnh là, từ Mộng Du PK tới SC, Vi Vi đều thua thảm hại, đến nỗi về sau bắt đầu oán trách anh. Bạn trai người ta đều nhường nhịn người yêu mình, tại sao anh ấy nhà cô lại tàn ác như thế, lúc xử lý cô cũng chẳng hề chau mày.

Tất nhiên, với suy nghĩ hi vọng Đại Thần nương nhẹ tay này là hết sức vô sỉ, Vi Vi theo quán tính đá văng nó vào góc sâu nhất của đại não.

Do Vi Vi càng thua càng hăng máu, cho đến tận chín giờ, Tiêu Nại mới đưa cô trở về. Cả một ngày nay, Vi Vi bận rộn vô cùng, cùng Đại Thần vừa bàn luận game vừa PK, nhưng Vi Vi lại như tìm thấy được cảm giác trong game trước đây, và cũng chợt cảm thấy, Đại Thần quá gần gũi...

CHƯƠNG 28: ĐI LƯỚT QUA

Có biết thế nào là gần mực thì đen không? Bạn Vi Vi của chúng ta mới tiếp xúc với Tiêu Nại Chân Nhân có mấy ngày, mà từ một khe suối trong đã biến thành Hắc Long Giang rồi.

Khi Vi Vi đăng nhập vào Mộng Du Giang Hồ thì đã là thứ sáu của bốn ngày sau đó.

Vốn là trong thời gian thi cử, Vi Vi tuyệt đối không đụng đến game, để tránh khỏi phải phân tâm... Bây giờ đã có một người khiến cô quá sức phân tâm rồi >o<

Lần này lên mạng là vì chuyện ký hợp đồng bán video clip.

Mấy hôm nay, Vi Vi và phía Phong Đăng đã ký được hợp đồng với hiệu suất siêu cao, thứ Tư Vi Vi gửi hợp đồng đến tổng công ty Phong Đăng ở Thượng Hải, thứ Năm người ta nói đã nhận được, sau đó hẹn tám giờ tối thứ Sáu sẽ gửi thù lao theo hợp đồng cho Vi Vi.

Thù lao của hợp đồng là bốn con thú cưng trong game.

Lúc đầu bên phía Phong Đăng đề nghị thù lao là sáu ngàn tệ tiền mặt, nhưng Vi Vi suy nghĩ một lúc rồi đề xuất suy nghĩ muốn dùng vật cưng trong game để thay cho tiền mặt. Phía Phong Đăng tất nhiên vô cùng vui mừng với đề nghị này, dù gì sáu ngàn tệ cũng là tiền thật, còn vật cưng trong game đối với họ chẳng qua chỉ là dữ liệu game thôi. Hai bên đã thống nhất tiến hành điều chỉnh vật cưng về số lượng và đẳng cấp, cuối cùng giá của Vi Vi đề ra đã thành công, bên phía Phong Đăng chấp nhận sẽ đưa Vi Vi bốn con thần thú thông thường với giá thị trường khoảng hai ngàn tệ và hai loại chất liệu làm thuốc tỷ lệ nổ cực nhỏ.

Đồ nhiều thế này thì tất nhiên không chỉ là của riêng Vi Vi, bọn Ngu Công và Hầu Tử Tửu đều có phần, tuy là ý Đại Thần bảo để cô giữ phần thưởng một mình, nhưng Vi Vi luôn cảm thấy chuyện tốt thì nên để mọi người cùng chia sẻ với nhau thì mới vui vẻ hơn.

Thời gian đã hẹn là tám giờ tối, Vi Vi bảy giờ rưỡi đã lên mạng, đã lâu không chơi game, dù gì vẫn thấy nhớ nhưng.

Lúc ăn tối Đại Thần bảo buổi tối anh có việc, lúc này chắc là không có ở đây, nhưng online rồi, Vi Vi vẫn liếc qua trước avatar (hình đại diện) của anh – quả nhiên vẫn xám xịt.

Ngu Công và Hầu Tử Tử cũng không có đó, avatar của Mô-za-a lại sáng. Vi Vi vừa định gửi tin nhắn chào hỏi anh chàng thì anh đã gửi đến bao nhiêu dấu ba chấm đến.

Vi Vi cũng làm theo, đáp lại bằng những dấu chấm câu.

Mô-za-a lại gửi đến gấp đôi những dấu ba chấm.

Vi Vi cũng không chịu thua gõ ra một loạt những dấu chấm câu.

Thế là đoạn đối thoại thần bí được triển khai như sau.

“.....”

“.....”

“.....”

“.....”

Đúng vào lúc Vi Vi định chấm dứt màn nói chuyện vô duyên này, Mô-za-a cuối cùng cũng mở miệng oán trách: “Vi Vi sư muội à...”

Cách xưng hô này khiến Vi Vi trong tích tắc cảm nhận được cảm giác “hỗ khu nhất chấn” (hình dung động tác cơ thể của một người có thân thể tráng kiện khi bị kích động), bị sét đánh không nhẹ, sau đó buột miệng đáp lại: “Mỹ nhân sư huynh...”

“Khỉ thật!” Tên Mô-za-a lập tức bùng nổ: “Ai nói cho em biết cái biệt danh này hả, lão đây thân cao một mét tám mươi, khỏe mạnh hơn trâu, đen hơn cả than, mỹ nhân cái đít thì có chứ mỹ nhân @%#%\$#@##\$@#\$.....##\$\$@\$...”

Nhưng ai bảo anh họ Hách, lại còn đầu thai ở núi Nga My, khiến cho mẹ anh cảm thấy đây là một cô bé, trước khi sinh ra đã đặt luôn tên là Hách My làm chi? (Trong tiếng Hoa, tên Hách My và “hảo mỹ” (đẹp quá) phát âm giống nhau nên mới có biệt danh là “mỹ nhân” ^^) Vi Vi ngồi trước vì tính thông cảm, một chàng trai cao lớn với cái tên thế này rõ ràng khiến người khác nhảy nhồm lên.

Mô-za-a xả stress xong, vẫn còn tức giận, hỏi: “Đứa nào nói cho em biết biệt danh này?”

Đương nhiên là Đại Thần nói rồi. Thực ra Tiêu Nại chỉ tiện nhắc đến tên của Mô-za-a mà thôi, nhưng Vi Vi bị “vẻ đẹp” của cái tên này làm chấn động, hỏi thêm vài câu nữa, Tiêu Đại Thần thế là cũng nói thêm vài lời, khụ...

Vi Vi sao lại làm được chuyện đem Đại Thần nhà mình ra bán bao giờ! Có điều, nói dối cũng không hay, thế là Vi Vi trả lời như thế này: “Hôm ấy ở nhà thi đấu bóng rổ, em đã gặp Ngu Công và Hầu Tử Tửu...”

Biết thế nào gọi là nghệ thuật nói chuyện chưa?

Bạn Bồi Vi Vi chẳng nói gì cả, chỉ kể lại một chuyện đã xảy ra, đã hoàn thành mục tiêu đồ tội cho người khác.

Có biết thế nào là gần mực thì đen không? Bạn Vi Vi của chúng ta mới tiếp xúc với Tiêu Nại Chân Nhân có mấy ngày, mà từ một khe suối trong đã biến thành Hắc Long Giang rồi.

Mô-za-a hồi lâu sau vẫn không trả lời, lát sau quay lại nói với Vi Vi: “Vừa nãy bọn hắn đi PK rồi.”

Vi Vi ú ớ: “Ngu Công Hầu Tử Tửu?”

Mô-za-a: “Ừ, yên tâm, anh không lôi kéo em vào đâu.”

Vi Vi dù sao vẫn chưa đạt đến cảnh giới, thấy Mô-za-a nghĩa khí như vậy thì bỗng thấy hơi xấu hổ, nên rất có thành ý mở miệng: “Sur huynh à, thực ra em thấy anh vẫn rất may mắn mà.”

Mô-za-a gõ một biểu tượng ngơ ngẩn.

Vi Vi: “Tên của anh chẳng phải đến từ núi Nga My sao, anh nghĩ xem nếu như anh không tên là Hách My, thế thì phải gọi là Hách Nga à, Hách Nga dói quá... Gọi ra càng kỳ quặc hơn.” (“dối quá” phát âm giống tên Hách Nga ^^)

Mô-za-a ủ rũ đáp: “Em chịu để một người đàn ông gọi ‘dối quá’ hay là ‘đẹp quá’ giữa đường giữa xá?”

Vi Vi phì cười.

Mô-za-a càng ủ rũ hơn: “Vấn đề này anh đã nghĩ đi nghĩ lại mấy năm rồi, thực ra anh có thể tên là Hách Sơn.”

Vi Vi cười nghiêng ngả.

Đang trò chuyện với Mô-za-a thì Lôi Thần Ni Ni cũng online, Vi Vi gửi đi một biểu cảm mặt cười, một lát sau tin nhắn đáp lại của Lôi Thần Ni Ni gửi đến, giọng điệu rất chi xúc động: “Hu hu hu hu, Vi Vi cậu đến rồi! Tớ cứ tưởng cậu không chơi game nữa như Bang chủ Điệp Mộng chứ!”

“Đâu có ^_^, chỉ là đang bận thi thôi mà!”

“Lâu quá rồi cậu không đến nhỉ.”

“Đến cũng hai lần rồi, lúc đó cậu không online.”

“VẬY à, xui xẻo quá.”

Buôn đưa về những chuyện gần đây, Lôi Thần Ni Ni lại hỏi về chuyện thất hẹn của Nhất Tiểu Nại Hà hôm thi chung kết, Vi Vi nghĩ nếu nói Đại Thần bị đụng vào gốc cây thì e phạm tục quá, thế là âm ừ nói cho qua chuyện, có điều cho dù là thế thì tin Nhất Tiểu Nại Hà không rời bỏ Mộng Du cũng đủ cho Ni Ni “bà tám” hài lòng rồi.

Tính nhiều chuyện đã được thỏa mãn, Ni Ni nhớ đến chuyện khác: “Đúng rồi, Vi Vi, cậu bây giờ có rảnh không?”

“Sao vậy?”

“Đến giúp giết U Minh Quỷ Lão, boss phụ bản mới ra, giết hai lần rồi vẫn chưa xong, chắc cậu cũng thế nhỉ.”

Vi Vi nhìn đồng hồ, sắp tám giờ rồi, chưa biết GM sẽ đưa vật cung cho cô theo kiểu gì, lỡ như đúng lúc đang đánh quái thì hình như không tiện lắm.

“Sau tám giờ được không? Tớ có chút việc.”

Lôi Thần Ni Ni gật đầu.

Cách mà công ty game thực hiện quả là lạng lẽ không dấu vết.

Đúng tám giờ, bốn con thần thú đã lạng lẽ xuất hiện trên tài khoản của Vi Vi, hệ thống chỉ phát tin nhắn cá nhân. Cũng phải, nhiều thần thú thế này bỗng chốc gửi cho một người, nếu còn phải công bố thì chẳng phải là muốn bị chửi hay sao.

Vi Vi ngắm những con thần thú hình thái kỳ lạ trong bảng danh sách vật cung mà trong lòng phấn khởi, hai mắt phát

sáng lấp lánh. Thần thú à thần thú, đợi khi giao cho bọn Ngũ Công, đến lúc đó mỗi người một con, xếp hàng lần lượt, oách biết là bao...

Tự sung sướng một lúc lâu sau, Vi Vi nhìn vào bảng danh sách bạn thân, Mô-za-a vẫn còn đó, bèn gửi tin nhắn đi: “Mỹ nhân sư huynh, đến đây nhanh lên, phát thần thú.”

Nghe thấy hai chữ thần thú, Mô-za-a còn đâu tâm trí mà tính toán với Vi Vi về cách xưng hô, rất nhanh đã có mặt bên cạnh Vi Vi.

Vi Vi cho anh chàng một Tiên Nhân Cầu.

Vật Tiên Nhân Cầu này chỉ là một vật phẩm nhỏ bình thường mà thôi, không thể so sánh được với tiêu hồ của nhà Tiêu Nại. Vi Vi bỗng nhiên cần vật cưng nhiều như thế, tuy rằng không đến nỗi đánh mất sự cân bằng nghiêm trọng quá, nhưng công ty game dù gì cũng phải suy xét đến suy nghĩ của những game thủ khác.

Vậy nhưng Mô-za-a đã rất vui rồi, vì vật cưng mà Vi Vi cho anh rất hợp với nghề nghiệp của anh, là thứ mà Mô-za-a thèm nhỏ dãi từ lâu mà vẫn chưa có được.

Sau khi niềm vui sướng đầu tiên qua đi, anh chàng hỏi lai lịch của vật cưng này, Vi Vi nói rằng cái này là do công ty game trả thù lao khi ký hợp đồng bán video clip, những nhân vật chủ yếu trong đó đều có phần cả, còn về chuyện bên công ty vốn định gửi cô sáu ngàn tệ thì cô không đả động đến.

Mô-za-a dù sao cũng vẫn là người sắp ra ngoài xã hội lăn lộn rồi, tất nhiên là biết bên công ty game không rộng rãi đến độ phát thần thú cho hợp với nhân vật, chắc chắn đa phần là do sự muội nhà ta kiêm tam tẩu đã đòi cho anh.

Mô-za-a cảm động, đến nỗi cứ lặp đi lặp lại: “Lão tam gả cho người tốt, lão tam gả cho người tốt, một người đắc đạo gà chó thăng thiên.”

Vi Vi đã không hề để ý đến trình độ vận dụng thành ngữ siêu phàm thoát tục của bọn họ từ lâu rồi, đối với việc Mô-za-a tự nhận là gà chó thì cũng không có ý kiến gì, nhưng mà...

Vi Vi: “Gà >o<”

Mô-za-a cười hề hề một lúc rồi nói: “Nói nhảm rồi nói nhảm rồi, đây là câu cửa miệng của Ngu Công, không cần thận đã học phải, hần ngày nào cũng nói phải giả cho vợ giàu.”

Vi Vi không ngờ Ngu Công lại có chí hướng như thế, không nén được thốt lên kinh sợ: “Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.”

Mô-za-a đã làm bại hoại danh tiếng của Ngu Công trong vô ý, trong lòng vô cùng đắc ý, sung sướng một lúc sau rồi chợt nhớ ra gì đó: “Tam tâu, có việc này phải báo cáo với em.”

“A?”

Vi Vi bị lời nói nghiêm túc của anh chàng làm cho tinh thần căng thẳng hẳn.

Mô-za-a: “Hôm nay có người gọi điện đến ký túc xá tỏ tình với Lão tam!”

Ồi...

Mô-za-a sợ rằng cô không tin, nói tiếp: “Thật đấy, điện thoại là anh bắt, là con gái, có điều anh nghe thấy Lão tam từ chối rồi.”

Vi Vi: “Tỏ tình...”

Bị Vi Vi mua chuộc chỉ bởi một con thần thú, Mô-za-a đã xem Vi Vi là người nhà rồi, nên tỏ ra rất phần nộ với hành vi của kẻ si tình vô danh biết rõ nhà Lão tam có hổ mà vẫn liều mạng xông vào.

“Tam tâu em yên tâm, có anh đây, tuyệt đối không để Lão tam hồng hạnh vượt tường đâu. Em nói xem nữ sinh bây giờ nghĩ thế nào, rõ ràng biết người ta có rồi mà còn xông vào! Đất đã có chủ thì mọi người đều giành, ruộng hoang bên cạnh lại chẳng ai cày...”

Thấy Mô-za-a càng nói càng hăng máu, càng lúc càng kích động, Vi Vi toát mồ hôi, vội vã ngăn anh chàng lại.

“Sư huynh à, bình tĩnh, tỏ tình có sao đâu...”

Vi Vi: “Em từ nhỏ đã bị người ta tỏ tình đến lúc lớn này...”

Trước khi quen biết bọn Ngu Công, cho dù là nói đùa, Vi Vi cũng không thể nói được những lời kiêu này, nhưng dưới sự

rèn luyện của bọn họ, bây giờ Vi Vi đã quen với “cách vẽ thêm mắt” đối với người thân quen rồi.

Đành phải nói rằng, trong trận chiến hôm nay của Lô Vĩ Vi Vi pk với Mô-za-a, Vi Vi đã dùng chiêu “Thiên lôi trận trận”, giành được thắng lợi mang tính quyết định.

Mô-za-a lần nữa biến mất không tăm tích, nhân vật đứng đó bất động, Vi Vi lượn quanh hai vòng, cảm khái vô vàn, mỹ nhân sư huynh không ôn, quá là không ôn! Ngày ngày ở cạnh bọn Ngu Công, sức đề kháng yếu thế này làm sao chịu nổi đây.

Lúc đảo đến vòng thứ ba, Mô-za-a cuối cùng đã hoàn hồn: “Tam tẩu...”

Vi Vi định dùng biểu cảm khinh thị để trả lời, vậy nhưng chưa kịp gửi đi đã thấy Mô-za-a nói: “Ban này Lão tam vừa đi lướt qua cạnh anh.”

Vi Vi: “...”

Mô-za-a: “Đúng vào lúc em nói em từ nhỏ đã bị người ta tỏ tình đến tận khi đã lớn ấy.”

Vi Vi thấy sức lực để gõ chữ của mình cũng yếu đi vài phần: “Anh nói nhầm, anh ấy có ở trường đâu.”

Mô-za-a: “Hôm nay cậu ấy dọn về.”

Vi Vi: “...”

Mô-za-a: “Bây giờ hấn đang mở máy...”

Hàng chữ của anh chàng chưa kịp biến mất, đã nghe thấy “ding” một tiếng, hệ thống báo: Phu quân Nhất Tiểu Nại Hà của bạn đã online...

CHƯƠNG 29: ĐỘI NHÓM LẠ LÙNG NHẤT LỊCH SỬ

Yên lặng để có đến một phút.

Nhất Tiêu Nại Hà: “Tạo đội.”

Vi Vi thoát khỏi mạng trong vòng 0.1 giây.

Trong vòng một phút sau khi thoát ra, ý nghĩ của Vi Vi là: May mà mình chạy nhanh.

Một phút sau, Vi Vi bắt đầu nghĩ lại: Sao mình lại phải thoát mạng chứ, chẳng qua chỉ nói đùa thôi mà, chạy thế này há chẳng phải tỏ ra mình thiếu tự tin à, không được! Làm người phải thẳng thắn, nếu không thẳng thắn được mấy thì càng phải thẳng thắn hơn nữa.

Thế là Vi Vi lại lót tót vào lại, vừa online đã thấy phu quân đại nhân áo trắng pháp phối đứng cạnh Mô-za-a. Cướp lời bọn họ, Vi Vi gửi đi một biểu cảm phẫn nộ:

“Em vừa bị rớt mạng!”

“...”

Đại học A, trong một căn phòng ký túc nào đó, một nam sinh tên Hách My nào đó đã bị ghen, quay đầu lại nhìn một người nào đó vì không tìm được chỗ trống nên đành đặt laptop lên đùi mình để đăng nhập vào game: “Vợ của cậu thật là thiên tài!”

“Quá khen.” Tiêu Nại thuận miệng khiêm tốn một câu, trên mặt lại có vẻ “Vợ tớ tất nhiên là thiên tài rồi”, khóe môi nở nụ cười, đôi mắt nhìn chăm chú vào màn hình lóe lên tia sáng, ngón tay thon dài gõ chậm chậm lên bàn phím: “Mạng của trường quả thực không được ổn định lắm.”

Lần này đến lượt Vi Vi bị ghen.

Tại sao nhìn thấy câu trả lời hiền lành đáng yêu của Đại Thần, trong lòng lại thấy sồn da gà vậy nhỉ. Vi Vi không tự chủ được liền nghĩ đến tên xui xẻo Ma Đạo Thệ Huyết trước kia rất lâu từng đắc tội với Đại Thần, trước khi Đại Thần ra tay thì không

một dấu hiệu báo trước. Thấy anh đúng là thuộc dạng tuyển thủ kiểu thừa kiên nhẫn đợi mười năm vẫn chưa muộn! Thôi rồi, nếu như bùng nổ, vậy cứ dẫn nổ cho sớm đi, để tránh khỏi phải giấu càng sâu thì nổ càng to.

Có điều, bạn Vi Vi tuy đã quyết định đối diện thẳng với nhân sinh khốc liệt, nhưng không tránh khỏi vật vã đấu tranh một lát trước khi chết, tục ngữ nói, công kích chính là cách phòng thủ tốt nhất...

Thế là.

Vi Vi: “Ồ, nghe nói hôm nay có người gọi điện đến tỏ tình với anh.”

Hàng chữ này vừa nhảy ra, Tiêu Nại liền liếc về phía Hách My một cái, Hách Mi nhìn thẳng đơ vào máy tính, trán lại rịn ra một giọt mồ hôi.

Tiêu Nại mỉm cười, ung ung ứng đối.

Nhất Tiêu Nại Hà: “Hôm nay chỉ có người gọi điện đến mời anh diễn tấu đàn tranh cổ trong đêm dạ hội tốt nghiệp thôi.”

“...”

Một sự im lặng đáng sợ.

Mô-za-a: “Ngu Công gọi tôi đến chà lưng, out đây out đây.”

Chớp mắt đã biến mất.

Vi Vi hận không thể kéo anh ta lại đánh cho một trận như tử, để khỏi cái tật nói giỡn hại người đi, đúng là hại chết người không đền mạng mà.

Trong game, ao sen nở rộ, Bạch Y Cầm Sư đã ngồi xuống uyển chuyển tấu đàn. “Phu nhân xin yên tâm, anh từ nhỏ đến lớn chưa bị tỏ tình.”

Vi Vi choáng váng thất thần, chưa bị tỏ tình thì chưa bị tỏ tình chứ, có cần phải nhấn mạnh bốn chữ “từ nhỏ đến lớn” không? Đại Thần nhất định là cố ý đây mà.

Đợi đã!

Câu nói này lượn lờ trong đầu Vi Vi hai ba lần, Vi Vi sức phát hiện ra có gì đó không ổn, Đại Thần dám nói anh chưa từng bị

tỏ tình bao giờ?! Sao có thể thế được! Cô đã tận mắt chứng kiến mà, làm ơn đi!

Vi Vi: "...Em đã từng thấy anh bị tỏ tình mà!"

Vi Vi hồi tưởng lại cảnh tượng hiếm hoi khi cô vô tình gặp được Đại Thần trước khi gặp nhau chính thức, đã nhìn thấy anh hờ hững bước qua một cô nàng nào đó chặn đường anh để đưa bức thư màu hồng rất lãng mạn.

Tiêu Nại nhú mày: "Khi nào vậy?"

Vi Vi ngẫm nghĩ, bởi vì gặp được Đại Thần thuộc về những sự kiện thần kỳ, vậy nên thời gian đại khái thì Vi Vi vẫn nhớ được.

"Hình như khoảng cuối học kỳ trước, trên con đường trước cửa thư viện, em nhìn thấy có người đưa thư tình cho anh mà."

Sau một lúc trầm tư suy nghĩ.

Nhất Tiểu Nại Hà: "Hình như cũng có chút ấn tượng."

Nhìn kìa nhìn kìa, còn nói mình chưa bao giờ bị tỏ tình, Vi Vi khinh thị.

Nhất Tiểu Nại Hà: "Cô gái đó, chắc là phát tò roi."

Vi Vi @_@

Vi Vi: "...Không thể nào."

Nhất Tiểu Nại Hà: "Tại sao không thể? Chẳng lẽ có người lại đi tỏ tình trên đường sao, hay là..."

Nhất Tiểu Nại Hà: "Phu nhân đã gặp rồi?"

Vi Vi lập tức toát mồ hôi lạnh, cô đúng là đã từng gặp phải trường hợp này, mà không chỉ một lần.

Bạch Y Cầm Sư thở dài: "Phu nhân quả nhiên rất được mến mộ."

Tiêu rồi tiêu rồi, càng nói càng thâm, Vi Vi vội vã đáp: "Không có không có, thực ra những chuyện thế này mà nhiều thì cũng rất phiền."

A, không đúng, câu này không khéo lại khiến người ta nhầm tưởng cô đang vênh mặt lên ấy chứ.

Vi Vi cuống quýt đổi kiểu nói khác: “Ý em là, chuyện này nên cần chất lượng không cần số lượng, anh có em là đủ rồi.”

Hậu quả của việc tay nhanh hơn đầu là, những lời thừa thãi hoàn toàn không đi qua nghiệm chứng của đại não, chỉ việc tuôn ra từ những ngón tay.

0.01 giây sau, Đại Thần vẫn ngẩn ngơ.

Vi Vi lại lần nữa tháo chạy khỏi mạng.

Vi Vi tự kiểm điểm mình.

Cô sai rồi.

Cô không nên điều tốt không học mà chỉ toàn học điều xấu, học kiểu nói thêm thắt dậm mắt dậm muối gì đó của bọn Ngũ Công, nhìn xem, hậu quả của thói quen thành tự nhiên chính là, lúc thời khắc quan trọng nhất đã tự hại mình.

Tiêu rồi, ngày mai làm sao gặp Đại Thần đây. Không được, ngày mai cô nhất định phải chạy trốn trước khi Đại Thần gọi điện đến. Vừa nghĩ đến điện thoại thì điện thoại trong phòng réo vang, khiến Vi Vi đang chìm đắm trong tư tưởng giật mình một phen.

Trong phòng chỉ còn mình cô, Vi Vi bèn chạy đến nghe máy.

“A-lô.”

“Anh đây.”

Đại Thần... lại còn gọi điện đến, Vi Vi thất thần: “...Anh cũng out rồi?”

“Không phải out.” Tiêu Nại thông thả đáp: “Hôm nay mạng trường không tốt, anh cũng bị rớt mạng.”

Vi Vi >_<, Đại Thần anh không châm chọc em một ngày thì ngủ không được, đúng không!

Như đang thấy được bộ dạng Vi Vi choáng váng không nói nổi câu nào, Tiêu Nại khẽ cười.

“Vi Vi, anh rất vui.”

Giọng nói trầm thấp lớn vồn trong tòa nhà người thừa thớt, Tiêu Nại giữ điện thoại dựa vào tường, nhớ lại cảnh tượng vừa

nãy anh cầm điện thoại bước ra khỏi phòng, đám bạn đã cười rộ lên trên chọc.

“Có phải ra ngoài gọi điện thoại cho người đẹp Bối của chúng ta không?”

Họ đều biết anh ra ngoài để làm gì, chắc là vẻ mặt anh lúc ấy không thể nào che giấu nổi chằng.

Tuy anh trước giờ không phải người hướng ngoại.

Đại Thần nói anh rất vui... là vì câu nói đó của cô ư?

Ngón tay Vi Vi cũng vô thức xoắn sợi dây điện thoại, hồi lâu sau mới “ừ” một tiếng nhẹ như gió thoảng.

Hai đầu dây đều yên lặng, hình như chẳng cần nói gì cũng được. Một lúc sau, Vi Vi tìm ra chủ đề khác: “À, hợp đồng video em đã yêu cầu công ty trả bằng thần thú rồi.”

“Hách My đã nói với anh rồi.”

“Em cần bốn con, không có phần của anh đâu.” Thực ra cũng có phần của anh, có điều là chưa chắc thành công, nên vẫn khoan nói đã thì hơn.

Vi Vi cứ xoắn dây điện thoại hết vòng này đến vòng khác.

“Em muốn một con tiểu hồ, thuộc tính không cao siêu như của anh, vả lại, giới tính cũng không giống với con của anh.”

Tiêu Nại hiểu ra rất nhanh nhưng lại không nói gì, chỉ cười khẽ: “Vây nên?”

“Không có gì đâu, lần sau lên mạng thì để chúng nó kết hôn nhé, không chừng còn có thể sinh ra tiểu thần thú nữa.”

“Ừ.” Tiêu Nại nói, “Lần sau anh hỏi thử xem hồ của anh có chịu hay không.”

Còn phải hỏi nữa á?! Vi Vi giận: “Cả game này chỉ có mỗi một con hồ cái, nó dám không chịu à?”

Tiêu Nại nén giọng cười thật nhỏ: “Ừ, có lý, nó chắc chắn là đồng ý rồi.”

Hình như có một sợi lông vũ đang lướt qua những chỗ nhạy cảm trong tim cô, Vi Vi chợt có cảm giác mình không nắm nổi ống nghe nữa rồi, cho dù Tiêu Nại không ở trước mặt, cũng

không tìm được phải nhìn đi nơi khác, khi ánh mắt lướt qua đồng hồ để trên bàn, một chuyện nào đó đã bị cô ném đến tận dải ngân hà, cuối cùng đã xuất hiện trở lại trong đầu.

Vi Vi: “Bây giờ anh có rảnh không?”

“Ừ?”

“Vào game nữa nhé, giúp bạn em giết boss.”

Vi Vi hôm nay đã lần thứ ba lên mạng rồi, vừa online đã nhận được biểu cảm râu rĩ của Lôi Thần Ni Ni: “Vi Vi sao cậu lại thoát rồi!”

Vi Vi toát mồ hôi lạnh trả lời: “Hình như bị rớt mạng...”

Lôi Thần Ni Ni: “Ồ, tớ cứ tưởng cậu cho tớ leo cây rồi chứ.”

Vi Vi lúng túng: “Đâu có... Bên cậu mấy vị trí rồi? Tớ dẫn một cao thủ đến.”

Lôi Thần Ni Ni: “Vẫn chưa gọi ai cả, cậu cứ đến đây với bạn cậu trước đi.”

Hẹn xong với Lôi Thần Ni Ni, Nại Hà đã xuất hiện bên cạnh cô, Vi Vi gọi anh một tiếng, không phản ứng gì, một phút sau, Bạch Y Cầm Sư mới nói: “Anh đây, vừa này phải dọn dẹp đám người theo dõi một chút.”

Đám người theo dõi...

Vi Vi giả lơ kéo anh gia nhập đội, hai người mau chóng đến trước hang động U Minh.

Lôi Thần Ni Ni đã đứng đó đợi họ, nhìn thấy cao thủ mà Vi Vi dẫn đến lại là Nhất Tiểu Nại Hà thì cả người lão đảo trong gió, trong kênh tin nhắn riêng reo hò điên cuồng với Vi Vi: “Nhất Tiểu Nại Hà giúp tớ xử boss?!!!!”

Vi Vi cười híp mắt: “Ừ, đánh quái với anh ấy thoải mái lắm, lát nữa để anh ấy chỉ huy.”

Lôi Thần Ni Ni gửi đến biểu cảm nước dãi rõ rờng rờng.

Vi Vi: “Tớ chưa từng đánh boss U Minh, Nại Hà anh thì sao?”

Nhất Tiểu Nại Hà: “Cũng chưa.”

Vi Vi: “VẬY EM VÀO TRANG CHỦ XEM THỬ.”

Tuy Vi Vi tự đánh quái thì không thích tham khảo trước, nhưng giúp người ta đánh boss thì cũng nên bảo đảm chắc thắng mới được.

“Không cần xem đâu.” Nại Hà nói: “Gọi thêm một người chuyên đánh xa đến, lúc giết thì nhanh hơn.”

Lôi Thần Ni Ni hoàn toàn nghe lời anh: “Được, tôi gọi người trong bang đến, chắc chắn cũng có người muốn giết.”

Lôi Thần Ni Ni vừa nói vừa gọi người trên kênh của bang phái.

[Bang phái] [Lôi Thần Ni Ni]: U Minh Lão Thái Bà có ai cần qua không, còn hai vị trí, cần một tiền thủ (người bắn cung) và một người tùy nghi.

Cô nàng mới gọi một tiếng đã có người đồng ý, có điều người ấy nằm ngoài dự kiến.

[Bang phái] [Chân Thủy Vô Hương]: Hai vị trí? Tôi và Yêu Yêu đến ngay, đợi một chút.

Lôi Thần Ni Ni há hốc mồm tròn tròn mắt, vẫn chưa kịp nghĩ ra nên nói gì để từ chối khéo, thì Chân Thủy đã dẫn theo Yêu Yêu xuất hiện trước động U Minh.

Hai bên vừa gặp mặt nhau, Vi Vi thoáng chốc dờ ra.

Lôi Thần Ni Ni thật muốn tự sát cho rồi, trong đầu không ngừng nhảy ra những cái có như “Hôm nay thời tiết không tốt, chúng ta để hôm khác vậy”, “Hôm nay là ngày hòa bình thế giới, chúng ta không sát sinh”, “Tự nhiên tôi bị tiêu chảy” v.v... Cuối cùng những ý nghĩ lộn xộn này lần lượt tụ lại, hóa thành một lời oán trách mạnh mẽ nhất – Tại sao bây giờ không cúp điện!

Trong sự hỗn loạn, Lôi Thần Ni Ni đã nói một câu: “À ừ, có ai không muốn chơi không?”

Được thôi, vốn là Chân Thủy và Tiểu Vũ Yêu Yêu đã muốn rút lui, nhưng Ni Ni nói một câu như vậy, họ muốn chạy cũng không được nữa.

Quá là mất mặt ấy chứ.

Lôi Thần Ni Ni thuộc bang của họ, dựa vào đâu mà bắt họ đi.

Vi Vi đương nhiên cũng không muốn hợp tác với bọn Chân Thủy, nhưng một là có mặt Lôi Thần Ni Ni ở đây, hai là... cô đến trước mà, người cần đi là họ mới đúng.

Yên lặng để có đến một phút.

Nhất Tiểu Nại Hà: “Tạo đội.”

CHƯƠNG 30: ĐẰNG CẤP CỦA CAO THỦ

Giữa ánh sáng chớp lóe, đường sáng một cứu một giết là thân tích hoa lệ đạt đến cực hạn, và Cầm Sư thường ngày vốn bình thản, thời khắc này trên người như tỏa ra sự dũng mãnh khó tả.

Trước khi tạo đội, Lôi Thần Ni Ni muốn chết.

Sau khi tạo đội, nhìn thấy một hàng ID trong đội, Lôi Thần Ni Ni thoáng chốc thấy ánh hào quang phản chiếu ngập màn hình.

Như lời nói xưa cũ rằng, một Ni Ni đã bị sét đánh, ngàn vạn Ni Ni khác đứng dậy trong tiếng sấm sét gào hú! Tất cả đều vì tính nhiều chuyện! Nắm chặt!

Lôi Thần Ni Ni trước vì tính đang nhìn chăm chăm vào màn hình, ánh mắt lóe ra những tia gian manh, tay trái ấn chặt vào nút chụp màn hình, trong lòng không ngừng thúc giục: Tới đi! Tới chút màn hay đi nào!

Đáng tiếc, thời gian từng phút từng giây trôi qua, màn hay mà cô mong đợi đã không hề xuất hiện.

Động U Minh, thực ra là một động cây gồm sáu tầng, boss động U Minh, dùng từ chính xác hơn để miêu tả thì chính là – U Minh lão thái và những nam sủng (tức những nam người tình ^_^) >_<. Ngoài cửa thứ nhất là Nhiếp Tiêu Sảnh cầu cứu dẫn đến kịch tính và thí đấu nổ ra, những cửa sau đó đều do những nam sủng của bà già đó giữ cửa, đánh cho chúng hoảng loạn mà bỏ chạy rồi mới có thể tiến vào cửa cuối cùng – U Minh quý lão và một tập hợp những nam sủng mà trước đó đã bỏ chạy.

Đành phải thừa nhận rằng thiết kế nhiệm vụ này quả thật tà ác quá, nhưng kinh khủng hơn là phần sau đó – những game thủ nữ xông vào U Minh Động sau khi bị tiêu diệt, thì hệ thống sẽ trực tiếp tuyên bố game thủ đã tử vong tại trận, nhưng nếu game thủ nam bị diệt, hệ thống lại thông báo “Game thủ XXX đã mất tích trong U Minh...”

Những chuỗi tài khoản được tỉnh lược khiến người ta phải nghi ngờ, thêm vào đó là thuộc tính U Minh quý lão thích thu nạp nam sủng, thì chuyện game thủ nam mất tích sau đó làm gì thì không nói cũng biết. Thế là một khi đội đã bị diệt thì kênh thể giới luôn luôn không thể thiếu được hai câu này.

“Áy, lại thêm một người bị Lão thái thu nạp rồi.”

“XX huynh, cảm giác được làm nam sủng thế nào?”

Lúc bắt đầu cũng có game thủ không chịu nổi tên mình và U Minh lão thái bị dính lại với nhau, bèn quyết định mình sẽ chết ở mấy cửa trước, vậy nhưng, phản ứng của kênh thể giới lại là ...

“Khỉ thật, lại bị các nam sủng chiêu dụ ở mấy cửa trước rồi à.”

Hoặc là...

“Đến Nhiếp Tiểu Sảnh muội muội cũng không thắng được, bạn có còn là đàn ông không?”

So sánh thì, chi bằng cam phận làm nam sủng còn hơn >_<

Đội của Vi Vi thuận lợi tiến qua các cửa trước, có điều sự thuận lợi này đối với Vi Vi mà nói thì tốc độ rõ ràng quá chậm. Vì tạo đội với bọn Chân Thủy - Tiểu Vũ, Vi Vi chỉ muốn tốc chiến tốc thắng để dẫn Đại Thần đi nơi khác, không muốn để tinh lực lãng phí ở những con tiểu quái giữa đường, nhưng lần này Tiểu Vũ Yêu Yêu quả thực quá kém, luôn khiến tiểu quái truy sát, muốn không mất thì giờ cũng khó.

Giải quyết xong đám quái vật lớn nhỏ ở cửa gần cuối, Lôi Thần Ni Ni chột khựng lại trước điểm chuyển sang cửa ải cuối cùng, do dự một lúc rồi nói: “Cửa tiếp theo, ai làm chỉ huy?”

Thực ra chuyện quyền chỉ huy này trước khi vào động đã phải được xác định, có điều Lôi Thần Ni Ni nhút nhát, không dám nói ra. Mấy cửa trước thì vấn đề này không bức thiết lắm, vì có Vi Vi và Nại Hà ở đây, chỉ cần hai vợ chồng họ phát huy công lực đã đủ rồi, nhưng cửa cuối thì không được, đối mặt với kẻ địch hung hãn mạnh mẽ, bắt buộc phải hạ quyết định.

Quyết định này Lôi Thần Ni Ni thấy lẽ đương nhiên là phải là Nhất Tiểu Nại Hà, cô đã muốn lĩnh hội đẳng cấp của đệ nhất

cao thủ từ lâu, nhưng có Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu ở đây, cô lại không tiện nói ra.

Vi Vi biết cô khó xử, vừa định nói cứ theo tiền lệ, quyền chỉ huy thuộc về đẳng cấp cao nhất. nhưng lại thấy đẳng cấp của Chân Thủy Vô Hương hiện đã ngang bằng Đại Thần. Vi Vi có phần sững sờ, sao anh ta lại trèo lên nhanh thế? Đại Thần và cô đã có một đợt không chơi, bị đuổi kịp cũng không có gì là lạ, nhưng khoảng cách xa như thế, chẳng lẽ anh ta luyện cấp ngày đêm không ăn không uống gì ư?

Đang trong lúc nghi ngờ thì lại nghe Nại Hà bảo: “Tùy thôi, phụ bản này độ khó bình thường.”

Vi Vi bái phục.

Đại Thần anh có độc không vậy, anh nói như thế, Chân Thủy người ta dù có muốn nói đề anh ta chỉ huy cũng không thể, nếu không há chẳng phải tỏ ra anh ta đang nhặt thứ mà anh không cần đó sao?

Chân Thủy, Tiểu Vũ, Ni Ni cùng im lặng...

Hồi lâu.

Vi Vi: “...Nếu độ khó bình thường, thì để tôi làm vậy.”

Trước kia khi Vi Vi và Chân Thủy hợp tác, đa phần là Vi Vi chỉ huy, về sau gả cho Nại Hà thì nhiệm vụ này giao cho anh, bây giờ lại nắm gậy chỉ huy nên có cảm giác không quen lắm.

Đặc biệt là, khi trong nhóm có đồng đội không theo kịp tiết tấu trận đánh.

>o<

U Minh Quỷ Lão quá mạnh, chức năng cũng rất biến thái.

Âm dương hỗn loạn, bác sĩ cũng không theo kịp.

Đảo Phật Nhất Kích, khi mức độ thương tích trên người đạt đến tỉ lệ nhất định sẽ phản kích lại trên người đồng đội.

Phu Thê Phản Mục, chức năng được phát ra khi trong đội khi có phu thê, loại tác dụng tương tự Đảo Phật Nhất Kích.

Lấy dương bù âm, rất tà ác, lượng máu của game thủ nam sẽ hạ thấp, số còn lại sẽ bổ sung gấp đôi hơn cho U Minh Quỷ

Lão.

Nói tóm lại, khảo nghiệm của boss này với bác sĩ khá lớn, cũng chính vì thế mà boss này đối với đội của Nhất Tiểu Nại Hà, xem như độ khó quả thực chỉ bình thường, vì khả năng né tránh của Đại Thần là rất mạnh.

Đánh đến một mức độ nhất định, Quỷ Lão hô hào các nam sủng trước đó đã bỏ chạy đến, bắt đầu đánh hội đồng.

Vi Vi muốn giải quyết gọn một trong những tên nam sủng trước, vì hắn có chức năng trì hoãn tên gọi “Thần hành quy bộ” rất đáng ghét. Vậy nhưng khi cô vừa đổi vị trí thì đã thấy Nại Hà nhắc nhở.

[Đội nhóm] [Nhất Tiểu Nại Hà]: Chủ.

Vi Vi biết ý anh là muốn cô tấn công U Minh Quỷ Lão, lập tức bỏ con boss nhỏ này mà công kích trực tiếp U Minh.

Nại Hà nhanh chóng giải thích: “Phụ bản cứu giúp, giải thưởng và nhân mạng tính ngang nhau.”

Vi Vi mới nhớ ra, lúc đối thoại với Nhiếp Tiểu Sảnh trước đó, quả thực có nhắc đến những nam người tình này đều do U Minh Quỷ Lão bắt cô ta phải dụ dỗ họ đến. Nếu mục đích đã là giải cứu bọn họ thì tất nhiên không thể giết được.

Vi Vi tự cảm thấy hổ thẹn. “Ăn cơm mềm” nhiều rồi, quả nhiên sức phán đoán cũng bị hạ thấp ~ Vừa đánh boss, Vi Vi vừa bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc, về vấn đề cô và Đại Thần rốt cuộc ai mới là người đang “ăn cơm mềm”.

Đương nhiên là, cũng không quên chỉ huy.

[Đội nhóm] [Lô Vĩ Vi Vi]: Cung tiến.

Vi Vi vẫn chưa nói hết câu thì đã bị đòn công kích của U Minh Quỷ Lão cắt ngang, đang lúc chuẩn bị gõ chữ thì Chân Thủy Vô Hương dường như đã hiểu ra.

[Đội nhóm] [Chân Thủy Vô Hương]: OK.

Vi Vi hơi ngẩn ra, sau đó thấy Chân Thủy Vô Hương công kích ở vị trí mà cô đang muốn nhắc.

[Đội nhóm] [Lôi Thần Ni Ni]: Ha ha, hai người phối hợp hay quá.

Lôi Thần Ni Ni quả không hổ là Lãnh Trường Vương (ý chỉ người hay khiến tình hình trở nên lạnh lẽo, ngưng ngập), mỗi lần cô vừa mở miệng là mọi thứ chỉ ít đều lạnh hẳn một lúc rất lâu. Cũng may, con boss này cũng đánh được kha khá rồi, sắp kết thúc để đi được rồi. Ai mà ngờ vào phút này lại xảy ra một tình huống mới. Tiểu Vũ Yêu Yêu luôn bám theo và thêm máu tiếp thương cho Chân Thủy Vô Hương, bỗng nhiên tiếp máu cho Nhất Tiểu Nại Hà.

Nhất Tiểu Nại Hà là bác sĩ chủ lực cho đội, luôn là mục tiêu số một của U Minh Quỷ Lão, nay Tiểu Vũ Yêu Yêu tiếp lực cho anh, mỗi hận U Minh Quỷ Lão lập tức chuyển sang cô ta, xông đến để thanh toán, khả năng né tránh của cô nàng làm sao so được với Đại Thần, thoáng chốc đã bị chém ngã lăn ra đất chết luôn.

Sau đó Chân Thủy Vô Hương vốn không được tiếp lực kịp thời cũng cạn máu mà chết.

Vi Vi há hốc mồm tròn tròn mắt trước những chuỗi biến hóa liên tiếp xảy ra này, không thể nào hiểu nổi tại sao Tiểu Vũ Yêu Yêu lại đột ngột tiếp máu cho Nại Hà, chẳng lẽ đến chuyện chỉ cần bám theo Chân Thủy thôi, cô ta cũng không làm nổi?

Thao tác thế là chậm lại, nếu lúc này cô ra tay thật mạnh thì U Minh Quỷ Lão chết chắc, nhưng Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu có lẽ cũng không phục sinh kịp. Vi Vi tuy không màng đến chuyện sống chết của họ, nhưng chung quy lại thì mình vẫn là chỉ huy, trong đội đã chết một nửa, như vậy chứng minh sự chỉ huy của cô đã thất bại.

Trong lòng Vi Vi thâm tức tối, Tiểu Vũ Yêu Yêu đúng là thiên tài phá hoại, lại cho U Minh Quỷ Lão thời gian trị thương.

Đang suy nghĩ đôi sách thì bỗng thấy “Chức năng quang” lóe lên trước mắt, chức năng Tất Sát của Cầm Sư mang theo vệt lưu quang hoa lệ đâm thẳng vào U Minh Quỷ Lão, cơ hồ như cùng lúc ấy, “trị liệu quang” thuần trắng đã liên tiếp phục sinh cho Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu.

Ánh sáng chớp lóe.

Thời gian ngưng đọng.

Thi thể của U Minh Quỷ Lão đồ sầm xuống.

Bạch Y Cầm Sư nâng đàn đứng vững, gấu áo bay bay.

Tất cả chuyện này xảy ra quá nhanh, trong khi hoa mắt chóng mặt, Vi Vi chỉ thấy tim mình như ngừng đập. Ni Ni bình thường tía lia mồm miệng cũng nghêch ra, sau đó bắt đầu bùng phát.

[Kênh riêng] [Lôi Thần Ni Ni]: “Thần ơi, Vi Vi chồng nhà cậu tuyệt quá!”

[Kênh riêng] [Lôi Thần Ni Ni]: “Thời gian ngắn như thế sao anh ấy lại làm được!”

[Kênh riêng] [Lôi Thần Ni Ni]: “Lại còn cứu sống Chân Thủy và Yêu Yêu, quá đẳng cấp cao thủ, quá khí chất quá đàn ông!”

Ngón tay Vi Vi khựng trên bàn phím, vì tim vẫn còn run rẩy.

Giữa ánh sáng chớp lóe, đường sáng một cứu một giết đã là thần tích hoa lệ đạt đến cực hạn, và Cầm Sư thường ngày vốn bình thản, thời khắc này trên người như tỏa ra sự dũng mãnh khó tả.

...

...

Rất lâu rất lâu về sau, Vi Vi nhớ lại cảnh tượng này, không tìm được đã hỏi đến nguyên nhân vì sao Đại Thần lại cứu Chân Thủy và Tiểu Vũ Yêu Yêu, dù gì Đại Thần cũng không thể nào giống kẻ lấy đức báo oán mà.

Tiêu Nại trầm ngâm một lúc rồi nói: “Em không thấy là, họ được anh phục sinh còn khó chịu hơn à?”

CHƯƠNG 31: MỸ NHÂN SƯ HUYNH

Mô-za-a phần nộ móc điện thoại ra cáo trạng với người nào đó: Vợ của cậu chọc ghẹo tớ.

Rất nhanh ai kia đáp lại: Cứ để bị chọc ghẹo đi nhé, tớ không quan tâm.

[Hệ thống]: Lôi Thần Ni Ni, Nhất Tiểu Nại Hà, Lô Vĩ Vi Vi, Chân Thủy Vô Hương, Tiểu Vũ Yêu Yêu diệt mạnh phục yếu, trăm yêu trừ quỷ, đánh bại U Minh Quỷ Lão, giải cứu chúng sinh vượt qua bể khổ, thần công cái thế, uy chấn giang hồ.

#wThế giới#x

[Ma Thuyền Trưởng]: Tôi có thấy nhầm không?

[SC Gấu Trúc]: Trời ạ, hệ thống bug (lỗi) rồi!

[Du Du...]: Chơi lâu thế này rồi mới biết game này cũng cho phép đặt trùng tên.

[Không mặc quần thật quá sáng khoái]: Khi thật, lão đây mới đi giặt cái quần lót, quay lại đã theo không kịp thời đại rồi!

[SC Gấu Trúc]: Sững sờ, Sáng Khoái huynh ơi, huynh mà cũng có quần lót á?

[Không mặc quần thật quá sáng khoái]: ...

[Vô Địch Bát Đao]: Vợ ơi, chúng ta hợp lại đi, vài người cùng đi đánh boss, chúng ta có lý do gì mà không hợp nhau lại? Hợp lại đi hợp lại đi, vợ ơi anh yêu em!

[Đội nhóm]:

[Lô Vĩ Vi Vi]: Ni Ni, bọn mình đi đây, có chuyện gì cứ gọi, tớ không có ở đây thì cứ trực tiếp tìm Nại Hà ^_^

[Lôi Thần Ni Ni]: A!!! Được không?!!!

[Nhất Tiểu Nại Hà]: Được.

[Lô Vĩ Vi Vi]: ^_^, bọn mình đi đây, bye.

[Lôi Thần Ni Ni]: Đợi đã, trang bị rơi ra vẫn chưa chia mà.

Trong động thấy có phần kỳ lạ, Vi Vi không muốn ở lâu, chưa đợi Ni Ni chia trang bị đã rút lui cùng Nại Hà. Nhìn Bạch Y Cầm Sư trầm lặng bên cạnh, Vi Vi hỏi: “Tiếp theo chúng mình làm gì đây?”

“Đợi chút, đang nghe điện thoại.”

Điện thoại?

Vi Vi bỗng nghĩ đến một khả năng, mà lại có phần quá huyền hoặc. “Ôi, không phải anh, lúc này vừa đánh boss cũng đang nghe điện thoại chứ?”

Vi Vi thề là cô chỉ định hỏi chơi vậy thôi, nhưng Đại Thần đáp lại một chữ “ừ” như lẽ đương nhiên, đánh bại cô hoàn toàn. Quả nhiên là thật...

Vi Vi ngẫm nghĩ nghiêm túc một lúc lâu, quả thực không thể tưởng tượng nổi: “...Một tay làm sao thao tác được?”

“...Tai nghe.”

Phải rồi, di động có tai nghe để nghe điện thoại mà. Vi Vi toát mồ hôi, vội nói: “VẬY anh gọi đi.”

Rõ ràng không định chơi quá lâu, nhưng lúc này trong đầu Vi Vi không hề xuất hiện từ “offline” chút nào, trái lại hình ảnh Đại Thần đeo tai nghe, thần thái bình thản nghe điện thoại cứ loáng thoáng trước mặt. Gọi điện thoại mà vẫn có thể thao tác chuẩn xác mạnh mẽ như vậy, Đại Thần ở bất kỳ trình độ nào cũng mạnh đến mức trái ngược với lẽ tự nhiên rồi >o<

Vi Vi bỗng xuất thần, Hồng Y Nữ Hiệp trên màn hình cũng lặng lẽ ngồi bên cạnh Cầm Sư, tà váy hồng chậm chậm tung bay.

Lúc sau, Bạch Y Cầm Sư nói: “Vi Vi, ngày mai anh phải đi Thượng Hải.”

*** **

Mới mười một giờ mà nhà ăn bên cạnh trường đã một đoàn dài người xếp hàng rồng rắn. Vi Vi và bạn cùng phòng đứng ở cuối hàng, nhìn thấy đám người chen chúc trước mặt mà thờ dài.

Nhị Hỷ đứng sau cô, cười xảo quyệt: “Này này này, cho dù Đại Thần nhà cậu không ở đây thì ăn cơm với bọn tớ cũng đâu cần thờ dài thế chứ!”

Những lời như thế Vi Vi đã nghe bọn họ nói đến mấy lần khi cùng đi tự học sáng nay rồi, cho nên chẳng có cảm xúc gì, thò đầu ra xem hôm nay nhà ăn có món gì.

Nhị Hỷ thấy cô không phản ứng gì lại tiếp tục hỏi giọng gian manh: “Vi Vi, cậu với Đại Thần nhà cậu tiến triển đến bước nào rồi?”

Vi Vi bó tay quay lại nhìn, “...Bọn mình mới quen nhau có một tuần à, được chưa!”

Ty Ty xúm lại nói: “Hai người quen nhau hai tiếng đã xác định quan hệ rồi, cứ theo tốc độ này thì quen một tuần, bé con cũng có thể rút xì dầu rồi.”

“...” Vi Vi: “Tóm lại, chẳng có gì cả, xì dầu gì gì đó cũng chẳng biết ở đâu cả.”

Hiệu Linh không tin: “Không thể nào, chẳng lẽ Tiêu Đại Thần định đun nước nấu ếch xanh.”

Vi Vi >_<: “Cậu mới là ếch xanh.”

Hiệu Linh càng nghĩ càng thấy có lý: “Đúng rồi, chắc chắn là thế, mới đầu là lửa to xào qua, sau đó lửa nhỏ hầm từ từ, sớm muộn gì cũng ăn thịt con ếch xanh là cậu!”

Nhị Hỷ cũng như bắt được hứng thú: “Có lý, chiến lược của Đại Thần đồ chừng là thế, trước tiên một tay đánh chớp nhoáng, bây giờ lại chơi trò mưa dầm thấm lâu, hê hê hê hê.”
Vẻ mặt của cô bỗng đê tiện hẳn: “Vi Vi, hai người khi nào tiến đến trò chiến đấu lâu dài đây!”

Ty Ty phụ họa thêm: “Phải phải, đầu tiên là bão táp mưa sa khiến cậu không mò thấy phương hướng, sau đó là mưa lâm thâm khiến cậu đầu quay mòng mòng, sau đó là mưa gì đây nhỉ?”

Ty Ty cố gắng tìm kiếm từ, trong đầu Vi Vi không biết sao lại đột ngột nảy ra bốn chữ...

Vu Sơn Vân Vũ. [mưa mù trên núi]

...

Sau đó chờ dẫn một cách rất hình tượng.

Nhị Hỷ vẫn đang cường điệu rất dai: “Chiến tranh trường kỳ
oi chiến tranh trường kỳ, trường kỳ oi trường kỳ oi.”

Bọn Vi Vi vẫn không hiểu thâm ý của Nhị Hỷ, “phụt” một
tiếng, một nam sinh nào đó luôn xếp sau các cô bỗng phun ra.

Bốn cặp mắt đồng loạt hướng về phía người ấy.

Là một chàng trai rất cao, có điều gương mặt rất trẻ con, đôi
mắt to, nhìn như học sinh cấp ba, trước đó cậu ta đã âm thầm
lén lút theo sau bọn họ, bọn Nhị Hỷ và Vi Vi lúc ở bên nhau đã
thấy dạng nam sinh muốn cướp mà không có gan này nhiều
lần rồi, nên cũng không chú ý gì nhiều lắm.

Cậu chàng đó bị các cô nhìn chăm chú thì gương mặt trắng
trẻo bỗng đỏ ửng lên, gãi gãi đầu, ấp úng nói với Vi Vi: “Ha
ha, Tam tâu, Mô-za-a đây.”

Vi Vi rối loạn.

Mô-za-a?! Hách My? Bạn cùng phòng của Đại Thần! Người
mà cô quen?! Không thể nào! Vi Vi trừng nhìn anh, vừa nãy
bọn họ bàn tán những gì, anh ta đã nghe hết ư?! A a a, mắt mặt
quá trời ơi!

Hơn nữa...

Vi Vi nhớ lại Mô-za-a đã từng miêu tả về ngoại hình của mình,
nghe đồn còn đen hơn than, lại nhìn tên con trai trắng trẻo
trước mặt...

Vi Vi tức giận.

Được thôi, tên này từ đầu đến cuối chưa bao giờ nói thật, hôm
qua còn báo cáo nhằm để hại cô. Vi Vi thù cũ thêm hận mới,
sau đó mỉm cười, chậm rãi nói: “Thì ra là ~ Mỹ ~~~ Nhân ~~~
Su~ Huynh~à~”

Thế là...

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, gương mặt thư sinh
trắng trẻo của Mô-za-a, hoàn toàn.méo.mó.

Vài phút sau, Mô-za-a ngồi trong một góc âm u của nhà ăn gặm rau xanh, phần nộ rút di động trong túi ra báo cáo với một người nào đó: Vợ của cậu chọc ghẹo tớ.

Rất nhanh ai kia đáp lại: Cứ để bị chọc ghẹo đi nhé, tớ không quan tâm.

Mô-za-a lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Đành phải nói rằng, hai người nào đó về phương diện khiến người ta tức chết mà không đền mạng thì, đúng là xa ngoài ngàn dặm, thần giao cách cảm - -

Một ngày không hề có tin gì của Tiêu Nại, buổi tối Vi Vi tự học xong trở về, không nhìn được lại lên mạng vào game. Tiêu Nại đương nhiên không có ở đó, Vi Vi chạy đến nhà của họ, bày biện đồ đạc, tưới nước cho vườn cây, thờ thần đạo quanh vài vòng.

Một lúc sau bọn Ngu Công lên mạng, Vi Vi hội họp với họ, giao Thần Thú cho Ngu Công và Hầu Tử Tửu xong, vừa nâng cấp vừa trò chuyện rất nhảm.

Ngu Công: “Mì gói mới ra của Khang Sư Phụ không ngon gì hết.”

Vi Vi: “@_@ Mì gói mà cũng có sơn trại để làm ra cơ á?”

Hầu Tử Tửu: “Hắn là heo nên ăn Khang Sư Phụ đó, còn bọn anh ăn Khang Sư Phụ kia cơ (“Khang” trên là vỏ trấu, cám, chữ “Khang” dưới có nghĩa là khỏe mạnh)

Ngu Công: “Haizzz, không bằng được Lão Tam, bây giờ rượu ngon trong tay, gái đẹp vây quanh.”

Vi Vi: “...”

Mô-za-a hôm nay bị Vi Vi bắt nạt, cật lực dùng kế ly gián: “Tam tẩu, đừng nên tức giận, lúc về bọn anh giúp em dạy dỗ hắn.”

Vi Vi: “>o< Đâu có giận, em đang rất vui mừng.”

Vi Vi: “Ngu Công lần này thành ngữ dùng rất chính xác.”

Ngu Công tức giận: “Anh có dùng thành ngữ đâu.”

Vi Vi: “Yêu cầu đối với anh không thể cao quá, bốn chữ đã có thể xem là thành ngữ rồi.”

Ngu Công: “Thực ra chuyện dùng thành ngữ này, là vì lúc còn nhỏ anh đã có bóng đen tâm lý.”

Hầu Tử Tửu: “Bóng đen tâm lý với tâm lý biến thái có gì khác nhau?”

Ngu Công phớt lờ cậu ta, kể lại rất đau khổ: “Thành ngữ ‘Ngu Công dời núi’ chắc mọi người đều biết, (tên Ngu Công tiếng Hoa đọc là Yu Ban Shan, Ngu Công Leo Núi đọc là Yu Gong Pa Shan) nên cứ đọc nhầm thành Ngu Công Leo Núi, chính vì thế mà bị cô giáo ngữ văn phạt không biết bao nhiêu lần (bóc lửa)”

Hầu Tử Tửu: “...Bóng đen của cậu sao còn đơn giản hơn cả chuyện tở giải phóng stress.”

Mô-za-a: “...Thì ra nào bị tật cũng do từ nhỏ đã bắt đầu...”

Vi Vi: “Em có đạo đức, em không nói gì cả.”

Bạn Ngu Công rất cảm phẫn đi đến một góc nhỏ để trồng nấm --.

Mô-za-a vẫn kiên trì bám theo Vi Vi hỏi: “Tam tẩu em thật sự yên tâm về Lão Tam à, thế giới hào hoa như Thượng Hải, tiệc tùng bia rượu chảy tràn như suối...”

Vi Vi: “Không phải anh ấy đến nâng cấp hệ thống Phong Đăng đó sao?”

Mô-za-a kinh ngạc: “Tam tẩu em cũng biết à.”

Đương nhiên là cô biết rồi.

Đại Thần bay lúc tám giờ rưỡi, bảy giờ còn đến tìm cô cùng đi ăn sáng, thuận tiện báo cáo luôn hành trình đi của anh.

Sau đó mới bình thản đi.

>o<

“Tam tẩu, em chỉ biết một mà không biết hai, chuyện nâng cấp có cần cậu ta đi đâu.” Hầu Tử Tửu nói: “Nghe nói sếp lớn của Phong Đăng muốn giúp Lão tam chiêu nạp một khách hàng lớn, nên mới quyết định đến đó ngay.”

Ngu Công lúc này như tìm được động lực hồi sinh của gián trở lại: “Hê hê, nếu có thể nắm chặt hạng mục này thì danh sách vợ của Lão Tam đã có rồi.”

Mô-za-a và anh chàng Ngu Công kẻ hát người phụ họa, cố ý làm ra vẻ kinh ngạc: “Danh sách vợ mà nhiều thế á?”

Ngu Công chêm vào: “Người ta muốn cưới hoa khôi à hoa khôi ơi.”

Vi Vi rất muốn đi mài răng, có điều đối với sự khiêu chiến của những người “phi Đại Thần” này, Vi Vi vẫn chưa bao giờ thua cuộc. Gửi đi một khuôn mặt cười híp mắt, Vi Vi đáp trả lại: “Bỏ tay thôi, Đại Thần không có lý tưởng, không muốn gả cho vợ giàu.”

Ngu Công: “...”

Một phút sau, điện thoại một người nào đó đang tham gia tiệc rượu ở tận Thượng Hải nhận được một tin nhắn cáo trạng: “Vợ của cậu bắt nạt tớ.”

Bỏ luôn điện thoại vào túi, khóe môi Tiêu Nại khẽ nhếch lên.

Xem ra, người nào đó lúc anh không có ở kia, cũng sống rất vui vẻ.

Vậy nhưng, người nào đó đang ở thành phố B kia từ vui vẻ chuyển sang đau buồn, căn nguyên là do tiếng kêu kinh ngạc của Nhị Hỷ: “Trời ạ, Vi Vi, cậu mau lên diễn đàn trường mình đi!”

CHƯƠNG 32: LỜI ĐÒN THỐI

Không ngờ vẻ mặt của Vi Vi càng bất cần hơn, giọng điệu còn chảnh hơn cả anh ta, “Bạn à, tôi đến để cứu rỗi thế giới quan của bạn đây.”

Diễn đàn của trường đã sôi sục hẳn vì người oách nhất trong khoa yêu đương với hoa khôi của khoa, có điều mấy ngày trôi qua, vì chẳng có thêm tin tức nào mới để buôn dưa, nên cuối cùng cũng lắng dần. Thế nhưng một chủ đề xuất hiện tối thứ bảy lại thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người vào đó.

Chủ đề của bài viết đó là – Bùng nổ! Tài nữ nổi tiếng trường ta khiêu chiến mỹ nữ thị phi!

Tin nóng hổi! Hôm nay vô tình dạo ngang blog của một tài nữ nào đó trường ta, phát hiện ra một bài viết mới nhất! Thực ra tôi cũng chỉ liếc sơ qua, ai biết được vừa xem đã thấy sôi sục hẳn, càng xem càng kích động, thế là đem đến đây chia sẻ cùng mọi người.

Địa chỉ blog: www.xxxxx.blog.XXX.com.cn

Xin lỗi tôi mặt dày, tôi copy lại toàn bộ rồi.

Sau đó người post topic ấy đã copy lên toàn bộ bài viết có chủ đề là “Ai bảo cậu không có 34C”, bài viết rất dài, lúc bắt đầu chỉ là vài chuyện vụn vặt, phía sau kể đến chuyện chủ blog chiều hôm qua đi uống cà phê với bạn, tiện miêu tả một hồi về các thứ của quán ấy như cách bài trí, trang hoàng v.v... Sau đó mới đến phần người viết in đậm lên.

...

...

Bất giác nhắc đến scandal ồn ào gần đây của trường, không khỏi than thở phiền não.

Bạn A cảm khái: Hay cho những người đàn ông, cho dù anh ta xuất sắc ưu tú siêu phàm thoát tục bao nhiêu, cái anh ta yêu mãi mãi chỉ là khuôn mặt của người phụ nữ.

Cười.

Bạn B lại không phục, chỉ vào bạn C ngồi gần mình: C chẳng phải đẹp hơn à, tài mạo song toàn, vả lại còn quen biết người ta trước.

Bạn C dung nhan xinh đẹp, tài hoa hơn người, tấm lòng với chàng Tiêu có thể xem là si tình, hôm nay lại thua về tay kẻ chẳng bằng mình, tâm trạng thế nào không hỏi cũng biết.

Bạn A đáp: Bạn C thơ ngây quá, thủ đoạn tất không bằng người ta.

Tôi cười chọc bạn C: Này, ai bảo bạn không có 34C.

Sau đó lại là một tràng bình luận, giữa những hàng chữ toát lên trí tuệ am hiểu nam giới, nhưng dường như thấp thoáng đâu đó nét cảm thương cô lẻ.

Chủ blog tên là Ái Hương Nại Nhi, một người nổi tiếng trong trường, có biệt danh Tài Nữ, bình thường thích viết những bài nho nhỏ đầy cảm xúc về cà phê âm nhạc Tây phương v.v... Nghe nói còn được đăng trên một tạp chí thời trang nào đó nữa.

Nhị Hỷ càng đọc càng tức: “Cái gì mà Tài nữ, đây rõ rành rành là công kích thân thể người khác.”

Vi Vi không lên tiếng, ngón tay diêm tĩnh bấm chuột dời xuống phía dưới. Bài viết đã được post một thời gian rồi, người reply rất đông, kẻ phụ họa cũng lại rất nhiều.

Có điều cũng chẳng lấy gì làm lạ, Vi Vi thành tích học tập tuy tốt, nhưng cô xuất thân trong một gia đình bình thường, lại chẳng có tài nghệ gì đặc biệt, thế nên những người ngoài khoa Công nghệ thông tin ấn tượng với cô cũng chỉ dừng lại ở vẻ ngoài xinh đẹp. Bây giờ bị Ái Hương Nại Nhi nói như thế, đa số đều cảm thấy quả nhiên là đúng như thế thật.

Đương nhiên cũng không thiếu người cảm thấy Ái Hương Nại Nhi nhảm nhí và cay nghiệt, càng có nhiều người hơn suy đoán xem người C là ai, còn mở ra một chủ đề để bình chọn nữa, hoa khôi trường Mạnh Dật Nhiên được nhắc đến nhiều nhất.

Hiểu Linh và Ty Ty cũng một bụng tức giận. Hiểu Linh cười lạnh bảo: “Loại con gái này chắc thấy là đàn ông toàn thế giới

đều phải yêu cô ta, không yêu thì tức là hời hợt háo sắc, không hiểu nội hàm.”

Ty Ty đề xuất ý kiến: “Chúng ta post bảng thành tích học tập của Vi Vi lên cho cô ta xấu hổ chết đi.”

Vi Vi lúc này mới lên tiếng: “Đề ý làm gì, mấy loại bài viết này, người mắt mặt không phải là tở.”

Chưa xem hết các bài viết đáp lại, Vi Vi đã nhấn nút đóng cửa sổ màu đỏ phía trên. Phần nộ là khó tránh khỏi, nhưng thấy dáng vẻ Nhị Hỷ Hiểu Linh Ty Ty lo lắng tức giận, Vi Vi lại cảm thấy bình tĩnh hơn. Đáp trả lại là điều hoàn toàn không cần thiết, hiện thực thì khác với trong game, game thì có thể chỉ cần vui vẻ, có thể không kiêng kỵ gì mà đáp trả lại, nhưng hiện thực thì cần suy nghĩ cân nhắc nhiều, sau đó mới lựa chọn cách thông minh nhất. Không trả miếng lại tuy bực bội, nhưng vẫn tốt hơn nhiều là cứ tiếng bác tiếng chửi để người khác chê cười.

Có điều nói đi nói lại thì, Vi Vi vẫn tỏ ra bình thản, cũng là vì bài viết này không gãi đúng chỗ ngứa, chứ nếu đập phải chỗ hiểm thì cô đã ra mặt cự lại rồi, chuyện này có phải là cô chưa từng làm đâu.

Ra về vô sự chào tạm biệt bọn Ngu Công, Vi Vi đứng dậy vào phòng vệ sinh tắm rửa chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nhị Hỷ đuổi theo, vỗ cửa: “Vi Vi cậu đừng giận nhé!”

Đặt khăn bông rửa mặt xuống, Vi Vi nhìn mình trong gương, ánh mắt bình thản lạnh tanh. “Người ta tán dương tở vừa có tài vừa có sắc, giận cái gì chứ.”

Nhị Hỷ lắp bắp nói: “Vi Vi cậu có bị hoa mắt không, người ta có tán dương cậu tài hoa đâu, rõ ràng nói cậu không có đầu óc mà.”

“Thân ‘tài’ (dáng người) thì cũng là tài mà.” Vi Vi mở cửa phòng vệ sinh ra, “Vả lại, thứ tầm cỡ như đầu óc thì phải cần một người có cùng đẳng cấp như mình mới thừa nhận lẫn nhau được.”

Nhị Hỷ nhất thời không phản ứng kịp, đợi lĩnh ngộ được rồi thì ngược nhìn Vi Vi bằng cặp mắt ngưỡng mộ: “Vi Vi cậu độc thật đấy!”

Có gì đâu chứ, lấy lời của Ngu Công thì là, đến châu chấu đá xe cũng không đạt tới.

Vi Vi làm mặt hề với bạn mình.

Nhị Hỷ hơi hơi bình tĩnh lại, cơn giận vừa nguôi thì trong đầu lại chuyển đến một chỗ khác. Cặp mắt đảo đi đảo lại ở một bộ phận nào đó trên người Vi Vi, Nhị Hỷ hỏi rất xảo quyệt: “Vi Vi, cậu là 34C thật à?”

Đêm thứ bảy, hạ màn trong lúc Nhị Hỷ bị đánh toi bời.

Đại Thần vẫn không gọi điện thoại, Vi Vi cũng không hực hắng, trước khi đi anh đã nói rồi mà, ngày đầu tiên có lẽ không có thời gian gọi cho cô được.

Ngày thứ hai, trái với dự đoán của cô, sự kiện blog tăng cấp. Nguyên nhân một, do nam sinh của khoa Công nghệ thông tin đã tức giận.

Họ có thể không tức giận được sao?

Khoa Công nghệ thông tin vốn sự sôi nổi nhiều ni cô ít, khó khăn lắm mới có một mỹ nữ cấp trường, vả lại người đẹp này không hề “ngoại tình”, tự sinh tự diệt trong khoa, có dễ dàng hay không nào? Bây giờ lại có người dám ám chỉ cô ấy không có đầu óc?

Bạn mới bị tật ở não thì có, cả nhà bạn đều bị liệt não hết.

Phía trên, là tiếng lòng của toàn bộ nam sinh trong khoa.

Thế là, blog của Ái Hương Nại Nhi bị hack mất. Cùng lúc là dán cả danh sách được học bổng của năm hai khoa Công nghệ thông tin lên, càng tiện hơn, danh sách thưởng của khoa mà Ái Hương Nại Nhi theo học cũng được công bố, bên trong luôn luôn không có tên của Ái Hương Nại Nhi.

Hai bên so găng, tính châm chích mười phần cay độc.

Tối cuối tuần, Nhị Hỷ nửa bò mọp trước vi tính, cảm thán sùng bái: “Nam sinh khoa ta quả thực quá đáng yêu, đàn ông ghê!”

Ty Ty cũng nửa nằm nửa ngồi trước vi tính: “Vi Vi, chuyện này có phải do Đại Thần nhà cậu làm không?”

Vi Vi lắc đầu kiên quyết: “Chắc chắn không phải, anh ấy trước giờ chưa hề làm những chuyện trực tiếp như vậy.”

Hiểu Linh: “...Câu này cậu có thể đừng nói bằng giọng sùng bái được không?”

Vi Vi cười hì hì một lúc. Ty Ty nhớ ra gì đó nên hỏi: “Phải rồi, Đại Thần nhà cậu phản ứng thế nào với chuyện này?”

“Ồ, tớ chưa nói mà.”

Hiểu Linh suýt ngất: “Vừa nãy cậu nói chuyện điện thoại lâu thế mà vẫn chưa nói?”

Vừa nhận được điện thoại là quên luôn mà... Vi Vi bất hạnh quá, và lại Đại Thần bận lắm có biết không.

Nhị Hỷ vẫn tập trung chú ý vào diễn đàn trường, “Vi Vi, cậu có quen Tào Quang và Lương Khinh Doanh không? Sao họ lại nói giúp cậu nhỉ, ly kỳ thật đấy.”

Tào Quang và Lương Khinh Doanh, chính là nguyên nhân thứ 2 sau sự kiện blog tăng cấp.

Đại học A trước giờ không thiếu tài tử tài nữ, Ái Hương Nại Nhi là thế, mà Tào Quang và Lương Khinh Doanh càng chính xác hơn. Nếu chẳng phải hào quang của Tiêu Nại quá chói lòa, những người này có lẽ càng nổi tiếng hơn nữa.

Tào Quang, tài tử đích thực của khoa Văn học nước ngoài, nổi tiếng với sự chán chường thế gian.

Lương Khinh Doanh, tài nữ hơn cả tài nữ của khoa Trung văn, nổi tiếng bởi tính đanh đá chua ngoa.

Nhưng hai người này hiện giờ lại không hẹn mà cùng post bài biện hộ cho Vi Vi.

Tào tài tử nói: Mùi chua xộc mũi, đồ ky thì cứ nói, làm gì phải lén lén lút lút trong bóng tối. Học tập lão đây này, lão đây ghen tị với Tiêu Nại đấy, rồi sao!

Tài nữ lại không nhắc đến bài viết kia, chỉ nói đến ấn tượng của mình với Vi Vi, tán tụng Vi Vi là nữ sinh hào hiệp hiếm thấy.

“Cũng không xem là quen biết.” Hai người này lại đánh tiếng, Vi Vi cũng rất bất ngờ, dù gì cô và họ không thể nói là quen

thân được.

Quen với Tào Quang, là do một chuyện không vui.

Bạn tài tử khoa Văn học nước ngoài trước giờ luôn đau buồn thể sự, một ngày nào đó đứng ở cổng trường nhìn thấy một người đẹp nổi tiếng của trường bước xuống từ một chiếc xe con lồng lầy, lúc ấy đã đau lòng thay cho sự trụy lạc của xã hội, thế là lấy ngay di động trong tay ra chụp hình, gửi lên diễn đàn của trường. Có điều anh ta cũng khá biết điều, chỉ post lên một nửa tấm hình, trong đó là đôi chân thon dài mặc quần jeans của người đẹp ấy và chiếc xe nhãn hiệu nổi tiếng nào đó.

Bài viết này vừa đăng lên, vì đề tài khá nhạy cảm nên tài tử viết rất sắc bén, lập tức trở thành đề tài nóng hổi, Vi Vi cũng nghe tiếng nên lên đọc, kết quả vừa nhìn thấy đã lập tức nổi giận.

Vì người trong tấm hình đó là cô.

Lúc ấy cô mới năm nhất, vẫn chưa ham mê chơi game, ngoài giờ học thì làm gia sư cho một cậu bé mười tuổi, cậu bé ấy chỉ có một người thân là bà mẹ “nữ cường nhân” (ý chỉ phụ nữ giỏi giang, thành đạt), một hôm nọ thuận đường nên bà “nữ cường nhân” ấy lái xe đưa Vi Vi đến cổng trường.

Không ngờ một chuyện tình cờ như thế lại bị đồn đại thành vấn đề trụy lạc của nữ sinh trường Đại học A, với tình huống đó thì Vi Vi thực sự phẫn nộ. Nhờ danh tiếng của Tào mà cô biết được nhanh chóng người đứng sau ID ấy là ai, ngày hôm sau đi tìm khắp Học viện văn học để xử tội người ấy.

Tào Quang vừa ra khỏi giảng đường đã thấy Bối Vi Vi, tưởng rằng cô đến cầu xin anh ta tháo bức hình xuống, lúc ấy đã làm một bộ mặt bất cần, vô cùng kênh kiệu hỏi rằng: “Có chuyện gì?”

Không ngờ vẻ mặt của Vi Vi càng bất cần hơn, giọng điệu còn chảnh hơn cả anh ta, “Bạn à, tôi đến để cứu rồi thế giới quan của bạn đây.”

CHƯƠNG 33: NGỖ HẸP

Vi Vi như có linh cảm nên quay đầu lại, phía bên kia đường, Tiêu Nại đang bước về phía các cô. Ánh đèn đường của buổi chiều tà tỏa lên toàn thân anh một màu lung linh huyền hoặc.

Thực ra sau này hồi tưởng lại, Vi Vi cũng cảm thấy câu nói của mình thật kinh khủng, nhưng đã đi tác chiến đơn độc thì khí chất là rất quan trọng. Về sau ư, Vi Vi viện cớ có việc, nhờ Tào Quang thay cô dạy cho cậu nhóc ấy một tiết tiếng Anh cơ bản.

Lần này không cần giải thích gì thêm nữa, tất cả đều trong sáng như gương.

Vì chuyện này rất dễ đồn đại vang xa nên Vi Vi chẳng nói với ai, cả đến đám bạn trong phòng cũng vậy. Chuyện đã qua lâu rồi, Vi Vi cũng sắp quên lãng, kể tóm tắt lại với bạn cùng phòng, Hiểu Linh kinh ngạc kêu lên: “Phim thần tượng, Tào Quang có phải có ý với cậu không, sao các cậu không tiến triển thêm nhỉ?”

“Trực giác thôi.” Vi Vi trầm tư: “Ừa, chẳng lẽ tớ biết sau này có người còn tốt hơn ư?”

Mọi người dần dần bị sét đánh.

Ty Ty hỏi: “Vậy Lương tài nữ sao cũng nói giúp cậu?”

Vi Vi cũng không dám chắc chắn lắm: “Người này, có phải là cằm rất nhọn, thấp hơn tớ một chút, tóc dài xoắn đến tận thắt lưng không?”

Vi Vi miêu tả dựa vào chút ấn tượng hiếm hoi còn sót lại trong đầu.

Ty Ty gật đầu: “Đúng thế, chính là cô nàng.”

Vi Vi “ồ” lên một tiếng, vẻ mặt đăm chiêu thất thân.

Nhị Hỷ lắc lắc cô: “Đừng có giả vờ, nói mau, làm sao cậu quen biết cô ta?”

Vi Vi đáp: “Tớ... hình như giúp cô ấy trả giá thì phải.”

Bọn Nhị Hỷ toát lên vẻ mặt như bị ghen.

“Đạo trước tớ đi cửa hàng điện tử mua thẻ nhớ, thấy cô ấy cũng mua đồ trong cửa hàng đó, ông chủ thấy cô ấy không rành, thế là lấy hàng xài rồi ra lừa, nhìn là biết ngay đồ cũ rồi, lại còn đòi giá đắt hơn năm mươi tệ, tớ hình như đã từng thấy cô ấy trong trường, biết rằng là bạn học cùng trường nên tất nhiên không thể để bạn mình bị lừa.”

“Cho nên cậu đã giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha?”

Vi Vi gật gật đầu, đắc ý nói: “Cuối cùng hai bọn tớ cũng mua được giá gốc.”

Ty Ty kinh ngạc: “Cậu trả giá kinh thế á?”

“Hề hề, tớ bóng gió bảo sẽ đi tố cáo ông chủ...”

Hiệu Linh như vỡ lẽ: “Cuối cùng tớ cũng hiểu vì sao cô ta nói cậu hào hiệp, ra là hiệp của hiệp đạo (kẻ cướp)”

Vi Vi cứ tưởng những lời đồn đại này rồi thì hai ba ngày sau sẽ tự sinh tự diệt, nhưng mỗi lúc lại mỗi nóng bỏng kịch liệt hơn, không tránh khỏi phiền muộn.

Chiều thứ hai có kiểm tra, Vi Vi thi xong thì ở lại học thêm một chốc nữa rồi mới trở về. Vào phòng thấy Nhị Hỷ vẻ mặt kỳ lạ khác thường, phản ứng tức khắc của Vi Vi là: “Diễn đàn chắc không có bài viết mới nữa đấy chứ?”

Nhị Hỷ cười hề hề: “Không có không có, vừa nãy Tiêu Đại Thần gọi điện tìm cậu, anh ấy về rồi.”

Á, về sớm hơn dự tính?

Cặp mắt Vi Vi sáng lên, cô mở túi ra, định tìm card điện thoại để gọi cho Tiêu Nại. Nhị Hỷ vội ngăn lại, lên tiếng về khăn cầu: “Vi Vi ơi, ban nãy nói chuyện với Tiêu Đại Thần, tớ không cẩn thận đã bộc lộ lời trái tim muốn nói mất rồi.”

Vi Vi ngừng tay lại, bỗng có dự cảm không lành: “... Cậu đã nói gì hả?”

Nhị Hỷ áp ứng: “Tớ hỏi anh ấy, sao vẫn chưa mời bọn mình đi ăn.”

“Cậu cậu cậu...”

Vi Vi bị cô bạn giáng cho một đòn sét đến không nói nổi nên lời.

“Cậu vô sỉ quá đấy!” Hiểu Linh ngồi một bên tiếp lời với vẻ khinh thị.

Vi Vi hít thở sâu, nâng cao cột chống sét của mình lên thêm một cấp: “... Cậu nói đi.”

“Tớ còn nói, tính toán tới lui chi bằng dứt khoát, ngày mai vừa may không có kiểm tra, hay là hôm nay mời đi ăn vậy.”

Vi Vi nhìn cô, im bật hồi lâu: “... Nhị Hỷ, cậu không sợ bị tiêu chảy hả?”

Đúng lúc này, cửa phòng lại bị mở ra, Ty Ty xông vào, giơ cao chiếc túi trong tay lên: “May quá, tớ mua được rồi!”

Hiểu Linh hoan hỉ cướp lấy chiếc túi: “Bao nhiêu tiền đấy?”

“Một trăm hai, có điều không phải chiếc lần trước, nhưng tớ thấy chiếc này đẹp hơn!”

Hiểu Linh nhanh tay đã lôi món đồ trong túi ra, giữ thẳng, ngắm nghía trên dưới một lượt rồi gật đầu hài lòng: “Tốt lắm tốt lắm, kiểu dáng đoan trang dịu dàng hơn lần trước, con gái nhà lành chắc sẽ thích lắm đây.”

Xoay sang Vi Vi: “Đúng không?”

Vi Vi ngắm chiếc váy màu đỏ trong tay cô bạn, lại nhìn về mặt của họ, trong lòng dội lên một cảm giác bất an lạ thường: “Cái này chắc không phải là...”

“Không sai!” Hiểu Linh thừa nhận không hề do dự, “Mua cho cậu đấy, bọn mình không phải là người ăn không của người khác, Đại Thần mời ăn, không thể không đáp lại, tặng cậu chiếc váy này.”

Ty Ty phụ họa: “Lần trước Đại Chung nhà Hiểu Linh mời bọn mình ăn, cũng tặng áo ngủ cặp đó thôi.”

“Chuyện vô duyên thế cậu đừng nhắc đến có được không hả?” Hiểu Linh lờm cô một cái, lại nói với Vi Vi, “Cuối kỳ rồi, nhà không tiếp tế nữa, đây là tiền bọn mình cực khổ ăn rau để dành lại, cho nên hôm nay cậu nhất định phải mặc.”

Nhị Hỷ nhìn đồng hồ, cuối cùng lấp bắp: “Vi Vi nhanh lên, Đại Thần nói năm giờ rưỡi đợi bọn mình ở cổng Tây, sắp trễ giờ rồi này.”

Vi Vi bó tay đảo nhìn các bạn cô một lượt, lặng lẽ rút card điện thoại trong túi ra, nhấn số, tín hiệu chỉ vang lên một tiếng là đã có người nghe máy.

“Vi Vi.”

Không biết anh đang nghe điện thoại ở đâu, trong ống nghe có tạp âm, và giọng nói của Tiêu Nại cũng loáng thoáng không rõ, “Anh đang định gọi cho em đây, đường kẹt xe quá, có lẽ phải muộn hơn nửa tiếng nữa mới đến được trường.”

Anh vẫn đang ở trên xe?

“... Máy giờ anh về thế?”

“Ba giờ rưỡi.”

Ba giờ rưỡi? Vậy tức là, Đại Thần vừa xuống máy bay đã gọi cho cô ngay, sau đó bị Nhị Hỷ túm lại bắt dẫn đi ăn?

Vi Vi chần chừ một lúc: “Vậy tối nay hay là...”

“Vi Vi, việc này lẽ ra em phải nhắc anh sớm hơn.” Tiêu Nại ngắt lời cô, trong giọng nói như có hơi hướm trách móc, đầu dây bên kia hình như có người đang nói gì đó với anh, Tiêu Nại dừng lại một chốc rồi bảo: “Được rồi, lát nữa nói sau, anh cúp trước đây.”

Thế mà... lại bị trách móc? Trách cô không nhắc nhở anh từ sớm rằng phải mời bạn cùng phòng cô đi ăn?

Vi Vi nắm lấy điện thoại ngơ ngẩn một hồi, quay đầu lại nhìn thấy các bạn cô đang mở to mắt chăm chú, trên mặt bọn họ rõ ràng đang viết “Tớ muốn ăn - tớ muốn ăn - tớ muốn hôm nay phải được ăn”, lại nhìn về phía chiếc váy kia, Vi Vi thờ dãi, đưa tay ra.

“Váy mang lại đây.”

Chiếc váy mới mua quả thực đẹp hơn chiếc lần trước nhiều, màu sắc cũng nhã hơn, Vi Vi mặc vào toát lên nước da như ngọc, mắt sáng ngời ngời, nhưng lại có một kiểu đẹp trai bất

ngờ, nét đẹp của con gái và vẻ đẹp của con trai này kết hợp lại với nhau, hào quang tỏa sáng chói mắt đến thất thần lạc phách.

Vi Vi rất thích chiếc váy này, nhưng trước khi đi vẫn chần chừ, tại sao cứ phải mặc đồ mới đến gặp anh chứ... Song vương mắc này khi ra tới cổng Tây, nhìn thấy người ấy đang đứng trầm mặc bên xe, thì đã bị ném ra sau gáy rồi.

Vi Vi theo phản xạ vội bước nhanh hơn, nhưng mới đi được vài bước đã chậm hẳn lại.

Bởi vì người ấy đột ngột ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt dường như trong tích tắc đã từ bình thản sang nóng hừng hực, chăm chú đến độ khiến cô bối rối.

Nhưng khi đến gần thì Tiêu Nại đã tỏ ra bình thường trở lại, sức nóng rùng rục ban nãy, dường như chỉ là ảo giác của Vi Vi, đã biến mất không thấy đâu nữa.

Cho dù là thế, Vi Vi đi trên đường vẫn thấy hoảng hốt, cho đến khi Nhị Hỷ nói muốn đến một nhà hàng nào đó, mới tỉnh táo trở lại.

“Đó là nơi nào?”

“Hê hê, một nhà hàng Pháp, hôm nay khai trương.”

Vi Vi nghi ngờ nhìn cô. Đối với món ăn Pháp, Vi Vi từ sinh lý cho đến tâm lý đều không mấy ưa thích, nhớ rõ bạn cùng phòng cô cũng vậy, sao tự nhiên lần này lại đòi đi ăn.

“Không được, tớ không muốn đi.”

“Đi đi đi đi.” Nhị Hỷ kiên quyết bất ngờ.

Hiệu Linh Ty Ty cũng nói đỡ: “Đôi khẩu vị, thỉnh thoảng đi ăn thôi mà.”

“Nhưng mà...” Vi Vi vẫn phản đối.

Tiêu Nại này giờ vẫn im lặng lắng nghe các cô tranh chấp, lúc này cười nói: “Vi Vi, chúng ta chủ tùy ý khách đi.”

Chủ tùy ý khách...

Vi Vi lại đứng hờn rồi >o<

Năm sáu giờ là giờ cao điểm nhất của thành phố B, xe chạy hết một tiếng đồng hồ mới đến được nhà hàng mà Nhị Hỷ nói,

vì xung quanh không có chỗ đậu xe nên Tiêu Nại đưa các cô đến cửa nhà hàng rồi tự mình lái xe đi tìm chỗ dừng.

Vừa xuống xe, Nhị Hỷ đã ngó dáo dác tứ phía, sau đó ánh mắt dừng lại ở một nơi nào đó, kêu nho nhỏ: “Woa, bọn họ đến thật kìa.”

Hiệu Linh cũng tỏ vẻ hứng chí: “Ngất, thật à, chúng ta không phí tiền rồi.”

Vi Vi nghi ngờ nhìn các bạn mình, Nhị Hỷ kéo tay cô, thì thầm: “Vi Vi, nhìn vào bên trong kìa, vị trí bàn gần cửa sổ góc phía Tây ấy.”

Vi Vi nhìn theo hướng chỉ của bạn, bất ngờ nhìn thấy mấy người có vẻ quen quen, hình như là Mạnh Dật Nhiên? Cô ta đang ngồi với mấy cô gái trang điểm tinh tế khác nữa.

Nhị Hỷ thì thào: “Ngồi kế bên Mạnh Dật Nhiên là Ái Hương Nại Nhi.”

Vi Vi sững sờ nhìn cô gái đó, người ngồi trong rõ ràng cũng chú ý đến chỗ cô đứng, cũng đang nhìn về phía này, vẻ mặt có phần khó đoán.

Vi Vi nhìn vẻ mặt của đám bạn mình, tất cả đều đã có lời giải thích.

Thảo nào bắt cô phải trang điểm cho thật đẹp.

Thảo nào phải đòi cho được đến nhà hàng này.

Thì ra là thế.

Vi Vi cố nén giọng hỏi: “Sao các cậu biết họ cũng đến đây ăn?”

Nhị Hỷ cười ranh mãnh: “Thực ra tớ cũng không dám chắc, khi blog của cô ta chưa bị hack thì tớ cũng ghé thăm đó rồi, thấy cô ta nói nhà hàng này hôm nay khai trương, tớ liền nghĩ không chừng cô ta sẽ tới, nên thử xem thế nào.”

Vi Vi bó tay: “Cậu muốn làm gì?”

“Xi, chẳng cần phải làm gì cả, chúng ta đã thắng rồi có biết chưa?” Nhị Hỷ rất đắc ý nhìn về phía bên kia đường, gương mặt lộ ra nét cười gian tà.

Vi Vi như có linh cảm nên quay đầu lại, phía bên kia đường,
Tiêu Nại đang bước về phía các cô. Ánh đèn đường của buổi
chiều tà tỏa lên toàn thân anh một màu lung linh huyền hoặc.

CHƯƠNG 34: CHÂN THỰC

Dường như yên tĩnh đến cực độ, nhưng lại như ồn ào đến cực độ, thời khắc này thời gian nguyên thủy của vụ trụ như ngưng đọng lại, trong vòng tay duy nhất này, Vi Vi nghe thấy tiếng chấn động đến từ trái tim của đôi bên.

Nhìn anh, ánh mắt không thay đổi, trong lòng Vi Vi chợt dậy lên một nỗi bất an.

Không thích thế này chút nào, giống như xem anh là công cụ để phản kích và khoe khoang ấy, nhất là trong tình hình anh không biết một tí gì.

Nhị Hỷ quan sát vẻ mặt của cô, căng thẳng nói: “Vi Vi, cậu không đào thoát tại trận đó chứ!”

Cái gì mà đào thoát tại trận, có bao giờ cô muốn đánh nhau đâu!

Vi Vi bực bội trừng mắt với bạn mình, trong lòng có phần buồn phiền. Rõ ràng là đi ăn uống với nhau, nhưng lại bị bạn mình làm thế, một bữa ăn đơn thuần cũng chẳng còn đơn thuần nữa rồi!

Thôi bỏ đi, xem như những người kia không tồn tại vậy, dù gì cũng chỉ cùng dùng cơm trong một nhà hàng thôi mà. Nghĩ như thế nên Vi Vi nhắc nhở bạn mình: “Chút nữa các cậu ăn nhiều nói ít hộ tớ.”

Nghĩ lại cũng không đúng, món Pháp rất đắt mà, vội vã bỏ sung: “Cũng không được ăn nhiều!”

Lúc Tiêu Nại đến gần thì nghe thấy câu nói hung dữ này của Vi Vi, lại nhìn thấy tướng tá ác bá tự nhiên mà có của cô thì đã nảy sinh ra một cảm giác thật-là-bất-lực.

Nhị Hỷ nhân cơ hội tố cáo: “Tiêu sư huynh, anh xem Vi Vi nhà anh kia.”

Câu nói này quả thực quá thuận tai, Tiêu Nại nghe thấy trong lòng thoải mái vui vẻ, quay sang nhìn Nhị Hỷ, chính thức ghi nhớ cô. Sau đó dạy dỗ Vi Vi theo câu nói kia: “Có ai tiếp đãi khách khứa như em không.”

Bọn Hiểu Linh cười phá lên.

Ty Ty cũng bạo gan hẳn, nói với Tiêu Nại: “Nhưng mà sư huynh ơi, Vi Vi nói như thế thì chúng em không dám chọn món ăn đâu.”

Tiêu Nại ý nhị: “Không sao, hầu bao của anh tạm thời vẫn chưa phải do Vi Vi quản.”

Hiểu Linh cười hí hí: “Vậy bọn em phải nhân cơ hội này ăn nhanh mới được, muộn thêm nữa đến lúc Vi Vi quản ví tiền của sư huynh rồi thì đến đồ hộp cũng không ăn được!”

Càng nói càng sôi nổi, Vi Vi lại không chen vào, chỉ nhìn người đang đứng bên cạnh cô.

Giữa hàng lông mày và đôi mắt thanh tú của anh vẫn mang đến sự xa cách và ngạo mạn, nhưng khoảng cách giữa bạn cùng phòng của cô và anh dường như đã biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa. Vi Vi không hề thấy lạ lùng, anh ấy là thế, chỉ cần kiên nhẫn một chút thôi, thì sẽ dễ dàng khiến người ta thấy thoải mái nhẹ nhõm.

Vừa nãy ở trên xe chưa chú ý, Vi Vi lúc này mới nhận ra anh đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng rất đứng đắn, dáng vẻ như vừa từ bàn đàm phán bước ra vậy, nghĩ lại cũng đúng, anh vừa xuống máy bay là đã đến đón họ đi ăn mà, thời gian thay quần áo chắc là cũng không có rồi.

Không biết vì sao, trong đầu Vi Vi chợt thấy khó chịu.

Cô không dám nghĩ đến việc Đại Thần đã mang một tâm trạng thế nào để lái xe đến, nhưng mà, anh chắc chắn cho rằng đây là một bữa ăn đơn thuần rồi, làm sao lại nghĩ đến còn có mục đích khác cơ chứ.

Cảm giác khó chịu càng nặng nề hơn.

Họ vừa trò chuyện rôm rả vừa bước về phía nhà hàng, Vi Vi đột ngột dừng bước, không nghĩ ngợi nhiều, nắm lấy ống tay áo của Tiêu Nại.

“Dừng vào đó nữa.”

Câu nói này vừa thoát ra, trong lòng Vi Vi nhẹ nhõm hẳn, như có gió mát thổi qua, cả những muộn phiền chất chồng trong

mấy ngày qua và tâm trạng bức bối khi nhìn thấy Ái Hương Nại Nhi lúc này cũng bị quét sạch.

Phải, cô không muốn vào đó, không muốn ăn uống vì sĩ diện gì cả, không muốn vào ăn chỉ vì muốn chọc tức ai đó, chỉ muốn yên tĩnh ăn cơm cùng với bạn bè, và cả anh sau bao ngày không gặp gỡ.

Nhị Hỷ Hiểu Linh Ty Ty sáu mắt nhìn nhau, muốn nói lại thôi, Vi Vi ngẩng lên nhìn Tiêu Nại: “Chúng ta chọn chỗ khác đi, em không thích nơi này.”

Ánh mắt Tiêu Nại lóe lên.

Một lúc sau.

Anh gật đầu: “Được, anh đi lái xe đến đây.”

“Ừ.” Đại Thần chịu khổ mà không oán trách, Vi Vi cảm thấy hơi ngượng ngùng nên cúi đầu xuống, “Phiền anh quá rồi...”

“Nếu thấy ngại thì theo anh đi lấy xe đi.”

Hả? Vi Vi ngẩng lên vẻ kinh ngạc, nhưng thấy rõ ràng trong mắt anh lóe lên nét gian tà.

>o<

“...Anh đi nhanh về nhanh.”

Nhìn theo bóng dáng cao ráo của anh đi xa, Vi Vi xoay người lại nhìn bọn Nhị Hỷ. “Các cậu không trách tớ chứ?”

Ty Ty lắc đầu: “Không đâu, không muốn ăn thì không ăn, cậu cũng không trách bọn tớ giấu cậu làm chuyện này mà. Dù gì cũng lượn qua trước mặt bọn họ rồi, tớ hài lòng rồi, ha ha.”

Nhị Hỷ có vẻ thất vọng: “Vi Vi thực ra cậu không cần để ý bọn họ làm gì.”

“Không phải để ý.” Vi Vi nói nghiêm chỉnh, “Nếu đây là cửa hàng cá hấp, tớ muốn đến đó ăn, thì dù bên trong có mùi Ái Hương Nại Nhi, tớ cũng vào cho bằng được. Nhưng đây là nhà hàng món Pháp, các cậu cũng không thích, tớ không thích, vậy chúng ta cần gì phải ép buộc mình ăn thứ không thích chỉ để chọc tức họ.”

Hoàn toàn không đáng mà, không chừng còn tiêu hóa không nổi, quan trọng nhất là, lại còn phải chia sẻ sắc đẹp của Đại Thần!!!

Làm ăn lỗ quá mà!

Nhị Hỷ thở dài buồn bã: “VẬY THÔI, TỚ HIỂU RỒI.”

Vi Vi vui mừng.

“CẬU MUỐN ĂN CÁ HẤP.”

Vi Vi: “...”

Vi Vi: “CƠ BẢN LÀ THẾ, KHÔNG SAI.”

Hiệu Linh vẫn cảm thấy không cam tâm: “CỨ ĐI THẾ NÀY, GIỐNG BỎ CUỘC NỬA CHỪNG QUÁ.”

“CÓ SAO ĐÂU, NHƯ VẬY CŨNG ĐỦ RỒI, NGƯỜI NGOÀI CUỘC GIẢI QUYẾT TỐT HƠN NGƯỜI TRONG CUỘC NHIỀU. HƠN NỮA, HIỆU LINH À...”

Hai ánh mắt dán vào người cô đã rất lâu rồi, Vi Vi ngẩng lên, nhìn thẳng không chút né tránh, bình tĩnh nhưng mạnh mẽ nói: “ĐỐI VỚI KẼ ĐỊCH NGẦM THÌ BIỆN PHÁP TỐT NHẤT CHÍNH LÀ, KHÔNG ĐỂ CHO HỌ CÓ CƠ HỘI XUẤT ĐẦU LỘ ĐIỆN.”

Trên đường đi ăn cá hấp, Nhị Hỷ tuyên bố phải ăn món cá hấp cho bằng giá tiền món Pháp. Căn cứ vào giá tiền đáng yêu của món cá hấp và tính giết người không dao của món Pháp, Vi Vi vốn nghĩ rằng đây là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành được.

Thế nhưng...

Tối nay các cô đã ăn hết bảy cân cá hấp...

Bảy cân đó...

Nhìn chiếc đĩa sứ cực to trống trải, chỉ còn lại vài cọng giá đỗ, Vi Vi có phần không thể suy nghĩ nổi, Tiêu Nại vẫn bình thản như thường, Vi Vi định thử cứu vãn hình tượng của các bạn và của mình nên nói rất ngượng ngùng: “Thực ra... bọn em bình thường không ăn nhiều như thế, nhiều nhất cũng chỉ bốn, năm cân thôi...”

Tiêu Nại gạt đầu về không quan tâm, đưa tay lên vẫy phục vụ: “Thực đơn.”

Vi Vi ú ớ, Đại Thần anh đang cho heo ăn đó hả...

Xong bữa, tất nhiên là Tiêu Nại lái xe đưa họ về trường rồi, khi đi ngang siêu thị lớn ở gần trường, Hiểu Linh gọi rồ rít: “Em và Nhị Hỷ Ty Ty đi siêu thị mua đồ, sư huynh, anh và Vi Vi về trước đi.”

Tiêu Nại nói: “Bọn anh ở đây chờ.”

“Không cần đâu, lát nữa bọn em tự ngồi xe buýt về.” Hiểu Linh vội vã chối từ.

Đùa à, họ làm người rất có quy tắc mà! Ăn miễn phí uống miễn phí rồi thì tuyệt đối không làm kẻ thừa! Cản trở cơ hội tình nhân ở bên nhau sẽ bị thiên lôi đánh chết.

Các cô cười hí hí nhảy xuống xe, Vi Vi theo phản xạ người cũng chéch về phía trước, hơi nhích ra ngoài một chút, thực ra cô không hề có ý định xuống xe, nhưng không biết vì sao, thân người lại theo quán tính làm động tác như sắp xuống xe đến nơi vậy.

Rồi một giây sau, cổ tay bị người ấy ấn chặt xuống chiếc ghế mềm mại.

Vi Vi kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn Tiêu Nại, lại thấy anh đang chào tạm biệt với bọn Hiểu Linh bên ngoài, thái độ tự nhiên khó tả, như hoàn toàn không dùng một sức mạnh đến thế để giữ cô lại vậy.

Bọn Hiểu Linh hi hi ha ha đi xa rồi, cổ tay vẫn bị người ấy nắm thật chặt, Vi Vi có vẻ khó xử. “Này.”

Tiêu Nại hơi mỉm cười, buông ra rồi lái xe với vẻ như không có gì xảy ra. Đi được một đoạn, đèn đỏ, dừng lại, Tiêu Nại nhìn về phía trước và điềm tĩnh bảo: “Nói đi, có chuyện gì xảy ra.”

Vi Vi nhất thời chưa phản ứng ra: “Hử?”

“Nhà hàng món Pháp.” Tiêu Nại nhắc, “Tại sao đột ngột bỏ đi?”

“Ồ~”

“Đừng giả ngốc, trước giờ em không phải là người bướng bỉnh, tóm lại là có chuyện gì?”

>o< Có cần đa tạ anh ấy đã khen tặng không...

Vi Vi thật thà khai báo: “Bên trong có người đáng ghét.”

“Hử? Là ai?”

Vi Vi bỗng choàng tỉnh, nói cho cùng, cái người trước mặt cô là kẻ đầu sỏ khiến cô bị mắng oan uổng, họa thủy mà!

Thế là bực bội đáp: “Không có ai, chắc là người muốn phát truyền đơn cho anh mà kết quả là không dám gửi ấy.”

Xe anh thắng lại đột ngột, sau đó rẽ gấp, đi thẳng vào một ngõ nhỏ, rồi Tiêu Nại dừng xe, đưa mắt nhìn cô, trong đó lấp lánh ánh cười.

“Vi Vi.”

Vi Vi bị động tác đột ngột của anh làm giật mình một phen: “Anh làm gì vậy?”

“Không làm gì cả, chỉ cảm thấy dáng điệu này của em đúng là hiếm thấy, cho nên,” Bàn tay vẫn đặt trên vô-lăng, ngón tay thon dài sờ sờ cảm, ánh mắt Tiêu Nại đảo nhanh: “Dừng lại để ngắm thêm một lát.”

Vi Vi trừng mắt với anh, gương mặt dần ửng đỏ, cảm thấy mình sắp tức chết đến nơi rồi >o<

Tuy dáng vẻ cô tức giận đến nổi mặt mày đỏ hồng lên quá thực rất đáng yêu, nhưng thấy cô thẹn quá hóa giận thật rồi, Tiêu Nại ngấm xong rồi nghiêm túc hỏi: “Vậy người muốn phát truyền đơn ấy thì sao?”

Vi Vi cố dẫn lòng, quyết định không đùa với anh nữa, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói thực toàn bộ sự việc, tất nhiên, số liệu 34C cụ thể thì cô đã bỏ bớt = =

Theo sự trần thuật của cô, sắc mặt của Tiêu Nại mỗi lúc một lạnh, không khí mờ ám ban nãy còn lan tỏa trong xe giờ đã biến mất sạch, Vi Vi cảm thấy bất thường nên dừng lại.

Tiêu Nại sắc mặt vô cảm nói: “Tiếp tục đi.”

“Đại khái là thế thôi, vừa nãy họ ngồi ở nhà hàng kia, Nhị Hỷ biết trước họ sẽ đến đó nên mới đòi đi.”

“Tên.”

Vi Vi trả lời như cái máy: “Ái Hương Nại Nhi.”

“Bốn người, còn nữa mà.”

“... Còn nữa, nhưng không chắc lắm.” Vi Vi vẫn không chịu nói xấu người khác: “Thôi bỏ đi, anh lên mạng mà xem, có điều đừng nói gì cả, cứ kệ cô ta đi.”

Hiện giờ người ta đã nghiêng về phía cô, vả lại Ái Hương Nại Nhi cũng đủ khôn đốn rồi.

Kệ họ đi à? Tiêu Nại lạnh lùng bảo: “Anh sợ không độ lượng được thế.”

Đại Thần... hình như tức giận thật, chuyện đã mấy ngày rồi, Vi Vi cũng chẳng còn cảm giác gì nữa.

“Thực ra những lời nói như thế từ nhỏ em đã nghe quen rồi, lúc đầu còn xem nó là động lực để tiến tới, về sau những lời này không đáng để trở thành động lực nữa.” Trong ánh mắt tràn ngập sự tự tin, Vi Vi nhìn anh, nghiêm túc: “Động lực hiện giờ của em...”

Là anh.

Không khí ngưng đọng.

Đôi mắt ấy nhìn anh, ánh sáng lấp lánh, tỏa ra một thứ hào quang chói mắt, Tiêu Nại không nghĩ ra bất cứ lời so sánh nào để hình dung vẻ đẹp của cô lúc này, chỉ muốn đưa tay che đôi mắt cô lại, như thế, có lẽ sẽ khiến nhịp tim anh không còn đập loạn lên như bây giờ.

Vi Vi bỗng thấy nghẹt thở.

Rõ ràng là một giây trước còn đang nói chuyện rất nghiêm túc, sao đột nhiên lại rơi vào trạng thái này...

Cố gắng dời ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe, Vi Vi đành háng, cố nói với vẻ tự nhiên hết mức có thể: “Anh đừng dừng xe ở đây mãi thế, cản trở giao thông đó.”

Là người nhà của giáo chức trong trường nên xe của Tiêu Nại dễ dàng vào trong, nhưng nếu chạy đến tòa nhà nữ sinh thì cũng không hợp lắm, thế là anh dừng xe lại ở nhà mình, sau đó đi bộ đưa Vi Vi về ký túc xá.

Tám chín giờ tối vốn là thời khắc khá náo nhiệt của trường, nhưng vì đang trong kỳ thi nên khó tránh khỏi lạnh lẽo yên tĩnh hơn trước. Sánh vai bước trên con đường nhỏ không người, ánh sao sáng lấp lánh rải rác trên trời, học sinh khoa tự nhiên Vi Vi đang nhắm tính...

Vòng một đoạn... ba trăm mét...

Lại vòng thêm đoạn nữa, năm trăm mét...

Thêm nữa thì đã là tám trăm mét rồi, ừ, thêm mấy vòng nữa là cá hấp có vẻ đã tiêu hóa hết.

Tiêu Nại lên tiếng: “Thi xong thì ăn một bữa cơm với bạn cùng phòng anh nhé.”

“A?” Vi Vi thoát ra khỏi trạng thái suy nghĩ đơn giản, gật gật đầu, “Ồ.”

“Không muốn?” Nghe có vẻ miễn cưỡng quá.

“Không phải, chỉ là...”

Vi Vi tuy miệng đáp thế nhưng trong lòng bỗng nhiên có một cảm giác không chân thực.

Cứ luôn cảm thấy, mình và Đại Thần hiện giờ chắc là đến giai đoạn “chuẩn bị yêu đương”, nhưng bị đám bạn cùng phòng quyết định thế thì xem ra danh phận bỗng chốc chắc chắn là vậy rồi >_< Đúng là không có cảm giác chân thực!

Hơn nữa, lại phải ăn cơm với bạn anh...

Hơn nữa, anh là Tiêu Nại...

Cái tên này mang đến cảm giác không chân thực, thực ra luôn ám ảnh đến tận bây giờ.

“Hử?”

“Chỉ là, cảm thấy có chút không chân thực.”

Bước chân Tiêu Nại chột khựng lại, quay sang nhìn cô chăm chú.

Vi Vi cũng dừng chân.

Sau đó, Vi Vi bị anh cuốn vào trong lòng mà không chút phòng bị, mùi vị đàn ông mát lạnh thoáng chốc tràn vào mọi giác quan của cô. Bị hai tay anh giữ chặt, không động đậy nổi,

đầu cô nép vào ngực anh, chẳng nhìn thấy được gì, chỉ nghe anh đang nói bên tai:

“Anh vốn không muốn nhanh như thế.” Chát giọng vốn lạnh lạnh đang cố nén lại, mang theo một sự mê hoặc kỳ lạ, anh hỏi, “Thế này đã thấy chân thực chưa?”

Dường như yên tĩnh đến cực độ, nhưng lại như ồn ào đến cực độ, khoảnh khắc này, thời gian nguyên thủy của vũ trụ như ngưng đọng lại, trong vòng tay duy nhất này, Vi Vi nghe thấy tiếng chấn động đến từ trái tim của đôi bên.

Chân thực rồi, nhưng cũng càng hư ảo hơn, nhưng thế thì có quan trọng gì đâu. Cho dù tất cả những điều này có không chân thực đi nữa, thì cũng là cái không chân thực mà chân thực nhất.

#@#@

CHƯƠNG 35: BÙ CỦA HỒI MÔN

“Cho anh này”. Đánh một cái mặt cười, Hồng Y Nữ Hiệp cố lấy hết dũng khí nói: “Em đã nói rồi mà, sẽ bù của hồi môn.”

Chuyện trên diễn đàn đang hồi sôi sục, sau khi xuất hiện hai mẫu buôn dưa cuối cùng thì dần dần không còn thu hút được người xem nữa.

Buôn dưa 1:

Nghe đồn, một ngày nào đó, một nam sinh khoa nào đó gặp được nam chính đang bị đồn đại ở dưới tòa nhà ký túc xá, dưới sự kích động đã bất chấp nguy hiểm tính mạng để truy vấn: “Câu nghĩ thế nào về chuyện trên diễn đàn.”

Nghe đồn, Tiêu Nại liếc cậu ta một cái, ném lại vền vền sáu chữ: “Có thì tốt hơn không có.”

Sáu chữ này nghe thì có vẻ bình thường, nhưng ngẫm kỹ lại thì, đúng là vừa cao minh vừa cay độc, cao minh ở chỗ đã tẩy sạch cho chính mình và Bối Vi Vi, cay độc thì khỏi phải nói, đặc biệt là đối với con gái, đúng là càng nghĩ thấy độc ơ là độc...

Thế là, ánh mắt của mọi người bị di dời, dần dần đi nghiên cứu Ái Hương Nại Nhi và bạn C sao lại “không có”.

Càng lúc càng có nhiều người nhìn xuyên hiện tượng để thấu bản chất, rút ra kết luận – Lý do Ái Hương Nại Nhi công kích Bối Vi Vi người ta ấy, nói cho cùng, thì do là cô ta không có.

Đành phải nói rằng, ở một mức độ nào đó, thì anh biết rõ chân tướng rồi.

Nhị Hỷ nghe thấy vụ buôn dưa này xong thì điểm chú ý khác hẳn với mọi người, điều khiến cô ngạc nhiên là: “Vi Vi à, Đại Thần nhà cậu sao lại biết cậu “có”? Chẳng lẽ anh ấy ôm rồi?”

Vi Vi: “...”

Nhị Hỷ, cậu cũng biết chân tướng rồi...

Buôn dưa 2:

Nghe đồn, một ngày nào đó, Tiêu Nại và Tào Quang oan gia ngõ hẹp ở sân đấu bóng.

Nghe đồn, Tào Quang chủ động khiêu chiến: “Có người nào tình trường thất bại cầu trường thành công, chi bằng chúng ta thử xem?”

Nghe đồn, Tiêu Nại tỏ vẻ hờ hững, lời lẽ ác độc, đáp trả: “Tôi không quan tâm nếu làm cậu thất bại thêm đâu.”

Nghe đồn, sau N lần, Tào Quang bất hạnh càng thất bại hơn.

Vi Vi cứ mãi nghi ngờ tính chân thực của chuyện này, vì Đại Thần chưa hề nói với cô, cô lại ngại không dám hỏi.

Cho đến một ngày nào đó lâu lắm về sau, hai người nhìn thấy Tào Quang từ phía xa, Tiêu Nại bỗng cười cười, nhìn Vi Vi: “Từ nhỏ đến lớn?”

Vi Vi sau khi ngẩn ra, lập tức đáp rất phóng khoáng: “Không có, cậu ấy cũng phát tờ rơi cho em thôi mà.”

(##o#)

Mấy hôm cuối cùng vào năm thứ Hai của Vi Vi, vừa vội vã vừa chậm rãi trôi qua như thế, môn thi cuối cùng đã xong, Vi Vi vừa ra khỏi nơi thi đã thấy Tiêu Nại đứng đợi bên ngoài.

Vẻ như đã đợi rất lâu rồi thì phải, Tiêu Nại đang ngồi trên ghế dưới bóng cây râm mát, cúi đầu đọc sách.

Vi Vi chạy đến, trán lấm tấm mồ hôi: “Anh đến khi nào thế?”

Tiêu Nại gập sách lại, ngẩng lên: “Mới đến.”

Vi Vi không tin anh cho lắm, nhưng cũng không hỏi thêm: “Thi xong bọn em mở tiệc lớp, chuyện thực tập hè thì em sẽ dùng di động của Hiểu Linh nhắn tin cho anh.”

Tiêu Nại mỉm cười, không nói gì.

Vi Vi vừa nói vừa cảm thấy tâm trạng tệ hẳn.

Vốn là chuyện rất vui, nhưng hè năm nay đến lại dường như khiến người ta không vui chút nào. Vi Vi hất hất chiếc túi trong tay: “Đi thôi, đến thư viện trước đã.”

Trả hết tất cả sách tham khảo để dùng cho kỳ thi, Vi Vi lại mượn thêm mấy quyển lập trình, chuẩn bị để nghiên cứu trong

mùa hè, có Tiêu Nại ở đó thì việc chọn sách đương nhiên dễ dàng hơn nhiều.

“Bản sách này không hay.” Tiêu Nại rút hai quyển trong tay cô ra, trả về giá sách, “Ngày mai anh mang sách ở nhà đến cho em.”

“Ừm.” Vi Vi gật gật đầu, “Phải đúng trọng tâm nhé, đừng khó quá.”

Năm hai đa số vẫn là các môn cơ bản, những môn chuyên ngành phải đến năm ba mới bắt đầu, Đại Thân không được dựa vào trình độ của anh chọn sách cho cô đấy ==

“Đừng lo, anh có thể chỉ đạo từ xa mà.” Tiêu Nại xem lướt qua kệ sách để giúp cô chọn, thuận miệng nói.

Vi Vi kiễng chân lên dứt quyển sách trở lại, nhận ra tâm trạng vừa nãy còn tồi tệ bây giờ như đã tốt hơn nhiều.

Haizzz~

Tâm trạng trời lên tuột xuống, đúng là hành hạ người ta quá.

Lúc bước ra khỏi thư viện, di động của Tiêu Nại réo rất, anh nghe máy, bên kia nói gì đó vài câu, Tiêu Nại bảo: “Biết rồi, bọn tớ đến đó ngay.”

Rồi nhìn Vi Vi: “Hầu Tử Tử đang đợi chúng mình ở quán ăn.”

Nơi tụ tập là ở Thiên Hương Cư.

Địa điểm là do Hầu Tử Tử chọn, Tiêu Nại tỏ ý bảo cho bọn họ tha hồ ăn uống, đương nhiên họ sẽ không khách sáo rồi. Có điều nói đi nói lại thì, với con trai, thực ra ăn gì cũng xong, chỉ cần bia đủ là được rồi.

Trong phòng Tiêu Nại có sáu người, lão đại, lão tam, lão tứ đến lão thất, lão nhị vì dễ khiến người ta liên tưởng đến một loại cơ quan tà ác nào đó nên chẳng ai chịu nhận. Lão đại và lão thất không chơi game online, Vi Vi không quen, nhưng họ rất thân thiện, mọi người nhanh chóng đã quen thuộc với nhau.

Trừ Hầu Tử Tử ở lại trường học tiếp lên nghiên cứu sinh, những người khác đều đã đi làm, còn vì sao vẫn ở trong

trường thì, tất nhiên là để lợi dụng triệt để tiện nghi của trường rồi, dù gì đi làm cũng ở quanh trường cả mà, tiện thể còn gì.

Lần đầu tham gia một buổi tụ tập thế này, ngồi cạnh Tiêu Nại, Vi Vi dù gì cũng cảm thấy bứt rứt, nhưng có bọn Ngu Công ở đó, tâm trạng ngại ngùng của Vi Vi muốn duy trì lâu cũng khó lắm ==

Rượu hết ba vòng, nam sinh bắt đầu nói nhiều, buồn dưa xôm tụ hẳn.

Lão Đại nói, tiểu sư muội à, lão tam nhà bọn anh lần đầu yêu đương, lần đầu nắm tay con gái, em phải đối xử tốt với cậu ấy, bọn anh dân công nghệ thông tin muốn tìm vợ khó lắm đó.

Vi Vi rất hiểu ý gật đầu, trong lòng ta thán: Lão tam nhà anh nắm tay người ta chẳng giống lần đầu tiên tí nào.

Sự bùng nổ của Mô-za-a mang đậm dấu ấn con người anh ta.

“Tam tâu, lần trước anh không gạt em mà, quả là có người tử tình với Lão Tam.”

“Nói là cùng biểu diễn, nhưng ai mà biết được là toan tính gì.”

“Chính là cái cô Mạnh... Mạnh...”

“Hôm qua cô ta lại gọi điện cho Lão Tam đó!”

Mô-za-a rượu vào là lời nói lấp ba lấp bấp, nhưng không tổn hại đến lý trí, Vi Vi mở to mắt đợi anh ta nói tiếp...

Vậy nhưng...

Anh chàng ngoẹo đầu, gục ngã.

Lão Thất ngồi kế bên chú thích: “Tốt lắm, lần này uống hết một chai mới gục.”

Vi Vi choáng! Sao lại có trò thỏ lộ gì mà có một nửa thế này.

Quay sang nhìn đương sự, Tiêu Nại cũng uống khá nhiều, nhưng thần sắc vẫn như thường, nhãn thần tinh táo, đối diện với ánh mắt dò hỏi của Vi Vi, anh thờ ơ nói: “Cô ấy bảo có chuyện muốn giải thích với anh.”

Chẳng lẽ là chuyện của Ái Hương Nại Nhi? Nhưng tại sao phải giải thích với Đại Thần...

“Sau đó?”

“Chẳng có sau đó.”

Người mục kích số 1 – Hầu Tử Tửu chồm lại nói: “Tam tẩu, Lão Tam là sát thủ.”

Kẻ mục kích số 2 – Ngu Công gạt đầu: “Quá tàn ác quá tàn ác, chỉ một câu là giết luôn.”

Lão Đại đau lòng oán thán: “Sao lại làm thế với con gái được, dân công nghệ thông tin chúng ta nhận điện thoại của con gái khó lắm mà.”

Lão Thất điềm nhiên: “Lão Tam chẳng phải trước giờ vẫn thế à.”

Mô-za-a ngáy to một cái tán đồng.

Vi Vi ngồi một bên muốn ứa nước mắt, bọn họ làm nhảm này giờ, Đại Thần tóm lại đã nói gì a a a a!

Ngu Công hỏi: “Tam tẩu, em đoán xem Lão tam nói gì?”

Vi Vi dựa trên phong cách của Đại Thần ngẫm nghĩ hồi lâu, hỏi với vẻ không chắc chắn lắm: “Hừm, hỏi cô ấy... Cô là ai?”

...

...

Im thin thít...

Hầu Tử Tửu ngồi cạnh Vi Vi nể sợ dịch lui ra xa.

Tiếng ngáy của Mô-za-a cũng biết ý nhỏ hẩn.

Tiêu Nại nhắc ly rượu lên, mỉm cười.

Vi Vi thấy vẻ mặt “em quá độc đày” của bọn họ, bất hạnh muốn chết. Chẳng phải là câu đối đáp thường tình sao? Ai nhận được một cú điện thoại lạ cũng hỏi một câu Bạn Là Ai mà.

“Nói ra thì, cái Bạn C đó là Hoa khôi Mạnh à?”

“Hơn nửa phần là thế.”

Lão Thất bảo: “Lão Tam, cái cô Ái cái gì Nại, hack vi tính của cô ta đi, bây giờ cuối kỳ, trong vi tính chắc có luận văn, hack một cái là... hê hê...”

Vi Vi ú ớ, nhớ đến truyền thống hack vi tính bán vợ người ta của bọn Ngu Công, quả nhiên là cùng phòng có khác, phong cách sao mà giống thế.

Tiêu Nại liếc anh chàng một cái: “Làm người phải có phong độ.”

Lão Thất nổi sùng: “Cậu có ý gì thế?”

Hầu Tử Tửu lập tức tát nước theo mưa: “Thì bảo cậu chẳng có phẩm cách.”

Lão Thất buồn rầu: “Vậy chuyện diễn đàn cứ cho qua thế à?”

Ngu Công khinh bỉ: “Cậu quen với lão tam có phải ngày một ngày hai đâu, sao còn chưa rõ cách làm người của cậu ta.”

Lão Thất ú ớ hỏi: “Cái gì làm người?”

Ngu Công: “Cậu ta thường xuyên không phải người.”

Tiêu Nại thở dài, cúi đầu giải thích với Vi Vi: “Bọn họ uống nhiều rồi.”

Vi Vi tiếp tục rất biết ý mà gạt đầu, lòng nhủ: Thực ra em cũng nghĩ vậy mà...

Ăn cơm với các anh này quả thực là chuyện rất vui vẻ, nhin cười đến mức phát khổ sở, vả lại, từ việc Đại Thần ở bên cạnh các bạn anh, Vi Vi như có thể hiểu anh thêm. Chẳng trách Đại Thần rất được mến mộ trong đám nam sinh, thì ra chẳng phải là vô lý.

Chuyện về diễn đàn đã ngừng, khi uống cũng đã kha khá, mọi người bắt đầu tấn công món ăn, đến món cuối cùng thì lại không đủ, Hầu Tử Tửu than vãn trách móc Lão Đại chịu trách nhiệm chọn món: “Sao cậu chọn có tí ti thế này?”

Lão Đại âm ức: “Dân công nghệ thông tin ta khó khăn lắm mới được ăn cơm với con gái, phải giữ gìn hình tượng chứ.”

“Tam tẩu không phải con gái, trong game online cô ấy rất uy nghi làm người ta đều tưởng là pê đê, còn nữa, con gái là tài nguyên hữu hiệu mà chúng ta có thể giành giật, tam tẩu đã theo Lão tam rồi, coi như là giới tính thứ ba rồi. Cậu giữ gìn hình tượng cái đít ấy!” Ngu Công gào gọi người phục vụ,

“Thêm món! Thịt bò hấp, tôm chua cay, thêm phần đầu cá nấu tiêu, gà cay xắt nhỏ, phải cay đó, càng cay càng tốt!”

Lão Đại ngăn lại: “Đừng chọn cay hết, Lão Tam không ăn được.”

Ngu Công làu bàu: “Cậu ấy khao chúng ta ăn, mặc kệ cậu ấy ăn được hay không. Phải cay đó!”

Ba chữ sau là nói với người phục vụ.

Vi Vi đang tính toán ghi chép lại món nợ với Ngu Công trong đầu, nghe thế thì sững sờ nhìn Tiêu Nại.

Đại Thần không biết ăn cay?

Không thể nào! Hôm ăn món cá hấp, rõ ràng anh ăn rất ngon lành sung sướng, không hề chau mày cơ mà!

“Anh...”

Tiêu Nại lắc đầu vẻ rất trấn tĩnh: “Không biết!”

Vi Vi dờ ra.

Ăn cơm xong, bạn Mô-za-a đã phục sinh dưới sự lay lắc đầy bạo lực của Hầu Tử Tửu, mọi người cùng bàn tính xem tiếp theo nên làm gì. Bọn Ngu công đều không thích hát karaoke, thế là tìm một câu lạc bộ yên tĩnh đánh bi-da.

Vi Vi trước giờ chưa chơi trò này, nhưng Tiêu Nại vừa dạy là đã lên tay, tư thế cực kỳ chuẩn, tuy chưa được xem là xuất sắc nổi bật, nhưng rõ ràng là đã như dân trong nghề rồi.

Lão Đại và lão thất do đó cứ tâng bốc Vi Vi lên tận mây xanh: “Kỹ thuật nhuyễn quá là kỹ thuật nhuyễn, có tương lai.” Lão đại vỗ vỗ vai Tiêu Nại: “Sau này đi đánh bi-da nhớ dẫn em dâu theo nhé!”

Tiêu Nại ngấm tư thế rất chuẩn của Vi Vi, lòng thầm trách mình đại dốt, tính toán một lúc, cuối cùng găm một nhát thật mạnh vào ý kiến của Lão đại – tuyệt đối không dẫn!

Có điều trong nhà bày một bàn chơi bi-da cũng là ý kiến hay! [à à... anh mún đọc quyền... Tiêu Nại huynh... huynh BT quá >o<]

Cả bọn chơi đến hơn mười giờ mà vẫn còn hăng máu, nhưng đành chịu thôi, Vi Vi tuy đã thi xong, nhưng giờ cấm cung vẫn còn, đành phải trở về. Tiêu Nại đưa cô về đến tận dưới lầu.

Rút tay mình ra khỏi tay anh, Vi Vi vẫn chưa lên lầu ngay, vẫn còn mấy phút cơ mà, vả lại còn có một số việc chưa hỏi.

“Anh không biết ăn cay, vậy sao lần trước chúng mình đi ăn cá hấp, anh lại không nói?”

Nhớ đến là thấy ảo não, hôm ấy hình như đều chọn các món cay, cả món cá hấp cũng chọn cay nhất.

Tiêu Nại nói vẻ như không để tâm mấy: “Không sao, anh có thể theo em được mà.”

Vi Vi vẫn ảo não: “Không biết ăn cay thì có gì ghê gớm đâu, anh đâu cần chiều theo ý em.”

Vi Vi đón lấy túi xách đựng mấy quyển sách dày cộp của mình từ tay anh, Vi Vi chột nghĩ càng nhiều hơn.

“Thực ra anh đâu cần phải giúp em nhiều thế.”

Vi Vi nhẹ nhàng nói.

Cô chưa từng nghĩ rằng, sẽ có một ngày, người ấy lại giúp cô xếp hàng mua cơm, giúp cô xách bình nước nóng, sẽ đợi cô học xong, mua đồ ăn vặt... Anh không thích hợp để làm những chuyện này.

Tuy rằng cô rất thích.

Nhưng để cô hưởng thụ như lẽ đương nhiên như vậy, sẽ cảm thấy bất an.

Đêm mùa hạ yên tĩnh, chỉ có tiếng lá xào xạc khi gió lướt qua trên đỉnh đầu.

“Vi Vi.”

Tiêu Nại bỗng gọi tên cô, anh nhìn cô, ánh mắt có sự nghiêm túc bất ngờ, “Lần đầu anh ở cạnh con gái, thường xuyên không biết phải làm gì, nhưng ít nhất thì những chuyện người khác làm, anh cũng phải làm được.”

Vi Vi nhìn anh, ngẩn ngơ.

Ánh sao giăng đầy, ánh điện lấp lánh, nhưng trong thời khắc này, cô chỉ nhìn thấy mỗi ánh sao trong mắt anh.

Những người khác mà anh nói, chẳng lẽ là chỉ những nam sinh vì lý do trường vốn nam thừa nữ thiếu nên thường không tìm được bạn gái, nếu có phúc vớ được em nào đó thì sẽ nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa đó sao?

Vậy nên, mục tiêu của Đại Thân là trở thành “bạn trai nhị thập tứ hiếu” đặc sản của trường Đại học A?

Vi Vi mím môi, không rõ vì sao, cô bỗng thấy muốn cười, nhưng tròng mắt lại đang nóng lên. Cố cúi đầu để che đậy, Vi Vi thầm nhủ: Này, không được đa sầu đa cảm như thế chứ.

Sự tĩnh lặng đêm hè dần dần lan tỏa.

Đến khi bà bác trông cửa ký túc gọi, Vi Vi mới ngẩng đầu lên: “Anh về rồi lên game nhé.”

Vi Vi tiếp: “Em có thứ này muốn cho anh.”

Vi Vi chạy lên lầu như bay, mở vi tính, đăng nhập vào game. Trang bị đó hôm qua đã làm xong, vốn không gấp gáp tặng cho anh, nhưng bây giờ lại rất muốn tặng nó rồi.

Hồng Y Nữ Hiệp đứng trên đỉnh Lạc Hà đợi khoảng mười phút sau thì Bạch Y Cầm Sư xuất hiện, Nữ Hiệp đưa trang bị ra cho anh.

“Cho anh này.” Đánh một cái mặt cười, Hồng Y Nữ Hiệp cố lấy hết dũng khí nói: “Em đã nói rồi, em sẽ bù của hồi môn mà.”

CHƯƠNG 36: THUẬN BUỒM XUÔI GIÓ

Nụ hôn phớt nhẹ.

Giây sau, cô kiềm chế lễ tiết nhưng lại dường như mang theo sự đè nén vô hạn, nhẹ nhẹ đậu lên mi mắt cô.

Trên đỉnh Lạc Hà thoáng chốc tĩnh lặng.

Bạch Y Cầm Sư vốn trước giờ thao tác tinh tế chuẩn xác đến từng không phẩy mấy giây, lần này lại khựng lại đến mấy giây sau rồi mới nhấn nút chấp nhận.

Chủng loại: Phát Trâm (trâm cài tóc)

Tên gọi: Phát Vi (tên này do người chế tác đặt, có thể chỉnh sửa)

Chất lượng: Phàm Khí Trâm Phẩm

Yêu cầu cấp độ: 90

Thuộc tính: Cầm Ý+15%, tốc độ hồi phục nội lực+12%, sức bật nhanh+38, sinh mệnh + 1000

Độ bền: 500/500

Chức vụ thích hợp: Cầm sư

Người chế tác: Lô Vĩ Vi Vi

“Thực ra, lần trước ngoại trừ việc yêu cầu Phong Đăng cung cấp bốn con thần thú, em còn muốn có thêm 2 loại vật liệu quý hiếm khác nữa, Thiên Sơn Bạch Ngọc và Cửu Thiên Tôì Hỏa, và cả một số thứ trước kia thu thập được, nên em đã làm cái này.”

“Chiếc trâm cài của anh vốn cũng rất oách rồi, em muốn thử xem có thể nào làm ra được chiếc tốt hơn không.”

Kết quả là, thực sự cô đã làm ra một vật phẩm quá quý giá.

Trong game Mộng Du Giang Hồ, những trang bị cao cấp mà hệ thống tung ra gọi là Thần Binh Tiên Khí, còn những trang bị mà tự bản thân các game thủ chế tác ra thì gọi là Phàm Khí,

nhưng hoàn toàn không phải là thuộc tính của Phàm Khí thì nhất định sẽ thua kém Tiên Khí, chẳng hạn chiếc trâm cài tóc mà Vi Vi làm ra đây, thuộc tính còn oách hơn cả Tiên Khí bình thường. Có điều game thủ muốn làm ra một Phàm Khí Trân Phẩm thì độ khó lại vô cùng cao, ngoại trừ vật liệu quý hiếm và nội lực cao thâm ra, còn phải xét đến tỷ suất thành công.

“^_^, vậy là anh may mắn lắm đó.”

Vi Vi căng thẳng gõ chữ, đột nhiên nhiều lời hẫng, dường như nói thêm một câu thì cảm giác đè nén sẽ giảm đi một phần vậy. Nhưng tuy thấy căng thẳng, mà lại muốn nói thêm thì vẫn phải vận toàn bộ sức lực lớn nhất để thốt ra câu đó.

Ngón tay khẽ khụng lại, Bạch Y Cầm Sư nói: “Đúng là anh may mắn thật.”

Mặt Vi Vi nóng bừng lên, không biết trong lòng có quỷ hay sao mà cứ cảm thấy một câu nói quá bình thường của anh, lại như ẩn giấu một ý tứ sâu xa nào đó vậy.

“...Hừm, nếu vậy thì tốt quá rồi.” Cô đang nói cái gì vậy trời...

Dường như cảm nhận được sự lúng túng của cô ở phía bên kia, Tiêu Nại mỉm cười: “Phát Vi giải thích thế nào?”

“Có nghĩa là Phát Trâm by Vi Vi đó.” Bạn sinh viên khoa tự nhiên Vi Vi không hề có tế bào lãng mạn cảm thấy rất dễ giải thích, “Nếu anh không thích thì có thể sửa mà, em không có đầu óc nghệ thuật...”

“Không cần sửa, anh rất thích.”

Kết tóc với Vi [ý anh í là ‘kết tóc se duyên’ với Vi Vi đẩy mọi người :D]

Sao lại không thích cho được.

“Ồ.”

Lần này Vi Vi không lãnh hội được “thâm ý”, uhm một tiếng rồi muốn chuồn đi cho nhanh, “Vậy thì, em out trước nhé, hôm nay chơi vui và mệt quá, em muốn ngủ sớm một chút.”

Bạch Y Cầm Sư không hề níu kéo. “Ừ, phu nhân vất vả quá.”

“...”

Người này... hình như mãi mãi là một mũi tên trúng hai con chim >o<, không biết đang nói cô chơi vát và quá hay là chế tác trang bị vát và quá, Vi Vi ú ớ, để lại một chuỗi dấu chấm xong thì nhanh chóng “rớt mạng”.

Bóng áo đỏ biến mất trên đỉnh núi, thời gian tích tắc từng giây trôi qua, mấy phút sau, trên máy tính, ngón tay thon dài mới khẽ nhấn vào nút bên tay phải, đôi chiếc trâm cài tóc mới.

Bạch Ngọc Phát Trâm lóe lên ánh sáng, chiếc trâm ở giữa mái tóc đen nhánh, óng ánh tinh xảo, hào quang lưu chuyển, Tiêu Nại ngấm đến xuất thần.

Bỗng nhiên rất muốn gặp cô ấy.

Cô ấy lúc này, lông mày sẽ hơi nhướn lên, đôi mắt sẽ càng sáng hơn mọi ngày, rõ ràng rất lúng túng mà lại vờ ra vẻ bất cần, còn có chút chút danh đá nữa chứ, chắc chắn xinh đẹp khó tả rồi.

Cửa ký túc “binh” một tiếng bị đập ra một cách đầy bạo lực, phá tan không khí mơ màng đó, giọng oang oang của Ngu Công vang lên đầy kinh ngạc: “Không phải chứ, Lão Tam, ngày lành cảnh đẹp trước hoa dưới nguyệt quyến rũ như hoa thế này, sao cậu còn về sớm hơn cả bọn tớ nữa vậy?”

“Đạo gần đây cậu đúng là không phí công xem từ điển thành ngữ.” Ngón tay rời khỏi chiếc vi tính, tia nhìn cuối cùng rơi trên màn ảnh, rồi Tiêu Nại gập máy lại, vút lên giường. “Chơi mặt chược?”

Woa!!!

Ngu Công kêu lên một tiếng quái đản, nhanh nhẹn rút hộp mặt chược từ dưới gầm giường lên, “Cậu làm trò gì thế, sao lại muốn đánh mặt chược?”

“Chẳng có gì.” Tiêu Nại điềm nhiên: “Tâm trạng tốt, muốn xả ra thôi.” [anh ơi... em lại nghĩ anh xả... 1 cái gì đó >o<]

“Xùy xùy, nói trước nhé, gần đây tớ lên tay lắm, phong độ tuyệt diệu, lúc đó cậu thua rồi đừng có trốn trả tiền nhá.” Ngu Công đổ mặt chược lọc xọc.

Tiêu Nại không nói gì, ngồi xuống bên bàn.

...

...

Một tiếng đồng hồ sau.

Tiêu Nại dàn quân bài ra: “Thanh nhất sắc nhất điều long, đừng quên trả tiền.”

Ngu Công mắt ầng ậng nước.

Hầu Tử Tửu đồng cảm vỗ vỗ anh chàng: “Bớt buồn đi, không ngờ hôm nay Lão Tam mời khách, cuối cùng toàn bộ do cậu trả tiền, hê hê.”

“Ai nói tớ trả tiền, đêm còn dài mà.” Ngu Công vỗ bàn, “Lại lần nữa! Lão đây muốn lật ngược tình thế!”

Đêm quả thực còn dài.

Đêm nay, sinh viên năm tư còn chần chừ chưa đi muốn trải qua đêm cuối cùng trong trường, sinh viên các năm khác vừa được giải thoát khỏi kỳ thi, cả ngôi trường đều trở nên náo động và vui vẻ, rất nhiều phòng ký túc sáng đèn thâu đêm.

Vậy nhưng sắc đêm rồi cũng nhạt dần, ban mai vẫn phải ghé thăm, bạn Ngu Công rút cuộc đành bó tay, cay đắng vác theo khoản nợ mấy trăm tệ bước ra ngoài xã hội. [hohoho... anh mún đấu với Đại Thần à!!! No door!!!]

Và Vi Vi, khi chạng vạng tối, bắt đầu rời thành phố B về nhà nghỉ hè.

“Vi Vi, tàu của cậu sao khởi hành sớm quá vậy.”

Hiệu Linh và Nhị Hỷ hợp lực xách vali hành lý của Vi Vi, tiễn Vi Vi xuống lầu.

“Ừ.”

Lơ đãng đáp lại, Vi Vi nhìn xuống phía dưới qua ô cửa sổ giữa cầu thang, dưới tán lá rậm rạp che phủ, xe của Tiêu Nại đã đợi ở đó tự bao giờ.

Hiệu Linh cũng thò đầu ra ngoài theo cô, cười hì hì: “Có bạn trai mà bố mẹ làm giáo viên cũng sướng thật, có thể lái xe ngay trong trường, nếu không lại phải theo xe buýt trường ra đến cổng, phiền phức chết đi được.”

“Nếu không sao lại gọi là Đại Thần Đa Công Năng được, có điều Vi Vi à...” Nhị Hỷ bảo, “Cậu đi sớm như vậy, Đại Thần nhà cậu không giận hả?”

Chắc là không giận... nhỉ?

Ngồi vào trong xe, Vi Vi lén lút quan sát vẻ mặt Tiêu Nại, nhìn thế nào thì vẫn thấy dáng vẻ Đại Thần chăm chú lái xe. Gương mặt tuấn tú nhìn nghiêng không chút biểu cảm gì, nhưng rõ ràng là cũng không vui vẻ gì rồi.

Vi Vi cẩn thận nâng một chiếc túi nhỏ từ nãy vẫn xách trong tay, bên trong là một chậu xương rồng nhỏ, “Cho anh cái này”.

Tiêu Nại liếc nhìn, “Hồi môn mới?”

= =

Đại Thần quả nhiên không chịu bỏ qua cái từ “hồi môn” này, hôm qua chắc là không kịp phát huy. “Là cây xương rồng em vẫn trồng, mùa hè không thể chăm sóc được, nên đưa anh chăm sóc hộ em.”

“Ồ.” Tiêu Nại khẽ đáp lại, “Tiện để anh nhìn vật nhớ người?”

Này, làm gì lại sến như thế!

Cô biết buổi trưa lúc ăn cơm mới nói với anh rằng buổi tối phải đi là có hơi đột ngột, nhưng cũng đâu thể trách cô được. Vi Vi lầm bầm: “Không phải em cố ý đặt mua vé sớm mà, lúc toàn trường đặt vé, em vẫn chưa quen anh.”

Sự thực bày ra trước mắt, Tiêu Nại cũng đành bó tay.

Đến ga Bắc Kinh, Tiêu Nại mua vé tiễn, Vi Vi theo anh, lúc Tiêu Nại lấy lại tiền lẻ và vé từ quầy bán, Vi Vi bỗng nghiêng người hỏi cô bán vé: “Xin hỏi vé ngày mai kia gì đó đến thành phố W còn không?”

Cô nhân viên không thèm kiểm tra lại, trả lời luôn: “Không còn, vé trong vòng năm ngày đều hết rồi.”

Một câu trả lời nằm trong dự đoán, nhưng vì ánh mắt Đại Thần đột nhiên nhìn sang cô, khiến người ta trở nên hụt hẫng quá.

Trên môi Tiêu Nại cuối cùng cũng nở nụ cười, kéo cô đi nhanh đến xếp hàng, lấy di động ra, bắt đầu bấm danh bạ.

“Vé máy bay ngày mốt thì sao?”

Vi Vi ngẩn ra một lúc mới hiểu ý anh, vội vã ngăn lại: “Không cần đâu anh.”

Ở lại thêm vài ngày rồi cũng vẫn phải đi, lúc này hỏi là do nhất thời xúc động mà thôi, bình tĩnh trở lại thì cảm thấy không thỏa đáng chút nào. Vi Vi cúi đầu xuống nói: “Em hẹn với Bố ngày mai về đến nhà rồi.”

Không khí có vẻ trầm xuống, thấy anh nhét điện thoại vào túi trở lại, trong lòng Vi Vi thấy không vui.

Vậy nhưng...

“Thôi được rồi.”

Thở dài, kéo tay cô hướng đến phòng đợi, Tiêu Nại thỏa hiệp, “Về đến nhà phải gọi cho anh ngay.”

Tim nhẹ nhõm hẳn, Vi Vi vội vàng gật đầu.

“Mua đi động sớm nhé.”

Gật liền mấy cái, thề thốt: “Về nhà là mua ngay.”

Vi Vi bỗng nhớ đến cuộc buôn dưa đêm qua của cô và đám bạn, Nhị Hỷ hỏi Đại Thần sao không mua đi động cho cô, lúc ấy cô trả lời thế nào ấy nhỉ - Đại Thần sẽ không làm chuyện bừa bãi như thế.

Trong lòng dấy lên một niềm vui như kiêu hai tâm hồn giao thoa ^ _ ^

Đưa cô lên đến tận tàu hỏa, Tiêu Nại mới đặt hành lý xuống, nhân viên tàu nhắc nhở đến giờ tàu phải chạy rồi.

“Vậy anh xuống đi nhé.” Vi Vi cũng cũng không biết thời khắc này nên nói gì, chỉ biết dặn dò anh, “Nhớ chăm sóc chậu xương rồng đó.”

Thực ra xương rồng một tháng không tưới nước cũng không sao, nhưng tối qua lúc thu dọn hành lý, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu là giao nó cho Đại Thần. Nguyên nhân là vì chú ý đến văn phòng của Đại Thần lại không có chậu xương rồng nào để hút bức xạ, nhưng nguyên nhân sâu xa hơn là, tự mình cũng không suy nghĩ kỹ, chắc là thật sự là bốn chữ đó chẳng.

Nhìn vật nhớ người...

Nghỉ hè, phải 2 tháng đó...

Lúc về nhớ đặt kế bên vi tính văn phòng anh nhé...”

Tốt nhất vì ngày nào cũng thấy.

Tiêu Nại nhưn mày. Vậy nên, trước khi cô đi cứ nói về cây xương rồng của cô ấy? Nếu cứ thế để cô ấy thì anh cũng quá là thất bại rồi.

Nụ hôn phớt nhẹ.

Giây sau, cố kiềm chế lễ tiết nhưng lại dường như mang theo sự đè nén vô hạn, nhẹ nhẹ đậu lên mi mắt cô.

Rời xa mà không lưu luyến quá nhiều, Tiêu Nại nhìn sâu vào đôi mắt cô.

“Vi Vi, thuận buồm xuôi gió nhé.”

Đoạn đường Vi Vi về nhà quả nhiên rất “xuôi gió”.

Bởi vì, cô bay về nhà mà >o<

CHƯƠNG 37: MẠCH THƯỢNG HOA KHAI

“Vi Vi, ‘mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ.’”

Cái nóng oi bức ở thành phố B đã liên tục mấy ngày, dù đến tận lúc chạng vạng thì nhiệt độ vẫn không giảm xuống chút nào.

Hội nghị đến tận sáu giờ mới tan, tan họp xong, Ngu Công theo đuôi Tiêu Nại đến văn phòng, định kiếm có đê có cơm ăn. Khệnh khạng ngồi phịch xuống ghế salon, Ngu Công vừa mở miệng đã cọt nhả: “Ta nói, cậu và hoa khôi khoa ta cứ thế mà mỗi người một nơi à?”

Tiêu Nại tiến đến bàn làm việc, hơi chồm người đến, ngón tay gõ trên bàn phím, “Danh bất chính ngôn bất thuận, vẫn chưa đến đâu, cậu nghĩ tôi phải làm sao?”

Nghe nghe nghe nghe!

Câu này! Giọng điệu này!

Anh mà cũng có ngày hôm nay cơ đấy!

Ngu Công hỉ hả, trong lòng thầm sung sướng, có điều vô cùng biết ý mà không để lộ bất cứ suy nghĩ nào ra ngoài, cái tên trước mặt tinh tướng quá, mà mình lại còn nợ người ta đến mấy trăm tệ!

“Haizzz, chuyện này, cũng buồn thật đấy.” Ngu Công tỏ vẻ thông cảm, đang định nói câu “Cùng là kẻ luân lạc nơi chân trời góc bể, chi bằng chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm”, lại thấy Tiêu Nại tắt máy vi tính, có vẻ như muốn bỏ đi, Ngu Công giật mình thất sắc.

“Hôm nay chỉ thế rồi đi hả?”

“Ừ.”

“Đi làm gì?”

“Kết hôn sinh con.”

Thành phố W cùng thời gian đó, đang mưa bão dầm dề. Trong căn phòng đọc sách của một ngôi biệt thự lộng lẫy rộng rãi, Vi Vi đang giảng giải vài kiến thức sơ trung cho một cậu bé.

“Vẽ đường đối góc trước, rồi bên này vẽ thêm một đường phụ, chúng ta có thể ra được mấy dạng thức này... sau đó thế công thức vào... giải ra, như thế... hiểu chưa nào?”

Cậu bé lắc lắc đầu vẻ bất lực muốn khóc, giương đôi mắt khó hiểu lên nhìn Vi Vi.

“Hừm, không sao, chúng ta nói lại lần nữa vậy.”

Tuần trước Vi Vi về nhà, còn chưa kịp hàn huyên nhiều với bố mẹ đã bị bố cô đẩy đến đây làm gia sư cho cậu con trai của lãnh đạo, thuận tiện từ chối luôn yêu cầu mua di động của Vi Vi, bảo là, đến lúc đó con dùng thù lao gia sư mua đi.

Vi Vi nghĩ đến là không tìm được những giọt nước mắt buồn bã, biết thế thì hồi trước có được học bổng đã không giao nộp ra rồi. Cũng may cậu bé này rất ngoan, không khó dạy bảo cho lắm.

Chuyển sang cách giảng giải khác, cậu bé quả nhiên đã hiểu. Giảng thêm cho cậu thêm hai đề bài nữa, mưa cuối cùng đã ngừng, Vi Vi liền vội vã cáo từ ra về.

Sau cơn mưa lớn, mặt trời vẫn thản nhiên lộ đầu ra, có điều uy lực đã giảm sút, trong không khí có vị thanh tân và mát mẻ đặc biệt chỉ có sau cơn mưa. Hứng cơn gió muộn mát mẻ, Vi Vi đạp xe, đội chiếc mũ xanh cỏ, xuyên qua những con phố quanh co, vội vã về nhà cho kịp giờ.

Hôm nay có việc rất quan trọng phải làm mà.

Về đến nhà ăn xong cơm rửa xong bát thì đã gần bảy giờ, Vi Vi chào bố mẹ một tiếng rồi lủi vào phòng mình. Đeo tai nghe vào, mở vi tính ra, đăng nhập vào game, Đại Thần đã ở trên đó.

Vi Vi điều chỉnh lại micro: “Anh lên lâu chưa? Hôm nay mưa lớn quá, em về trễ.”

Vi Vi đang dùng chat thoại.

Trước kia ở ký túc thì sợ làm phiền bạn bè cùng phòng, cơ bản đều trao đổi qua cách gõ chữ thông thường, bây giờ ở nhà rồi

thì tất nhiên đã khác, tiện thể nào thì cứ làm thế ấy, dù gì phòng của cô và của bố mẹ cách một phòng khách, cửa khóa lại là họ chẳng thể nghe được gì cả.

Tiêu Nại trả lời: “Vừa lên.”

“Ô, bây giờ đi kết hôn?”

Kết hôn mà Vi Vi đang nói tất nhiên không phải chỉ hai người họ, mà là chỉ đám thân thú hổ của họ cơ.

Mấy hôm nay Vi Vi ngoài việc làm gia sư thì chỉ dắt vật cưng đi nâng cấp, tuy vật cưng cấp 30 đã kết hôn được rồi, nhưng lúc động phòng, thuộc tính và chức năng hai bên lại có thể ảnh hưởng đến chất lượng đời sau. Vậy nên Vi Vi luôn dẫn vật cưng theo để luyện đến mãn cấp, mới cho nó kết hôn với tiểu hổ của nhà Đại Thần.

Vật cưng kết hôn quá đơn giản, đến chỗ Thú Thần lãnh giấy chúc phúc là được, nhưng động phòng lại khá phiền phức.

Đầu tiên, phải có phòng mới.

Vật cưng cũng có tôn nghiêm của nó, giữa thanh thiên bạch nhật XXOO thì không thể, nên game thủ phải tạo một căn phòng mới trong nhà mình cho bọn nó. mấy hôm nay Vi Vi và Tiêu Nại phân công, Vi Vi dẫn cục cưng đi thăng cấp, còn Tiêu Nại phụ trách mua gạch xây phòng.

Thêm nữa, phải là buổi tối, sau tám giờ.

Vấn câu nói đó, vật cưng cũng có tôn nghiêm của nó, giữa ban ngày ban mặt không làm, tất cả đều phải tiến hành lén lút lút lút trong bóng đêm.

Thỏa mãn được hai điều kiện đó, ok, động phòng có thể được bắt đầu.

Vi Vi và Nại Hà dẫn vật cưng đi kết hôn, đợi đến tám giờ, đưa bọn nó vào động phòng.

Nghe các game thủ trên diễn đàn nói rằng, cảnh tượng động phòng của vật cưng rất ư là dung tục, căn phòng cứ lác la lác lư liên hồi, lại còn trái tim màu hồng không ngừng chấp chới bay ra nữa chứ.

Vậy nhưng Vi Vi lại không có điểm phúc được tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó, bởi vì vừa mới đưa vật cung vào trong, hệ thống liền nhắc nhở cô - -

“Xin lỗi, vật cung của bạn hạ thế chưa đủ 150 tiếng đồng hồ, vật cung vị thành niên không thể tiến hành hành vi XX.”

.....

Trò game này còn có thể biến thái hơn nữa không? Đã đến đẳng cấp được kết hôn rồi, lại còn không thể động phòng? Hệ thống lại bộc phát ra thêm mặt vô sỉ rồi!

Vi Vi há mồm trợn mắt một lúc sau, rồi hỏi Tiêu Nại: “Mộng Du 2 chắc không biến thái như thế này chứ?”

“Không...”

Tiêu Nại phủ nhận, mấy giây sau, chậm rãi tiếp: “... đến mức này...”

Vi Vi chỉ im lặng.

Rồi lại im lặng.

Ngoài cửa vắng đến tiếng bước chân quen thuộc, Vi Vi nói một câu “Mẹ em đến rồi”, sau đó nhanh chóng gỡ tai nghe xuống, làm ra vẻ đang lướt net.

Thấy mẹ ý tứ gỡ cửa một lúc rồi mới đẩy cửa bước vào, cánh tay đưa lên vuốt vuốt mặt Vi Vi, vừa vuốt vừa than vãn: “Con gái học gì không học lại học vi tính, nghe người ta bảo nhìn vi tính nhiều mặt sẽ thành hình vuông, bức xạ lại không tốt cho da, trước khi lên mạng nhớ phải bôi chút kem dưỡng da...”

Vi Vi đã quen với điều này rồi, không hề cự lại mà để mặc mẹ mình xoa xoa vuốt vuốt gương mặt, miệng biện hộ: “Vậy mẹ đừng bắt con rửa bát nữa, nước rửa bát không tốt cho da tay.”

Bà Bồi bảo: “Vậy con rửa rau đi.”

Nhà họ Bồi lúc nấu cơm phân công rất rõ ràng, bà Bồi rửa rau, ông Bồi nấu chính, Vi Vi rửa bát. Nhưng Vi Vi thực sự rất ghét việc đó, có điều rửa rau...

Thôi thì cứ rửa bát vậy.

Bà Bối phản kích lại yêu cầu vô lý của con gái, trong lòng rất khoái chí, bôi kem ban đêm cho cô xong rồi bỏ ra ngoài. Vậy nhưng đúng khoảnh khắc bà đóng cửa lại, Vi Vi gào: “Mẹ, mẹ cũng ít xem tivi lại đi, tivi cũng hình vuông đó.”

Vi Vi lại đeo tai nghe lên, Đại Thần vẫn đứng đó trầm tư, Vi Vi hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

“Nghiên cứu máy rửa bát.”

“...”

Tiêu Nại nói thêm cho rõ: “Anh cũng không thích rửa bát.”

“... Anh nghe trộm mẹ con em nói chuyện.”

“Ôi, anh rất sẵn lòng nghe một cách quang minh chính đại.”

Vi Vi ho một hồi rồi tiếp: “...Mầm mống cách mạng nhú ra quá sớm sẽ bị giết chết ngay.”

Vi Vi vẫn chưa kể chuyện Tiêu Nại cho bố mẹ nghe, khoan hẵng nói ông bố phản đối chuyện cô yêu sớm khi vẫn học đại học, mà bà mẹ với bản lĩnh tra hỏi căn nguyên gốc rễ lẫn bản năng khoe khoang như thế, chắc chưa được mấy ngày thì tất cả họ hàng đều biết cô có bạn trai mất.

Tiêu Nại vẫn đeo bám: “Vi Vi, rẽ mầm cần tác dụng quang hợp, thứ không quang hợp là giá đỡ.”

... Lạnh quá. Đại Thần không hổ danh là Đại Thần, nói chuyện tiêu lâm lạnh cũng thần cấp nữa, đang hè nóng nực mà người nghe cứ lạnh run bần bật.

“Anh chắc chắn không mở máy lạnh đó chứ?”

>o<

Được thôi, cô cũng lạnh...

Vi Vi không trò chuyện thêm với anh nữa: “Em dẫn hồ của em đi cho đủ thời gian, anh cứ làm việc đi.”

“Ừ.”

Những tháng ngày này đều là thế, đeo tai nghe, muốn nói thì nói vài câu, không muốn nói thì ai làm việc nấy, luôn luôn là anh bên kia lập trình, Vi Vi bên này dẫn thú cưng đi luyện cấp,

xem phim v.v... thỉnh thoảng còn xem những quyển sách lập trình đem theo về nhà.

Có lúc cả nửa tiếng chẳng nói gì, cũng không cảm thấy ngượng ngập.

Nhị Hỷ rất khinh thị cách trò chuyện kiểu này của họ, bảo họ cứ dây dưa mãi trong game chẳng có ý nghĩa gì cả, chí ít cũng phải tìm nơi nào non xanh nước biếc để đi du lịch chứ v.v...

Vi Vi không cho là thế, game thì có gì không hay nào, có non có nước có Đại Thần, rõ ràng rất là thần tiên rất là lãng mạn mà.

Vả lại còn tiết kiệm tiền điện thoại >o<

Vừa nghe tiếng gõ chữ nhẹ nhàng có vần điệu của anh, Vi Vi vừa dẫn hồ nhà cô đi vòng vòng trong game.

Nói ra thì Đại Thần cũng rất vất vả, thường xuyên phải lập trình hoặc viết kế hoạch đến khuya. Thực ra làm ra một trò chơi, nếu cứ đi theo cái cũ một chút sẽ rất nhẹ nhàng, căn bản sẽ không cần đến một cao thủ như Tiêu Nại ra tay, anh chỉ cần phân chia hạng mục, giao nhiệm vụ từng phần cho từng người làm là được. Nhưng nếu mục tiêu là tạo ra cái mới, anh lại bắt buộc phải tốn khá nhiều công sức để viết những đoạn code mới, viết trình tự chính rồi cả cấu trúc nữa.

Có lẽ, những người là thiên tài, còn vất vả hơn cả những người bình thường nữa.

Đi vòng vòng trong game được một lúc, ông Bối thèm ăn nấu một nồi hoành thánh gọi Vi Vi ra ăn, Vi Vi trở về phòng với cái bụng căng phình ra vì ăn quá nhiều dưới ánh mắt long sòng sọc của mẹ cô, rồi tâng bốc tay nghề nấu ăn cực đỉnh của bố mình với Đại Thần, sau đó thuận miệng hỏi xem buổi tối Tiêu Nại ăn gì.

Đại Thần trả lời: “Quên mất, nhưng bây giờ hơi đói rồi.”

Vi Vi vừa định nói anh đi tìm gì đó để ăn, lại nhớ ra cha mẹ Đại Thần hình đến di tích đào cái gì đó rồi, bây giờ trong nhà chỉ có mình anh thôi.

Vi Vi nghĩ ngợi rồi khẽ khàng mở cửa phòng ngủ nhìn ra ngoài, phòng khách không có ai, lại khẽ khàng chui ra ngoài,

gọi điện thoại gọi liên tỉnh. Lát sau lại lĩnh vào phòng trở lại, hỏi Tiêu Nại: “Anh có tiền lẻ đó không?”

Tiếng gõ bàn phím không thay đổi, người nào đó đang lơ đãng: “Hử?”

“Không có gì.”

Khoảng nửa giờ sau đó, Tiêu Nại nói: “Có người gõ cửa, anh đi xem đã.”

Vi Vi cười híp mắt.

Lại mấy phút nữa qua đi, bên kia vắng đến âm thanh tai nghe được nhắc lên.

“Em gọi cửa hàng ăn đó à?”

“Vâng, cơm thịt bò chỗ này ngon lắm.” Vi Vi rất u ám ý, “Sao anh đi lâu thế?”

“Không có tiền lẻ, đi hỏi mượn nhà kế bên.”

Vi Vi toát mồ hôi.

Tiêu Nại cười, “Em có biết nhà hàng xóm của anh là ai không?”

“... Chắc không phải hiệu trưởng chứ?”

“Chủ nhiệm khoa chúng ta.”

...

...

Tiếp tục tiếp tục nói chuyện băng quơ đến tận mười một giờ, Vi Vi bị bà mẹ xem tivi xong đuồi lên giường. Nhưng nằm mãi mà không ngủ được, Vi Vi lại lồm cồm bò dậy.

Trong bóng đêm tĩnh lặng, dưới ánh sao rải đầy trời, Vi Vi tựa vào cửa sổ, khe khẽ ngâm nga, ngắm ánh trăng.

Đó là một ngày mùa hạ bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng lại tràn ngập niềm vui và cảm giác hài lòng, đều do những thứ nhỏ nhặt và bình thường mà thôi.

Vào cuối tháng, Cha Đại Thần và Mẹ Vi Vi cuối cùng đã chào đón sự ra đời của tiểu hồ, có điều chú nhóc này kém cỏi, thuộc tính cực yếu. Tuy nói là thần thú và thần thú chưa chắc sinh ra

thần thú, nhưng kém đến mức này thì quả cũng hiếm thấy. Chắc đây gọi là “vật cấp tất phẩm” đây mà.

Rất nhiều game thủ đã thắng tay vút các vật cứng không cần thiết đó đi, Vi Vi lại không dỡ, nên đi tìm rất nhiều thuốc linh đơn để bồi bổ, cuối cùng đã làm cho thuộc tính được nâng cao hơn.

Lại vài ngày nữa trôi qua, Vi Vi đã làm gia sư được tròn một tháng. Vi Vi vì phải chạy tới chạy lui nên da bị hong nắng hơi sạm đi, nhận được hai ngàn tệ tiền lương rồi lập tức chạy ra phố mua điện thoại di động.

Vi Vi mua di động rất gọn.

Hiệu không cần chọn, là hiệu của Đại Thần.

Số máy không cần chọn, giống của Đại Thần.

Còn màu sắc, Đại Thần là màu trắng bạc, cô đành chọn màu hồng vậy.

Ừ, cô tuyệt đối không có ý định mua máy di động tình nhân gì gì đó! Chỉ là... tin tưởng vào mắt thẩm mỹ của Đại Thần mà thôi ^_^

Trên đường về nhà, Vi Vi cứ nghĩ ngợi xem nên gửi tin nhắn gì cho Đại Thần, thì đó là lần gửi đầu tiên trong máy điện thoại mới của cô mà, nhất định phải rất ý nghĩa mới ổn.

Đến khi về nhà chợt linh cảm lóe lên, Vi Vi đã gửi một tin nhắn như sau:

“Tập đoàn Quy Thị Hương Cảng mừng hai mươi năm thành lập, trân trọng đáp lại tình cảm của quý khách hàng, chúng tôi đang mở một hoạt động rút thăm trúng thưởng, số điện thoại của bạn đã trúng giải ba, phần thưởng là một chiếc máy laptop, sau khi trừ thuế và phí thủ tục một ngàn tệ, chúng tôi sẽ gửi chuyển phát nhanh phần thưởng cho bạn.”

Loại tin nhắn lừa gạt cũ rích này Nhị Hỷ lần nào nhận được cũng đem đọc oang oang cho cả phòng nghe, Vi Vi nghe nhiều rồi nên lúc bấm phím chữ cũng chẳng cần nghĩ ngợi gì. Để chắc chắn hơn cho tính chân thực, Vi Vi còn lật giở thẻ ngân hàng của mình ra, nhập y nguyên tài khoản vào đó.

Nhập tin nhắn xong, tự thưởng thức hai lần rồi Vi Vi mới dặc ý gửi tin nhắn đi. Hê hê, Đại Thần chắc chắn nghĩ tin nhắn này là rác nên sẽ xóa ngay, đến tối báo cho anh biết đó là do cô gửi, phản ứng của anh chắc chắn sẽ thú vị lắm đây.

Loại tin nhắn này đương nhiên chẳng có ai thèm hồi đáp, Vi Vi gửi tin nhắn xong bèn đi ăn cơm, vừa ăn vừa nghĩ đợi lát nào gặp anh rồi sẽ trách móc anh thế nào đây - - Em gửi tin nhắn cho anh thế mà anh chẳng đếm xỉa gì đến em!

Vi Vi vừa nghĩ vừa cảm thấy rất vui sướng.

Không ngờ, cô đang ăn cơm thì chuông tin nhắn réo vang, số di động của cô vẫn chưa thông báo rộng rãi mà, ai lại gửi tin nhắn cho cô nhỉ, Vi Vi tò mò đến xem.

Người gửi thư: 777795559

Là gì thế này?

Mở ra.

“Xin chào bạn Bối Vi Vi! Tiêu Nại đã gửi 1000 tệ vào tài khoản ngân hàng số XXXX của bạn thông qua ngân hàng mạng X. Chú thích: Không.”

Vi Vi nghếch ra.

Không ngó ngang gì đến ánh mắt kỳ lạ của bố mẹ, Vi Vi cầm điện thoại trốn vào phòng gọi điện. Bên kia đã có người bắt máy rất nhanh chóng, câu đầu tiên Vi Vi nói là: “Sao anh lại chuyển khoản thật chứ, là lừa gạt thôi mà.”

Vi Vi thật sự là choáng muốn chết đây.

Bên kia Tiêu Nại cười khẽ, chậm rãi đáp: “Anh biết là em lừa anh.”

Vi Vi nghe thế bèn run bắn lên, trong thoáng chốc không nói nên lời, hồi lâu sau mới hỏi: “Sao anh biết là em?”

“Kiểm tra mã số vùng, cùng là mã số thành phố em ở.”

Ồi...

“Lần nào anh nhận được thư rác cũng kiểm tra địa chỉ á?”

Đại Thần anh có thú vui gì kỳ quặc quá vậy.

“Không phải, chỉ do tài khoản ngân hàng em gửi thấy khá quen, sau đó mới kiểm tra lại. Vi Vi trình độ lừa gạt của em chẳng tới nơi tới chốn gì cả, chuyển khoản mà đến tên chủ khoản cũng không viết.”

Tiêu Nại thông thả chỉ rõ cho cô biết.

Vi Vi choáng. Thì ra sơ hở ở điểm này, nhưng mà thẻ ngân hàng đó cũng chỉ rút tiền trong trường có một lần, chỉ lấy ra trước mặt anh một lần, vậy mà anh lại có ấn tượng ư?

Đúng là thua anh thật rồi!

“Anh biết là em, vậy mà còn chuyển khoản...”

“Mua vé máy bay đi!”

Vi Vi ngẩn ra.

Bên kia đầu dây là thành phố B, trong văn phòng, Tiêu Nại ngồi dựa lưng vào ghế, ánh mắt rơi vào một chậu xương rồng đang nở hoa. Ngắm những đóa hoa sắc vàng tươi, ánh mắt Tiêu Nại trở nên dịu dàng.

“Vi Vi, mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hỹ.”

CHƯƠNG 38: HOÃN HOÃN QUY HỸ

Dưới ánh mắt của mọi người.

Vi Vi tay kéo hành lý, tự nhiên lại có ảo giác như mình cố đào tẩu mà bị bắt lại vậy.

Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hỹ.

Dịch ra văn bạch thoại có nghĩa là – phu nhân, về nhà mẹ đã lâu, đến lúc quay lại rồi.

Thế là, bảy ngày sau, Vi Vi viện lý do phải đến thành phố B thực tập, bắt đầu con đường trở về trường.

Quyên “Từ điển giám định thưởng thức thi từ lịch đại” mới mua được mở đặt trên chiếc bàn ăn, trong sự chòng chành rung lắc của máy bay, Vi Vi cúi đầu xem sách, nhưng nụ cười nhẹ nhõm nở bên khóe môi và trang sách vẫn chưa được lật giở lại tổ cáo với mọi người rằng, cô đã xuất thần từ lâu lắm rồi.

“Xin quý khách chú ý, máy bay sắp sửa hạ cánh, xin quý khách gấp bàn ăn, thắt dây an toàn.”

“Xin quý khách chú ý...”

Tiếp viên hàng không lần lượt nhắc nhở hành khách chú ý thắt dây an toàn, Vi Vi dần tỉnh lại, thu dọn đồ đạc gọn gàng. Mười mấy phút sau, máy bay hạ cánh an toàn tại sân bay thủ đô. Từ chối sự mời mọc của một quý ông có xe nào đó đi cùng chuyến bay, Vi Vi xách vali, bước chân nhanh nhẹn bước lên chiếc xe khách sân bay đi về hướng đại học A.

Lần trở lại này cô không nói với Đại Thần, có ý muốn cho anh một niềm vui bất ngờ, nhưng, có thể là giật mình cũng không chừng?

Dù sao khiến anh kinh ngạc cũng tốt rồi >o<

Tương tượng đến những phản ứng có thể xảy ra của Tiêu Nại, Vi Vi lại lần nữa bay bổng tâm hồn trên chiếc xe khách.

Chiếc xe chạy khoảng chừng nửa tiếng mới đến nơi, lại chuyển xe buýt, khi Vi Vi đến tòa nhà mà “Chí Nhất Khoa Kỹ” tọa lạc, thì đã sắp một giờ chiều rồi.

Có lẽ do cuối tuần nghỉ ngơi, trong tòa nhà không mấy người qua lại, rất vắng vẻ. Nhưng, đến cả thang máy mà cũng đòi nghỉ ngơi thì quá đáng thật.

Vi Vi nhìn tấm bảng “đang sửa chữa” dựng trước cửa thang máy, đành bất lực kéo vali bắt đầu trèo cầu thang bộ.

Cũng may công ty của Đại Thần chỉ ở lầu sáu, cứ trèo thế này cũng xem như có lợi cho sức khỏe >o<

Mùa hè nóng nực, xách hành lý nặng nề leo lầu quả thực không phải chuyện vui vẻ gì, nhưng lạ lùng một điều là, Vi Vi lại chẳng có cảm giác bực bội gì cả.

Vì hành lý quá nặng, sáu tầng lầu Vi Vi phải mất khoảng mười phút, vậy nhưng đợi đến khi cô đến cửa Chí Nhất Khoa Kỹ, thì nghe “ding” một tiếng, cửa thang máy kế bên mở ra, một người phụ nữ và hai người đàn ông từ trong thang máy bước ra ngoài.

Thang máy...

Đã sửa xong rồi?

Vi Vi lau mồ hôi, rất có ước ao mãnh liệt chồm đến đập cho nó mấy phát.

Đúng lúc này, cánh cửa kính của Chí Nhất Khoa Kỹ cũng mở ra, một người đàn ông thân hình cao lớn bước ra ngoài, khuôn mặt vuông vức, mặc chiếc áo màu vàng, đó chính là Ngu Công.

Dù thế nào đi nữa thì người xinh đẹp luôn hấp dẫn con mắt người đời, Ngu Công vừa bước ra, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy không phải một nữ hai nam ở trước mặt, mà là Bối Vi Vi đứng bên cạnh.

Ngu Công quả thực nghi ngờ mắt mình có vấn đề, kinh ngạc trợn mắt quan sát Vi Vi từ trên xuống dưới.

Vi Vi thực ra còn sững sờ hơn cả anh chàng, gương mặt đưa tay lên với anh xem như là chào hỏi.

Ngu Công há há mồm, không phát ra tiếng. Anh vẫn không quên chuyện chính, dời mắt khỏi Vi Vi, bước lên mấy bước và bắt tay với người phụ nữ vừa bước ra khỏi thang máy: “Giám đốc Phương, hoan nghênh hoan nghênh, ngày nóng nực thế

này lại bắt chị phải đến đây, đúng là vất vả quá, tôi là Tiểu Vu ha ha.”

Người phụ nữ được gọi là giám đốc Phương ước chừng hai mươi bảy hai tám tuổi, mặc một chiếc váy áo ngắn có hoa văn, thắt một sợi dây lưng to bản màu vàng kim, từ trên xuống dưới toát lên vẻ thời trang đặc biệt. Chị mỉm cười bắt tay Ngu Công: “Chào anh.”

“Tổng giám đốc Tiêu vốn muốn đích thân ra nghênh tiếp, nhưng lại có điện thoại...”

“Do chúng tôi đến không đúng lúc.” Giám đốc Phương cười bảo, “Quả thực là do hiệu quả âm thanh của cảnh hôm nay đã có, mới nóng ruột muốn mời các anh nghe một chút, Tổng giám đốc Tiêu của các anh rất giỏi lĩnh vực này, phải mời anh ấy chỉ giáo thôi.”

Vi Vi đứng một bên nghe họ nói những lời khách sáo, càng nghe càng ừ ừ.

Làm gì thế này! Đại Thần chẳng đã nói hôm nay chỉ mình anh ở công ty sao? Nên cô mới dám đến thẳng đây mà, bây giờ lại có chuyện gì đây? Không những có Ngu Công, mà những người này hình như cũng đến tìm Đại Thần...

Hay bây giờ cô chuẩn đi là xong, buổi tối liên lạc lại với Đại Thần vậy.

Thế nhưng Vi Vi chưa kịp hành động...

“Vi này là nhân viên của quý công ty?” Giám đốc Phương nhìn Vi Vi với ánh mắt mang vẻ phức tạp.

Ngu Công sờ sờ cằm nói: “Ha ha, đây là người nhà của nhân viên công ty chúng tôi.”

Trong một lúc, mấy đôi mắt cùng nhìn về phía Vi Vi.

Dưới ánh mắt của mọi người.

Vi Vi tay kéo hành lý, tự nhiên lại có ảo giác như mình cố đào tẩu mà bị bắt lại vậy.

“Mời, mời, xin mời mọi người vào đây.” Ngu Công mở cánh cửa kính, mời giám đốc Phương và những người khác vào, sau đó vẫy tay với Vi Vi.

Vi Vi do dự một lúc rồi cũng kéo valy theo sau.

Công ty Chí Nhất vẫn như Vi Vi đến lần trước, bên trong không một bóng người. Nghe Đại Thần nói, nhân viên công ty đã làm thêm liên tiếp hai tuần rồi, có người còn ngủ lại ở công ty, thế là sau khi nhiệm vụ của giai đoạn này hoàn thành, anh cưỡng ép bắt mọi người nghỉ ngơi.

Nhưng tại sao Ngu Công lại không nghỉ...

Lúc Ngu Công mời khách vào cũng không quên nhiều chuyện, chậm chậm cố rút lại phía sau vài bước, cười hề hề nho nhỏ: “Tam tẩu em đang bỏ chạy đó à?”

“Đây gọi là bỏ chạy ư?” Vi Vi phản xạ lại rất yếu ớt, “Rõ ràng em đang công diễn.”

Ngu Công vui quá, thì thầm với vẻ bí ẩn: “Vây thời điểm em diễn xuất cũng quá trùng hợp, đánh phủ đầu người ta à.”

Vi Vi không hiểu, nghi ngờ nhìn anh chàng, Ngu Công đang định nói nhiều hơn thì ánh mắt Vi Vi đột ngột nhìn về một bên góc kia.

Đầu kia của văn phòng, một bóng dáng cao lớn nho nhã đang bước về phía họ.

Anh đang băng qua những gian phòng, dáng đi ung dung và ưu nhã, vẫn với vẻ như xung quanh chẳng có ai, bỗng trong tích tắc dáng người khựng lại, ánh mắt nóng bỏng chiếu về phía này.

Đôi mắt sâu đen nhánh, chạm vào ánh mắt của Vi Vi.

Vi Vi đã hơn một tháng không nhìn thấy anh rồi, đột ngột tim đập như đánh trống liên hồi.

Bước chân anh chỉ chậm một chút, rồi lại trở lại như bình thường, chớp mắt đã thấy anh đến trước mặt họ, giám đốc Phương bước lên trước một bước, đưa tay ra: “Tổng giám đốc Tiêu.”

Tiêu Nại đưa mắt nhìn, bắt tay với giám đốc Phương, rất nhã nhặn lịch sự: “Giám đốc Phương, tiếp đón chậm trễ rồi.”

“Đâu có, do chúng tôi đến đường đột.”

Tiêu Nại mỉm cười một lúc rồi lại nói vài câu khách sáo, ánh mắt nhìn Ngu Công. Ngu Công biết ý, lập tức mời giám đốc Phương và những người kia, “Giám đốc Phương mời sang bên này, thiết bị âm thanh của phòng hội nghị công ty chúng tôi là tốt nhất, chi bằng đến phòng hội nghị nghe thử hiệu quả xem sao.”

Ngu Công dẫn mọi người vào phòng hội nghị, Tiêu Nại đón lấy valy từ tay Vi Vi, giọng nói bình tĩnh: “Theo anh.”

Vốn là...

Không thể khiến anh vui mừng mà.

Vi Vi từ chạy trốn biến thành công diễn, nhiệt tình của cô nhận phải cú shock, lại thấy Tiêu Nại vẫn điềm nhiên như thường thì không nén được cảm giác hụt hẫng, tim đang đập trống thình thình cũng dần dần bình tĩnh lại. Tâm trạng này kéo dài mãi, thậm chí Vi Vi còn vô cùng nhạy cảm phát hiện ra rằng, bước chân lúc này của Tiêu Nại còn nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Chắc là sốt ruột muốn sắp xếp cho cô ổn thỏa để còn đi đón tiếp khách hàng?

Tuy đó là cách làm đúng đắn, nhưng mà... dù gì cũng nên hoan nghênh cô một chút chứ, bằng lời nói cũng được mà T_T

Vi Vi ủ rũ theo sau Tiêu Nại, anh mở cửa văn phòng, hơi nghiêng người để cô vào trước.

Vi Vi ỉu xiu bước vào trong.

“Cách.”

Sau lưng văng đến tiếng khóa cửa.

Vi Vi giật mình quay lại, chỉ cảm thấy eo lưng bị ai đó túm chặt, bàn tay nóng hôi giữ chặt lấy cô như một chiếc bàn ủi, hơi thở nóng hực áp đến từ phía sau, rồi cả người cô không biết xoay thế nào mà đã bị ấn chặt vào cánh cửa.

Valy “bình” một tiếng rơi xuống bên chân.

Tiêu Nại cúi người xuống, đôi chân dài ép lại gần, cúi đầu ép môi anh lên môi cô thật mạnh.

Đầu óc Vi Vi như cũng “cách” một tiếng, hoàn toàn mờ mịt.

Lúc đầu chỉ là cánh môi mơn man mát mát rất mạnh, rồi dần dần, đối phương dường như không hài lòng nữa, bắt đầu tiến sâu vào bên trong. Vì không hề có tâm lý chuẩn bị, nên hàm răng Vi Vi vốn không hề khép chặt, dễ dàng bị đẩy mở ra, mặc cho người ta xâm nhập vào thật sâu. Chiếc lưỡi nóng bỏng hung hãn công thành lược địa, xoay vòng đảo đều một cách cuồng nhiệt không hề mệt mỏi trong miệng cô.

Theo sự xâm nhập thật sâu của môi và lưỡi, cơ thể họ trên dưới đều như dính sát vào nhau, nhưng cái người đã đè ép cô ấy lại thấy như không đủ, càng lần ép cô sát hơn nữa. Phía sau là cánh cửa lạnh lẽo, phía trước mỗi một tấc gang tiếp xúc với anh lại nóng rực như lửa đốt, Vi Vi như ngập trong núi băng biển lửa, trước sau đều bị ép đến không có đường lui.

“Ôi...”

Vi Vi sắp nghẹt thở, theo bản năng muốn đẩy anh ra một chút, nhưng hoàn toàn vô dụng, ngược lại còn dẫn dụ sức ép mạnh mẽ hơn. Vi Vi mơ màng, quay cuồng, cảm thấy eo lưng mình sắp bị xiết đến đứt đôi. Hơi thở của anh như thông qua miệng truyền đến tứ chi mọi nơi trong cơ thể, rút đi hết toàn bộ sức lực của cô.

Không biết đã bao lâu, trong hỗn độn hình như nghe thấy tiếng gõ cửa, văng vẳng có tiếng người đang gọi: “Tổng giám đốc Tiêu, để người ta chờ trong phòng hội nghị lâu quá thì không hay đâu.”

...

Giọng nói gian tà này, là Ngu Công ư?

Trong đầu Vi Vi lướt qua một tia tỉnh táo, nghĩ đến có người đứng phía ngoài cánh cửa mỏng manh này, đột nhiên thấy xấu hổ bất an, cô giật mình muốn lùi ra để tránh né, nhưng cái người ép sát cô kia dường như muốn trừng phạt sự phân tâm của cô, càng xâm chiếm cô mãnh liệt hơn.

Người ngoài cửa hình như đã bỏ đi.

Khi cô cảm thấy mình không thể chịu đựng thêm nữa, cuống phong đột ngột chấm dứt. Nhưng anh vẫn chưa rời khỏi cô, lưỡi môi như vuốt ve, nhẹ nhàng mơn man lãnh địa vừa nãy bị chiếm đóng.

Hồi lâu sau, anh mới buông cô ra hoàn toàn.

Vi Vi có được cơ hội hít thở, nhưng trong đầu vẫn không có chút sức lực nào để suy nghĩ. Bàn tay anh hơi buông lỏng gọng kìm, chân cô lại nhũn ra một cách rất vô dụng, suýt nữa đứng không vững, nên hai tay lập tức tự động vòng ôm lấy eo lưng rắn chắc của anh.

A!

Đợi đến khi Vi Vi sực tỉnh ra mình đang làm gì thì cảm giác xấu hổ lúng túng đã bao phủ, theo phản xạ là giải thích: “Đồ ăn... đồ ăn trên máy bay khó ăn quá...”

Mới nói được nửa câu, Vi Vi đã kịp thời thắng lại. Cũng may mà tỉnh táo đúng lúc, không nói hết câu, nếu nói thêm rằng mình chưa ăn no nên không có sức lực gì, cho dù Đại Thần không cười cô thì cô cũng sẽ đi treo cổ = =

Toàn thân cô rã rời, giọng nói cũng lí nhí, Tiêu Nại có vẻ như cả nửa câu trước cũng không nghe thấy, hơi thở hóng hởi dừng lại trên hõm cổ cô, lưu luyến không rời.

Một lúc sau, cuối cùng anh cũng hơi nhích ra, đôi mắt đen láy lung linh ánh sáng nhìn cô chăm chú từ một khoảng cách rất gần, rồi nâng tay cô lên hôn: “Đợi anh ở đây.”

CHƯƠNG 39: EM XẤU HỒ QUÁ >O<

Tiêu Nại từ chối vẻ rất chính nhân quân tử: “Thật ngại quá, ngoài sắc đẹp của phu nhân, anh không chấp nhận bất kỳ khoản hối lộ nào khác.”

Anh sửa lại quần áo cho chỉnh tề rồi ra ngoài.

Cửa đóng lại, Vi Vi đuối sức không bước nổi tới ghé salon, chỉ trượt theo cánh cửa ngòai bệt xuống đất, ôm lấy đầu gối, lúc đó mặt tía tai, lúc thì hồn bay lảng lảng, lúc lại ảo não thối mắc...

Cứ lúc thế này lúc thế khác, đến khi Vi Vi đã thoát ra khỏi trạng thái tứ chi rũ rượi đầu óc thiếu oxy, thì thời gian đã trôi qua lâu lắm rồi.

Vi Vi cố ngồi dậy. Sao có thể đợi anh ở đây được, quá là ngoan ngoãn rồi! Không được! Nên nhanh chóng bỏ chạy mới đúng!

Nhưng khi thực sự bước đến cửa công ty, cô lại dừng.

Chạy thế này thì có ra gì đâu. Chuyện này, chuyện này thực ra bình thường mà, thì cô đã từng thâm nghĩ đến đó thôi... chẳng qua chuyện xảy ra quá đột ngột và cô thì chẳng một chút chuẩn bị nào cả, phản ứng giống một con ngốc ấy ==

Nếu cứ chạy đi thế này, có khi nào càng như chuyện bé xé ra to càng giống con ngốc hơn không.

Vi Vi đứng ở cửa công ty nghĩ ngợi lung tung, đi cũng không mà về cũng chẳng, sắp phiền muộn chết đi được!

Trong lúc tiến thoái lưỡng nan, một phần cơm thịt bò đã cứu rồi đời cô.

Cửa thang máy “ding” một tiếng mở ra, một chàng trai đội mũ mỏ vịt xách một chiếc túi nhựa bước ra, nhìn ngó quanh quất, cuối cùng đến trước mặt Vi Vi.

“Cô là cô Bôi phải không?”

Vi Vi ngẩn ra một lúc rồi gật đầu.

“Hi, đây là phần cơm thịt bò cô chọn, tôi mang đến cho cô, cảm ơn đã quan tâm, mười lăm tệ chẵn.” Mũ mỏ vịt đưa túi

nhựa cho cô.

Cơm thịt bò...

Không cần nghĩ cũng biết ai đã chọn, thì ra anh đã nghe thấy. Vi Vi đón lấy chiếc túi, trạng thái đỏ mặt tía tai toàn thân mệt nhoài lại xuất hiện.

Chàng trai mũ mỏ vịt vẫn đứng đợi cô thanh toán tiền, Vi Vi sờ sờ túi, đưa tờ một trăm tệ ra.

Mũ mỏ vịt không nhận, hỏi với vẻ khó xử: “Cô không có tiền lẻ?”

Vi Vi gật đầu, tiền lẻ đã dùng hết cho việc đi xe rồi.

“VẬY, cô có thể mượn người khác được không, tôi không có tiền lẻ.”

Mượn người khác... chẳng lẽ mượn Đại Thần? Ý nghĩ này vừa lóe lên, lập tức bị Vi Vi dập dặt rất nhân đạo. Cuối cùng một ý nghĩ xuất hiện thoáng qua, đôi mắt Vi Vi sáng rực, nhìn mũ mỏ vịt và nói rất nhiệt tình: “Thế này vậy, tôi đi với anh đến cửa hàng trả tiền.”

“Ồ... có phiền cho cô không.”

“Không sao không sao.”

Vi Vi vội vã nói, càng nghĩ càng thấy đúng là ý kiến hay, xách valy đến thang máy, đi vài bước lại quay đầu lại.

“Anh đợi một chút, tôi nhắn tin lại đã.”

Lại xách valy chạy vào công ty.

Mũ mỏ vịt nhìn theo dáng cô, há mồm, cuối cùng nuốt cái câu “thực ra thiếu tiền cũng được” xuống.

Lúc Tiêu Nại về lại văn phòng, bên trong đã không một bóng người, trên màn hình vi tính lại xuất hiện một mảnh giấy.

Tiêu Nại gỡ xuống.

“Cám ơn món cơm thịt bò anh gọi, nhưng em không có tiền lẻ, người ta lại chẳng chịu cho thiếu, nên em theo người ta đến cửa hàng trả tiền rồi.”

Phản cuối vẽ một cái mặt cười toe toét thật lớn.

Khóe môi Tiêu Nại hơi hơi nhướn lên.

Chạy thì đã chạy rồi, còn viện cái có chẳng có thành ý gì cả. Kẹp mảnh giấy vào tập tài liệu, Tiêu Nại nhắc điện thoại cạnh bên lên, nhấn hàng số mà gần đây mới bắt đầu quen thuộc. Bên kia nhận điện, Tiêu Nại hỏi thẳng: “Đang ở đâu?”

Vi Vi đang dọn dẹp vệ sinh.

Với phong cách của bạn Bối Vi Vi, tất nhiên sẽ không làm chuyện gì mà không có chuẩn bị, trước khi đến đây đã nghĩ kỹ. Đầu tiên phải xác định chỗ ở đã. Trước khi nghỉ hè Vi Vi không làm đơn xin ở lại ký túc, nên không thể ở trong trường, cũng may cô tiểu thư nhà giàu Hiểu Linh có một căn nhà gần trường, có thể cho cô ở nhờ, chìa khóa mấy hôm trước đã gửi chuyển phát nhanh cho cô.

Lúc nhận điện thoại của Tiêu Nại, Vi Vi đang dọn dẹp nhem nhuốc cả mặt mày.

Di động đang hát vang bài quốc ca một cách vui vẻ.

Vi Vi nhìn nó đến tận mấy giây sau mới nhấn nút nghe, tim đập thình thình, nhưng nói chuyện vẫn ra vẻ bình thường: “Em đang dọn dẹp vệ sinh nhà Hiểu Linh, không thể ở trong trường, em mượn nhà trống của cô ấy ở tạm một thời gian.”

“Địa chỉ.”

“Hừm, anh muốn đến à, muộn tí nữa hẵng tính vậy, em đang dọn dẹp, bận lắm.”

“Anh đến giúp.”

“Hừm, không cần đâu ạ, anh nổi tiếng quá em mời không nổi...” Vi Vi từ chối lia lịa, không muốn anh đến đây.

Tiêu Nại trầm ngâm một lúc, hơi dựa nghiêng người vào bàn, đôi chân dài duỗi ra, giọng nói bình thản: “Vi Vi, có phải em đang xấu hổ?”

Vi Vi: “...”

“A1601, tòa nhà 17, Hoa viên Bảo Quế, lúc anh đến thì mua giúp em một chai thuốc tẩy rửa nhé!”

Nói liền một hơi, rồi Vi Vi nhanh chóng dập điện thoại.

Hơn nửa tiếng sau, chuông cửa réo vang, Vi Vi chạy ra mở, không cho người ta có cơ hội nói gì, Vi Vi vội vàng nhón chân, đội lên đầu anh chiếc mũ giấy cô vừa làm xong khi này, rồi đẩy anh vào nhà bếp, nhét vào tay anh một mảnh giẻ lau.

“Anh dọn dẹp nhà bếp, không làm xong thì đừng ra đây.”

Sau đó lại chạy vào phòng ngủ lau chùi cửa kính.

Tiêu Nại nắm miếng giẻ trong tay, nhìn khắp nhà bếp, cười rồi lắc đầu, bắt đầu dọn dẹp đồ đạc.

Hình như đập trúng đuôi thì phải, nên dỗi dành hay không, hay là đập thêm tí nữa? Đáng vẻ cô tức giận vì bị chòng ghẹo này quả thật thú vị quá.

Đại nãi đáng giá ngàn vàng của một người nào đó, bắt đầu vận hành rất nghiêm túc về đề tài chán nhách này.

Cho đến hơn năm giờ, căn nhà mới được dọn dẹp cho ra dáng có thể ở được, Vi Vi ngắm căn nhà thoáng đãng sạch sẽ, cảm thấy hết sức hài lòng.

Lúc này Tiêu Nại cũng xách bao rác từ phòng khách bước ra. Trước đó anh đã dọn dẹp sạch sẽ nhà bếp, rồi lại bị Vi Vi đuổi ra dọn dẹp phòng khách. Hai căn phòng được dọn sạch, cho dù người phong thái nhã nhặn lịch thiệp như Tiêu Nại thì trên mặt cũng xuất hiện vài vết tích rất tội nghiệp, chiếc mũ giấy Vi Vi làm cũng hơi lệch sang một bên, nhưng anh vẫn rất đẹp trai rất có khí chất~~~

Vi Vi nhìn anh, không nhịn được cười phì ra, trong lòng vốn có chút chút xấu hổ ngại ngùng cũng theo tiếng cười bay biến mất.

Vi Vi đẩy anh về phía phòng vệ sinh: “Anh đi rửa mặt đi, lát nữa em mời anh đi ăn vịt quay.”

Gần nhà Hiểu Linh có một tiệm vịt quay Quế Ký, nổi tiếng ngon-bổ-rẻ, hai mươi mấy tệ là có thể ăn no. Nửa con vịt, ăn da là một, xé nhỏ xào ra là hai, đầu vịt nấu canh là ba, chọn thêm hai món xào một đĩa trái cây là hai người có thể ăn dư thừa được rồi.

Vi Vi dọn dẹp mệt quá, dạ dày nở to, cần quét bàn ăn rất khí thế. Lúc ăn no xong bước ra, vừa đến cửa tiệm lại thấy mây

đen sấm chớp ùng ùng, “tách” một tiếng rất nhanh rồi mưa lớn ào ào quất xuống.

Đành phải ngồi trong tiệm đợi mưa tạnh rồi về vậy.

Mưa to không kéo dài lâu, mười mấy phút đã ngừng, quét sạch cả một bầu khí nóng. Trên đường đi, Vi Vi chỉ cảm thấy toàn thân thanh thoát, không khí trở nên thanh tân đáng yêu lạ thường.

Tiêu Nại ngẩng đầu nhìn bầu trời, chợt cười.

Vi Vi tự thấy hôm nay mình làm rất nhiều chuyện đáng kinh ngạc, nên hoài nghi anh đang cười mình, lắc lắc tay anh, “Anh cười gì thế?”

Tiêu Nại nhìn sang cô, nét cười trong ánh mắt càng đậm: “Không có gì, chỉ cảm thấy, em vừa đến là khí hậu ở đây trở nên đẹp hơn.”

Này!

Đừng sên như thế được không!

Vi Vi mặt đỏ tim đập trợn mắt với anh, nhưng ánh mắt sóng nước lung linh, rõ ràng là dụ dỗ. Tiêu Nại không kìm được, cúi đầu hôn lên đôi môi cô.

Vi Vi lập tức thấy được, tiếng sấm vừa đi xa lại trở lại. Đây... đây là giữa đường giữa xá mà, bị người ta nhìn thấy thì sao. Vừa nghĩ đến chuyện “bị người ta nhìn thấy”, Vi Vi cảm thấy ngay có ai đó đang nhìn cô.

Giật mình nghiêng sang, chỉ thấy hai Loli nhỏ xíu chừng 4,5 tuổi giống nhau như đúc, buộc tóc nhỏng cao, đang đứng ngậm ngón tay, đôi mắt to lướt qua nét tò mò, nhìn họ không chớp mắt.

Thần thánh ơi! Vi Vi thảm rên rỉ, kéo Tiêu Nại chạy như điên.

Cả đời này của Tiêu Nại chưa từng bị người ta kéo chạy một cách mất hình tượng thế này, quả là dở khóc dở cười.

“Vi Vi.”

“Chạy nhanh đi, em mắc cỡ >o<”

Chạy như điên một hồi sau, Vi Vi không tiếp tục được nữa, nhưng vẫn không buông tay Tiêu Nại ra, thở hổn hển kéo anh đi rất kiên quyết. Kéo đến một thảm cỏ sạch sẽ không bị mưa làm ướt, Vi Vi mới buông tay anh ra, mệt nhọc ngồi xuống, bất động.

Tiêu Nại đến cạnh cô rồi ngồi xuống.

Trong một lúc cả hai chẳng ai nói câu nào.

Cơn gió muôn sau trận mưa đưa đến mùi hương nhẹ nhẹ của cây cỏ, không khí trong lành khiến người ta mê mẩn, nhưng có lẽ là, phần nhiều là đến từ người bên cạnh chẳng. Vi Vi ngồi cạnh anh, nhận ra mình lại có ý nghĩ muốn dựa sát vào anh, nên vội vã quay đầu đi, đùa nghịch những ngọn cỏ xung quanh.

Một lúc sau, như nghĩ ra điều gì đó, cô hỏi: “Sao anh không hỏi em là tại sao em đến?”

Có cần hỏi không? Tiêu Nại hỏi bằng ánh mắt.

Đừng tự yêu mình thế có được không, hỏi đi! Vi Vi cưỡng ép bằng ánh mắt.

Tiêu Nại thuận theo: “Được, Vi Vi sao em lại đột ngột đến?”

Vi Vi hài lòng trả lời: “Em đến để thực tập, bên nhà em không tìm ra nơi thích hợp. Công ty các anh có nhận thực tập sinh không?”

Tiêu Nại đáp rất nghiêm chỉnh: “Tiêu chuẩn chọn người của công ty bọn anh rất cao.”

“...Em chỉ là thực tập sinh thôi mà, có cần anh phát lương đâu.”

“Ừ, nếu miễn phí thì càng phải thận trọng hơn.”

Vi Vi nhặt hai cọng cỏ lên phất vào người anh: “...Tóm lại anh muốn thế nào?”

Tiêu Nại khẽ hừ một tiếng: “Hỏi lộ anh?”

Ôi sao mà vô sỉ thế nhỉ!

Nhưng mình dưới cơ người ta mà, Vi Vi đành cúi đầu: “Vậy lát nữa em mời anh ăn khuya nhé?”

Tiêu Nại từ chối vẻ rất chính nhân quân tử: “Thật ngại quá, ngoài sắc đẹp của phu nhân, anh không chấp nhận bất kỳ khoản hối lộ nào khác.”

Vi Vi: “...”

CHƯƠNG 40: TIÊU THỰC TẬP SINH

“...có điều Hách my thì em đừng gọi là Mô-za-a.”

“Vậy gọi là gì?” Chắc không thể gọi “Đẹp quá” chứ...

Ngu Công đáp gọn: “Giang hồ xung tưng Mi Ca.”

Bất chấp Vi Vi sau cùng có sắc đẹp để hồi lộ hay không, quá trình như thế nào, tóm lại vẫn là buổi sáng thứ hai, Tiêu Nại xuất hiện dưới nhà Hiếu Linh rất đúng giờ, đón Vi Vi cùng đến công ty.

Hôm nay Vi Vi mặc một chiếc sơ mi trắng, phía dưới phối chiếc váy đen, nói ra thì có vẻ rất chi là dân văn phòng, nhưng thực ra thì chẳng phải thế. Áo sơ mi thuộc dạng hơi có vẻ trẻ con, hai bên váy có những đường xếp nếp, ở eo lưng thắt một chiếc thắt lưng nơ bướm, nhìn rất đáng yêu lại đoan trang.

Trùng hợp nữa là, hôm nay Tiêu Nại cũng mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản và quần dài đen. Hai người đi cùng nhau, tựa hồ như cố ý vận trang phục tình nhân vậy, nhìn ngời ngời mà lại thanh thoát, thu hút biết bao cặp mắt của người đi đường.

Vì Hoa Viên Bảo Quế không xa công ty Tiêu Nại nên hai người cùng đi bộ đến đó. Vi Vi khoác tay Tiêu Nại, trên đường đi vừa vui sướng vừa căng thẳng, “Em đến đó thì phải làm gì?”

“Em thích làm gì?”

“Hừm, không biết nữa, dù sao thì đừng để em ngồi không là được.” Cứ ngồi đờ ra thì ngại lắm.

Tiêu Nại ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Em đến phòng test game làm thử vài ngày đã, quen với Mộng Du 2 rồi thì đến phòng kế hoạch. Ngu Công đều làm ở hai phòng này, em cứ theo cậu ấy.”

“Vâng.” Vi Vi gật đầu, dù gì cô cũng vẫn là sinh viên, hoàn toàn không rõ quy trình làm việc của công ty, Tiêu Nại nói gì thì nghe theo đó.

Lúc gần đến công ty, Vi Vi nghĩ ra gì đó và nói: “Lát nữa anh vào trước đi, tụi em đi tìm Ngu Công là được.”

Tiêu Nại cúi xuống nhìn cô: “Tại sao?”

“Không tại sao cả!” Vi Vi lại nói ra câu cửa miệng của mình, rất thẳng thắn: “Em mắc cỡ mà.”

Tiêu Nại đột nhiên hiểu ra thế nào gọi là nhắc tảng đá lên đập xuống chân mình.

Có điều, kế hoạch phân binh của Vi Vi đã bị “sẩy thai” nhanh chóng.

Khi chỉ còn cách tòa nhà công ty hai trăm mét, Vi Vi vừa định chia tay với Tiêu Nại thì một cậu chàng đeo mắt kính gọng đen, bấm lỗ tai, trang phục rất xì tai chạy ngang qua họ. Chạy được mười mấy mét, cậu chàng lại quay đầu chạy lại, ánh nhìn liên tục di chuyển từ Vi Vi sang Tiêu Nại, vẻ rất kinh ngạc: “Lão đại, em không nhìn nhầm đó chứ... Đây... đây chẳng lẽ là nhân viên mới của công ty chúng ta?”

Tiêu Nại gật đầu: “Là thực tập sinh.”

Vi Vi cười lịch sự với cậu ta, trong lòng có phần tò mò, người này sao lại gọi Đại Thần là Lão đại nhỉ? Chẳng lẽ là nickname ở công ty của anh?

Hôm nay Vi Vi khá là chải chuốt, rõ ràng là xinh đẹp nổi bật, vì thế lực sát thương của nụ cười cực lớn, cậu chàng xì tai bị nụ cười của cô làm choáng váng xây xẩm mặt mày, trái tim bắn ra tung tóe, nhưng mà, cậu chàng rất nhanh chóng phát hiện ra tay của người đẹp...

Đang khoác vào cánh tay của Lão đại.

“Lão đại, chẳng lẽ, chẳng lẽ là...”

Tiêu Nại lườm cậu ta một cái, đến mở miệng nói cũng lười.

Cậu chàng hiểu ý cấp tốc, lùi lại hai bước vẻ rất khoa trương, sau đó nghiêng người, chạy thật nhanh vào trong tòa nhà, Vi Vi thấy cậu ta vừa chạy vừa móc điện thoại ra... loáng thoáng nghe thấy tiếng nói...

“...Một mỹ nữ siêu cấp đến đây... tiếc là lại là vợ của Lão đại... thế thì thà không đến cho xong...”

Vi Vi ú ớ không nói nên lời, Tiêu Nại an ủi: “Phòng mỹ thuật, sau này em nên cố hết sức tránh xa bọn họ.”

Nhờ công đức của cậu chàng xì-tai, Vi Vi chưa đến công ty mà tin tức Tiêu Nại dẫn bà chủ tương lai đến làm việc đã lan tỏa khắp Chí Nhất. Kế hoạch lén lút xâm nhập của Vi Vi hoàn toàn thất bại.

Tiêu Nại tuy đưa Vi Vi đến công ty, nhưng anh hoàn toàn không có thời gian để đưa cô đi làm quen tình hình, vừa đến công ty đã bị người ta gọi đi mất tích. Dù gì trên người Vi Vi đã bị đóng cái dấu vô hình “Sở hữu của Tiêu”, nên anh rất chi là yên tâm.

Ngu Công có vẻ rồi rãi hơn nên tiếp nhận nhiệm vụ đưa người mới đi giới thiệu.

Ngu Công rất đặc ý đưa Vi Vi đến phòng test game dưới ánh nhìn ganh tỵ của mọi người, vừa đi vừa giới thiệu tình hình công ty: “Công ty chúng ta trước mắt sức mạnh chủ yếu tập trung ở phần phát triển game, nên kết cấu vẫn còn đơn giản, cũng gồm năm phòng: kế hoạch, lập trình, mỹ thuật, test game và hành chính.”

“Phòng mỹ thuật đám đó.” Ngu Công chỉ về phía đông, “Người phòng đó nhiều nhất, cũng biến thái nhất, tam tẩu em chớ có đến gần bọn họ. Gần đây họ đang bắt người đến để tạo hình cho NPC, đến cả dung mạo của anh cũng không tha, tam tẩu em nhất định phải cẩn thận.”

Vi Vi tò mò hỏi: “Tức là làm NPC dựa theo dáng vẻ của anh ấy à?”

Ngu Công gật đầu.

“Vây thú vị quá đi chứ.”

Ngu Công mặt không biểu cảm, nói: “Nếu NPC đó là mục tử bà thì sao?”

“...”

“Tên còn gọi là Như Hoa.”

“...”

Ngu Công tổng kết: “Tóm lại là bọn họ dạo gần đây đang làm NPC cảnh lầu xanh, em...”

Vi Vi nói về kiên định không ngờ: “Em chắc chắn sẽ cách xa bọn họ!”

Lại đi thêm vài bước, Ngu Công bảo: “Bên đó là phòng kế hoạch, chủ kế hoạch là chồng em, có kế hoạch về kịch bản, kế hoạch về dữ liệu, sau này em tiếp xúc nhiều sẽ rõ, trong đó có hai người thuộc khoa số học trường ta.”

Vi Vi rùng mình bởi hai chữ “chồng em”, bỗng nghĩ ra một vấn đề nên đánh trống lảng: “Vừa rồi em nghe như có ai gọi Đại Thần là Lão đại ấy?”

“Trong công ty có người gọi thế, cũng có người gọi Tiêu ca.”

“... xã hội đen?”

“Haizzz, chúng ta người làm game online thì cũng tương tự xã hội đen rồi còn gì, đen từ đời nào rồi, vả lại, tuổi tác mọi người ở đây đều tương đương nhau, gọi Tiêu tổng hay giám đốc gì gì đó nghe chán lắm.”

Vi Vi nhớ đến hôm nay anh chàng đã gọi “tổng giám đốc Tiêu” ở một trường hợp nào đó... tự nhiên dùng ánh mắt phi về phía Ngu Công hai ngọn dao.

Ngu Công mặt dày, làm sao hiểu được, chỉ chỉ về phía Tây, nói: “Phòng lập trình bên kia, toàn những kẻ trâu bò, đặc biệt là những người tổ A, xung tưng là Tam Đại Thần Thủ của công ty chúng ta.”

Thần thủ?

Vi Vi mắt sáng lấp lánh: “Đại Thần?”

“Cậu ta không tính.” Ngu Công hươ hươ tay, “Tổ A có 4 thành viên, ngoài chồng em ra, còn có ba người gọi là Tam Đại Thần Thủ, nhìn thấy cái gã mặc áo thun đầu lâu màu nâu không?”

Vi Vi nhìn theo ánh mắt của anh chàng.

Ngu Công thấp giọng thì thầm về bí ẩn: “Hacker KO nổi tiếng em biết chứ?”

Vi Vi gật đầu. Đại danh của KO thì đến cả Vi Vi là người không quan tâm đến giới hacker mà cũng nghe nói đến, bảo

rằng anh ấy là hacker đẳng cấp nhất nhì trong nước quả cũng không quá đáng.

“Chính là hấn, trong công ty chúng ta, anh ta tên là Lão K.”

“Anh... anh lừa em hả, KO?” Vi Vi há hốc mồm ú ớ.

“Cũng do Lão Tam kéo đến, hình như họ chiến đấu đơn độc mấy lần rồi, tóm lại bây giờ anh ta ở trong công ty ta, người biết anh ta là KO không nhiều, em đừng nói nhé, chúng ta là người nhà nên anh mới bảo em biết.”

... Thực ra chắc anh đã nói thế với nhiều người rồi nhỉ.

“Nói ra thì, người này cho đến bây giờ anh vẫn không biết tên anh ta, tiền lương đều do Lão Tam trực tiếp phát tiền mặt, đúng là sành điệu quá.” Ngu Công nói vẻ cay đắng, “Có điều anh thấy nguyên nhân hấn ta không nói tên thật là vì...”

Vi Vi nhìn anh chàng vẻ chờ đợi mong mỏi.

“Tên hấn ta quá gớm.” Ngu Công ráng sức gật mạnh đầu để tăng cường thêm cho độ tin cậy.

“...”

Vi Vi giữ sự im lặng.

Ngu Công lại chỉ một người, “Người bên cạnh hấn ta là A Sảng, một cao thủ khác của tổ A, có điều người này hễ em mà thấy là phải vòng đường khác tránh ngay, cố hết sức đừng điểu qua lại trước mặt hấn.”

Vi Vi thắc mắc: “Sao thế?”

“Tam tẩu, em chưa phát hiện ra công ty chúng ta chính là một cái miếu hòa thượng à, đến quây tiếp tân cũng là nam sao? Chính là do tên đó mà ra!” Ngu Công sắc mặt phần nộ, nghiên răng kèn kẹt nói, “Tên này nghe đồn là hễ thấy con gái là không lập trình cho ra hồn nổi.”

Mạnh đến thế à? Vi Vi rung động.

“Nhưng em chớ có nghĩ họ là chính nhân quân tử,” Ngu Công tiếp tục phát biểu ý kiến, “Anh thấy là, do tên đó quá háo sắc, sức kiểm chế quá yếu, nhìn thấy con gái nhà người ta là đầu óc xoay mòng mòng, nên đành chịu đựng không thấy cho xong.”

Vi Vi trong phút chốc đã tỉnh ngộ ra, mình đang rơi vào hang động giang hồ, những người này như những cao thủ võ lâm có đủ mọi tật quái dị. Vi Vi tiếp tục truy vấn: “Còn người nữa?”

“Còn người nữa...” Ánh mắt Ngu Công bi thương, nhìn chăm chăm một góc nào đó, “Còn một người, chính là cái tên Mặt búng ra sữa kia kia.”

Vi Vi nhìn theo ánh mắt của anh ta, lên tiếng vẻ nghi hoặc: “Có ai đâu.”

Ngu Công bảo: “Nhìn kỹ lại đi.”

Vi Vi nhìn kỹ thêm lần nữa, vẫn không thấy ai, “Không có ai mà, chỉ có Mỹ Nhân...”

Vi Vi đột ngột khựng lại, quay đầu nhìn Ngu Công vẻ bàng hoàng.

Ngu Công thở dài nặng nề: “Anh biết là em khó chấp nhận sự thực này mà. Nhưng, đúng vậy đấy, chính là cậu ta.”

“Tuy mặt cậu ta búng ra sữa, nhân phẩm cũng chẳng ra gì, rất là giáo hoạt, nhưng tục ngữ nói rất đúng, Thượng đế cho anh toàn những khuyết điểm thì tất sẽ có ý cho anh một ưu điểm nào đó, ưu điểm duy nhất của cậu ta chính là đầu óc rất giỏi.”

“Cậu ta từng là thủ khoa tự nhiên tỉnh Z.”

Vi Vi choáng váng như bị sét đánh, Mỹ nhân sư huynh lại là thành viên trong đội ngũ đặc lực nhất của Đại Thần, cao thủ lập trình trong truyền thuyết? Được thôi, cô cũng biết trường mình vốn rất nhiều người giỏi, nhưng mà nhưng mà... Mô-za-a...

Quả thực là khó tưởng tượng quá!

Bạn có thể tưởng tượng ra một ông anh ké bên luôn vui tươi luôn ngơ ngác... thoát chốc lác người biến thân thành một cao thủ võ lâm không?

Ngu Công hỏi: “Vỡ mộng rồi chứ gì?”

“Vẫn ổn... thực ra Mỹ nhân sư huynh cũng rất có khí chất...”
Vi Vi khó nhọc lên tiếng.

Ngu Công gật đầu nghiêm túc: “Cũng phải, không có khí chất thì có lúc cũng là một dạng khí chất của cao thủ.”

“Đúng rồi”. Ngu Công bỗng sực nhớ ra, “Trong công ty em cũng có thể gọi anh là Ngu Công, mọi người đều gọi thế, có điều Hách my thì em đừng gọi là Mô-za-a.”

“Vậy gọi là gì?” Chắc không thể gọi “Đẹp quá” chứ...

Ngu Công đáp gọn: “Giang hồ xưng tụng Mi Ca.”

“...”

“Sao thế?”

“Không có gì.” Vi Vi cũng đáp gọn lỏn, “Chỉ là bỗng muốn biểu diễn cảnh đá nặng rơi khỏi ngực.”

Vi Vi tiếp tục theo Ngu Công trong trạng thái tê liệt.

Phòng hành chính không có gì để giới thiệu, Ngu Công chỉ dặn dò một câu rất trịnh trọng: “Phải khách sáo với người của phòng hành chính, chính bọn họ sẽ quyết định phát cơm hộp cho em là ba mặn một chay hoặc là ba chay một mặn.”

Vi Vi nghiêm túc gật đầu tỏ ý mình đã ghi nhớ.

Cuối cùng mới là phòng test game: “Phòng test game trước mắt nhân viên vẫn chưa đủ, có lẽ khoảng tháng Chín mới tuyển người với quy mô lớn. Tam tẩu tạm ở đây vậy.”

Đến phòng test game rồi, sau khi giới thiệu một lượt với trưởng phòng và các nhân viên, Ngu Công rút lui thành công.

CHƯƠNG 41: THẾ GIỚI CỦA ANH

Anh có mặt khắp nơi, hoàn mỹ và mạnh mẽ

Phòng test game là nơi yêu cầu kỹ thuật tương đối thấp trong công ty game, những nhân viên bình thường chỉ cần có kinh nghiệm và nhiệt tình đối với game là có thể đảm nhiệm, Vi Vi dù gì cũng là một cao thủ game online, làm công việc này rõ ràng là thừa sức.

Công việc của nhân viên test game thực ra rất khô khan, có thể phải đối thoại mãi trong cùng NPC, xem có bug hay không, có thể phải đi qua đi lại hoài trong cùng một cảnh... Hoàn toàn không đơn giản như người ta tưởng tượng là chỉ cần chơi game là đủ.

Hôm nay phòng test game vừa định làm một cuộc thử nghiệm về nhiệm vụ lớn, vốn nhân lực không đủ, nên thêm một người đương nhiên là tốt quá đi rồi. Thành viên phòng test game vốn vẫn lo lắng đại mỹ nữ bạn gái của sếp lớn đến công ty để chơi cho vui, ai ngờ người ta chỉ cần hơi quen với thao tác của Mộng Du 2 thôi là đã lập tức lên tay chơi rất giỏi.

Trưởng phòng test game như vớ phải báu vật, nhanh chóng phát sinh cảm giác hài lòng với bà chủ tương lai của công ty.

Vi Vi vừa vào Mộng Du 2 đã say sưa quên hết mọi thứ, đến “Giang hồ xưng tụng Mi Ca” hứng chí chạy đến gần, cô cũng không rảnh để quan tâm, hại Mô-za-a hụt hẫng thất vọng bỏ đi. Buổi trưa ra ngoài ăn cơm với Tiêu Nại, anh thuận miệng hỏi: “Công việc buổi sáng thế nào?”

Đôi mắt Vi Vi chột sáng rực: “Em đã test nhiệm vụ Thủy Hoạn.”

Vì Mộng Du 2 mô phỏng hiện thực rất giống với khí hậu biến đổi ngày nay, nên trong game cũng có mặt trời mọc mặt trăng lặn, có gió sương sấm sét, có ngày đẹp quang đãng, có ngày mưa dầm dề. Và đã có những ngày mưa dầm dề thì tất nhiên sẽ dẫn đến lũ lụt ở một nơi nào đó, vậy nên nhiệm vụ Thủy Hoạn đã ra đời.

Khi một thị trấn nhỏ nào đó bị nhấn chìm, hệ thống sẽ phát thông báo, kêu gọi các game thủ đến cứu giúp người già và trẻ nhỏ, cứu lấy tài sản của NPC, rồi sẽ đạt được phần thưởng nhất định. Game thủ bắt buộc phải học được chức năng bơi lội, sau đó trong một thời gian nhất định phải cứu và đưa NPC đến nơi an toàn, vì lượng máu trong nước cứ tiếp tục hạ xuống, nếu không thể đưa đến đó kịp thời, game thủ sẽ tử vong, nhiệm vụ thất bại.

Do đó còn có nhiệm vụ xây dựng lại mọi thứ sau khi thảm họa xảy ra, song song đó tất nhiên còn có các nhiệm vụ khác như vận chuyển hàng hóa bằng đường thủy khi hạn hán v.v... Vi Vi đã chơi cũng khá khá game online, nhưng những nhiệm vụ đặc biệt thú vị như thế này thì lại là lần đầu tiên.

Lúc test game còn nghe người trong phòng nói đến nhiệm vụ chăm sóc trẻ nhỏ gì đó, nhiệm vụ biểu diễn nghệ thuật trên đường phố, đàn ông cày ruộng đàn bà thêu thùa của hệ thống gia đình v.v... Tuy trước mắt mới chỉ chạm đến một góc nhỏ của tảng băng game online, nhưng những nhiệm vụ đặc biệt trong *Mộng Du 2* đã khiến Vi Vi sững sờ vui thích một phen.

Có điều nói ra thì, điều khiến Vi Vi shock nhất hôm nay, lại chính là phong cảnh trong *Mộng Du 2*.

Những dãy núi hùng vĩ, sông hồ rộng lớn, trúc xanh u buồn, thâm cốc tĩnh lặng, những cảnh sắc đã nhìn quen mắt này khi ở trong *Mộng Du 2*, dường như càng trở nên xa vời vắng vẻ hơn.

Tất nhiên là không chỉ có cảnh vật không thôi, còn có những động tác chiêu thức rất khoáng đạt đẹp đẽ, những biểu cảm phong phú sinh động của nhân vật...

Vi Vi đã sớm biết rằng “*Mộng Du Giang Hồ 2*” là do Đại Thần lập trình bằng 3D, mà còn trực tiếp mua lại từ nước ngoài để thực hiện, xét về chất lượng cảnh vật hay là động tác nhân vật đều rất phi phàm. Nhưng trước khi tự mình nhìn thấy, cô không bao giờ nghĩ rằng Đại Thần lại lập nên một cảnh sắc tuyệt vời, động tác tuyệt đẹp đến thế mức này.

Nhưng ngẫm nghĩ lại chính bản thân Đại Thần, rồi nhóm người cao thủ của anh ấy, Vi Vi lại thấy vậy là bình thường...

Nói ra thì, lập trình mà tốt như thế, tương lai chẳng cần nói đến việc kinh doanh của “Mộng Du Giang Hồ 2” kiếm được bao nhiêu, chỉ cần bán mã lập trình cho các công ty khác thì công ty của Đại Thần cũng đủ sống khỏe rồi.

Ăn cơm xong trở về công ty với Tiêu Nại, để tránh bị Đại Thần dẫn đến “hiện trường phá án” hôm qua, Vi Vi rất chủ động, rất nhiệt tình đến thăm hỏi Mỹ nhân sư huynh sáng nay vừa bị cô làm tổn thương.

Tiêu Nại cười cười, không ngăn cản, anh không thích những người cứ ôm ấp dính vào nhau ở nơi công cộng. Nhưng buổi chiều khi test game phát hiện thấy bug, anh lại xuất hiện ở phòng đó, tiện tay điều chỉnh lại những vấn đề về trình tự game.

Lúc đó nhân viên phòng test game thấy trong lòng phức tạp vô cùng, cơ bản là đều đang tự nhủ thầm: Thực ra bọn tôi cũng có thể giải quyết mà! Lão đại anh đâu cần đích thân đến đây đâu!

Mấy hôm làm việc ở bộ phận test game, Vi Vi cứ cảm thấy tính chất căn bản của Mộng Du 2 khác với những game mà cô đã từng chơi, không chỉ vì cảnh tượng tinh tế đến từng chi tiết và di sản lịch sử hùng hậu v.v... mà còn ở những điểm khác. Nhưng cụ thể ra sao thì cô không nói rõ được, cho đến khi nhìn thấy sổ kế hoạch chi tiết của Mộng Du 2 mới chợt thấy vỡ lẽ.

Mộng Du 2 có một loại sinh khí nào đó.

Thế giới của Mộng Du 2 không có những sự việc bất biến, tĩnh lặng; hoa nở hoa tàn, trăng lúc tỏ lúc mờ, con người có hỷ nộ ái ố. Cây mầu đơn trong sân, có thể mấy hôm trước vẫn còn e ấp chúm chím, mấy hôm sau bạn đến thăm lại, có lẽ đã nở bung rực rỡ. Một quán rượu nào đó trong kinh thành, có thể hôm qua khách khứa tấp nập, chớp mắt đã sập tiệm từ đời này, đổi luôn cả chủ. Một cô gái ở Thành Tây có thể tháng này còn lặng lẽ trong khuê các, tháng sau đã cưới chồng ở Thành Đông. Thậm chí những nhân vật trong cửa hàng thuốc men tạp hóa cũng luân phiên đi làm và nghỉ ngơi.

Chỉ là những cảnh tượng rất nhỏ và NPC biến đổi mà thôi, nhưng khiến người ta có một cảm giác sinh động, phát triển

như cảnh thật, quét sạch cảm giác chết nặng nề trong các game online khác.

Trong *Mộng Du 2* mọi chi tiết về cơ bản đều được suy nghĩ cẩn thận, chẳng hạn cướp hôn trong phần kết hôn, như thiết kế chiêu thức tự chủ trong hệ thống vũ công, như sĩ tộc trong phần thiết kế nghề nghiệp...

Vô số các ý tưởng độc đáo xuyên suốt cả một game, nhưng đặc điểm lớn nhất của *Mộng Du 2* đó chính là thực sự tạo ra hệ thống sinh hoạt và hệ thống giang hồ song song nhau, game thủ chơi trong *Mộng Du 2*, vừa có thể tiêu ngạo giang hồ, lại có thể làm một game thủ có cuộc sống hoàn toàn cách biệt chốn giang hồ...

Điều đó là rất hiếm thấy trong game. Game online trước giờ vốn phân biệt rạch ròi, chiến đấu là chiến đấu, sinh hoạt là sinh hoạt, cho dù game chiến đấu có hệ thống sinh hoạt thì cũng chỉ là phần phụ trợ nhỏ nhoi mà thôi.

Những người sáng tạo game không phải là không muốn làm, mà là không làm nổi. Những người khai phá game online muốn tiết kiệm tiền bạc và công sức, đa số đều trực tiếp mua lại đoạn mã lập trình của nước ngoài, mà mã nước ngoài hoặc là lấy phần chiến đấu tăng cấp làm việc chủ yếu, hoặc là chú trọng sinh hoạt gia đình, phần chiến đấu khá đơn điệu, thế là những công ty game online trong nước sau khi tạo ra thành phẩm bằng đoạn mã lập trình của nước ngoài, tự nhiên cũng sẽ phải chịu sự giới hạn và câu thúc không thể tránh khỏi, trở thành những dạng na ná như nhau.

Nhưng Tiêu Nại tự mình viết mã lập trình, tất nhiên có thể hoàn toàn thoát khỏi những dạng đó, có thể tự do viết những thứ mình muốn.

Dù nói thế nào thì, những ý tưởng mới này vẫn chỉ giới hạn trong phạm trù của game, thứ thật sự được coi là ý tưởng mang tính chiến lược, lại là hệ thống sinh hoạt trong *Mộng Du Giang Hồ 2*, kết hợp C/S và B/S lại với nhau. [Client/ Server và Browser/Server].

Giải thích đơn giản là, kết hợp giữa phần game online bắt buộc tự mình phải tải và cài đặt với trang chủ game không cần tải và cài đặt lại với nhau.

Lấy một ví dụ đơn giản ra để nói rõ thêm vậy.

Chẳng hạn, trong *Mộng Du 2*, vườn nhà bạn có trồng một cây hoa, nhưng lúc nó nở hoa lại là lúc bạn đi làm, trong văn phòng lại không thể vào game thì phải làm sao? Thế thì chỉ cần bạn mở trang chủ của *Mộng Du 2* lên là có thể thu thập hoa ngay tại văn phòng mình rồi.

Lại ví dụ thêm rằng bạn nuôi một đứa con trai, một ngày ba bữa cơm, bạn không muốn đưa nó vào nhà trẻ của hệ thống, vậy phải làm sao? Thế thì lúc đi làm, bạn lên trang chủ cho nó ăn vậy.

Có thể tưởng tượng ra rằng, trong tương lai những chức năng này sẽ mở rộng đến cả mạng điện thoại.

Trước mắt các công ty game lớn khác đều dồn lực vào việc khai thác những game online phù hợp với dân văn phòng và những game thủ có máy tính cấu tạo đơn giản có thể chơi được, nhưng trên thị trường tương lai, hoàn toàn tin tưởng vào một game kết hợp được giữa phần chơi game 3D và trang chủ game lại với nhau.

Mộng Du 2 đi tiên phong trong lĩnh vực này.

Điều này chắc chắn là ý tưởng mới mang tính thiên tài.

“Không chỉ thế, em còn có thể lợi ngược dòng tư duy.” Một hôm nào đó trên đường tan sở về nhà, nghe Vi Vi tán dương không ngừng như thế, Tiêu Nại vô cùng bình tĩnh, ít nhất là về mặt cũng làm ra vẻ thản nhiên, nói thế.

“Hử?”

“Trước khi game ra phiên bản beta, bản hệ thống sinh hoạt của *Mộng Du 2* sẽ được mở trước.”

Í? Mới lạ quá, nhưng như vậy có mục đích gì?

Vi Vi bắt đầu suy ngẫm.

Thấy cô nhất thời không nghĩ ra, Tiêu Nại nhắc nhở thêm bước nữa: “Sau đó thì trước khi có phiên bản beta, chúng ta sẽ tuyên truyền đoạn clip về vườn nhà trong game 3D trên bản trang chủ.”

Vi Vi bỗng vỡ lẽ.

Game thủ trên bản trang chủ nếu thấy hoa viên nhà mình trong game 3D hoàn mỹ tinh tế đến vậy, chắc chắn sẽ khao khát được thấy game thật sự, sau đó...

Tất cả không cần nghĩ cũng biết.

Chiến lược này của Đại Thần quả thực quá tham vọng, thực sự là đã đánh một đòn chí mạng vào mọi loại game thủ.

Vi Vi máu nóng sôi sục, tiếp tục liên tưởng xa hơn.

Những game thủ không thích chém giết nếu tham gia game sẽ thế nào đây, tất nhiên có thể không cần giết quái không cần luyện cấp, chỉ trồng rau hái rau, nuôi lợn nuôi vịt, thuê thùa may vá, nghiên cứu thức ăn... Nhưng nếu bạn cảm thấy làm nông dân quá nhạt nhẽo chán chường, thì đi bán sư phụ học chút võ nghệ hành tẩu giang hồ cũng chẳng ai cấm đoán. Hơn nữa, hệ thống sẽ nghĩ cách để dụ dỗ bạn, chẳng hạn, trồng rau trồng ra linh đơn, ăn vào công năng tăng thêm bội phần, chẳng hạn cày ruộng đào được mật tịch, chẳng hạn may quần áo lại làm ra một loại trang bị cực tốt... và lại khá là không may ở chỗ, những thứ đồ này không thể bán được.

Thế là...

Vậy nên, Đại Thần đúng là một nhà âm mưu ==

Không đúng, có lẽ nên nói là “dương mưu” mới đúng, sở trường nhất là đào hố rồi khiến người ta nhìn thấy hố mà vẫn nhảy xuống >o<

Vi Vi ngày từng ngày chìm đắm trong Mộng Du 2, cơ hồ quên cả ăn uống, có lần Tiêu Nại đến gần bên cô cũng chẳng chú ý, thế là Tiêu Nại bị người trong phòng test game trêu chọc:

“Tiêu ca, thua chính game của mình cảm giác thế nào?”

Tiêu Nại cảm thấy rất bức bối, hơn nữa còn bức xúc đến mấy ngày. Ai chịu nổi bạn gái xa cách lâu ngày lúc nào cũng làm nhảm nói đến game bên tai chứ, trong sự bất lực, Tiêu Nại dứt khoát cấm đoán: “Sau này ra khỏi công ty không được nhắc đến từ game này nữa.”

Trong lòng Vi Vi có chút chút niềm vui, nhưng lại hơi oan ức, biện bạch: “Đó là game của anh mà.”

Mộng Du 2, là thế giới của anh.

Game không thể dựa vào sức một người, một trò chơi phải kết hợp cô đọng lại toàn bộ trí tuệ của một nhóm người, nhưng Tiêu Nại thân là người thiết kế quan trọng nhất của game này, lại là linh hồn của toàn bộ trò chơi.

Mộng Du Giang Hồ 2, nếu xét trên một phương diện nào đó, chính là thế giới của anh ấy.

Trong đó thể hiện nhân sinh quan của anh, giá trị quan của anh, trong trò chơi này, có lúc Vi Vi thậm chí có thể cảm thấy mình bay bổng trong trái tim rộng mênh mang của anh.

Anh có mặt khắp nơi, hoàn mỹ và mạnh mẽ.

Hình như.

Càng càng thích anh hơn nữa rồi.

Hết một tuần làm việc ở phòng test game, Tiêu Nại đưa Vi Vi đến một trong những phòng trực thuộc thẩm quyền của anh, phòng kế hoạch, bắt đầu công việc làm trợ lý kế hoạch.

Vi Vi chẳng hề có ý kiến gì với sự điều động này.

Cô muốn đến phòng kế hoạch, cơ hồ như rất gấp gấp sốt ruột, muốn thêm vào một số thứ thuộc về bản thân, trong thế giới của anh.

CHƯƠNG 42: QUẦN... BƠI

“Thấy em là không cần thầy cũng học nên.” Tiêu Nại khẽ cắn vành tai cô, “Còn nữa, trong đầu anh đã luyện tập nhiều lần rồi”.

Ánh nắng ban chiều rọi qua cửa sổ, chiếu lên hai người đang ngồi trên sàn gỗ gần cửa sổ.

“Em thấy hệ thống gia đình có thể thêm ít đồ vật, đặc biệt là về mặt tương tác giữa gia đình và gia đình với nhau.”

Vi Vi ngồi gần Tiêu Nại, vừa nói vừa cúi đầu viết viết vẽ vẽ gì đó trên một quyển sổ nhỏ. Quyển sổ có bìa trước màu xanh này Vi Vi mới mua gần đây, trong đó viết ra rất nhiều những ý tưởng vụn vặt cho Mộng Du 2.

Là một game thủ cao cấp, ý kiến của Vi Vi vẫn rất hữu dụng, nhưng Tiêu Nại lại lơ đãng đầu đầu.

“Khúc nhạc này thế nào?”

Vi Vi bực bội: “Tiêu tổng, anh có đang nghe không vậy?”

“Ừ,” Tiêu tổng nói, “nghĩ chín rồi thì viết báo cáo cho anh.”

“...”

Vi Vi hậm hực, cúi đầu cắn lên cánh tay anh một cái.

Tiếng đàn vẫn không hề lạc nhịp.

Bản nhạc Tiêu Nại đang đàn là nhạc phối cho một khung cảnh nào đó trong Mộng Du 2, cũng chính là một trong những khúc nhạc mà hôm Vi Vi đến, phòng chế tác âm nhạc của vị giám đốc họ Phương nọ đã đưa đến.

Đàn xong một bản, Tiêu Nại ra vẻ suy ngẫm, viết vài chú thích lên bản nhạc phổ. Sau đó bỏ bút xuống, đôi tay dài vươn ra, ôm eo người nào đó lại, thuận thế đê xuống sàn nhà, lấy miệng đôi miệng, lấy răng đôi răng.

“Anh...”

Vi Vi chưa kịp nói gì, đã bị bịt kín miệng. (>o<)

Tuy mấy đợt trước Vi Vi đã từng được anh bế hôn, ôm hôn, ngồi trên đùi anh hôn, nhưng bị đè xuống sàn nhà thế này vẫn là lần đầu, thoát chốc thấy nụ hôn này không tốt cho trái tim bé nhỏ tí nào.

Thế nhưng oan gia ngõ hẹp người dững cảm thắng, người nào đó không những vũ lực cao thâm, lại còn gian xảo, Vi Vi kháng cự yếu ớt, đành phải để mặc ai đó muốn làm gì thì làm.

Mấy phút sau, Tiêu Nại mới buông cô ra, nhưng không ngồi dậy, hơi thở nóng hôi vẫn đọng trên hõm cổ cô. Vi Vi thở hồng hển, ánh mắt mơ màng mãi lúc sau mới hồi phục được, không kìm được nghi ngờ: “Anh thật sự là lần đầu... ừm... yêu đương?”

Chẳng giống chút nào hết! Lần nào cũng bị anh... đến nỗi chẳng có sức lực nào.

“Ừ.” Giọng Tiêu Nại có vẻ lười nhác.

“Vậy thì anh cũng thành thực quá rồi = =”

“Thấy em là không cần thầy cũng học nên.” Tiêu Nại khẽ cắn vành tai cô, “Còn nữa, trong đầu anh đã luyện tập nhiều lần rồi”. (Đấy!!! Ai còn bệnh vực anh Tiêu không BT nữa đi >0<)

Lại luyện tập thêm vài lần nữa, thời gian nghỉ buổi trưa cũng qua. Tiêu Nại cài cúc áo lại chuẩn bị đi, Vi Vi chạy vội vào phòng vệ sinh, nhìn nhìn mình trong gương.

Mắt long lanh... cái này có thể nói là buồn ngủ.

Gò má đỏ ửng... Có thể nói là do phơi nắng.

Nhưng đôi môi thì phải làm sao!

Chẳng lẽ nói ăn ớt hay bị muỗi cắn?!

Đám người tuy rõ là bận rộn nhưng luôn có thời gian để trêu chọc người khác đó, chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua cho cô, nhất là khi có Ngu Công!

Vi Vi ủ rũ bước ra khỏi phòng vệ sinh, Tiêu Nại đang thay giày, cúi đầu xuống, diêm nhiên nói: “Buổi chiều có đi không?”

Hôm nay tuy là cuối tuần nhưng trong công ty vì có một mục tiêu mới nên rất nhiều người phải làm thêm giờ, Tiêu Nại tất

nhiên phải đi, còn Vi Vi là thực tập sinh thì đi hay không chẳng quan trọng, thế là Vi Vi hất tóc: “Không đi!”

“Thực tập sinh lại chẳng có lương, em muốn nghỉ phép!”

Tiêu Nại cũng không kì kèo gì thêm một cách rất phong độ, có điều vẫn gọi cô đến cửa, hôn lên trán một cái: “VẬY Ở NHÀ TRÔNG NHÀ, ĐỪNG ĐẾN CHỖ HIỂU LINH NỮA!”

“Ồ.” Vi Vi nhìn mặt trời bóng rục ngoài kia, cũng không muốn ra ngoài cho lắm, nhưng sau khi Tiêu Nại đi lại không tìm được cựa nựa lại một câu: “... Ở ĐÂY CÓ PHẢI NHÀ EM ĐÂU!”

Căn nhà Vi Vi đang ở không phải nhà Hiểu Linh, mà là nhà bên ngoài của Tiêu Nại. Tiêu Nại cảm thấy rất khó chịu khi cứ phải ở nhà người ta mà thân mật anh anh em em, Vi Vi lại không dám đến nhà bố mẹ anh, thế là căn nhà này trước kia không hay ở đã được lợi dụng, thường là ban ngày Vi Vi và Tiêu Nại ở đây, buổi tối anh lại đưa cô về.

Tiêu Nại đi rồi, Vi Vi rảnh rỗi không có gì làm nên trở vào phòng lên mạng.

Không đến công ty nên cảm thấy hơi chán, Vi Vi lên mạng đảo một vòng, nhớ ra chú hổ nhỏ đã mấy ngày không cho nó ăn, thế là mở Mộng Du Giang Hồ ra.

Chú hổ nhỏ thuộc tính vốn kém cỏi dưới sự bồi dưỡng kiên trì của Vi Vi, bây giờ đã thăng cấp, Vi Vi cho nó ăn ít đơn dược, nhìn thấy trong kho đã không còn hàng dự trữ, thế là đến chợ Trường An để mua.

Không ngờ rằng, tại chợ Trường An lại nhìn thấy Điệp Mộng Vị Tinh đã lâu không xuất hiện, cô nàng đang bày một gian hàng, đang bán đồ đạc. Vi Vi cảm thấy hơi bất ngờ nên gửi tin nhắn: “Điệp Mộng phải không?”

Chắc không cho người khác ID đó chứ.

Quả nhiên Điệp Mộng hồi âm rất nhanh chóng: “Phải.”

Vi Vi: “Lâu quá không thấy chị.”

Điệp Mộng: “Hà hà, công việc bận lắm.”

Vi Vi cứ ngỡ Điệp Mộng đã hoàn toàn bỏ game, không ngờ cô ấy lại quay về, nên có phần sửng sờ. Có ý muốn hỏi thăm,

nhưng sợ lại đường đột quá nên thôi không hỏi nữa. Hai người trò chuyện vớ vẩn một lúc, Điệp Mộng bèn thu dọn gian hàng, đề nghị cùng đi đánh Boss.

Cùng đi đánh Boss còn có Lôi Thần Ni Ni, ba người đến một bản đồ nhiệm vụ không khó lắm. Vốn dĩ ba người chơi màn này cũng tương đối thoải mái, nhưng vì Điệp Mộng lỡ tay nên suýt nữa cả đội chết sạch.

Điệp Mộng cười khổ: “Hai tháng không đến, đến Boss mà chị cũng không biết đánh.”

Tâm trạng của Điệp Mộng dường như không tốt cho lắm. Vì Vi đang nghĩ thế thì Lôi Thần Ni Ni gửi tin đến: “Bang chủ Điệp Mộng dạo gần đây tâm trạng không tốt đó.”

“Sao vậy?”

“Có lẽ vừa trở lại bang nên chưa quen. Hai tháng nay những người cũ trong bang đã bỏ đi khá nhiều, rất nhiều người mới xuất hiện, đều xem Tiểu Vũ Yêu Yêu như thần thánh ấy, có quá nhiều người không quen Bang chủ nữa.”

“Chiến Thiên Hạ không trả lại ghế bang chủ cho chị ấy sao?”

“Không, vả lại bây giờ trang bị, đẳng cấp của Bang chủ Điệp Mộng cũng không cao bằng Chiến Thiên Hạ nữa.”

“T__T”

“Tiểu Vũ Thanh Thanh cũng vẫn còn trong bang, con nhỏ này đúng là đáng ghét chết đi được. Nếu không phải vì thương tiếc bang phái thì tớ đã bỏ lâu rồi.”

Lúc này Vi Vi mới nhận ra một vấn đề: “Điệp Mộng và Chiến Thiên Hạ...”

Lôi Thần Ni Ni đáp: “Làm lành rồi, tớ đã hỏi Bang chủ Điệp Mộng, chị ấy bảo đợt trước bị bệnh, Chiến Thiên Hạ luôn săn sóc, chị ấy đã mềm lòng.”

Đang nói đến đó thì Lôi Thần Ni Ni đột nhiên biến mất, mấy phút sau trèo lên lại kêu oác oác: “Choáng thật, ở nhà đúng là không tốt, mạng viễn thông không bị lag cũng bị rớt mạng, Vi Vi tốc độ bên cậu thế nào, cũng là mạng viễn thông?”

“Đâu có, tớ về nhà rồi, là mạng Netcom.”

“Ồ ồ? Tại lờm seo mà về thành phố B sớm thế?”

“Thực tập hè ấy mà.”

“Suýt ngã... đừng nhắc đến thực tập nữa, tớ còn chưa đâu vào đâu nè.”

Mấy câu nói này là trong kênh đội nhóm, thế nên Diệp Mộng cũng thấy được, vậy là cô nàng vốn nãy giờ không nói gì cũng lên tiếng hỏi: “Vi Vi em ở Thành phố B à?”

“Vâng ^_^”

Diệp Mộng không nói gì thêm, đánh xong Boss, cô nàng bỗng nói: “Vi Vi giờ em có rảnh không? Hay là ra ngoài uống trà chiều đi.”

Vi Vi rất bất ngờ trước lời mời này, xưa nay cô không hề thích thú gặp bạn trên mạng, nhưng giờ đây tâm trạng Diệp Mộng bất ổn, nếu cô từ chối thì như có cảm giác “tuyệt lại thêm sương” vậy (hình dung khó khăn này chưa qua, thứ tệ hại khác lại đến).

Thế là cũng có phần do dự, lúc ấy Lôi Thần Ni Ni gửi tin nhắn riêng đến: “Vi Vi cậu cứ đi với Diệp Mộng đi, vì Chiến Thiên Hạ còn bận việc trong bang, tâm trạng chị ấy không tốt lắm, cậu an ủi vậy.”

Nhớ đến những chuyện giữa Diệp Mộng và Chiến Thiên Hạ, Vi Vi đang chìm đắm trong niềm hạnh phúc vui vẻ nhỏ nhoi cũng có phần mềm lòng, thế là không nghĩ nhiều nữa mà nhận lời.

Đang trò chuyện với họ thì bỗng nhiên, màn hình vi tính nháy ra một khung cửa sổ chat, Vi Vi giật mình.

“Vi Vi.”

Trong cửa sổ hiện lên hai chữ.

Vi Vi chần chừ gõ chữ: “Đại Thần?”

“Ừ.”

“Anh không thể dùng công cụ chat bình thường ư? >o<”

“Thế này tiện mà.”

“...” Nhưng làm người ta giật mình lắm có biết không.

“Tự nhiên nghĩ ra, biệt thự của một người họ hàng nhà anh vẫn để trống.”

“Hà?”

“Nhà chú ấy có hồ bơi.”

“@_@”

“Có muốn đi bơi không?”

“Muốn!” Vi Vi trả lời rất nhanh.

“Biết bơi?”

“Không biết!” Vi Vi khẳng khái đáp, “Nhưng em muốn quan sát.”

Quan sát Đại Thần bơi í, đó là nguyện vọng đã nảy sinh lúc xem anh đấu bóng rổ!

Bị Đại Thần phân tán tư tưởng nên không theo kịp đối thoại trong game, nhân vật Lô Vĩ Vi Vi đứng im nơi đó không nhúc nhích, Lô Thần Ni Ni gào lên mấy tiếng.

“Vi Vi.”

“Vi Vi?”

“Vi Vi Vi Vi Vi Vi Vi...”

...

....

Vi Vi vội vã lên tiếng, ngăn cản cô bạn spam: “Đây đây, vừa này có chút chuyện.”

“Ồ, cứ tưởng cậu bị lag chứ.”

Điệp Mộng hỏi: “Vi Vi em cũng ở khu XX phải không?”

Khu XX là nơi tập trung khá nhiều trường đại học của Thành phố B, Vi Vi trả lời: “Vâng.”

Điệp Mộng nói: “Vậy quán Tất Thắng Khách ở đường XX được không?”

Vi Vi nghĩ ngợi một lúc, đường XX không xa đại học A, nên nhận lời: “Được ạ ^_^”

Hẹn nhau thời gian và địa điểm xong xuôi, trao đổi số di động, Vi Vi lại mở khung chat với Đại Thần ra.

“Lát nữa em gặp Điệp Mộng Vị Tinh một chút.”

Tiêu Nại sau một lúc mới trả lời: “Ừ.”

Tuy anh không nói gì nhưng trực giác Vi Vi mách báo anh không hề thích mình gặp gỡ bạn trên mạng, thế là vội giải thích: “Ồ Tất Thắng Khách trên đường XX, chỉ uống trà với nhau thôi, không lâu đâu.”

Tiêu Nại bảo: “Lúc ấy anh sẽ đến đón em, phải rồi, mang đồ bơi của anh theo.”

Đồ bơi của nam, thực ra chính là quần bơi mà...

Sự tồn tại thần kỳ của quần bơi của Đại Thần, Vi Vi chỉ cần nghĩ đến liền mặt đỏ tía tai, chứ đừng nói gì đến lúc lật tủ ra tìm. Vi Vi mở tủ quần áo của Tiêu Nại ra, hoàn toàn không dám nhìn kỹ, tiện tay lấy đại một món đồ màu đen, bề mặt trơn nhẵn, đoán chắc là quần bơi, nhanh chóng nhét vào trong túi, sau đó ra ngoài gặp Điệp Mộng.

Hơn nửa tiếng sau, Vi Vi đã đến Tất Thắng Khách.

Trong tin nhắn Điệp Mộng có nói mình tóc xoăn dài màu hạt dẻ, mặc váy dài màu xanh đen... Vi Vi đảo mắt một vòng trong Tất Thắng Khách, nhìn thấy cô ấy ở góc trong cùng gần cửa sổ.

Vi Vi cất bước tiến về phía đó.

Điệp Mộng vốn đang ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ đến xuất thần, dần dần nghe thấy tiếng bước chân, khước mắt liếc nhìn cơ hồ thấy có một dải sáng quuyền rũ đang đến gần cô, cô giật mình quay đầu lại, liền nhìn thấy một đôi mắt đen láy sáng rõ.

Chủ nhân đôi mắt ấy đang nhìn cô, dần dần nở một nụ cười, hàm răng trắng khể lộ ra, nụ cười ấy như nụ hàm e ấp, khiến người ta thoáng cảm thấy hào quang chiếu tỏa, không thể phủ lấp.

Trong lòng Điệp Mộng thấp thoáng một ý nghĩ, nhưng lại thấy không thể, thế nhưng cô gái ấy quả nhiên dừng trước mặt cô. Điệp Mộng gần như thất thần trong sự kinh ngạc sững sờ, ngẩn ra hồi lâu mới hỏi: “... Bạn là Lô Vĩ Vi Vi?”

Vi Vi gật đầu, ngồi xuống đối diện, cười chào: “Chào chị, Điệp Mộng.”

Vi Vi và Điệp Mộng ngồi với nhau trong Tất Thắng Khách đến gần năm giờ mới đi.

Khoảng thời gian đó đa phần là Điệp Mộng kể lể tâm sự, Vi Vi lắng nghe, có điều Vi Vi cũng hiểu, tâm trạng Điệp Mộng không tốt, cái mà chị ấy cần cũng chỉ là sự lắng nghe mà thôi.

Cuối cùng Điệp Mộng còn mời Vi Vi cùng đi ăn tối, nhưng Vi Vi ngại ngần từ chối: “Buổi tối em còn phải đi bơi, trước khi bơi hình như không được ăn gì cả.”

Điệp Mộng vỡ lẽ: “Với bạn trai?”

Vi Vi gật đầu, nhớ đến Tiêu Nại, đôi mắt vô thức ngập tràn ánh sáng.

“Người đẹp như em, bạn trai chắc chắn một lòng một dạ với em nhỉ.” Điệp Mộng nhìn cô, ánh mắt thoáng về ngưỡng mộ.

Vi Vi ngẩn ra một lúc, muốn nói gì đó nhưng thấy nói gì cũng không ổn, thế là cười cười, cúi đầu hớp một ngụm trà.

Chia tay với Điệp Mộng rồi, Vi Vi gọi điện cho Tiêu Nại.

“Em xong rồi đây.”

“Ừ, anh đến ngay.” Thực ra Tiêu Nại đã làm xong việc từ lâu, nhưng phong độ vốn được bồi dưỡng trước đây không cho phép anh gọi điện hối thúc.

Vi Vi nói địa điểm xong, vừa định cúp máy thì Tiêu Nại bỗng hỏi: “Đồ bơi em có chưa?”

“...”

“Đợi anh cùng đi mua?” Tiêu Nại cầm chìa khóa xe vừa nói vừa đi ra ngoài.

“Không cần đâu! Em tự mua cũng được!”

Cạnh bên Tất Thắng Khách là một siêu thị lớn, Vi Vi lên vào trong, chọn đại một bộ đồ bơi, tất nhiên là loại kín kẽ nhất, bên dưới còn có viền váy nữa.

Thanh toán tiền xong ra khỏi siêu thị, Vi Vi đã nhìn thấy xe Tiêu Nại đậu ở bên đường.

CHƯƠNG 43: BƠI À BƠI...

Thật sự là nhẹ mỏng nhỏ nhắn... lại còn bó sát >o<

Về chuyện bơi lội, cảnh trong tưởng tượng của Vi Vi là thế này, Đại Thần trần nửa thân trên, mặc một chiếc quần bơi nhẹ mỏng nhỏ nhắn (>o<), thân thể khỏe mạnh nhấp nhô trên mặt nước lặn tẩn... Còn cô, sẽ nằm trên ghế xếp bên hồ bơi, uống nước phoi nắng ngắm nhìn, tốt nhất là mang theo một chiếc máy ảnh...

Thế nhưng, hiện thực là...

Đến biệt thự rồi, Vi Vi lấy quần bơi của anh từ trong túi ra, Tiêu Nại đón lấy, khẽ nhưn mày.

“Sao lấy cái này?”

“A?” Cô cứ lấy đại mà chẳng nhìn gì cả, có vấn đề gì sao?

“Chiếc này là do cô của anh tặng sau khi đoạt giải quán quân bơi lội, anh chưa từng mặc bao giờ.”

“Anh không thích ư?”

“Anh thì sao cũng được,” Tiêu Nại mỉm cười, “Chỉ là không ngờ thì ra Vi Vi thích dạng này.”

Anh vào phòng trong thay quần bơi bước ra, Vi Vi mới biết dạng mà anh nói... là dạng nào...

Thật sự là nhẹ mỏng nhỏ nhắn... lại còn bó sát >o<

Vi Vi bị thứ sắc đẹp đàn ông lồ lộ này khiến choáng váng xây xẩm cả đầu óc, khi Đại Thần bảo “Sao em không đi thay đồ đi”, Vi Vi rất ngoan ngoãn đi thay đồ bơi vừa mới mua khi này.

Cũng may là lúc bước ra thì đã tỉnh táo, cô tóm lấy một chiếc khăn lông quấn quanh người.

Tiêu Nại đã thông thả bơi dưới hồ rồi, thấy cô bước ra bèn bơi lại gần, đưa tay.

“Xuống đây.”

“Không, em không biết bơi.” Vi Vi vọt cạy núm chặt lấy khăn lông, thà chết cũng không chịu xuống nước.

“Anh dạy em.”

Vi Vi nghĩ ngợi rồi vẫn thấy không có can đảm: “...Nhiều nhất là em ngồi bên hồ rửa chân là được.”

Tiêu Nại bó tay, lộ ra vẻ không thèm đếm xỉa gì đến cô nữa rồi điềm nhiên bơi đi. Ánh mắt Vi Vi dõi theo anh, thấy anh lướt qua ngọn sóng, trôi lên hụp xuống, thân thể cao thon rắn chắc khỏe mạnh thoáng ần thoáng hiện, mặt cô thoát nóng hãn lên.

Cô thật sự bị Đại Thần dẫn dụ đến mức càng ngày càng hao sắc mất rồi~~

Vi Vi vừa kiểm điềm bản thân, vừa tiếp tục ngang nhiên theo dõi không hề chớp mắt. Nhìn được một lúc, cũng có ý muốn thử xem sao, thế là ngồi xuống bên hồ, đưa chân ra sục vào nước.

Thoáng chốc một cảm giác mát lạnh từ chân truyền lên, cả người từ trên xuống dưới như thể mỗi một sợi lông đều thấy thoải mái bất ngờ.

Vi Vi ngồi bên hồ nghịch nước rất vui sướng, nhất thời không chú ý đến hành tung của Tiêu Nại, đợi đến lúc phát hiện ra, anh đã bơi đến cạnh cô, bất thành linh tóm lấy bàn chân cô, kéo phất cô xuống dưới.

Vi Vi rơi tồm xuống nước một cách không hề phòng bị, thoáng chốc ướng đến mấy ngậm... nước rửa chân của chính mình...

Sau đó vì tay chân luống cuống, bị người nào đó hô hấp nhân tạo...

Về sau lại vì sợ bị chết đuối, nên ôm chặt lấy thân thể trần nửa trên của người nào đó...

Tóm lại là... một lời khó nói...

Lúc trở về, Vi Vi chỉ biết bơi một xíu xiu, nhưng mà... thân thể... lại nhận chịu một tổn thất cực lớn T__T

Bạn Tiêu Nại trước kia tuy là quán quân giải bơi lội liên minh các trường, nhưng không đam mê bơi lội đến nỗi mỗi ngày đều phải tập luyện. Thế nhưng từ hôm ấy, lại bỗng thấy đam

mê trở lại. Dù sao biệt thự họ hàng nhà anh trống thì vẫn cứ trống, thế là cứ đến chạng vạng lại đưa Vi Vi đến bơi hai tiếng đồng hồ.

Vi Vi đã thích thú với việc bơi lội, nhưng đối với hành vi gì gì đó của người nào đó dưới cái mác dạy học thì, vẫn kiên quyết kháng cự. Thế nhưng tuy cô có quyết tâm chết cũng không chịu khuất phục thì lại không có giá trị vũ lực tương đương, vẫn thường xuyên không cẩn thận bị...

Thế là trong hồ bơi nhà họ hàng Đại Thần, thường xuyên thấy được bóng dáng quẫy đạp giũa giũa của cô trong nước... == [Lạy Phật cho con nghĩ tu 5' ...]

Một lần nào đó cố gắng chống cự kịch liệt, Vi Vi đến cả câu “Chúng ta vẫn chưa đến mức tắm hồ uyên ương mà” cũng nói ra rồi. Nghĩ lại cũng phải, một cái hồ bơi to như thế, chỉ có hai người họ, thế chẳng phải là hồ uyên ương hay sao ==

Nhưng phản ứng của Tiêu Nại lại là - -

“Thì ra Vi Vi thích mãnh liệt hơn à?”

Cái người quá sức vô sỉ này, Vi Vi đành phải ngoan ngoãn phục tùng.

Vậy nên khi lại nhận được cuộc điện thoại từ Diệp Mộng, Vi Vi vẫn rất vui sướng. Ngày nào cũng ăn đại tiệc “bơi lội” kiểu này, thực sự là đã quá mức dinh dưỡng ...

Diệp Mộng hỏi: “Vi Vi, tối mai có rảnh không? Cùng ăn cơm với nhau đi.”

“Ngày mai ư?” Vi Vi hơi suy nghĩ một lúc rồi nhận lời, “Vâng được.”

Vi Vi nhận lời nhanh chóng như thế đương nhiên không phải để tránh né chuyện đi bơi với Đại Thần rồi, mà nhớ ra lần trước ở Tất Thắng Khách là do Diệp Mộng mời, Vi Vi thấy mình nên mời lại một lần mới phải.

Vậy nên hôm sau, Vi Vi đã bỏ rơi người nào đó, xách chiếc ví nhỏ một mình đi đến điểm hẹn. Vậy nhưng khi đứng trước cửa nhà hàng mà Diệp Mộng nói, nhìn cảnh lộng lẫy xa hoa đó, Vi Vi cảm thấy có phần thấp thỏm, bần khoản.

Chắc sẽ đủ tiền chứ...

Thôi mặc vậy, cùng lắm thì gọi Đại Thần đến cứu bồ.

Vi Vi lấy di động ra gửi tin nhắn cho Điệp Mộng: Em đến rồi, chị ở đâu?

Rất nhanh Điệp Mộng đáp lại: Cúc Hiên.

Trong phòng, Điệp Mộng dứt điện thoại vào túi.

“Cô ấy đến rồi.”

Tiểu Vũ Thanh Thanh hỏi với vẻ không tin cho lắm: “Cô ta thật sự là mỹ nữ? Có đẹp bằng Yêu Yêu không?”

Mười mấy phút trước, ở buổi họp hội Bích Hải Triều Thanh Các và cả để hòa giải do Tiểu Vũ Yêu Yêu đề xướng này, Điệp Mộng đã nói ra chuyện gặp nhân vật Lô Vĩ Vi Vi ngoài đời một cách “vô ý”, còn nói cô ấy vô cùng xinh đẹp.

Ở đây ngoài Chiến Thiên Hạ, Tiểu Vũ gia tộc, Chân Thủy Vô Hương, còn có mấy game thủ cũng ở thành phố B nữa, đa số đều quen hoặc biết đến Lô Vĩ Vi Vi, nhưng lại không tin lắm rằng Lô Vĩ Vi Vi là mỹ nữ.

Người của gia tộc Tiểu Vũ càng không tin, bèn hùa nhau bắt Điệp Mộng hẹn Lô Vĩ Vi Vi đến đây.

Thế là, Điệp Mộng bèn giả vờ ra ngoài gọi một cú điện thoại, nhưng thực tế là để đề phòng sơ suất, tối qua cô ta đã hẹn với Vi Vi trước rồi.

Điệp Mộng nghe câu hỏi đó của Tiểu Vũ Thanh Thanh thì không trả lời ngay, để mọi người thắc mắc đến chịu không nổi rồi mới đáp: “Đến rồi là biết ngay ấy mà.”

Tiểu Vũ Thanh Thanh “hờ” lên một tiếng: “Tôi hiểu rồi, chắc chắn là không đẹp bằng Tiểu Vũ Yêu Yêu, Yêu Yêu là đệ nhất mỹ nữ của toàn game mà.”

Tiểu Vũ Yêu Yêu nửa thẹn nửa giận bảo: “Cậu đừng khoa trương thế nữa, ai cũng lấy ra đem so với tôi.”

Tiểu Vũ Thanh Thanh thè lưỡi ra làm duyên: “Biết rồi biết rồi, hạ thấp giá trị của cậu nhì.”

Điệp Mộng nhìn Tiểu Vũ Yêu Yêu, trong lòng cười lạnh.

Cười đi cười đi! Lát nữa xem người còn cười nổi nữa không.

Dựa vào đâu mà người vênh vào kênh kiệu, dựa vào đâu mà gia tộc Tiểu Vũ các người ngạo mạn kiêu căng trong bang phái ta lập ra, chẳng phải chỉ dựa vào cái khuôn mặt đó và cái danh hiệu Giang hồ đệ nhất mỹ nữ đó à? Dựa vào đâu mà người hạnh phúc như thế, người có biết hạnh phúc của người xôn mắt lắm không, người có biết cái bữa tiệc hòa giải người đề xướng ra là vô cùng giả tạo không?

Nếu không phải là người, Thiên Hạ sẽ không quen biết Tiểu Vũ Thanh Thanh.

Người có biết không, ta rất căm ghét người.

Ngay đây thôi, khảo nghiệm cho người sẽ có ngay đây.

Tình yêu của người có thể vượt qua khảo nghiệm này không?

Chắc không qua nổi đâu!

Vốn chỉ là tình yêu được lập nên bởi diện mạo bên ngoài. Đàn ông như Chân Thủy Vô Hương lại không động lòng vì sắc đẹp ư? Trước một nhan sắc khuynh quốc khuynh thành như thế?

Hơn nữa anh ta từng là chồng của Lô Vĩ Vi Vi, có gì đau khổ và tiếc nuối hơn một người đã từng có tất cả lại đánh mất tất cả trong vô thức?

Nhưng mà.

Nếu vượt qua được, vậy thì, ta chúc phúc cho các người! Thật sự chúc mừng!

Diệp Mộng uống cạn một ly.

Mọi người đang cười nói hi hi ha ha, mắt lại không ngừng bắn về phía cửa. Một lúc sau, cửa mở ra, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía đó, nhưng chỉ thấy một gương mặt tròn trịa tươi cười. Như thế mà cũng là mỹ nữ á? Tiểu Vũ Thanh Thanh đang định cười nhạo thì mới phát hiện, thì ra chỉ là một người phục vụ.

Sau đó, mới là một cô gái bước ra từ sau lưng người phục vụ ấy.

Cô phục vụ mặt tròn trịa nhiệt tình nói: “Xin chào, chính là đây.”

Cô gái kia lịch sự gật đầu với cô phục vụ, theo động tác của cô, vài sợi tóc khẽ trượt xuống, rơi trên chiếc cổ trắng ngần của cô một cách khêu gợi. Đôi khi cô quay lại, chỉ thấy mái tóc đen óng bóng xõa lượn theo gương mặt mỹ miều khiến người ta tim đập cuồn cuộn không kiềm chế nổi, một đôi mắt sáng như ánh sao. Trong đôi mắt cô ấy dường như thoáng một nét kinh ngạc, đôi mi dày khẽ rung, đôi mắt đẹp long lanh, như có ánh sáng tuyệt vời vừa lướt qua vậy.

Điệp Mộng đã nhìn thấy Vi Vi, nhưng lần này cô ấy mặc một chiếc váy in hoa cổ chữ V màu hồng phấn ôm lấy thân người, lại khiến Điệp Mộng ngẩn ra một lúc rồi mới đứng dậy gọi cô.

“Vi Vi.”

Tiếng gọi “Vi Vi” này của cô ta khiến mọi người thoáng chốc tỉnh hẳn. Mọi người chỉ cảm thấy cô gái bước vào này cực đẹp, nhất thời không thể liên hệ cô ấy với bốn chữ “Lô Vĩ Vi Vi” lại được. Bây giờ bị Điệp Mộng nhắc nhở, mới ý thức ra cô ấy chính là Lô Vĩ Vi Vi.

Cô ấy lại là Lô Vĩ Vi Vi?

Sao cô ấy có thể là Lô Vĩ Vi Vi được?

Nếu như cô là Lô Vĩ Vi Vi, vậy thì người được gọi là Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ...

Mọi người không hện mà đều quay lại nhìn Tiểu Vũ Yêu Yêu, cơ hồ cùng cảm thấy...

Quá nhạt nhẽo!

Trước một nhan sắc mỹ miều rung động lòng người này, vẻ đẹp trong sáng của Tiểu Vũ Yêu Yêu thoáng chốc trở nên quá nhạt nhẽo.

Vả lại...

Dáng người quả thật kém xa quá.

Tiểu Vũ Yêu Yêu thực ra cũng rất xinh xắn, chỉ có điều dung mạo của cô nàng mọi người đã thấy nhiều rồi, không còn kinh ngạc nữa. Trên diễn đàn có hình có clip, gặp được người thật lại thấy không đẹp bằng trong hình, chí ít là nước da không bằng rồi. So sánh ra thì, Lô Vĩ Vi Vi không hề có danh hiệu

mỹ nữ này lại có một nhan sắc kiều diễm nổi bật, khiến người ta không thể rời mắt đi được.

Thế là mọi người lại bắt đầu nghi ngờ, nếu cô gái này là Lô Vĩ Vi Vi, thế thì Tiểu Vũ Yêu Yêu sao có thể cướp Chân Thủy Vô Hương từ tay cô ấy được?

Mọi người lại như có thần giao cách cảm với nhau, liếc nhìn Chân Thủy Vô Hương.

Đàn ông hiểu bản tính háo sắc của đàn ông nhất, lúc đầu Chân Thủy Vô Hương li dị với Lô Vĩ Vi Vi trong game, nhanh chóng cưới Tiểu Vũ Yêu Yêu, các game thủ nam trong bang phái tuy cảm thấy anh ta không có đạo đức, nhưng trong lòng đều thầm ngưỡng mộ. Nhưng lúc này nhìn thấy Lô Vĩ Vi Vi, các game thủ nam ngồi đây đều thấy hờn hờ, cảm thấy trong lòng Chân Thủy Vô Hương e là cũng đang tiếc nuối chết đi được.

Điệp Mộng này giờ theo dõi phản ứng của Tiểu Vũ Yêu Yêu và Chân Thủy Vô Hương, lúc ấy mím môi vẻ rất hài lòng, nói với người phục vụ: “Này chị ơi, cho tôi thêm một cái ghế ở đây.”

Sau đó lại nói với Vi Vi: “Vi Vi, ngồi đây.”

Vi Vi gật đầu, bước đến đó, thần sắc điềm tĩnh, nhưng trong lòng đã bắt đầu nghiên cứu tình hình trước mắt thật nhanh chóng.

Thực ra ban này nhận được tin nhắn, Điệp Mộng bảo đang ở trong một phòng bao nào đó, Vi Vi đã cảm thấy có gì đó khác thường, nhưng cuối cùng vẫn tin tưởng bạn bè nên không nghĩ nhiều, không ngờ vừa bước vào lại là tình cảnh thế này.

Vi Vi không quen biết ai ngoài Điệp Mộng, nhưng gương mặt Tiểu Vũ Yêu Yêu thì vẫn có chút ấn tượng, nếu Tiểu Vũ Yêu Yêu đã ở đây thì thân phận những người khác không cần nói cũng biết.

Chắc đây là cuộc hội họp của các game thủ ở thành phố B trong bang Bích Hải Triều Thanh Các chẳng.

Nhưng lại không hiểu vì sao lại gọi cô đến.

Vi Vi ngồi xuống bên cạnh Điệp Mộng, những người khác lúc này như mới trở lại bình thường, nhưng vẫn có chút cảm giác không chân thực.

Tiểu Vũ Thanh Thanh buột miệng: “Cậu là Lô Vĩ Vi Vi?”

Tiếng nói cô ta hơi the thé, Vi Vi nhìn cô ta một cái, gật đầu.

“Phải.”

Nếu đã đến thì cứ theo vậy, Vi Vi rất hào sảng, gật đầu ra hiệu với mọi người, “Xin chào, tôi là Lô Vĩ Vi Vi.”

CHƯƠNG 44: HÀO QUANG

Trong khoảnh khắc tất cả mọi người xung quanh đều như trở thành cảnh nền, hình như chỉ mình anh cầm ô, bước đi thong thả trong một bước tranh thủy mặc.

Một bầu không khí yên lặng lan tỏa, sau đó mới bùng phát dữ dội. Điệp Mộng bắt đầu tìm lại cảm giác là trung tâm buổi tiệc, cười bảo: “Mọi người tự giới thiệu một chút đi!”

“Minh là Lam Chi Mộng. Woa, Lô Vĩ Vi Vi, không ngờ cậu lại xinh đẹp như thế đó!” Một cô gái mặc áo màu tím lên tiếng trước.

“Đại Lãng Đào Sa, chúng ta đã từng đánh Thái Hồ Long Vương với nhau rồi đấy.”

“Hạ Yên.”

“Hi, mình là Đồng Không Thâm Thâm.”

“Tony.”

“Minh là Đình Đình Tẩu.”

“Chấn Ấp Bá Chủ, hi hi.”

Những người lên tiếng trước đều là những nhân vật từng quen biết với Vi Vi, sau đó là hai người mới gia nhập sau khi Vi Vi rút khỏi bang.

“Tên mình rất khó đọc, cậu cứ gọi mình là Albus là được.”

“Người đẹp, mình là Hồ Thủy Lam.”

Cuối cùng vẫn còn bốn năm người chưa nói năng gì, chàng trai ngồi cạnh Tiểu Vũ Yêu Yêu dường như muốn mở miệng, thế nhưng mới nói xong chữ “Tôi” lại im bật.

Lúc này anh chàng ngồi cạnh Điệp Mộng đứng dậy, ngắm vẻ biểu hiện bên ngoài thì rõ ràng đã là người lãn lộn ngoài xã hội. Anh ta nâng cốc rượu lên hướng về phía Vi Vi với dáng vẻ như muốn kính rượu: “Lô Vĩ, tôi là Chiến Thiên Hạ. Trước kia trong game có những chuyện không vui, có điều bây giờ mọi

người đã gặp nhau, những chuyện xưa kia trong game thì đừng đề bụng nữa nhé.”

“Tất nhiên.” Vi Vi nói với vẻ cực kỳ phong độ.

Câu này Chiến Thiên Hạ không chỉ nói với Vi Vi, mà còn hàm ý với người của gia tộc Tiểu Vũ đang ở đây nữa. Tiểu Vũ Yêu Yêu lúc này mới mở miệng về yêu điệu thực nữ: “Mình là Tiểu Vũ Yêu Yêu, Lô Vĩ Vi Vi, nghe danh đã lâu.”

Tiểu Vũ Yêu Yêu nói tuy nghe có vẻ rất khách sáo, nhưng giọng điệu lại không khiến người ta thấy thoải mái, mọi người trong phòng đều cảm thấy toàn thân lạnh toát. Vi Vi sao lại không nghe ra ám chỉ trong lời cô ta, nhưng tuy rằng cô có một giọng lưỡi sắc nhọn song lại không có hứng đối đáp với cô ta, thế nên Vi Vi chỉ cười cười, nói một câu nhẹ tênh để khéo léo chuyển hướng: “Chào cậu.”

Cậu chàng trẻ măng ngồi cạnh Yêu Yêu lại lần nữa mở miệng, cuối cùng ánh mắt cũng được quang minh chính đại nhìn Vi Vi: “Tôi... là Chân Thủy Vô Hương.”

Hai cô gái ngồi bên kia Yêu Yêu cùng nhìn nhau một cái, lên tiếng với vẻ không cam tâm tình nguyện cho lắm: “Tiểu Vũ Thanh Thanh.”

“Tiểu Vũ Miên Miên.”

Xong phần giới thiệu, mọi người không kìm được ánh mắt cứ đảo qua đảo lại giữa Vi Vi và Chân Thủy Vô Hương với Tiểu Vũ Yêu Yêu một cách mờ ám và nhiều chuyện, cho đến khi Tiểu Vũ Yêu Yêu thân sắc dần bừng bừng mới thu ánh nhìn về.

Chân Thủy Vô Hương đứng dậy gọi phục vụ, chọn thêm mấy chai rượu vang đắt giá khác, nói với vẻ rất hào phóng: “Hôm nay tôi mời khách, mọi người cứ thoải mái ăn uống.”

“Chắc là đắt lắm.”

“Chân Thủy cậu đại gia thật đó.”

Mọi người đều đơ lưỡi vì giá tiền của chai rượu vang.

Chiến Thiên Hạ cười nói: “Hôm nay nếu không phải Chân Thủy mời thì chúng ta đâu dám đến đây, một món ăn tùy chọn cũng giá mấy trăm tệ rồi.”

Tiểu Vũ Yêu Yêu cười với vẻ uyển chuyển: “Mình đề nghị họp mặt mà, tất nhiên phải là anh ấy mời rồi.”

Điệp Mộng thấy cô ta ra vẻ như nữ chủ nhân thì vừa cười thầm vừa thấy không vui, cố ý nói với Vi Vi: “Vi Vi váy này của em đẹp quá, rất tôn dáng, bao nhiêu tiền đây?”

Vi Vi nhìn cô ta một cái, rồi khẽ nhìn đi nơi khác, đáp: “Em mua đại thôi, quên mất rồi.”

Điệp Mộng hỏi câu này khiến ánh nhìn mọi người lại dần dần tụ hội về phía cô, lao nhao lên hỏi.

Albus hỏi: “Lô Vĩ Vi Vi, phải gọi bạn là gì đây?”

Câu này chắc là hỏi tên thật, Vi Vi không quen với cậu ta nên vờ như không hiểu, nói: “Gọi mình là Lô Vĩ đi.”

“Vi Vi mình nhớ cậu cũng là sinh viên đúng không, trường nào thế?”

Câu này là do Lam Chi Mộng hỏi, Vi Vi và cô bạn ấy cũng xem như khá thân thuộc, nhưng câu hỏi này khiến Vi Vi thấy khó xử. Nếu không trả lời hoặc qua quýt thì sợ sẽ khiến bạn ấy ngượng ngùng, nhưng nói thật thì cũng không được. Vi Vi trước giờ rất biết bảo vệ bản thân để tránh phiền phức, trong tình huống phức tạp ấy, làm sao cô lại để lộ thông tin thật về mình được, thế là ngẫm nghĩ một lúc rồi cười nói: “Món ăn của trường bọn mình rất ngon.”

Lần này thì cô nói thật, món ăn trường Đại học A quả thực rất ngon. Nhưng trong giới sinh viên thành phố B lại lưu truyền rộng rãi câu nói này – Danh tiếng trường A, món ăn trường X, người đẹp trường E, trai đẹp trường H...

Lam Chi Mộng quả nhiên bị dẫn dụ, nói: “Thì ra cậu là sinh viên trường X, học ngành gì thế?”

Câu hỏi trước thì Vi Vi bỏ qua, chỉ đáp câu sau: “Công nghệ thông tin.”

“Tôi cũng là sinh viên khoa Công nghệ thông tin trường X đây!” Bỗng một giọng nói vui mừng văng đến, game thủ nam tên “Hạ Yên” vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nhìn Vi Vi, nhưng nói xong câu này, anh chàng lại tỏ vẻ nghi ngờ, “Nhưng sao tôi chưa bao giờ gặp bạn?”

Mọi người cũng nhìn Vi Vi đầy thắc mắc.

Xui xẻo thế ư?

Trong lòng Vi Vi thâm than trời, nhưng gương mặt vẫn trấn tĩnh, vừa định nói thì Tiểu Vũ Thanh Thanh phì cười giễu một tiếng, nói thẳng không kiêng kỵ gì: “Nghe nói bây giờ có một số cô gái nghề nghiệp đặc biệt ấy, rất thích nói mình là sinh viên đại học.”

Mọi người không ngờ cô ta lại nói ra những lời như vậy, đều sững sờ ngồi ngẩn cả ra.

Vi Vi nổi giận, ánh mắt sắc lạnh, nhìn cô ta dạy bảo thẳng: “Một cô gái như cậu, sao trong đầu lại có những ý nghĩ bần thiêu như thế?”

Cô vốn có dung nhan tươi thắm, nhưng lúc này sắc mặt trầm hẳn, lại toát ra khí thế cao ngạo của kẻ bề trên, đừng nói là Tiểu Vũ Thanh Thanh bị cô nhìn chăm chăm, mà đến những người khác cũng bị khí thế của cô trấn áp.

Tiểu Vũ Thanh Thanh bị cô nhìn thế thì trong lòng hoảng lên, giật mình tránh né ánh mắt của cô.

Vi Vi thấy rằng nhìn cô ta nữa thì càng chán ghét thêm, thế nên quay đi chậm rãi hỏi Hạng Yên: “Cậu học bộ môn nào?”

Vi Vi biết dẫn dắt mọi người nghĩ rằng mình là sinh viên trường X, là do trước kia có lần Nhị Hỷ đến tìm bạn ở khoa công nghệ thông tin trường X để đi chơi, cô cũng đi theo nên khá am hiểu khoa Công nghệ thông tin trường đó.

Hạng Yên đáp: “Bộ môn Tuyền Sơn.”

“Đến năm ba cậu mới chuyển đến phần đó phải không?” Vi Vi khéo léo hỏi.

Hạng Yên như vỡ lẽ ra: “Thì ra chị là sư tỷ, thảo nào em chưa gặp chị, nhưng chẳng nhìn ra chị lớn hơn em chút nào.”

Vi Vi cười cười, không nói nhiều.

Vi Vi tuy sắc đẹp kiều diễm, nhưng ánh mắt lại đoan trang trong sáng, tuyệt đối không thể nào khiến người ta nghĩ đến những điều đen tối. Mọi người vốn thấy Tiểu Vũ Thanh Thanh nói năng không đầu không óc, bây giờ được Vi Vi “giải thích”

như thế thì càng thấy Tiểu Vũ Thanh Thanh quá vô giáo dục, suy nghĩ đúng là quá bản thủ.

Sự kiêu căng phách lối của Tiểu Vũ Thanh Thanh hoàn toàn bị Vi Vi đè bẹp, trong lòng cô ta tuy không cam chịu nhưng cũng an phận hơn nhiều, nghiêng đầu sang thì thậm gì đó với Tiểu Vũ Yêu Yêu.

Mọi người bị cô ta làm cho điêu đứng, không khí có phần kỳ lạ hẳn, Diệp Mộng cảm thấy khoái chí, xuất hiện để giảng hòa rất đúng lúc, mới khiến cả phòng náo nhiệt trở lại.

Vi Vi đã có ý định dứt khoát là sớm muộn gì cũng rút lui nhưng cứ chỉ lại không tỏ ra gấp gáp, trong ánh mắt mọi người cứ nhìn tới nhìn lui, lặng lẽ ăn mà không nói gì.

Ngoài cửa sổ bỗng lướt ngang một ánh chớp, tiếng sấm vang rền, một lúc sau mưa rơi lộp độp lộp độp, sự chú ý của mọi người trong phòng đột ngột bị chuyển hướng.

“Đạo gần đây sao cứ mưa mãi thế nhỉ.”

“Không sao, dù gì chúng ta cũng đi hát ngay mà, địa điểm ngay gần đây, không dính mưa đâu.”

Trong tiếng bàn tán ồn ào, điện thoại Vi Vi chọt réo vang, cô lấy nó ra khỏi túi, quả nhiên là Tiêu Nại gọi tới. Vì Vi Vi ngồi tận trong cùng nên nếu ra ngoài thì rất bất tiện, thế là cô nghe luôn.

“Mưa rồi, anh đến đón em.”

“Vâng,” Vi Vi thấy mọi người cũng ăn khá no rồi, nên đáp, “Bây giờ anh đến đi nhé.”

“Ừ.”

Tiêu Nại đã biết chỗ nên không nói gì nhiều mà cúp máy luôn.

Không biết mọi người đã ngừng bàn tán từ khi nào, ánh mắt đều tập trung về phía Vi Vi, Lam Chi Mộng tò mò hỏi: “Vi Vi, bạn trai của cậu à?”

Vi Vi gật đầu thừa nhận rất thẳng thắn.

Diệp Mộng quan sát thần sắc của Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu, rồi vội nói: “Vi Vi sao em lại gấp về thế, xong đây rồi bọn chị định đi hát mà, em cũng đi cùng nhé.”

Bên cạnh có người hòa vào: “Phải đó, cho bọn mình nghe tiếng hát của mỹ nữ đi.”

“Bạn trai cũng đi chung luôn!”

“Minh hát dở lắm.” Vi Vi lịch sự cười rồi nói, “Vả lại buổi tối còn có chuyện phải làm, xin lỗi.”

Mọi người vẫn không chịu buông, nhưng Vi Vi đã quyết ý, khách sáo từ chối tất cả. Mọi người kết thúc bữa ăn rất nhanh chóng, Chân Thủy Vô Hương hào phóng trả tiền, mọi người cùng nhau ra ngoài.

Tiêu Nại vẫn chưa đến, Vi Vi đứng ngoài cửa nhà hàng đợi anh. Nhưng những người khác lại cũng đứng đó đợi, hi hi ha ha cười bảo muốn xem xem bạn trai của đại mỹ nữ như thế nào.

Trong lòng Vi Vi tuy có phần không vui, nhưng nơi này cũng không thuộc về cô, cô cũng chẳng thể nói được gì.

Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng đứng ở cửa không đi, tuy cô ta ra vẻ rằng chỉ đứng đó theo mọi người thôi, nhưng trong lòng cũng muốn xem xem bạn trai của Lô Vĩ Vi Vi ra sao. Nghĩ đến người vừa đẹp trai vừa có tiền như Chân Thủy Vô Hương này vốn hiếm thấy, trong lòng thoáng có cảm giác chiếm được đến mấy phần thắng lợi.

Mưa mỗi lúc một lớn.

Một chiếc xe dừng dừng chạy đến gần trong màn mưa, mọi người phán đoán dựa vào thần sắc của Vi Vi, đây chắc chắn là xe của bạn trai cô ấy, nên đều cảm thấy hứng chí hẳn.

Tiểu Vũ Thanh Thanh châm chọc: “Xe này đúng chẳng ra sao, đâu có đẹp bằng xe Chân Thủy, Yêu Yêu há?”

Tiểu Vũ Yêu Yêu liếc nhìn Vi Vi, khoác lấy tay Chân Thủy Vô Hương một cách chiếm hữu. Chân Thủy Vô Hương giật mình nhìn Vi Vi, lại thấy ánh mắt cô chỉ tập trung về chiếc xe ấy, hoàn toàn không chú ý đến phía anh chàng, nên trong lòng bỗng thấy buồn bực.

Trong sắc đêm, chiếc xe ấy chậm rãi đậu dưới bậc thềm, cửa xe mở ra, trong màn mưa một bóng người cao ráo nắm chặt chiếc ô đi về phía nhà hàng.

Dưới màn mưa nhòa nhạt, người đi đường dù có ô đi mưa hay không đều có phần thâm thắm, vội vã lướt qua. Bóng dáng ấy cũng đi nhanh, nhưng lại cho người ta có cảm giác an nhiên tự tại. Trong khoảnh khắc tất cả mọi người xung quanh đều như trở thành cảnh nền, hình như chỉ mình anh cầm ô, bước đi thong thả trong một bước tranh thủy mặc.

Chậm rãi, anh bước lên bậc thềm, mây mắt hiện lên rõ nét dưới ánh đèn. Vốn những đường nét của Tiêu Nại đã là rất đẹp, chỉ là do khí chất quá mạnh mẽ nên thường bị che lấp, lúc này dưới ánh đèn ne-on tỏa chiếu, làm nổi bật lên hẳn, càng thanh tú đẹp đẽ hơn bội phần, khiến mọi người như đứng cả tim.

Tiểu Vũ Thanh Thanh lúc này đã hoàn toàn nghếch ra, hoàn toàn bị hào quang của anh cảm dỗ.

Vi Vi vô cùng chán ghét ánh mắt của bọn Tiểu Vũ Thanh Thanh, không đợi Tiêu Nại đến bên mình đã lên tiếng cáo từ với Diệp Mộng và mọi người: “Mọi người chơi vui nhé, tôi phải đi trước đây.”

Diệp Mộng vẫn cố níu kéo: “Vi Vi, hay là bảo bạn trai em cùng đi luôn đi.”

“Không,” Vi Vi cười khẽ, nói rõ ràng, “Tính cách anh ấy hướng nội, không thích gặp người ngoài.”

Rõ ràng là có ý trong lời, Diệp Mộng ghen, không nói nổi câu nào.

Chỉ một lúc như thế, Tiêu Nại đã đến bên cô, Vi Vi bước vào dưới chiếc ô cùng anh.

“Đi thôi.”

Tiêu Nại chỉ biết Vi Vi đến gặp một mình Diệp Mộng, bây giờ lại thấy một đám đông thế này nên có phần kỳ lạ, nhưng không hỏi gì nhiều. Anh ngạo mạn đã quen, đừng nói là chào hỏi, đến nhìn người ta cũng không thèm nữa là... Thế nên anh cùng Vi Vi bước xuống bậc thềm.

Mọi người im lặng nhìn theo bóng họ dần xa, thấy hai chiếc bóng tài tử giai nhân dưới chiếc ô mất hút trong màn mưa, Tiểu Vũ Thanh Thanh cắn môi, đột ngột gào lớn: “Này, bạn

gái anh cưới biết bao nhiêu thằng đàn ông trong game, anh có biết không?”

Vi Vi dừng lại vẻ không tin được, nhìn về hướng cô ta với vẻ khinh bỉ. Họ chưa đi xa nên biểu hiện của Tiểu Vũ Thanh Thanh vẫn thấy rõ được, sắc mặt cô ta đã có phần méo mó xấu xí, đôi mắt phát ra một thứ ánh sáng có thể gọi là hung ác cực kỳ.

“Trong game cô ta hồng hạnh vượt tường hết lần này tới lần khác, vô cùng tệ hại, mọi người ở đây đều biết, anh đẹp trai anh đừng có để cô ta lừa gạt!”

Vi Vi trước nay luôn sống trong một môi trường đơn giản, người có phẩm cách hèn hạ bỉ ổi như Tiểu Vũ Thanh Thanh thì quả là gặp lần đầu trong cuộc đời, không biết phải dùng từ gì để hình dung. Trong lòng Vi Vi gợn lên một cảm giác buồn nôn, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, vừa định mở miệng thì bị Tiêu Nại ngăn lại.

Vi Vi nhìn anh, nghĩ rằng anh nói mình là Nhất Tiểu Nại Hà, chẳng ngờ lại thấy thần sắc anh bỗng nhiên trở nên cô đơn lạ thường, anh nhìn cô, giọng nói ử rữ nhưng lại vô cùng thâm tình, không hề hối hận: “Chỉ cần cô ấy nguyện ở bên tôi thì tôi sẽ không để ý những điều đó.”

Chiếc xe đã chạy xa, nhưng cứ nghĩ đến vẻ mặt Tiểu Vũ Thanh Thanh như ăn phải kiến hôi, Vi Vi vẫn không nhịn được cười đến rung cả vai.

Tiểu Vũ Thanh Thanh chắc muốn dùng kế ly gián để Đại Thần đá cô, nhưng ai ngờ rằng, Đại Thần lại làm ra vẻ cho dù cô có hồng hạnh vượt tường thì anh cũng không than van không hối hận, một dáng vẻ si tình tuyệt đối. Lần này chỉ e rằng Tiểu Vũ Thanh Thanh càng đổ kị càng khó yên ổn hơn thôi.

Vi Vi đành thừa nhận rằng, vẻ mặt khiến người ta tức chết mà không đền mạng thì, Đại Thần tuyệt đối không chỉ mạnh hơn cô một chút chút mà thôi. ^_^

Tiêu Nại vẻ mặt điềm nhiên lái xe.

Vi Vi vui sướng một hồi rồi bỗng hỏi Tiêu Nại: “Nếu em hồng hạnh vượt tường thật, anh thực sự không quan tâm?”

“Không quan tâm.” Tiêu Nại đáp nhẹ bằng như không.

Í, Vi Vi kinh ngạc nhìn anh, cứ ngỡ anh sẽ chặt chém chứ.

Phát giác ra ánh mắt nghi ngờ của cô, Tiêu Nại khẽ cười. Đèn đỏ, anh ngừng xe lại, quay nhìn cô, “Nhiều nhất là, em vượt tường một phân, anh dòi tường một phần, em vượt một tấc, anh dòi một trượng.”

Giọng nói anh không lớn, nhưng Vi Vi lại thấy rung động trong lòng, dậy lên một cảm giác thật khó nói nên lời.

CHƯƠNG 45: ĐỂ EM LÀM KẺ THEO ĐUÔI CỦA ANH NHÉ!

Ngu Công và Vi Vi đã viện cớ chuẩn đi nơi khác, vừa ra khỏi cửa, Ngu Công đã thở phào một hơi: “Chớp giật sấm rền thật quá đáng sợ!”

Vi Vi lòng thầm lo lắng: “Ánh mắt giết người quá mạnh bạo!”

Sau hôm ấy, Diệp Mộng có gọi cho Vi Vi một lần, nói xin lỗi cô. Vi Vi khách sáo bảo không sao cả. Còn về chuyện dễ dàng nói ba chữ “không sao cả” này, là do Vi Vi đã không còn xem cô ta là bạn của mình nữa.

Có lẽ cô ta có nỗi khổ, có lẽ cô ta có nỗi niềm khó nói, nhưng giữa bạn bè với nhau không nên có sự lợi dụng và giấu giếm như thế.

Diệp Mộng hình như cũng biết nên chỉ thở dài một tiếng, rồi từ đó không còn liên lạc với cô nữa.

Vi Vi vẫn làm một thực tập sinh nhỏ bé một cách vui vẻ. Gần đây cô đã mỗi ngày một quen thân với nhân viên trong Chí Nhất rồi, nhưng quen thân thì cũng có cái bất lợi. Chẳng hạn như hôm trước trong đợt họp ý tưởng sáng tạo game, cô đã đề xuất một số ý kiến về phương diện hỗ trợ gia đình, tuy đã được mọi người đồng ý, nhưng mọi người đã nghĩ lệch lạc đi rất nhanh chóng.

“Haizzz, sư muội à, bọn anh đều là một đám trẻ đau khổ, chưa hề yêu đương gì cả, chẳng có sáng kiến gì về hệ thống gia đình gì gì đó, toàn bộ đều nhờ em cả đấy.”

“Đúng đúng, em cứ ghi hết tất cả những việc muốn làm với Tiêu ca ra, đó chính là ý tưởng sáng tạo.”

“Hê hê,” Có người bỗng phì ra, “May mà không phải là những chuyện Tiêu ca muốn làm với sư muội.”

Mọi người lập tức hiểu ý tát nước theo mưa: “Đúng là hạn chế chết đi được.”

Vi Vi chỉ có nước nhìn lên trần nhà trong vô vọng, trong lòng thầm cảm thấy, tương lai mỗi lúc một huy hoàng của mình có vẻ có triển vọng lắm đây.

Buổi trưa hôm ấy, Tiêu Nại đi họp bàn việc hợp tác với khách hàng, Vi Vi cùng Ngu Công, Mô-za-a cùng ăn cơm, cao thủ KO bí ẩn lại cũng đến cùng với Mô-za-a.

Người phục vụ đưa thực đơn cho cô gái duy nhất trong bọn, Vi Vi đón lấy rồi lại đưa nó cho KO: “KO sư huynh, anh chọn món đi.”

KO lắc đầu vẻ rất phong độ.

Mô-za-a nghe thấy thế thì buồn rầu: “Sao chưa bao giờ em gọi anh là Hách sư huynh?”

Đồng nghiệp trong công ty đều lớn tuổi hơn Vi Vi, vậy nên Vi Vi đều rất lễ phép gọi tất tần tật là sư huynh cả, đến Ngu Công cũng được gọi là Vu sư huynh, khiến cho Ngu Công nở mày nở mặt một phen. Thậm chí trong công ty, Vi Vi cũng có gọi Tiêu Nại sư huynh rồi, nhưng quả thực Mô-za-a chưa bao giờ được gọi là Hách sư huynh, mà luôn gọi là Mỹ Nhân Sư Huynh.

Nghe Mô-za-a oán thán, Vi Vi nói với vẻ choáng váng: “... Nếu em mà gọi anh như thế, Đại Thần sẽ xử lý em mất.”

Mô-za-a ngẫm nghĩ rồi chợt hiểu ra, vội vã bảo: “Vây thôi em đừng gọi nữa, cậu ta sẽ không xử lý em mà chỉ xử lý anh thôi.”

Hách sư huynh, hảo sư huynh~~~ (lại là đồng âm đấy bà con ạ ^_^)

Ngu Công lặng lẽ đọc lại hai lượt, rồi phụt một tiếng cười phì ra.

Chọn mấy món ăn một cách rất ư nhanh chóng, ba người vừa nói chuyện vừa đợi, còn vì sao là ba người, chính là do KO không nói gì cả. Buôn dưa mãi rồi, Mô-za-a đột ngột cảm khái: “Thực ra trong game anh cũng từng có một mối tình!”

Vi Vi tò mò: “Với ai thế? Sao chưa nghe anh nói bao giờ?”

Mô-za-a đáp: “Không phải trong Mộng Du Giang Hồ, trước Mộng Du anh có chơi một trò khác, tên là Ảo Tưởng Tinh Cầu, trong đó nhân vật anh chơi là Thiên Y.”

Vi Vi tuy chưa chơi trò này, nhưng cũng từng lang thang trong trang chủ của game này nên biết nhân vật Thiên Y ấy. Vi Vi không nén nổi kinh ngạc: “Anh chơi tài khoản của nữ hả?”

“Hê hê, tại nhân vật này có ngoại hình phù hợp với thẩm mỹ của anh.”

Thức ăn liên tục được mang lên, Mô-za-a vừa ăn vừa nói: “Sau đó chơi một dạo rồi thấy mọi người đều kết hôn cả, thế cũng muốn tìm một người nào đó để cưới.”

“Hừm, sư huynh chẳng phải anh chơi tài khoản của nữ sao? Chẳng lẽ anh tìm đàn ông?”

“Sai, anh định tìm... tomboy.” (chỗ này khó dịch quá mọi người ơi, chả lẽ gọi là ô-môi ==, Den gọi tạm là tomboy, tức là nữ giả nam vậy).

... Vậy cũng được á?

Trong game, pê đê là nam chơi tài khoản nữ, tomboy là nữ chơi tài khoản nam, vì sở thích nhân vật nên tomboy trong game cũng rất thịnh hành.

“Trong game đó có một nhân vật nam là Hoa Tiễn, thiết kế rất ư là éo lá, cơ bản là những người đàn ông đích thực đều không chọn nhân vật đó, nhưng con gái lại rất thích, rất nhiều nữ game thủ đã chọn. Thế là anh muốn tìm một Hoa Tiễn để kết hôn, lại còn đặc biệt tìm chọn một cái tên rất nên thơ, vừa nhìn đã biết là con gái, tên là Thủ Khả Trích Tinh Thần (tay có thể hái sao)”

“Cái tên này rất hào sảng rất có khí thế mà, tại sao cứ nhất định là nữ?”

Mô-za-a nói vẻ rất âm ức: “Anh thấy chỉ có con gái mới nghĩ đến việc hái sao. Để biểu hiện anh rất thâm trầm sâu sắc, anh còn cố ý không hỏi giới tính người ta, kết quả là tình cảm một tháng đã được bồi đắp, chẳng ngờ hẳn ta lại là pê đê trong đám tomboy.”

Phức tạp quá, Vi Vi choáng váng xây xẩm: “Vậy tóm lại là nam hay là pê đê?”

Ngu Công am hiểu nội tình ngồi kế bên chú giải: “Thì vẫn là đàn ông thôi.”

“Rồi sau đó?”

“Chẳng có sau đó, từ khi anh biết hắn là đàn ông, thì chẳng còn chơi game đó nữa.”

Im bật một lúc sau, Vi Vi nói một cách sáng suốt: “Mỹ nhân sư huynh anh lại còn chỉ trích người khác, thực ra chính do anh giả làm game thủ nữ lừa gạt tình cảm của người ta mà, còn quậy tung rồi bỏ.”

“Quậy tung rồi bỏ, chính xác, tam tẩu, thành ngữ này em dùng hay lắm.” Ngu Công ngồi kế bên gật mạnh đầu.

Mô-za-a kêu oan: “Động cơ của anh là thuần khiết mà.”

Thông thường, KO vốn ít nói kiệm lời chưa từng phát ngôn, anh chàng luôn im lặng ăn uống một cách chóng vánh, ăn sau thì trầm tư ngồi quan sát người khác ăn. Lần này anh vẫn lặng im và ăn xong rất nhanh chóng, nhưng ăn xong anh lại buông đũa, nhìn Mô-za-a rồi nhả lời vàng ngọc: “Server cậu chơi có phải là Trường An Nguyệt Hạ?”

Mô-za-a sửng sờ: “Sao anh biết?”

KO vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lẽo, mở miệng nói rất lạnh lùng: “Vì tôi chính là pê đê trong đám tomboy đó.”

Cơm vẫn chưa ăn xong, Ngu Công và Vi Vi đã viện cớ chuẩn đi nơi khác, vừa ra khỏi cửa, Ngu Công đã thở phào một hơi: “Chớp giật sấm rền thật quá đáng sợ!”

Vi Vi lòng thầm lo lắng: “Ánh mắt giết người quá mạnh bạo!”

“Đó chính là duyên phận.”

“Tuyệt đôi là nghiệt duyên.” [duyên ác ấy =)]]

“Sư muội!”

“Sư huynh!”

“Chúng ta về công ty đi.”

“Ừ.”

[Hai người này kẻ tung người hứng thấy gớm quá :D]

Kết quả là hôm sau đi làm, Vi Vi và Tiêu Nại vừa đến cửa Chí Nhất, Mô-za-a đã nhào ra: “Lão tam, cậu phải tìm lại chân lý cho tớ đi, tên KO hắn quậy rối tớ trong văn phòng!”

“Sao anh ấy lại quấy rối anh?” Vi Vi vội vã truy hỏi. Lời vừa thốt ra đã cảm thấy kỳ cục, giọng điệu này có vẻ hào hứng quá, Vi Vi lập tức trầm giọng xuống, trang nghiêm hỏi: “Su huynh, sao anh ấy lại quấy rối anh, anh nói cho cận kề kỹ càng xem nào, không được để sót mất điều gì cả, bọn em nhất định sẽ tìm lại công lý cho anh!”

Mô-za-a phẫn nộ bảo: “Hắn bắt anh lên cái trò game quỷ quái ấy kết hôn với hắn!”

Vi Vi ra vẻ đồng cảm với anh chàng một cách rất khoái chí: “Sao anh ta có thể như thế được! Quá đáng thật!”

“Đúng rồi! Hắn ta nói lúc đầu hắn ta bị người khác chế nhạo, hắn phải cứu vãn tình hình, cứ thật, người chơi trong game đó đã thay bao lượt rồi, hắn ta cứu vãn cái khi móc gì chứ!”

Vi Vi vốn là ngọn cỏ mọc ven tường, gió thổi chiều nào theo chiều đó: “KO su huynh nói cũng đúng, su huynh lúc đầu là anh gạt người ta mà, phải có trách nhiệm chứ!”

Mô-za-a hầm hầm lườm cô, rồi nhìn Tiêu Nại - người đáng tin cậy hơn: “Lão tam, cậu phải tìm lại công lý cho tớ.”

Ai ngờ Tiêu Nại lại nói: “Chuyện này cũng hay, tớ vốn vẫn lo không giữ KO lại được, lần này thì không cần lo nghĩ nữa.”

Mô-za-a nhìn Tiêu Nại một cách đau thương bằng ánh mắt như bị phản bội: “Lão tam, sao cậu lại vô lương tâm quá vậy, còn bắt tớ đi cầu thân.”

Tiêu Nại trầm tư: “Thưởng tiền cho cậu?”

Mô-za-a lập tức nói với vẻ rất tiết liệt (tiết liệt là kiên quyết giữ thân mình trong sạch =)]: “Một ngàn tệ mới bán thân.”

Tiêu Nại quan sát từ trên xuống dưới anh chàng bằng ánh mắt dò xét.

Mô-za-a ưỡn ngực lên cao, làm ra vẻ “quyết không sale off” một cách tiết liệt hơn nữa.

Tiêu Nại ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Mô-za-a đột ngột hoan hô lên một tiếng, vui sướng chạy vào phòng lập trình: “KO, chúng ta đi kết hôn nào, buổi tối tôi mời anh đi ăn một bữa thịnh soạn để chúc mừng.”

Đám người nhiều chuyện vây xung quanh lần lượt bỏ đi, xì xào bàn tán.

“Quan niệm về trình tiết của Mi ca sao mỏng manh quá vậy.”

“Đàn ông bây giờ ấy à, người giữ được sự trong sạch như tôi hiếm lắm thay!”

“Tiêu ca ra giá cao quá, Mi ca làm gì đáng giá tới một ngàn tệ đâu, chí ít thì phải giảm giá rồi còn tặng kèm quà khuyến mãi ấy chứ.”

“Mi ca gả cho KO, sau này phải gọi là Mỹ Mi ca rồi nhỉ.”

“Tên hay quá! Mỹ Mi ca chúng tôi cũng muốn ăn mừng, ít ra cũng phải phát kẹo cưới chứ.” [phong tục của người TQ, ai kết hôn rồi sẽ phát kẹo cưới cho bạn bè, họ hàng, đồng nghiệp cùng chung vui ^_^]

Đúng trong không khí hào hứng (?) như vậy, mùa hè đã giống lên hồi chuông kết thúc, Vi Vi bắt đầu tận dụng thời gian để viết báo cáo thực tập mùa hè. Vi Vi tuy là một sinh viên giỏi, nhưng báo cáo thực tập trước giờ lại vẫn không tránh khỏi những thiếu sót. Nhưng năm nay thì chắc chắn là không thể, cô có rất nhiều thứ để viết, đương nhiên, cô cũng sẽ chú ý không bao giờ tiết lộ bất cứ thông tin cơ mật nào về công ty của Đại Thần.

Khi báo cáo thực tập đã viết được một nửa, một hôm họ Tiêu Nại đột ngột hỏi: “Chúng ta đi du lịch, thế nào?”

Vi Vi chớp chớp mắt, “Đi đâu?”

“Tây An.”

Tây An thì chưa đi, nhưng nếu là du lịch thì, tiền trong thẻ có khi nào thiếu không, không thể gọi điện thoại xin tiền nhà, vì cô nói đến thực tập ở thành phố B rồi mà.

Vi Vi vô cùng khổ sở.

Tiêu Nại không cần nghĩ cũng biết cô đang khổ não gì, “Bao ăn bao ở, xem như tiền lương thực tập.”

Vi Vi hỏi với vẻ vô cùng ngại ngùng: “Vậy lúc ở khách sạn, em... em có được một phòng đơn không?”

Tiêu Nại lườm cô một cái: “Vì sự thanh bạch của anh, đương nhiên.” T_T

Vi Vi ôm choàng lấy cánh tay anh: “Tiêu ca ca anh tốt quá đi mất, vậy em làm kẻ theo đuôi anh nhé!”

(Tiêu huynh, anh dễ thương wá >o< Em chịu hok nổi rồi, ngày mai mua vé máy bay bay tới TQ tìm anh... huhuhu... bắt đầu hành trình muôn dặm tìm chồng >o<)

CHƯƠNG 46: KỶ NGHỈ HÈ “VIÊN MÃN”

Vi Vi trước giờ chưa hề say máy bay, nhưng thời khắc cuối cùng khi máy bay sắp hạ cánh, cô lại bắt đầu say rồi.

Hai hôm sau, sân bay thủ đô xuất hiện một cảnh tượng khiến mọi người rụng rời, một đại mỹ nữ nhan sắc kiều diễm thân hình bốc lửa kéo một vali hành lý to kèn càng thở hổn hển (do bộ não khán giả nghĩ vậy) tiến về phía trước, còn chàng trai có khí chất thanh tao thân hình cao lớn đi phía sau cô ấy lại tay không thành thoi ung dung dạo bước.

Tiêu Nại bị vô số người nhìn bằng cặp mắt khinh bỉ.

Nhưng Tiêu Nại có bao giờ quan tâm đến ai, vẻ mặt vẫn rất thản nhiên, khiến bao người đàn ông làm trâu làm ngựa phải ghen tỵ chết đi được.

Vi Vi khoan khoái ngồi trên máy bay, ăn một bữa ăn cũng khá là ngon.

Nhưng, cuộc đời đúng là không có bữa ăn nào miễn phí cả.

Lúc máy bay sắp đáp xuống sân bay Tây An, Tiêu Nại gấp báo lại, hờ hững bảo: “Phải rồi, bố mẹ anh cũng ở Tây An, có muốn tiện đường gặp họ một lúc không?”

Vi Vi chớp mắt, lại chớp mắt...

Vi Vi trước giờ chưa hề say máy bay, nhưng thời khắc cuối cùng khi máy bay sắp hạ cánh, cô lại bắt đầu say rồi.

Vi Vi đã vật vờ mấy ngay trong nỗi hoảng sợ.

Thức ăn ngon của Tây An không cứu nổi cô, cảnh đẹp vật là của Hoa Sơn không cứu nổi cô, cảnh tượng hùng tráng của tháp Đại Nhạn cũng không cứu nổi cô, căn nguyên của mọi nỗi sợ hãi đều nằm ở ngày cuối cùng, hôm ấy, phải đến gặp bố mẹ Đại Thần.

“Bố mẹ anh sao lại biết em thế?” Vi Vi u sầu hỏi.

“Đồng nghiệp nói với họ.”

“... Tại sao các thầy cô trường mình cũng nhiều chuyện thế.”
Vi Vi càng u sầu hơn.

“Phong thủy?”

“... T_T”

Tiêu rồi, câu pha trò của Đại Thần cũng không thể nào cứu cô nổi.

Bố mẹ của Tiêu Nại đang ở một di chỉ khai quật trọng điểm của toàn quốc ở một huyện nào đó, chỉ cuối tuần mới về lại Tây An để nghỉ ngơi, vậy nên trước đó khi Vi Vi và Tiêu Nại đến đó dạo chơi cũng không gặp được họ.

Nhưng mà, chẳng thà gặp sớm cho xong T_T

Ngày gần cuối, tâm trạng hoảng sợ của Vi Vi đã đạt đến đỉnh điểm, sau đó đã làm một chuyện rất kinh hoàng, kéo Đại Thần đi mua quần áo. Thực ra trước khi Vi Vi đến thành phố B, đã lấy lý do là “đến nơi thực tập phải mặc cho đảng hoàng nghiêm chỉnh”, đã bóc lột mẹ cô đến mấy chiếc váy, nhưng những chiếc váy đó đều không mang đến Tây An.

Cô cứ ngỡ chỉ đến đây để du lịch thôi, quần áo mang theo đều là những dạng thoải mái tiện lợi như quần jeans áo pull. Mặc loại đó mà đi gặp bố mẹ Đại Thần thì tùy tiện quá.

“Mẹ anh thích quần áo dạng nào thế?”

“Tại sao không hỏi bố anh?”

“...”

Vi Vi lườm anh một cái, không đếm xỉa gì. Tất nhiên là sở thích của mẹ chồng thì phải cần tôn trọng hơn mà! Không đúng không đúng, không phải mẹ chồng... Vi Vi vội vàng thâm chỉnh đốn lại mình. Nhưng lại nhanh chóng cảm thấy rằng, lần này cũng chả khác gì chuyện gặp mẹ chồng cả...

Tại sao cô mới hai mươi tuổi đã phải nếm trải cảm giác gặp bố mẹ chồng cơ chứ T_T

“Chiếc này thế nào?”

“Đơn điệu quá.” Nhận được ánh mắt nghi ngờ của người nào đó bèn bổ sung thêm, “Nhìn bằng mắt thẩm mỹ của mẹ anh.”

...

“Còn cái này?”

“Nhặt quá.”

...

“Cái này?”

Lắc đầu.

...

“Còn cái này?”

“... Mẹ anh sẽ rất thích.”

Vi Vi cúi xuống nhìn chiếc váy trong tay, thực ra cô chỉ tiện tay lấy lên thôi, trên chiếc váy ấy ít nhất cũng phải có một trăm con bướm... Mẹ của Đại Thần trong lời đồn rõ ràng là rất thanh cao rất học thuật cơ mà, làm sao lại thích kiểu quần áo này được.

“Anh lại chọc em à = =”

Tiêu Nại cười: “Đột nhiên anh nghĩ ra, lần đầu tiên gặp anh, có phải em cũng mua quần áo thế này?”

“... Đâu có, em chỉ mua đại một chiếc váy vải thôi. = =”

Vi Vi suýt nữa đã mua một chiếc váy vải đoan trang kín kẽ rồi, cũng may mà Tiêu Nại kịp thời ngăn cô lại, lại còn thề thốt rằng bố mẹ mình tuy làm việc có liên quan ngành khảo cổ, nhưng tuyệt đối không thích những màu sắc gần với bùn đất. Cuối cùng Vi Vi mặc một chiếc váy liền rất kín cổng cao tường màu gạo để ra mắt bố mẹ của Đại Thần.

Vậy nhưng, Đại Thần lần này quả nhiên không chọc gheo cô. Ngày hôm sau lúc đi ăn cơm cùng bố mẹ anh, mẹ của Đại Thần nhấn mạnh với cô một cách nhã nhặn: “Con gái đừng mặc giản dị thế này.”

... Mẹ Đại Thần rõ ràng là đang mặc rất giản dị rất quý phái mà, rốt cuộc thẩm mỹ của bà là gì đây = =

Có điều so sánh với quan điểm thẩm mỹ xuất chúng của mẹ Đại Thần, thì điều càng khiến Vi Vi bất ngờ hơn là, họ lại rất nhã nhặn rất nhã nhặn, hoàn toàn không có kiểu cách thanh

cao như trong lời đồn. Thực sự chỉ là gặp mặt rồi ăn cơm mà thôi, chẳng hỏi cô bất kỳ vấn đề gì cả, ngược lại còn nói nhiều về những chuyện thú vị trong quá trình khai quật di tích của họ.

Vi Vi thấy kỳ lạ, hai ông bố bà mẹ tính khí tốt như thế, sao lại sinh ra một đứa con trai như Đại Thần vậy...

Nhưng cô cũng không nghĩ ngợi gì, đối với đối tượng mà con trai mình khó khăn lắm mới động lòng được, thì người ta có thể nào tỏ ra khó chịu được hay sao?

Rất lâu về sau, Vi Vi mới biết được tại sao giáo sư Lâm – mẹ của Đại Thần – lại hài lòng với cô như vậy. Đại Thần mới yêu đương với cô không bao lâu, giáo sư Lâm đã được đồng nghiệp báo cáo là con trai đã sa vào lưới tình rồi. Vì nghe nói cô bé ấy cũng học khoa Công nghệ thông tin, giáo sư Lâm mới đến nhà hàng xóm là chủ nhiệm khoa Công nghệ thông tin để tìm hiểu về tình hình của Vi Vi.

Chủ nhiệm khoa Công nghệ thông tin trường A là một Nữ Cường Nhân, chuyên môn hành chính gì đều thấu đáo, nhưng chỉ có một vấn đề, đó là về tác phong thì rất nghiêm khắc, thường xuyên uốn cái này nắn cái nọ rất quá đáng, sinh viên trường A xưng tụng danh hiệu Diệt Tuyệt Sư Thái (một nhân vật trong Ý Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung, chương môn đời thứ 3 phái Nga My, nổi tiếng với tính cách lạnh lùng, cứng nhắc, khắc nghiệt).

Thế nhưng giáo sư Lâm vừa hỏi, thì chủ nhiệm khoa lại khen ngợi Vi Vi hết lời. Giáo sư Lâm vừa vui vừa lo, vui là vì cô gái đó chắc chắn là rất tốt, lo là vì, đến cả Diệt Tuyệt Sư Thái mà cũng khen ngợi không ngớt thế kia, lẽ nào bạn gái của con trai mình lại là một Tiểu Diệt Tuyệt? =))

Lúc này nhìn thấy Vi Vi thoải mái dễ gần, tuy ăn mặc giản dị nhưng cơ bản là vẫn rất xinh đẹp đáng yêu, nên giáo sư Lâm quá đổi vui mừng, thấy yên tâm và hài lòng hẳn.

Trong một quán ăn bình thường ở Tây An, buổi gặp mặt lần đầu tiên của Vi Vi và bố mẹ Đại Thần dần dần kết thúc. Thế nhưng Vi Vi hoàn toàn đã nhẹ hẫng người, lại trong phút giây cuối cùng ý thức được rằng – Giáo sư Lâm, bà quả nhiên là mẹ của Đại Thần.

Họ đều có sở trường nói ra câu then chốt vào thời khắc cuối cùng - -

Giáo sư Lâm cười híp mắt: “Ngày mai các con bay phải không, bố mẹ cũng vậy, vừa hay đi cùng với hai con.”

Thế là, Vi Vi cùng bố mẹ Đại Thần cùng đáp máy bay trở về, vì sắp sửa nhập học nên họ cũng phải về trường sắp xếp công việc giảng dạy.

Càng bí hiểm hơn nữa là, trên máy bay còn có mấy thầy cô khác của trường, suốt dọc đường đều quan sát cô bằng ánh mắt thích thú hóng chuyện...

Tóm lại là, kỳ thực tập mùa hè của Vi Vi, bắt đầu bằng “chạy trốn”, và kết thúc bằng “gặp bố mẹ chồng”, quả thực là viên mãn lạ thường, đạt được hai chữ “xuất sắc” trên bản báo cáo thực tập một cách không thể nghi ngờ gì nổi.

Về đến thành phố B là đã bắt đầu vào học, sau đợt xoay như chong chóng vào thời gian đầu, Vi Vi giờ mới có thời gian rảnh lên Mộng Du Giang Hồ, nhận được một đồng tin nhắn.

Đầu tiên là cuối tháng Tám, của Lôi Thần Ni Ni.

“Mấy hôm tớ không đến, Tiểu Vũ Thanh Thanh lại rút khỏi bang rồi, ha ha ha, tuy không biết là tại sao, nhưng tớ sướng quá.”

Cùng một ngày, cách vài tiếng đồng hồ sau.

“Choáng, tớ biết là chuyện gì rồi, trò quái quỷ gì thế này, cô ta quả là quá nhục nhã, chả trách Tiểu Vũ Yêu Yêu không hề hé môi, bây giờ người trong bang đều rất ghét cô ta.”

“Vi Vi sao cậu cũng tham gia bữa họp mặt đó vậy? Mọi người đều nói cậu là đại mỹ nữ siêu cấp, còn nói bạn trai cậu đẹp trai đến mức không thể nào đẹp trai hơn O(#_#)O~ Muốn gặp quá đi mất!”

Mấy tin nhắn tiếp sau là khoảng đầu tháng Chín. Của Hạng Yên.

“Bạn chẳng phải là sinh viên trường tôi, đúng không, tôi đã đi hỏi rồi, ha ha, tôi đã nói là nếu có một đại mỹ nữ như bạn, sao tôi lại không biết được chứ.”

“Người đẹp yên tâm đi, tôi nhất định sẽ giữ bí mật cho.”

Mấy mẩu tin sau lại là của Lôi Thần Ni Ni, thời gian gửi là hai hôm trước.

“Vi Vi, có chuyện gì thế, người trong bang nói cậu giả mạo sinh viên kia.”

“Họ nói cậu mạo danh sinh viên trường X, Hạng Yên bảo cậu không phải sinh viên trường cậu ta, có chuyện gì thế, có phải có hiểu lầm gì không, Vi Vi tin cậu.”

Vi Vi nhớ đến mẩu tin nhắn trước của Hạng Yên thề thốt này nọ mà bó tay.

Lôi Thần Ni Ni lúc này cũng đang online, thấy Vi Vi xuất hiện là vội vã gửi tin nhắn đến cho Vi Vi.

“Vi Vi, tớ chịu không nổi nữa, trong bang thấy gớm quá.”

“Sao vậy?”

“Chân Thủy và Tiểu Vũ Yêu Yêu đó, ngày nào cũng chồng ơi vợ ơi, lại còn tặng ghế ngồi tặng quần áo, làm như sợ người ta không biết họ yêu nhau không bằng. Trước kia tuy cũng sến quá rồi, nhưng cũng có gì để khoa trương thế đâu.”

Oán thán của Lôi Thần Ni Ni cứ mẩu này tiếp nối mẩu khác: “Còn nghe nói Tiểu Vũ Yêu Yêu học rất giỏi ở một trường nào đó, làm ơn đi, trường của tớ còn tốt hơn trường cô ta mà cũng đâu có nỗ thế đâu.”

Lôi Thần Ni Ni than vãn một loạt.

“Vi Vi...”

“Ờ?”

“Thật sự cậu là đại mỹ nữ sao? Họ còn nói bạn trai cậu đẹp trai đến mức như không phải người...”

Đại Thần quả thực là không phải người mà.

Vi Vi choáng váng đánh một biểu tượng xấu hổ gửi đi, sau đó làm Lôi Thần Ni Ni cũng choáng theo. Đột nhiên cô nàng bỗng thông minh ra hẳn: “A! Chắc không phải Nhất Tiểu Nại Hà là bạn trai cậu đó chứ!”

Vi Vi: “...”

Có gì mà không thừa nhận được đâu, Vi Vi đáp: “Ừ ^ _ ^”

“A a a a a a a a a!” Lôi Thần Ni Ni phát cuồng, “Hai người bắt đầu từ khi nào!! Có phải từ mạng ra ngoài đời thực không? A a a, không ngờ Nhất Tiểu Nại Hà ngoài đời cũng đẹp trai như thế!”

Tin nhắn nổ ra xôm tụ như súng liên thanh, Vi Vi bậm “tin tiếp theo” đến mức tay muốn tê dại, vội vã thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô nàng, lúc ấy Lôi Thần Ni Ni mới bình tĩnh trở lại.

Lôi Thần Ni Ni gửi đi một dọc các biểu tượng cười lăn lộn: “Tớ cứ nghĩ đến Tiểu Vũ Thanh Thanh lại chia rẽ hai người trước mặt Nhất Tiểu Nại Hà, là thấy tức cười chết đi được, ha ha ha ha ha, cô ta mà biết chuyện này chắc sẽ đập đầu vào tường mất thôi!”

Lôi Thần Ni Ni: “Vi Vi, Nhất Tiểu Nại Hà là bạn trai cậu ấy, tớ có thể nói chuyện này ra được không? (biểu cảm cầu nguyện)”

Cũng chẳng có gì, dù sao Đại Thần rất thích danh phận. Vi Vi đáp: “Tùy cậu...”

“Ha ha ha, tốt quá rồi, tớ nhất định sẽ tìm một cơ hội hoàn hảo để nói ra.” Lôi Thần Ni Ni hứng chỉ một lúc lâu rồi lại nghĩ ra chuyện để hỏi: “Chuyện trường X là gì thế?”

Vi Vi ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời: “Quý Tiện Lâm Quý lão tăng từng nói, nói dối thì không thể nói, nói thật không thể nói hết.”

Lôi Thần Ni Ni đờ ra một lúc: “Choáng, hình như tớ hơi hiểu mà lại cũng không hiểu lắm... Có điều họ nói cậu mạo danh sinh viên, cậu không giận ư?”

“Vô tư thôi ^ _ ^”

So với những lời đồn đãi trong game, thì chuyện không để cho những người và vật mà mình không ưa thích trong game làm phiền đến cuộc sống hiện thực mới càng quan trọng hơn.

Dù gì trong cuộc sống thực cũng chỉ là người lạ mà thôi.

Đến cô là ai họ cũng còn không biết, chẳng thể nào tạo thành ảnh hưởng gì đối với cô, có lẽ cũng sẽ không gặp lại, việc gì phải để tâm xem họ nói gì sau lưng mình nào.

CHƯƠNG 47: MÃI KHÔNG TẮT NẮNG

Trên đỉnh Lạc Hà, mãi mãi bao giờ không tắt nắng

Vi Vi không ngờ rằng lại gặp Chân Thủy Vô Hương lần nữa, mà lại còn ở Đại học A, trường cô đang theo học.

Hôm ấy Vi Vi đi thư viện mượn sách, trên đường gặp một cậu bạn học cùng lớp, đôi bên gật đầu chào hỏi nhau rồi, Vi Vi mới nhìn thấy Chân Thủy Vô Hương vẻ mặt kinh ngạc sững sờ đứng cạnh cậu bạn ấy.

Vi Vi cũng khẽ gật đầu với anh ta, sau đó lướt qua rồi đi mất.

Phía sau vẫn đến giọng nói hào hứng của cậu bạn kia: “Nhìn thấy chưa, trường A bọn tôi cũng có mỹ nữ đó chứ, đó là hoa khôi của khoa bọn tôi, cũng không thua kém gì hoa khôi trường các cậu nhỉ...”

Lần gặp gỡ thoáng qua này bị Vi Vi quên lãng nhanh chóng. Đã vào học được hơn một tháng rồi, suốt ngày cô bận rộn xuôi đông ngược tây, không chỉ vì chuyện học hành mà còn phải đến công ty Đại Thần làm việc, thực sự không có thời gian rảnh để nghĩ đến những chuyện khác.

Tiếp tục ở lại Chí Nhất là do Ngu Công đề nghị.

Một ngày nào đó lúc cùng nhau ăn cơm, Ngu Công bảo: “Tam tâu nhập học rồi tiếp tục ở lại công ty làm việc đi, rảnh rồi thì đến, những thứ học được ở công ty có ích hơn học ở trường nhiều.”

Vi Vi hơi động lòng, học tập ở công ty quả thực rất nhanh, Chí Nhất lại có một dàn cao thủ, chọn ai học cũng có lợi cả. Và lại, cô cũng không nỡ xa rời Mộng Du 2 và không khí ở công ty, đương nhiên... mỗi ngày được nhìn Đại Thần thêm chút ít cũng rất tốt mà.

Mô-za-a nói: “Chịu làm một nhân viên làm thêm, Lão tam cậu cũng nên biết ý biết tứ phát ít tiền lương chứ.”

Vi Vi: “Tiền lương thì không cần, bao ăn là được rồi = =”

Tiêu Nại gật đầu: “Cũng được, vậy tiền lương chuyển vào tài khoản của anh.”

Vi Vi: “>o<”

Mô-za-a: “...”

Hầu Tử Tửu sau mùa hè quay lại học nghiên cứu sinh đã dửng dưng cảm thốt ra tiếng lòng của mọi người: “Lão Tam cậu trợ trên quá.”

Cứ như thế, Vi Vi tiếp tục ở lại Chí Nhất làm thực tập sinh miễn phí. Mùa thu tháng Mười, ngoài những công việc thông thường ra, còn có nhiệm vụ tuyên truyền cho Mộng Du 2.

Mộng Du 2 cuối cùng đã bắt đầu được tuyên truyền rộng rãi rồi.

Trước đó, những thông tin về Mộng Du 2 trên mạng cũng không có bao nhiêu. Vì sao lại như thế, một mặt là do mọi người cảm thấy thời gian tuyên truyền quá dài ngược lại sẽ làm giảm sút sự mong chờ, một mặt khác là suy nghĩ cho việc kinh doanh của Mộng Du 1. Bây giờ bản beta của Mộng Du 2 đã gần xong, việc tuyên truyền cũng tức khắc được diễn ra.

Thiết kế trang web, chuẩn bị tư liệu, làm những tấm áp phích tuyên truyền, hoạch định các loại hoạt động... Vi Vi cũng theo phòng kế hoạch mà bận rộn đến quay mòng mòng.

Có điều dù bận rộn đến thế, Vi Vi cũng không quên lên Mộng Du 1 thường xuyên, cho tiểu hồ ăn chút gì đó. Nếu không nâng cao thuộc tính cho nó, Vi Vi cứ cảm thấy chưa làm xong một tâm nguyện gì đó vậy. Nuôi tiểu hồ rất tốn tiền, Vi Vi thường làm chút trang bị để đem đi bán. Hôm ấy, Vi Vi hẹn một người mua tám giờ tối giao dịch, ai ngờ các thầy cô trong trường lại điều chỉnh giờ học đến tận tối, Vi Vi bất đắc dĩ phải để Tiêu Nại thay mình.

Tiêu Nại đương nhiên là biết mật mã tài khoản của cô, đúng tám giờ lên tài khoản đó, đưa trang bị cho người bán, đang chuẩn bị sign out thì lại nhìn thấy Chân Thủy Vô Hương xuất hiện ngay bên cạnh.

Sự xuất hiện của anh ta không hề khiến Tiêu Nại để tâm, ngón tay anh vẫn di chuyển đến nút bấm màu đỏ bên góc trên bên

phải, thế nhưng đúng thời khắc anh nhấn nút, trên màn hình bỗng xuất hiện hai chữ.

“Vi Vi.”

Chân Thủy Vô Hương kêu lên một tiếng “Vi Vi”.

Anh ta không gọi “Vi Vi” cũng đã lâu rồi. Trước khi ly hôn, anh ta cũng gọi là “Vi Vi”, sau khi ly hôn thì gào “Lô Vĩ”. Bây giờ lại gọi một tiếng như thế, trong lòng không nén được nỗi bất an, nhưng thấy Lô Vĩ Vi Vi không có phản ứng gì thái quá thì bỗng phát sinh ra mấy phần hy vọng.

Chân Thủy Vô Hương cũng không biết mình gọi Lô Vĩ Vi Vi lại để làm gì. Từ dạo mùa hè gặp được Lô Vĩ Vi Vi thật sự ngoài đời, trong lòng anh ta lúc nào cũng thấy bứt rứt, ngay cả ở bên Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng có mấy phần lơ đãng hồ hững.

Cho đến sau đó Hạng Yên nói trường X không có người nào là Lô Vĩ Vi Vi, trong lòng anh ta mới thấy dễ chịu hơn một chút, cũng bắt đầu đốt lại ngọn lửa nhiệt tình với Tiểu Vũ Yêu Yêu. Quả là thành tích học tập của Tiểu Vũ Yêu Yêu tốt hơn Lô Vĩ Vi Vi thật, quyết định ban đầu của anh ta hoàn toàn không sai. Để chứng minh chân tình của mình không hề thay đổi, anh ta tặng quà cho Tiểu Vũ Yêu Yêu như trút nước. Chỉ là nếu nói hành vi này là để nịnh nọt Yêu Yêu, sao không nói quách là để thuyết phục bản thân cho rồi.

Thế nhưng, anh ta lại lần nữa gặp Lô Vĩ Vi Vi ở trường A.

Cô ấy lại là sinh viên trường A?!

Chân Thủy Vô Hương thoáng chốc cảm thấy khó chịu hẳn. Sự khó chịu này, khi nghe Lôi Thần Ni Ni bảo bạn trai của Lô Vĩ Vi Vi chính là Nhất Tiểu Nại Hà, đã tăng lên đến đỉnh điểm.

Nếu như... ban đầu anh ta không ly hôn, có phải là... hôm nay chính là anh ta rồi?

Dù cho tâm lý Chân Thủy Vô Hương có thay đổi xoành xoạch thế nào, lúc này anh ta gào lên một tiếng Vi Vi rồi, lại phát hiện ra không thể tìm ra lời nào để nói. Vừa hay anh ta lập tức nhận ra nơi cái nơi người ít vật thừa mà cả hai đang đứng này, chính là nơi mà trước kia mình từng cùng Lô Vĩ Vi Vi đến để tiếp nhận nhiệm vụ.

Chân Thủy Vô Hương cuối cùng tìm ra được đường ra, bắt đầu nhắc lại những chuyện ngày xưa ngày xưa.

Anh ta nói rất hào hứng, Tiêu Nại lại chẳng có kiên nhẫn nhìn từng chữ, có điều cũng chẳng ngăn cản lại, lúc xử lý công việc thỉnh thoảng cũng liếc mắt nhìn một cái, thậm chí lúc Chân Thủy Vô Hương hỏi Lô Vĩ Vi Vi cứ mãi không nói gì, có phải là đã rớt mạng rồi không, anh còn động đậy bước chân một lúc.

Chân Thủy Vô Hương nhận được sự động viên từ bước chân ấy của Lô Vĩ Vi Vi, càng thêm kẻ lẽ à ơi chuyện xưa tích cũ. Cuối cùng, vào lúc Chân Thủy Vô Hương không còn tìm ra lời nào để nói nữa, Tiêu Nại mới di chuyển chuột, thông thả đánh ra mấy chữ trong khung chat.

“Tôi là Nhất Tiểu Nại Hà.”

Thế nào gọi là giết người trong tích tắc!

Thế nào gọi là giết người chết tức khắc!

Mấy giây sau đó, Chân Thủy Vô Hương hoàn toàn cú khôi tâm mắt của Lô Vĩ Vi Vi.

Chuyện này Nại Hà không hề nhắc một chữ nào với Vi Vi, Vi Vi đương nhiên cũng chẳng biết sáu chữ đó của của anh đã tiêu diệt mất một tình địch. Vi Vi tiếp tục nuôi tiểu hồ, có lúc tiền mua đơn dược không đủ thì mở tài khoản của Nhất Tiểu Nại Hà, chuyển ít tài sản sang. Dù gì tiểu hồ này anh cũng có phần mà, không lý gì lại bắt mình cô nuôi dưỡng.

Chính trong những lúc bận rộn túi bụi như thế, cuối tháng Mười, tất cả những gì cần chuẩn bị của công ty đã hoàn tất. Ngày Một tháng Mười Một, trang web của Mộng Du 2 hoạt động, những áp phích hình ảnh tuyên truyền v.v... để được đăng tải, lượng ghé thăm của trang web trong ngày đầu tiên đã phá kỷ lục, các tài liệu tuyên truyền và áp phích, hình ảnh đều được các diễn đàn về game tranh giành chuyển tải như điên.

Vi Vi ngồi trong ký túc F5 xem bình luận đến mấy tiếng đồng hồ, bỗng nghĩ ra chắc cũng nên đến Mộng Du 1 xem thử, bên đó chắc cũng có rất nhiều người đang bàn tán. Quả nhiên vừa lên mạng đã nhìn thấy một đám người trên kênh Thế Giới nhắc đến Mộng Du 2. Tuyệt đại đa số đều tán thưởng, một số

ít người dù có phần e ngại, cũng có kẻ lo trang bị của mình sẽ mất giá trị. Nhưng rất nhiều người mong chờ bản chơi thử, còn bàn luận nhau xem lập nick chơi thử thế nào.

Game của Đại Thần nhận được bình luận tốt như thế, Vi Vi đương nhiên rất vui mừng, nhưng nhìn thấy mọi người đều nói phải chơi Mộng Du 2, trong lòng cô, bỗng thấp thoáng một sự nuối tiếc. Cô đi lại trong thành Trường An một lúc, nhận được tin nhắn của Tiêu Nại, anh bảo hội nghị sắp họp xong rồi. Vi Vi trả lời: Em đang ở Mộng Du 1, anh cũng lên nhé, rất nhiều người đang bàn đến Mộng Du 2.

Không lâu sau, Bạch Y Cầm Sư đã online, hai người ả nick, thả bộ dạo phố Trường An. Nhìn cảnh tấp nập nhộn nhịp trên phố, Vi Vi nói: “Mộng Du 2 ra rồi, bị áp lực nhiều nhất chắc là Mộng Du 1 nhỉ. Có khi nào người chơi giảm dần, sau đó ngừng hoạt động không?”

“Không đâu, Mộng Du 1 vẫn sẽ tiếp tục.” Tiêu Nại là người hợp tác với công ty game Phong Đăng, tất nhiên hiểu rõ những chuyện này.

“Nhưng Mộng Du 2 chắc chắn sẽ hấp dẫn nhiều người bỏ đi, nếu số lượng người chơi cứ giảm sút, bên công ty game sẽ đóng cửa server này?”

“Game mới có tốt thế nào đi nữa cũng có chỗ không thay thế nổi game cũ, không phải tất cả đều bỏ đi.” Tiêu Nại nói, “Và lại mãi mãi hoạt động là lời hứa ban đầu của Phong Đăng với game thủ.”

“Nói thì nói thế, nhưng trước đây cũng có công ty game nói mãi mãi hoạt động song cuối cùng cũng vẫn đóng cửa đó thôi.”

“Về lâu về dài thì không dám bảo đảm, có điều anh nghĩ đợi đến khi con chúng ta chơi được game thì chắc không vấn đề gì.”

Vi Vi choáng váng: “Con...”

“Ừ,” Bạch Y Cầm Sư dừng bước, nói với vẻ điềm tĩnh: “Chỉ ít phải dẫn nó đến đây, nói với nó rằng, chúng mình đã nói với nhau câu đầu tiên ở đây.”

Vi Vi lúc này mới nhận ra, họ đã bước đến bên cầu Chu Tước trong vô thức. Dưới cầu Chu Tước vẫn hàng liễu rủ, vẫn phong cảnh cũ. Còn Bạch Y Cầm Sư, vẫn là hình dáng cũ khi lần đầu gặp mặt.

Bạch Y Cầm Sư nói: “Đi thôi, lâu quá không ngắm cảnh rồi, chúng ta đi dạo một chút.”

Thế là họ cười bạch điệu, lại lượn một vòng Thiên Sơn Tuyết Trì, Hồ Tây, Tuyết Hải Băng Nguyên, Bồng Lai Tiên Đảo... giống như tuần trăng mật thuở đó.

Cuối cùng đã đến đỉnh Lạc Hà.

Hoàng hôn tuyệt đẹp.

Vi Vi bỗng cảm thấy, câu hỏi vương mắc từ nãy trong lòng đã không còn quan trọng nữa.

Cho dù một ngày nào đó server thật sự đóng cửa cũng không sao.

Chỉ cần cô nhớ được anh đã nói với cô câu đầu tiên vào lúc nào và ở đâu.

Nhớ được họ đã đi đâu ngắm cảnh.

Nhớ được non nước hữu tình mà họ đã cùng cười bạch điệu bay qua...

Những ký ức đó sẽ không mất đi chỉ vì những dữ liệu mất đi.

Vậy nên, cho dù tương lai trò chơi này đóng cửa, thế giới này cũng mãi mãi có một nơi – có lẽ là trong trái tim em, có lẽ là trong trái tim cả hai, Bạch Y Hồng Ảnh luôn sát vai đứng bên nhau.

Trên đỉnh Lạc Hà, mãi mãi không bao giờ tắt nắng.(*)

(*) Lạc Hà: Hoàng hôn buông... tác giả chơi chữ, ý nói tại đỉnh “hoàng hôn” nhưng tình yêu sẽ không bao giờ tắt nắng

^ ^
—

VĨ THANH

Lại là tháng Sáu một năm sau.

Mùa hè năm nay dường như đặc biệt đến sớm, tháng Năm đã bắt đầu nóng, cứ như thể đang là giữa hè vậy. Nhị Hỷ giúp Vi Vi vác đồ, thở phì phà phì phò leo lầu, vừa đi vừa kêu khổ thống thiết: “Vi Vi chẳng phải các cậu ở khu nhà cao cấp à, sao thang máy cũng bị hư thế này.”

“Cao cấp cái gì, giá nhà cao thì có.” Vi Vi cũng mệt đến rã rời, đồ đạc cô mang còn nhiều hơn Nhị Hỷ nữa, hai bọc đồ đầy ắp trong tay, cánh tay còn kẹp thêm hai cái gói đầu.

Hiểu Linh và Ty Ty rút lại phía sau, đồ đạc cũng nhẹ hơn hai cô một ít, một người nhắc một bộ đồ trà, một người ôm một bình hoa lớn...

Những thứ này đều do Vi Vi mới mua được trong siêu thị.

Vốn chỉ định cùng nhau ăn bữa cơm tối mà thôi, nhưng nghe Vi Vi bảo hôm nay đã lấy đồ cưới về, bọn Hiểu Linh liền nhao nhao lên đòi đến xem. Vi Vi bèn không hề khách sáo chạy đến siêu thị một chuyến, mua một đồng hồ, bắt họ làm phu khuân vác cho mình >o<

Hiểu Linh hỏi với vẻ đui đui: “Còn bao lâu nữa mới tới?”

“Cậu đến đây rồi mà.”

“Nhưng tớ đã chóng mặt quá rồi.”

Vi Vi đưa tay lên gạt mồ hôi: “Sắp đến ngay đây, leo hai tầng nữa thôi.”

“Còn hai tầng nữa á~~~” Ty Ty rên rỉ.

Nhắc chân một cách khó nhọc leo thêm hai tầng nữa, Vi Vi vừa mở cửa ra, bọn Hiểu Linh đã lặn ngay lên ghé salon. Nhị Hỷ nằm lặn ra với tư thế như nằm trên giường, đôi mắt nhìn đông ngó tây trong phòng, đột nhiên lên tiếng hỏi về phát minh ra gì đó: “Vi Vi, đợi đến lúc tớ tìm được chồng tớ, cậu bảo Đại Thần nhà cậu giúp thiết kế một ngôi nhà cho tớ nhé.”

“Tớ cũng muốn, tớ thích phong cách của nhà cậu.” Hiểu Linh phụ họa. Cô và Nhị Hỷ không phải lần đầu đến đây, có điều lần nào đến cũng đều theo quán tính tán thưởng vài câu mới chịu được.

Vi Vi vừa pha trà vừa hỏi bọn họ: “Tớ cũng tham gia thiết kế mà, sao các cậu không tìm tớ?”

“Xi, cậu thiết kế toàn là những phần xấu ma chê quỷ hờn.”

Vi Vi ủ rũ. Lúc nào cũng thế, rõ ràng là do cô cùng Đại Thần thiết kế mà, người nào nhìn qua cũng đều nghĩ rằng do công lao của Đại Thần cả.

Haizzz~~~ Dưới ánh hào quang khiến người ta mù quáng của Đại Thần, khi nào cô mới có ngày được xuất đầu lộ diện đây?

Ty Ty hai lần trước đều có việc không đến được, hôm nay lần đầu đến nhà Vi Vi, nhân lúc họ đang nói chuyện, cô nàng đã lượn lờ khắp nơi trong nhà rồi.

Căn nhà này nằm ở khu chung cư cao tầng Minh Vi Uyển, là món quà mà cha mẹ Đại Thần mua tặng vào năm ngoái khi Vi Vi và Tiêu Nại đính hôn với nhau.

Nói ra thì, Vi Vi trước nay không thấy rằng cha mẹ phải có nghĩa vụ mua nhà tặng con cái, nhưng món quà của trường bồi thì lại không thể ỡng ẹo từ chối được. Thế nhưng, nếu trường bồi vẫn ở trong khu nhà cũ kỹ thời xa xưa do nhà trường cấp cho, tình hình lại khác đi nhiều.

Lúc Vi Vi nhận căn nhà này, cô có một cảm giác tội lỗi lắm. Tiền Đại Thần kiếm ra, cha mẹ anh cương quyết không nhận, nên Vi Vi cảm thấy Đại Thần rõ ràng lắm tiền, sao lại phải để cha mẹ mua. Tuy rằng họ chỉ trả tiền đặt cọc, nhưng tiền cọc cũng phải đến mấy chục vạn rồi, đối với những giáo sư ngành lịch sử và khảo cổ không có tiền thêm ở đâu khác mà nói, mấy chục vạn có lẽ là phần lớn số tiền tích lũy được của họ chẳng.

Vả lại họ cũng đâu nhất định phải mua cho được nhà mới, căn nhà Tiêu Nại ở trước kia cũng được mà.

Sau khi Tiêu Nại hiểu được suy nghĩ của cô bèn tỏ ra bất lực, giải thích: “Họ quen ở trong trường, vì ông ngoại của anh thường ở đó, bố anh lại là học sinh của ông, họ đã quen với nhau ở chính căn nhà ấy.”

Tiêu Nại vừa nói vừa cảm thấy có phần buồn cười, “Hơn nữa bố mẹ anh cũng không nghèo thế đâu.”

Về sau khi Giáo sư Lâm, mẹ của Tiêu Nại, biết được việc này, trong lòng càng thêm yêu thích Vi Vi hơn nữa. Tâm ý bỏ ra được người ta nhận biết là một trong những việc rất kỳ diệu trên thế gian này. Tâm trạng giáo sư Lâm vô cùng sung sướng, một mặt căn dặn ông Tiêu đừng cứ than vãn khảo cổ thiếu thốn nghèo nàn trước mặt con dâu tương lai, để con bé cứ nghĩ nhà mình “thiếu thốn nghèo nàn”, một mặt lật tung đồ đạc của mình, định tìm thứ gì đó để tặng.

Và nay, trước khi hôn lễ tiến hành, Vi Vi lại nhận được một chiếc vòng tay Dương Chi Bạch Ngọc nghe nói là vật gia truyền. Đến lúc ấy, Vi Vi mới biết những gì Đại Thần nói là thực. Những người xuất thân danh giá thư hương truyền thế như họ, người ngoài nhìn thấy thanh bần, nhưng không chừng một bức thư pháp họ treo đại trên tường cũng là bút pháp nổi tiếng vô giá trên thị trường cũng nên.

Nhưng chiếc vòng này lại khiến Vi Vi thấy rất căng thẳng. Vàng giá trị cao ngọc thì vô giá, hơn nữa còn là Dương Chi Bạch Ngọc, tuy mẹ Đại Thần bảo chỉ là một đồ vật bình thường, nhưng Vi Vi vẫn chìm trong nỗi lo lắng sợ rằng sẽ làm hư nó, quyết định rằng khi hôn lễ sẽ đeo một lần rồi không đeo nữa.

Nghỉ ngơi đủ rồi, Hiểu Linh thúc giục Vi Vi: “Mau mang áo cưới ra đây xem nào.”

“Đến phòng ngủ mà xem, tớ vắc không nổi.”

Lễ cưới của Vi Vi và Tiêu Nại là theo kiểu truyền thống, áo cưới tất nhiên cũng là dạng cổ điển thuần túy nhất rồi. Mũ phượng bằng vàng bạc nguyên chất lấp lánh ngọc trai, áo dài tay rộng may bằng chỉ vàng hoa lệ lạ thường, giày thêu hoa tinh xảo thanh tú, cả một bộ được mô phỏng theo lễ phục cưới trong Mộng Du 2, xếp đầy trong sáu bảy chiếc hộp lớn.

Ty Ty cẩn thận từng ly từng tí nâng mũ phượng lên: “Chiếc mũ này đẹp quá, tớ cứ tưởng là mũ dạng kia chứ, tớ không thích loại đó.”

“Loại kia cũng đẹp chứ, nhưng nặng quá.” Vi Vi đáp.

Nhị Hỷ sờ nắn trên châu trên đó: “Thứ này bao nhiêu tiền vậy?”

Vi Vi nói một con số, Nhị Hỷ bùng phát: “Trời đất ơi, cậu đòi cả một cái nhà vệ sinh lên đầu á!”

“...Cậu không thể nói dễ nghe hơn tí sao ==” Vi Vi buồn bực một lúc, sau đó giải thích vẻ lúng túng, “Đại Thần nói cái này không bị mất giá được, cho nên không tính là lãng phí...”

Hiệu Linh biện bạch hộ: “Người ta đã đeo trên tay đến mười mấy cái nhà vệ sinh rồi, Vi Vi đòi một cái có gì đâu nào.”

Nhị Hỷ bò mọp bên thành giường nhìn mũ phượng tinh xảo trên tay: “Cho dù không mất giá thì nó cũng không đẻ ra trứng được, có đáng không?”

“Ôi chao, Vi Vi có thể đẻ trứng là được rồi.”

Trong đầu Vi Vi không hiểu vì sao lại nảy ra một cảnh tượng thế này – một quả trứng tròn vo màu trắng trơn tuột, bỗng dựng vổ vổ, một đũa bé trắng ngần mồm mĩm đội vổ trứng lắc lư lão đảo trèo ra, đôi mắt đen lay láy nhìn cô, hé mở đôi môi hồng đào...

Vi Vi đã kịp thắng lại bánh xe tưởng tượng trước khi cậu nhóc gào lên, lằm bằm trong bụng một trăm lần rằng mình đẻ con mà mình đẻ con mà...

“Ôi tớ thích bộ này quá,” Hiệu Linh sờ sẫm nét thêu trên áo cưới, nước miếng sắp rơi ra tí tách, “Tại sao chúng ta phải học Tây phương may áo cưới màu trắng chứ, rõ ràng áo choàng mũ phượng truyền thống của chúng ta đẹp hơn nhiều.”

“Phải đó,” Nhị Hỷ lên tiếng, “Lúc nhỏ tớ ngưỡng mộ nhất cách ăn mặc trong phim kiếm hiệp, thường xuyên cuộn mình trong lớp áo cổ trang.”

“Vi Vi, mau cho bọn tớ xem hiệu quả thế nào.”

“Tớ không biết mặc...”

Những ánh mắt khinh bỉ đồng thời chiếu vào cô, Vi Vi không chịu thua: “Chẳng lẽ các cậu biết?”

Ba cô gái nhìn đống quần áo và n dải thắt lưng dây nhợ lòng thòng phải thắt trên eo, nhìn nhau một lúc, rồi Ty Ty lập tức

chuyển chủ đề, cảm khái mà rằng: “Ôi trời, không ngờ hai người lại sắp kết hôn rồi cơ đấy.”

Nhị Hỷ phụ họa: “Chính thế, có cần gấp gấp thế không, tốt nghiệp xong là kết hôn, có phải là mang thai đâu.”

Vi Vi bị bọn Ngũ Công châm chọc nhiều quen rồi, nên chút trình độ của Nhị Hỷ có thấm tháp vào đâu: “Sợ trễ quá các cậu chạy hết thì không thu được phong bao mừng cưới.”

Hiểu Linh vẫn thấy không thể hiểu nổi: “Vi Vi cậu cứ nhận lời cưới thế, tại sao không kéo thêm hai năm nữa.”

Ty Ty đế vào: “Sao cậu khẳng định là Tiêu Đại Thần gấp, không chừng Vi Vi chúng ta còn cuống quýt hơn ấy chứ?”

Hiểu Linh vừa nghe đã bảo: “Đúng rồi! Sao tớ không đảo ngược tư duy nhỉ, Vi Vi, chắc không phải cậu cầu hôn người ta đó chứ?”

Vi Vi ú ớ: “Đương nhiên không rồi.”

Nhị Hỷ truy vấn về rất hào hứng: “VẬY Đại Thần cầu hôn thế nào? Hoa có không, nhẫn nữa, có quỳ xuống không?”

“...” Nhị Hỷ, phim truyền hình bây giờ cũng có quê như vậy nữa đâu.

“Nói nhanh lên!” Nhị Hỷ giục cô.

“Hừm, hai năm nay tớ đều thực tập ở công ty anh ấy mà, nhưng tớ chưa từng nhận tiền lương, có hôm bỗng nhớ đến chuyện đó, thế là bèn đòi anh ấy, sau đó anh nói...”

Vi Vi gương mặt choáng váng thất thần.

Nhị Hỷ và Ty Ty nhìn cô vẻ mong ngóng.

“Anh ấy nói... tiền thì không có, chỉ có người thôi.”

Nhị Hỷ phụt ra: “Đại Thần nhà cậu đúng là nham hiểm không thay đổi.”

Bọn Hiểu Linh nhìn và sờ mó một cách cẩn thận tỉ mỉ từng chiếc áo đôi giày và trang sức, đã sắp chín giờ rồi, nếu không về nhà thì trễ mất. Vi Vi đưa họ đến trạm xe buýt, vẫn chưa đến cổng khu nhà đã nhìn thấy một chiếc xe màu đen chậm chậm dừng lại bên họ.

Cửa xe mở ra, một bóng người cao lớn tuấn tú bước xuống.

“Su huynh.” Bọn Hiếu Linh nhao nhao.

Tiêu Nại gật đầu với họ: “Các bạn đến rồi à.”

Dưới ánh đèn, Tiêu Nại hai năm sau đó vẫn thanh lịch tuấn tú. Mà hai năm nay một su huynh đã tốt nghiệp ra trường như anh, trong miệng đám su đệ su muội đồn đãi còn là một truyền kỳ. Bọn Hiếu Linh tuy trước mặt Vi Vi rất mau mồm nhanh miệng, nhưng nhìn thấy anh đều trở nên ngoan ngoãn một cách vô thức.

Ty Ty nói: “Bọn em phải đi thôi, không làm phiền su huynh nữa.”

Nhị Hỷ cố nén nhin một lúc vẫn không kìm được, cười với vẻ gian xảo: “Su huynh, hôm nay anh để Vi Vi về theo bọn em đi.”

Vi Vi choáng, trừng mắt nhìn cô. Nếu cô muốn về đó ở, chẳng lẽ phải cần người phê chuẩn hay sao?

Tiêu Nại nhìn Vi Vi một cái rồi nói với nụ cười: “Hôm nay e rằng không được.”

Một câu hỏi hoàn toàn có thể bỏ qua, anh lại trả lời với vẻ nghiêm túc, khiến Vi Vi lại trừng mắt nhìn với vẻ ủ rũ buồn bực. Tiêu Nại vờ như không nhìn thấy ánh mắt cự nự của cô, nói với bọn Nhị Hỷ với vẻ rất phong độ mà còn chu đáo: “Muộn quá rồi, tôi đưa các bạn về.”

Tiêu Nại đưa các bạn cô về trường, Vi Vi liền về nhà dọn dẹp quần áo cưỡi trên giường, dọn mãi dọn mãi, đột ngột như nhớ ra gì đó bèn ngừng lại. Ngẫm lại thì, thực ra có một lần, chắc là cũng xem như cầu hôn vậy.

Đêm ấy trên chiếc giường này, họ lại kết thúc qua loa lần nữa, anh ôm lấy cô để bình tĩnh một lúc, bỗng kề bên tai cô hỏi: “Khi nào em mới cho anh tốt nghiệp?”

“Hử?” Cô hỏi lại với vẻ thắc mắc, “Anh tốt nghiệp gì cơ?”

Anh đáp: “Chẳng phải anh đã học hai năm khoa tự động kiểm chế đây thôi?”

Ở bên Tiêu Nại đã lâu thế rồi, khả năng lý giải của Vi Vi đã đạt đến trình độ không phải người thường, thế là nhanh chóng phân tích ra.

Khoa tự động kiểm chế...

Khoa tự kiểm chế...

Kiểm chế...

Nghĩ đến đây, mặt Vi Vi đã sắp cùng màu với bộ quần áo trên tay rồi. Năm nay họ đã bắt đầu sống với nhau, e rằng chẳng mấy ai tin rằng đến nay họ vẫn chưa vượt qua giai đoạn cuối cùng.

Cẩn thận đặt áo cưới trở lại vào hộp, vạt áo ngoài vừa nãy bị Nhị Hỷ đánh rớt xuống đất, mép áo hơi bần một chút, thế là Vi Vi cầm vào phòng vệ sinh giặt sạch lại bằng nước. Giặt xong thấy người mình nhom nhóp, thuận tiện tắm luôn một cái, tắm xong mới phát hiện ra mình nãy giờ nghĩ ngợi lung tung nên quên mang cả quần áo vào thay.

Tuy trong nhà không có ai, rèm cửa sổ đã kéo kín, nhưng Vi Vi vẫn không có can đảm để mình trần trụi mà lao vào phòng ngủ. Bó tay vậy, đành phải khoác chiếc áo rộng lên người, tuy rất mỏng rất trong suốt, nhưng vẫn còn hơn là không mặc gì.

Mở cửa phòng vệ sinh ra, Vi Vi đi thật nhanh đến phòng ngủ, thế nhưng lúc chỉ còn cách phòng ngủ chừng vài bước chân, lại nghe thấy “lách cách” một tiếng, cửa bị mở ra, Vi Vi cứng đờ cả người.

Sao anh lại về nhanh như thế.

Người vừa mở cửa rõ ràng không ngờ rằng vừa vào nhà đã nhìn thấy cảnh tượng đặc sắc thế này, ngón tay dừng lại trên nắm đấm cửa.

Vi Vi giật mình khép vạt áo lại thật chặt, trong lòng mừng thầm may mà mình vừa nãy không nude mà chạy ra ngoài. Làm sao cô biết được, với mái tóc còn ướt thả bồng bênh, áo ngoài mỏng manh ẩm ướt cuộn bên ngoài, cổ tay ngọc ngà hé lộ ngoài tà áo phát phơ, chân dài eo thon thoát ẩn thoát hiện, còn gọi cảm gấp trăm lần không mặc gì.

“Áo cưới đã đưa đến rồi à?” Tiêu Nại chậm chậm đóng cửa lại.

“Vâng, buổi chiều họ mang đến.” Vi Vi trả lời, cảm thấy mình bắt buộc phải giải thích tại sao lại mặc thế này và đứng đây, “Em... em ban nãy tắm xong, quên mang quần áo, vừa lúc cái áo này bản nên vứt cho phòng vệ sinh...”

“Bản? Ở đâu?”

“Ồ... ở phía dưới này, đã...” Vi Vi giật mình cúi đầu nhìn xuống, lời còn chưa nói hết đã bị người ta ôm eo bế bổng lên. Anh đã đến bên cô tự khi nào, bế cô đưa thẳng vào phòng ngủ.

“Mặc vào cho anh xem nào.”

“...Em không biết.”

“Để anh dạy.”

Ngón tay túm chặt vạt áo bị gỡ ra, chiếc áo tuột từ vai xuống. Cô ngồi trên đùi anh, chỉ cách một lớp áo mỏng dính. Vi Vi đã không còn dám nhìn anh nữa, mà chỉ nghiêng đầu rúc vào cổ anh.

Anh dạy cô thật, chậm rãi giúp cô mặc lên người từng chiếc từng chiếc, còn điềm tĩnh giảng giải cách mặc nữa. Áo lót, áo ngoài, váy, thắt lưng, áo khoác... ngón tay nóng bỏng luôn chạm vào người cô. Vi Vi để mặc anh lo liệu, ngoan ngoãn nhắc tay hoặc đứng dậy hoặc đứng im. Cuối cùng lại được anh bế lên ngồi trên đùi, để anh nắm lấy bàn chân cô, mang giày thêu vào cho.

Cô đã ăn vận hoàn chỉnh, xúng xính lễ phục ngồi trên người anh, rèm mi dài khẽ rũ, làn da đỏ ửng như rắng chiều. Anh ngắm cô, rồi đột ngột ôm ngang eo cô bế bổng lên, đặt cô xuống giường.

Áo cưới như lửa, tóc đen như thác, sắc da như ngọc. Vi Vi nhìn anh vẻ bất an, bàn tay anh đặt hai bên thái dương cô, đè lên tóc cô, đôi đồng tử trầm lắng nhưng không suy suyển, Vi Vi dần dần không chịu đựng nổi ánh nhìn ấy, giật mình nghiêng đầu sang né tránh.

Giây sau, đã bị anh hôn ngấu nghiêng lên môi.

Anh ép môi xuống, hôn cô thật sâu, mãnh liệt đam mê hơn bất kỳ lần nào trước đó, dường như cuối cùng đã không còn nén nhịn nổi mà buông thả hết mọi kiêng kỵ vậy. Vi Vi bị anh hôn đến không thở nổi, chỉ có nước dựa vào tiết tấu của anh mà hô hấp theo. Cô cảm thấy lễ phục trên người bị kéo ra, cảm thấy anh mút mát trên cổ mình, cảm thấy mình bị anh vuốt ve đến đau nhói, cảm thấy nụ hôn của anh mỗi lúc một xuống sâu hơn...

Không khí càng lúc càng nóng, thần trí cô mê loạn, khẽ rên một tiếng, cảm thấy phía dưới eo mát lạnh, váy đã bị tuột ra.

Anh đột ngột dừng lại.

Nhưng Vi Vi lại không hề thoải mái nhẹ nhõm vì động tác dừng bất ngờ này. Trước kia khi đến đây đều dừng lại... hoặc là, dùng biện pháp khác, nhưng mà... nhưng mà...

Vi Vi nhìn anh, ánh mắt đã mơ màng.

Áo sơ mi trên người anh xộc xệch, lộ ra bộ ngực khỏe mạnh, trong nhịp thở rối loạn gấp gáp, đôi mắt nóng bỏng tựa ngọn lửa của anh chăm chú nhìn cô. Sau đó, như cảnh phim quay chậm, anh nắm lấy tay cô, dẫn dắt tay cô đặt lên thắt lưng anh.

Vi Vi đã hiểu rõ ý anh trong động tác đó, nhịp tim như bỗng mất đi sự kiềm chế, cơ thể căng thẳng đến mức dường như mỗi ngón tay đều đang run rẩy.

“Vi Vi, đừng căng thẳng.”

Vừa điều khiển động tác tay của cô, anh lại vừa phủ lên bờ môi cô thật dịu dàng, mang theo sự nhẫn nại vô bờ, nụ hôn dịu dàng như đang dỗ dành.

Nụ hôn dần dần di chuyển ra phía sau, anh ngậm lấy vành tai cô, thấp giọng khàn khàn bên tai cô: “Vi Vi, anh không đợi được nữa.”

...

Tuy mệt đến mức không chịu nổi, nhưng hôm sau Vi Vi vẫn mở bừng mắt dậy rất đúng giờ theo đồng hồ sinh học. Sắc trời đã sáng tỏ, ánh nắng xuyên qua tấm rèm cửa dày chiếu vào trong phòng.

Cô nằm trên đồng áo cưới lộn xộn, được ai đó ôm chặt vào lòng từ phía sau lưng, cánh tay vắt ngang eo lưng cô. Cô khẽ nhúc nhích, người phía sau lập tức phát hiện ra cô đã tỉnh, hơi thở liền vương vít theo sau.

“Vi Vi.” Giọng nói trước nay vẫn lạnh lùng, nay đã khan đặc nhức cảm. Hình như cô lại mơ hồ đáp lại một tiếng, dần dần phía sau cổ cảm nhận được một nụ hôn khẽ khàng, rồi dần dần...

Lúc sau tỉnh dậy đã gần trưa.

Trên người truyền đến một cảm giác ẩm ướt, Vi Vi mở mắt, anh đang giúp cô lau đi dấu vết bằng một tấm khăn bông mềm mại. Vi Vi có phần xấu hổ, muốn trốn tránh, nhưng hễ động cựa lại thấy eo đau nhức ê ẩm, đến sức lực động dậy chân cũng chẳng còn nữa.

Tiêu Nại cúi xuống: “Bé em đi tắm nhé?”

Vi Vi lắc đầu.

“Khó chịu không?”

Vi Vi vẫn lắc đầu, nhìn anh rồi đưa tay lên, ôm choàng lấy cổ anh.

Bây giờ, chỉ cần dựa vào anh là được.

Đối với sự việc xảy ra bất ngờ trước hôn lễ này, Vi Vi hoàn toàn không hối hận, nhưng điều khiến cô đau đầu chính là...

Là vì...

Cho nên...

Tóm lại là sau đêm đó, lễ phục cưới vốn... không thể nhìn ra nữa... nhăn nhúm thì không nói làm gì, còn có rất nhiều... dấu vết. Mà y phục lại được làm bằng tơ lụa vô cùng quý giá. Thứ đồ như tơ lụa này đồng đánh vô cùng, Vi Vi vốn không biết cách giặt thế nào, lại không thể đưa đi cho người ta giặt, cuối cùng quá sức phẫn nộ, Vi Vi trút hết lên đầu kẻ gây chuyện.

Thế là dù Tiêu Nại bận rộn cách mấy, cũng đành phải dành thời gian để nghiên cứu cách giặt đồ tơ lụa...

Hậu di chứng thứ hai, đó là, haizzz...

Vi Vi phát giác ra trước hôn lễ một tháng mà làm chuyện đó quả thực không sáng suốt chút nào. Hoặc là tiến hành thật sớm, đến khi gần kết hôn chắc sẽ không còn hưng phấn nhiều như thế, hoặc là dứt khoát lùi lại sau khi cưới.

Lúc bận rộn nhất còn phải đáp ứng nhu cầu của người nào đó nghe đồn đã phải kìm nén nhẫn nhịn bấy lâu, quả thực cũng có phần mệt mỏi.

Tháng Sáu, thật sự rất bận rộn.

Dường như mọi chuyện đều dồn đến cùng một lúc. Cô phải tốt nghiệp, hôn lễ phải chuẩn bị, phiên bản mới của Mộng Du 2 sắp sửa tung ra thị trường, và còn, công ty của Đại Thần sắp chuyển địa điểm.

Tối hôm ấy Tiêu Nại nhận một cú điện thoại rồi, liền dẫn Vi Vi ra ngoài.

“Đi đâu thế?”

“Đến đó hẵng nói.”

Chậm chậm đi với tốc độ dạo bộ, dần dần rồi lại đến tiệm internet Cực Trí. Đứng trước cửa tiệm internet đóng kín, Vi Vi nhìn Tiêu Nại lấy chìa khóa ra rồi mở cửa hông, bước vào bật công tắc đèn.

Ánh đèn sáng tỏ, mấy trăm chiếc máy vi tính yên lành nằm một dọc trong đó.

“Ngày mai mấy thứ này đều dời đi cả.”

“Í, chú của anh không làm nữa sao?”

Vi Vi biết tiệm internet này là do Tiêu Nại cùng ông chú họ của anh cùng mở ra trước đó rất lâu rồi, bây giờ máy tính đã được phổ cập, việc làm ăn cũng đã không còn phát đạt như xưa, nhưng chú anh vẫn quyến luyến, không chịu đóng cửa. Nói ra thì, lần đầu Đại Thần nhìn thấy cô là ở đây mà.

Tiêu Nại gật đầu: “Sau này Chí Nhất sẽ chuyển đến đây, anh đã mua lại nửa kia của nơi này rồi.”

Sau đợt bàng hoàng, Vi Vi bắt đầu quan sát tình hình trong tiệm, cảm thấy rất hài lòng, “Vâng, có một nơi của riêng mình là hay nhất.”

Tiêu Nại cười, cùng cô tiến vào bên trong, vừa đi vừa bàn về cách bố trí, phòng hội nghị ở đâu, chỗ nào là khu văn phòng... Đến một nơi nào đó anh bỗng khựng lại, nhìn về một phía nào đó bảo: “Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, em ngồi ở bên kia.”

Vi Vi nhìn theo ánh mắt của anh, đó là vị trí đối diện với cầu thang, Vi Vi đã không còn nhớ mình từng ngồi ở đó lâu lắm rồi.

“Hi hi, thực ra anh yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên chứ gì.”
Vi Vi châm chọc, “Bây giờ em nhận ra, thực ra anh là một con sói háo sắc.”

Tiêu Nại nhướn mày.

“Anh có ý kiến gì à?”

“Không, có điều anh thấy mức độ chưa đủ.” Tiêu Nại chậm rãi tiếp lời, “Ít ra thì anh là một con sói háo sắc trong đám háo sắc ấy.”

Người nào đó gằn đây quả thực rất đối rất ác...

Vi Vi: “...Anh không thấy trơ trẽn mà còn thấy vinh quang lắm hả?”

Tiêu Nại đáp: “Thân là một con sói háo sắc không ăn tạp mà chỉ chuyên một con mồi thì, không đối lại càng trơ trẽn hơn.”

“...Em lên lầu nhìn xem thế nào.”

Đùa cợt người ta cuối cùng lại biến thành bị cợt đùa lại, đúng là bị kịch thật. Vi Vi không đánh lại nổi nên bỏ chạy, lao vút lên lầu để lại sau lưng vệt khói dài. ^_^

Nhìn thấy bóng dáng cô mất hút trên cầu thang, khóe môi Tiêu Nại thấp thoáng một nụ cười.

Lần đầu nhìn thấy cô là cảm giác gì?

Đã quá lâu rồi, không còn nhớ rõ nữa, có điều lúc đầu, cho dù sau khi kết hôn trong game cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ gặp mặt.

Chỉ là do có việc phải đến tiệm internet, rồi kinh ngạc một phen.

Cảm thấy thao tác của cô gái ấy vô cùng đẹp đẽ nổi bật, ngay ánh nhìn đầu tiên đã hút lấy anh, thế là ngắm thêm vài phút nữa, thấy cô ấy chỉ huy bang chiến một cách đầu ra đó, kết thúc một trận chiến châu châu đá xe rất hoàn mỹ.

Lúc đầu thậm chí anh chỉ quan sát màn hình và ngón tay bay lượn của cô, cho đến phút giây cuối cùng, trận chiến kết thúc, anh mới di chuyển tầm nhìn sang gương mặt cô.

Đó là một góc mặt khiến người khác phải yêu thích, tán thưởng, mà lại còn khá là quen thuộc.

Nhờ có một bộ nhớ vô cùng hoàn hảo, anh đã nhanh chóng tìm ra tên cô ấy trong kho tư liệu trong đầu mình.

Bồi Vi Vi.

Bồi Vi Vi chỉ cần nhìn xa thôi cũng đủ khiến cho bọn con trai ở gần bên phải ngất ngây say đắm.

Về sau, lại là một lần trùng hợp.

Anh đã lâu lắm rồi không lên Mộng Du Giang Hồ, lần đó đi là để tìm một ít tư liệu về nó, không ngờ lại nhìn thấy tên cô trên kênh Thế Giới.

Lần này tên cô là Lô Vĩ Vi Vi.

Cái tên rất dễ nhớ, lần trước khi cô bang chiến đã ghi nhớ được. Một cái tên mới lạ, nhưng người đặt tên cho nó thì, cũng khá là lười động não. = =

Cô ấy bị bỏ rơi thật sao? Lại còn định cướp chồng?

Hiếm thấy thật, Tiêu Nại cũng có hứng thú muốn xem cảnh tượng náo nhiệt ấy, đến bên dưới cầu Chu Tước, nhìn thấy bóng áo đỏ bị đám đông vây kín.

Cô ấy cướp chồng thật ư?

Tiêu Nại điềm nhiên quan sát, có điều tiềm thức lại cảm thấy, hình như cô vác đại đao đi chém cái tên vong ân phụ nghĩa đó mới thích hợp hơn. Cuối cùng vào lúc cô ngồi xuống bán thuốc, đám người trong game lần lượt bị sét đánh choáng váng, Tiêu Nại ở ngoài đang cười thật thanh.

Đột nhiên nảy sinh ra một ý muốn được che chở bảo vệ cô ấy.

Sự rung động này không biết từ đâu mà có, chắc chắn không nằm trong tính toán của bộ não thiên tài, trước kia chưa từng nảy sinh với bất kỳ ai, nhưng lại vô cùng mãnh liệt.

Tiểu sư muội của anh, làm sao có thể để người khác đá được, làm sao có thể làm cho hồn xiêu phách lạc?

Thế là, cầu hôn.

Thế là, hôn lễ linh đình.

Lúc cầu hôn, hoàn toàn không nắm chắc trăm phần trăm rằng cô sẽ nhận lời, nhưng lúc cô đáp “Được” một cách sáng khoái, trong lòng anh, đã nảy sinh một thoáng lãng mạn.

“Văn phòng của anh đặt ở vị trí này đi.”

Vi Vi nói ở trên lầu, mãi không nghe thấy Tiêu Nại đáp lại bèn chạy xuống, thấy anh vẫn đang đứng ở chỗ cũ. “Anh đang làm gì thế?”

“Đang nghĩ đến vấn đề vừa nảy của em.” Tiêu Nại ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Hử?” Lúc này cô có hỏi vấn đề nào sao?

Tiêu Nại hơi mỉm cười: “Anh đang nghĩ, nếu như sớm biết có ngày hôm nay, anh nhất định sẽ yêu em từ cái nhìn đầu tiên.”

Nếu như, anh biết rằng sẽ có ngày yêu em như thế.

Anh nhất định sẽ yêu em từ cái nhìn đầu tiên.

NGOẠI TRUYỆN 1: BẢNG XẾP HẠNG MỸ NỮ ĐẠI HỌC A

Buổi tối hôm có trận thi đấu bóng rổ chia tay của năm tư, Tiêu Nại ở lại trong trường.

Vì đánh bại được khoa Kiến trúc nên Ngu Công rất hứng chí, ăn mừng một trận tung bừng bên ngoài vẫn chưa thấy đã, thế là kéo thêm hai người nữa từ ký túc khác đến, tụ lại thành một bàn đánh mạt chược, làm ít bia và đồ nhắm, mọi người vừa đánh bài vừa buôn dưa rôm rả.

Nói mãi nói mãi, cũng khó tránh khỏi nhắc đến sự kiện lãng mạn tình yêu gây choáng váng mọi người vào tối đó – Tiêu Nại mới trước khi tốt nghiệp đã khiến người ta bàng hoàng, thành một cặp với đại mỹ nữ Bối Vi Vi của khoa.

Lão Thất nói: “Tớ biết Lão tam luôn theo phái hiệu quả mà, nhưng không biết tại sao lại hiệu quả đến mức này, sấm dùi vang giật chưa kịp bịt tai, cửa sổ luôn đê nhị mỹ nữ trong bảng xếp hạng của trường! Bái phục bái phục, ngũ thể đầu địa (tức là đầu và tứ chi đều dập xuống đất trong tư thế bái phục người khác ấy ^_^)”

Hầu Tử Tửu nói: “Thực ra nếu Lão Tam cửa sổ được đê nhất mỹ nữ Mạnh Dật Nhiên, tớ cũng chẳng thèm kinh ngạc, cô nàng Mạnh Dật Nhiên đó hình như Lão Tam cũng quen?”

Lão Đại bình thường không nhiều chuyện, nhưng uống chút bia vào cũng nhiều lời hăng: “Tớ nhớ hình như năm ngoái có cuộc tranh luận về thứ hạng nhất, về sau tam muội thua nhỉ?”

Mô-za-a bảo: “Nghe nói là vì tam muội không ngâm thơ bằng cô nàng Mạnh kia?”

Trong sự hỗn loạn, nam chính trong chủ đề đột ngột lên tiếng: “Bảng xếp hạng gì?”

Mọi người: “...”

Ngu Công đang đánh bài chọt gào lên: “Đến cả bảng xếp hạng mỹ nữ trường mình mà cậu cũng không biết à?”

Tiêu Nại đáp: “Không biết.”

Ngu Công kích động, ném quân bài trong tay xuống, mở máy laptop của mình ra, lên diễn đàn của trường, tìm thấy bài viết đó rồi đưa cho Tiêu Nại: “Xem đây! Bảng xếp hạng mỹ nữ trường ta, có hình cả đấy!”

Mọi người trong ký túc vô cùng kích động, mong ngóng xem Tiêu Nại đưa ra bình luận gì, vậy mà anh chỉ liếc nhìn qua một cái, sau đó tay trái đánh bài, tay phải bắt đầu gõ bàn phím.

Chẳng lẽ anh muốn để lại comment trên đó?

Mọi người càng kích động hơn nữa.

Gõ được một lúc, Tiêu Nại trả lại laptop cho Ngu Công, Hầu Tử Tử hét: “Mau đọc comment của Lão Tam đi!”

Ngu Công đáp liền một thôi một hỏi: “Ừ ừ ừ.”

Thế nhưng anh chàng vừa F5, trang web lại hiện thị - không tìm thấy trang web bạn cần tìm, Ngu Công không tin nổi lại F5 rồi F5 nữa, phát hiện ra bài viết đó đã không cánh mà bay. Nhưng trên diễn đàn các bài viết khác vẫn còn nguyên, không hề có vấn đề gì cả.

Ngu Công phẫn nộ: “Cậu làm trò gì thế hả?”

“Cái bảng số liệu thất thiệt nhằm nhí đó để lại làm gì.” Giọng nói Tiêu Nại lạnh nhạt, tiếp đó đẩy dãy quân bài của mình ra: “Thập Tam Yêu, ăn tiền.”

NGOẠI TRUYỆN 2: BẢNG XẾP HẠNG PHÒNG KÝ TÚC CỦA ĐẠI THẦN

Sau khi yêu đương với Tiêu Nại, có một vấn đề mà Vi Vi luôn thắc mắc rất lâu rồi, đó chính là – Tại sao bọn Ngu Công rõ ràng lớn tuổi hơn Tiêu Nại, lại gọi anh là Lão Tam, gọi cô là Tam tẩu?

Một hôm nào đó nhớ ra nên hỏi Tiêu Nại, anh vừa xem sách vừa trả lời: “Ồ, vấn đề kỹ thuật.”

“Ồ?” Vi Vi nghe mà như vẹt nghe sấm, “Kỹ thuật gì cơ?”

Tiêu Nại đáp: “Làm người khác đứng hình, họ thua anh.”

Về sau, Vi Vi nghe được phiên bản hoàn chỉnh của sự kiện làm đứng hình người khác từ Ngu Công, bạn Ngu Công rất cảm phần kể lại lúc ấy Tiêu Nại nhỏ tuổi mà nham hiểm thế nào thế nào, khi phát hiện ra mình nhỏ tuổi nhất, lẳng lẳng lấy laptop ra, khiêu chiến với giọng bình thản ra sao: “Là đàn ông thì phải dựa vào thực lực để nói chuyện.”

Bạn Ngu Công đến lúc này nói ra chuyện đó vẫn buồn bực vạn phần: “Sao anh lại phải so thực lực với cậu ta kia chứ!”

Vi Vi lúc hỏi vẫn chưa biết những chi tiết này, nhưng chỉ mấy tiếng làm người khác đứng hình, đã khiến cô choáng váng. Lập tức phát hiện ran gay vấn đề: “Í, thế thì anh thua Lão Đại ư?”

Tiêu Nại liếc cô một cái, vẻ mặt sao-anh-thua-được-chứ.

Vi Vi choáng: “Anh ấy là Lão Đại mà.”

Tiêu Nại đáp: “Anh nhường.”

Vi Vi rất ngờ vực: “Anh tốt thế cơ á?”

“Lão Đại là trưởng phòng ngầm, phải làm việc.”

Vi Vi: “...”

NGOẠI TRUYỆN 3: ĐẶT TÊN CHO BÉ TIÊU

Giáo sư Lâm hôm nay thật sướng muốn điên lên, tại sao, là vì con dâu nhà đã mang thai rồi. Niềm vui đó của Giáo sư Lâm ấy mà, đó là khi xưa năm hơn hai mươi tuổi đã làm mẹ thì quá sớm rồi, chẳng ngờ năm nay bà mới bốn mươi bảy tuổi, thế mà đã sắp thành bà nội.

Giáo sư Lâm hôm ấy không còn tâm trạng đầu mà làm việc, chạy đi khắp nơi khoe với mọi người, nói với ai đó ít nhất cũng phải mười phút. Thế mà, không ngờ rằng đến buổi trưa ăn cơm, toàn khoa Lịch sử đã biết hết, nhà họ Tiêu lại sắp sinh ra thêm một thiên tài nữa. Đến buổi tối tan sở, những giáo sư lớn tuổi trường Đại học A đều nghe được tin vui kinh người này.

Vừa hết giờ làm việc, Giáo sư Lâm đã xách một quyển từ điển cũ kỹ chạy đến nhà con trai cách đó không xa.

Được con dâu đón vào, Giáo sư Lâm ngồi xuống ghế salon, con trai con dâu ngồi xuống đối diện. Giáo sư Lâm ngắm con dâu nhà mình một cách đặc biệt hoan hỉ, ôi chao, cô bé này năm ấy vừa gặp đã thấy thích, bây giờ thì càng nhìn càng thấy yêu. Bọn trẻ bây giờ, đặc biệt là những đứa xinh đẹp hơn, đều chú ý đến vóc dáng này nọ, có đứa nào chịu sinh con sớm đâu, làm sao giống được con dâu nhà mình cơ chứ.

Giáo sư Lâm quan sát nhìn ngắm Vi Vi từ đầu đến chân một lượt, rồi lên tiếng với vẻ sung sướng: “Hôm nay mẹ đến là để bàn bạc việc đặt tên cho cháu nội.”

Vi Vi thấy mẹ chồng bước vào ôm theo quyển từ điển thì trong lòng đã đoán ra, nên không hề thấy ngạc nhiên.

“Nhưng trên đường mẹ đã nghĩ ra tên rồi.”

Giáo sư Lâm cười nói vẻ khoái chí: “Tên là Tiêu Bảo Bồi, thấy thế nào?”

Vi Vi bàng hoàng.

Thế nào gọi là rất tầm thường như là tao nhã, rất lạ kỳ nhưng lại bình thường, đó chính là cái tên này. Giáo sư Lâm quá đặc ý, cảm thấy mình thật sự đã đặt được một cái tên hay tuyệt thế. Sợ rằng con trai con dâu không hiểu được cái hay cái tốt của tên này, bà vội vàng giải thích kỹ lưỡng:

“Vi Vi, con thấy đó, trong tên này có họ của con, người ta vừa nhìn tên thôi đã biết họ của con rồi.”

Vi Vi: “...”

“Con trai, nhìn này, đưa họ của Vi Vi vào tên của cháu nội, người ta vừa nhìn đã biết con yêu vợ con rồi.”

Tiêu Nại: “...”

Giáo sư Lâm càng nghĩ đến cái tên này càng hài lòng, ý vừa hay lại còn mỹ mãn, đọc lên rất thuận miệng, quá phù hợp với đứa cháu nội mình mong ngóng từ lâu. Có điều chuyện đặt tên quan trọng một đời, phải thận trọng mới được.

“Để mẹ gọi điện hỏi thử một người bạn tinh thông việc đặt tên này xem sao.”

Giáo sư Lâm hôm nay tỏ ra hứng chí quá độ, vừa nói vừa cầm điện thoại đặt cạnh đó lên bắt đầu bấm số, lát sau đã thao thao bất tuyệt với người ta rồi.

Trên ghế salon phía đối diện, Vi Vi vẫn đang ở trong trạng thái lạc thần, Tiêu Nại ghé sát lại gần cô, thầm thì bên tai: “Anh có thể vào phòng chơi game được không?”

Dám để cô lại một mình đối phó với mẹ chồng! Vi Vi tức giận trừng mắt: “Người này làm người khác chịu à! Anh dám chạy!”

Đôi mày đẹp của Tiêu Nại khẽ chau, ánh mắt lướt qua một nét cười, cố ý nói thật chậm rãi: “Em có chắc là một mình anh làm?”

...

Anh có thể vô sỉ thêm được không? Vi Vi biểu đạt vẻ khinh bỉ bằng ánh mắt.

Có thể.

Đại Thần dùng ngôn ngữ biểu đạt cảnh giới của anh: “Phu nhân nổi giận, anh nhất định...”

Ngừng lại, nén cười, “Dám làm dám chịu.”

Bên kia giáo sư Lâm đã trao đổi đủ lâu với Huyền học Đại sư, đặt điện thoại xuống vui sướng nói: “Đại sư nói cái tên này hay, mẹ thấy cứ thế đi, trai gái gì cũng hợp cả.”

Thần thánh ơi, đừng mà, cô không muốn bị con mình oán trách cả đời đâu. Vi Vi đang định tìm lời gì đó để từ chối thì Tiêu Nại đã nhanh hơn một bước, phủ định luôn: “Không được.”

“Sao không được?” Bị con trai phủ quyết, giáo sư Lâm rất tức giận.

“Trùng tên.”

Vi Vi nhìn anh có phần hoài nghi, không phải chứ, cái tên kinh khủng ghê gớm thế kia mà cũng trùng được ư?

Giáo sư Lâm cũng tỏ ra vô cùng ngờ vực, dưới ánh nhìn nghi ngờ của mẹ và vợ, Tiêu Nại điềm nhiên đáp: “Con quen một người tên này, hôm qua còn gọi tên cô ấy mấy lần.”

Vi Vi chắc chắn là Đại Thần đang ăn nói lung tung. Hôm qua là cuối tuần, trời thì mưa, hai người họ ở nhà cả ngày làm chồng làm vợ, làm sao lại quen với người tên “Tiêu Bảo Bôi” gì gì đó được, lại còn gọi đến mấy lần...

Khoan đã!

Tiêu Bảo Bôi, Tiêu bảo bôi... tiểu bảo bôi... bảo bôi... (thì mình gọi là “cục cưng bé nhỏ ơi... cục cưng ơi... ấy :”>)

Không phải chứ!

Trong đầu Vi Vi thoáng hiện một cảnh nào đó trong đêm qua và cả những đêm trước kia, nghi ngờ lẫn kinh ngạc nhìn người nào đó, người nào đó đang cười vé nhả nhận với cô.

Sắc mặt Vi Vi thế là...

Đỏ lên.

Rồi xanh.

Rồi tím.

...

Cuối cùng, chân một anh Đại Thần nào đó, bị đạp lên rất mạnh.

“Trùng tên thật à? Vậy không ổn, tên cháu nội nhà ta nhất định phải độc nhất vô nhị.” Không để ý đến sắc mặt kỳ lạ của con dâu, giáo sư Lâm lại lật từ điển ra, khổ sở, “Tóm lại phải tên gì mới hay đây?”

Sắc đêm càng nồng, đã sắp đến giờ bận rộn nhất, bà mẹ lại cứ chân chừ mãi, ông bố ở nhà đã đói bụng muôn chết, thế là Tiêu Nại dứt khoát kết luận: “Nó không có tay à, đợi nó ra đời rồi để nó tự lật từ điển.” = =

...

Một bà mẹ nào đó: Sao tôi lại sinh ra một thằng con thế này cơ chứ / _ _ _ _ _ \

Một bà vợ nào đó: Sao tôi lại gả cho một ông chồng thế này cơ chứ / _ _ _ _ _ \

Một... ai đó nhận chịu “kinh ngạc”: Sao tôi lại có một ông bố thế này cơ chứ, tôi muốn đầu thai lại TT_TT

NGOẠI TRUYỆN 4: ĐÁM NHÓC NHÀ HỌ TIÊU

Thân là sản phẩm của Thần nhân khoa Công nghệ thông tin và hoa khôi cùng khoa, bạn nhỏ Tiêu từ nhỏ đã biểu lộ niềm đam mê cuồng nhiệt đối với máy tính. Cụ thể biểu hiện chính là, lúc vừa mới học bò, cậu nhóc đã không ngại khó khăn gian khổ mà trèo lên bên cạnh chiếc laptop của bố cậu đang mở, hết sức hài lòng thỏa mãn với cái bàn phím mà tè lên đó một bãi, hoàn toàn làm hư hỏng máy tính của bố mình.

Dương nhiên kết cuộc cũng rất thê thảm – bị ông bố trẻ, khi ấy nhận được điện thoại liền tức tốc trở về, tóm ngay lấy, phết hai cái thật mạnh vào cặp mông núng nính của cậu.

Đến khi hơi lớn hơn một chút, cậu ta liền ôm lấy đùi bố không chịu buông: “Bố ơi mua cho Tông Tông một chiếc máy tính đi!”

Bố hỏi: “Sao phải mua máy tính?”

Bạn nhỏ Tiêu trả lời rất chí khí: “Làm việc.”

Ông bố trẻ đột nhiên nảy sinh ra cảm giác tự hào vì có người kế tục, cúi xuống bế bổng cậu nhóc lên: “Thế công việc gì nào?”

Công Công: “Nhấn ABCD!”

Bố: “...”

Tên của nhóc Tiêu là do ông nội đặt, gọi là Tiêu Minh Tông. Ông nội đã giải thích một tràng cái tên này một cách tự hào – Minh giả, nhật nguyệt dã, nhật nguyệt giả, thiên chi linh khí dã. Tông giả, ngọc khí dã, ngọc thạch giả, địa chi tinh hoa dã. (“Chữ Minh, là nhật nguyệt, người như mặt trăng mặt trời, là linh khí của trời. Chữ Tông, là ngọc khí, người như đá quý, là tinh hoa của đất” Dịch giả cảm thán: má ơi, dịch nghĩa xong mém xỉu ==)

Vậy nên cậu nhóc Tiêu Minh Tông của chúng ta, không nghi ngờ gì nữa, chính là linh khí của trời đất, tinh hoa của nhật nguyệt đấy!

Khụ khụ...

Sự tự sướng đặc ý của các ông bà lão thì khoan quan tâm đến. Chỉ riêng bản tính của cậu bạn nhỏ thôi, nói là tinh hoa cũng thực sự là không quá. Tướng mạo nghiêng về nét đẹp kiều diễm của mẹ hơn một chút, tuổi nhỏ mà đã mày thanh mắt sáng, xinh đẹp tuấn tú... Tất nhiên, mũm mĩm một chút. Cái đầu thông minh nhạy cảm nghe nói giống hệt ông bố, chút chút logic cũng tinh thông vô cùng, đặc biệt nhạy cảm với môn Số học. Có điều tính cách hoạt bát hiếu động, vô cùng phá hoại thì lại không biết giống ai.

Cả buổi tối, Vi Vi khó khăn lắm mới dỗ dành cho cậu nhóc ngủ được, kéo Tiêu Nại ngồi xuống sàn phòng khách sửa chữa đồ chơi. Vi Vi nhìn đồng đồ chơi tan tành thành bốn năm phần thì có phần khổ sở: “Tông Tông tóm lại là giống ai đây, lúc nhỏ em có nghịch thế đâu, em có mấy thứ đồ chơi bây giờ vẫn còn tốt nguyên, mẹ em còn giữ mà. Có phải là giống anh không?”

“Không giống anh.” Tiêu Nại chôi ngay, ấn bánh xe đồ chơi vào chiếc xe hơi, nói: “Lúc nhỏ anh chưa hề bẻ gãy đồ chơi của mình.”

... Hừm, cho nên?

“Của người khác thì chắc bẻ gãy khá nhiều.” Tiêu Nại nhún vai.

Vi Vi: “...”

Được rồi, đã biết con trai mình giống ai rồi, nhưng Tông Tông à, con vẫn nên học tập bố con kia! Đừng bẻ gãy đồ chơi bố mẹ mua cho chứ!

Bạn nhỏ Tông Tông của chúng ta tinh lực dồi dào, hoạt bát vô cùng, chưa từng chịu nổi cô độc. Lúc còn chưa biết bò đã thích ngồi trong xe nôi bi bô tiếng người ngoài hành tinh của vương quốc thiếu nhi, và lại bắt buộc phải có người nghe và tán thưởng, nếu không sẽ ngọ nguậy đá chân lung tung để biểu thị ý phản đối. Vừa mới biết bò đã quần trong tã lót bình sữa bò lê khắp nơi để làm quen địa hình, đến lúc biết đi thì càng ghê gớm hơn nhiều.

Dễ cho cậu nhóc ngủ là việc đầu đầu nhất của mọi người. Bạn nhỏ rất biết cách phân công công việc cho bố mẹ. Mỗi ngày bố mẹ tan sở xong đến nhà ông bà nội đón cậu về, ăn uống no say xong, cậu sẽ ngồi trong lòng bố, xem bố làm việc với laptop, cứ í da í da để đề xuất ý kiến. Còn trước khi ngủ, thì thích bám theo mẹ để chơi cùng, bắt mẹ kể chuyện, hơn nữa ngày nào cũng bắt mẹ phải lên giường cùng mới chịu ngoan ngoãn đi ngủ.

Hôm ấy Vi Vi dỗ cho nó ngủ xong, mình cũng thiếp đi trong vô thức. Chợp mắt được một chốc thì thấy thân thể nhẹ bồng, bị người ta bế lên đi ra ngoài, lát sau lại được đặt xuống một chiếc giường rộng rãi mềm mại khác.

Vi Vi hơi hé mắt, gạt tay một người nào đó đang cố mở nút áo: “Đừng, em mệt lắm.”

Nút chỉ cởi một nửa, nửa che lấp nửa lộ liễu rất chi là gợi cảm. Người nào đó vô cùng hiểu ý mà không cởi nữa, trực tiếp tuột ra, bàn tay luồn vào từ phía dưới, phủ người xuống nói bên tai cô: “Vi Vi, chúng ta phải nắm bắt thời gian thôi, sinh hết những đứa nào cần sinh đi.”

“Ừ?” Vi Vi bị anh làm cho hỗn loạn mù mờ, nhất thời không hiểu.

Người nằm phía trên dường như có chút bực bội, khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Sinh thêm đứa nữa, để chúng tự chơi với nhau.”

Nếu hai vợ chồng đều là con một, theo chính sách của thành phố B hiện nay thì có thể sinh hai con. Hai người đã sớm đồng thuận về vấn đề này, quyết định phải có hai đứa, nhưng sinh liền một lúc thì Vi Vi chưa từng nghĩ đến. Không phải là vì lo lắng công việc gì cả, Vi Vi rất may mắn, thừa hưởng được thể chất của mẹ mình, thời gian mang thai không bị thai hành phải nôn mửa, sắc mặt tái xanh hoặc gì gì đó. Chỉ cần ba tháng đầu phải cẩn thận, sau đó đã có thể đi làm bình thường.

Sinh con thì không sợ, nhưng chăm nó thế nào đây? Bây giờ Tông Tông đa số thời gian vẫn do ông bà nội chăm sóc, thời gian làm việc của giáo sư đại học khá tự do, lại mời cả người giúp việc nữa, cũng xem như đối phó được. Nhưng nếu lại

sinh thêm một tiểu ma vương như Tông Tông, bố mẹ chồng có khi nào giương cờ khởi nghĩa không >o<

Chuyện này Tiêu Nại nhắc đến một lần lúc ở trên giường rồi không nhắc tới nữa, Vi Vi thấy chắc anh chỉ nhất thời cảm hứng sôi sục thôi, nên cũng không nghĩ nhiều. Mấy hôm sau, Tiêu Nại bế cậu nhóc đi nhà sách, mang về một đồng sách thiếu nhi, sau đó ngồi trên sàn nhà ánh nắng rục rờ đọc sách cho con nghe.

Giọng nói của anh vẫn lạnh như trước, nhưng dưới ánh nắng ấm áp chiếu tỏa, trong tiếng bi bô của cậu nhóc, lại tỏ ra dịu dàng và uể oải lạ thường. Vi Vi ngồi xuống cạnh anh, tiện tay cầm một quyển lên đọc, lơ đãng lắng nghe anh đọc truyện... Càng nghe càng thấy kỳ lạ.

Theo thông lệ của Tiêu Nại, tên những nhân vật nhỏ trong sách thiếu nhi đều bị đổi thành Minh Minh hoặc Tông Tông.

Quyển đầu tiên là thế này:

“Minh Minh dẫn theo em gái đi chăn dê, hai đứa đến một triền đồi, trên đó bạt ngàn cỏ xanh...”

Quyển thứ hai:

“Sâu con, vịt con và heo con cùng sống trong một khu rừng rậm, ba anh em sống rất vui vẻ...”

Quyển thứ ba:

“Anh sâu lớn và em gái heo con...”

...

Tông Tông nghe xong N câu chuyện liền thấy uất ức, kháng nghị rất nghiêm túc: “Tại sao Tông Tông không có em gái heo con!”

Vi Vi nghe thấy người nào đó chậm rãi trả lời: “Sẽ có nhanh thôi.”

Vi Vi: “...”

Vi Vi ngồi dậy, lấy sách đập vào anh: “Anh làm trò gì thế ==”

Tiêu Nại: “Xây dựng tinh thần trách nhiệm làm anh của Tông Tông.”

Vi Vi: "...”

Tông Tông tổng kết lại: “Mẹ ơi, Tông Tông muốn dẫn em gái heo con đi chơi.”

Thế là, cách hai năm sau, Vi Vi lại mang thai, các trưởng bối biết trước tiên đều vui sướng đến điên lên, con người già rồi thì còn yêu cầu gì nữa, chỉ muốn chơi đùa hưởng thú vui cùng cháu mình mà thôi.

Đám bạn cùng phòng ký túc của Vi Vi cũng biết rất nhanh, lần lượt gọi điện đến biểu lộ sự bàng hoàng.

Hiệu Linh: “Vi Vi, sao Đại Thần nhà cậu lại đam mê việc sinh con thế nhỉ?”

Vi Vi: “... Anh ấy thích chiến đấu chớp nhoáng.”

Nhị Hỷ: “Cậu với Đại Thần nhà cậu ấy, vừa gặp đã yêu, vừa tốt nghiệp đã cưới, vừa cưới đã sinh con, sinh con chưa bao lâu đã có mang đứa thứ hai. Vi Vi à, tiếp sau đó cậu muốn làm gì đây?”

Vi Vi: “... Để tôi nay tớ hỏi thử xem kế hoạch tiếp theo của anh ấy = =”

Ty Ty: “Hu hu hu... cậu đã hai con rồi, mà tớ vẫn còn ế chồng gọng, không được, đối tượng làm quen tiếp theo dù thế nào đi nữa tớ cũng gả quách cho xong!”

Còn trong công ty, vì Vi Vi lại mặc loại quần áo chống bức xạ, thế là mọi người đều không nói mà biết. Đám đồng trong đó dần dần biểu thị vẻ kích động vì bị shock nặng, dần dần cảm thấy Tiêu Nại vô sỉ quá. Làm gì có trò đó, dẫn đầu một bước thì thôi bỏ qua đi, đi trước hai bước cũng nhin vậy, không ngờ bây giờ lại tiến thêm bước nữa, vô sỉ quá vô sỉ.

Ngu Công ngửa mặt lên trời ai oán: “Lão đây khi nào mới sinh con được đây!”

Mô-za-a: “Thì cậu cứ coi bỏ cái lốt trai zin ra đi...”

Ngu Công: “Biết cậu đã bị coi bỏ rồi, đừng có làm tàng.”

Mô-za-a u buồn ủ rũ: “Bị coi bỏ bởi cái nơi đây súng ống đạn dược ấy, thế thì có tác dụng cái khi gì!” [tại sao anh chàng nói thế, mời xem ngoại truyện BT giữa My ca và KO =)]

Mọi người vẫn chưa kịp hiểu thâm ý trong lời cậu ta, đã nghe thấy A Sáng có bệnh sợ nữ giới lắm lắm: “Tôi không cần vợ, nhưng muốn có con, làm sao có đây?”

Mọi người nhao nhao chen vào diễn tả độ khó của sự việc: “... Chỉ nghe đồn là có ‘đánh chuông từ xa’, chưa từng nghe nói ‘có chữa từ xa’...”

Lần mang thai này của Vi Vi vô cùng yên lành, còn thoải mái dễ chịu hơn lần đầu nhiều, cơ bản cũng chẳng có cảm giác gì khó chịu. Mọi người đều nghĩ chắc là con gái, nên đã sớm đặt xong tên, là Tiêu Minh Nguyệt.

Nhưng chín tháng mười ngày sau, lại vẫn là một cậu nhóc. Mọi người đều có phần hụt hẫng do ngoài kế hoạch vạch ra, nhưng đa phần vẫn là vui sướng hỉ hả trước sinh linh mới này. Vốn phải đổi tên nhưng Mệnh lý đại sư mà bà nội quen đã nói, giờ này đặt tên Tiêu Minh Nguyệt là hay nhất, không được đổi tuyệt đối không được đổi, nên tuy là một cậu cu con nhưng vẫn gọi là Minh Nguyệt.

Cậu nhóc Minh Nguyệt sinh ra đã rất yên tĩnh, việc thường làm nhất là ngủ, nếu không thì cũng nằm suy tư trong nôi, nếu có người đến thăm, cậu sẽ lặng lẽ nằm trong xe nôi nhìn người đó, một lúc sau, nghiêng cứu hoàn tất, ngoẹo đầu, nhắm mắt, tiếp tục ngủ.

Vẻ ngoài giống ai thì chưa nhìn rõ lắm, nhưng Vi Vi thấy hình như giống Đại Thần hơn, nhưng Đại Thần cũng đâu có ủ rũ thế này.

Haizzz~~~

Vi Vi thấy rất ngờ vực, tại sao sinh ra hai đứa, một thì cực kỳ nghịch ngợm, một lại vô cùng yên tĩnh? Không thể trung hòa một chút sao? Gene này phân bổ kiểu gì vậy!

Lúc Vi Vi nằm ở cực kỳ chán nản, đã dựa vào việc suy ngẫm vấn đề này để cho qua thời gian.

Từ khi em trai ra đời, Tông Tông cũng đã an phận hơn nhiều, thường xuyên đạp lên chiếc ghế nhỏ để bò mọp bên xe nôi ngắm em trai mình, nói chuyện với nó, thỉnh thoảng dùng bàn tay mũm mĩm sờ soạng, nhéo em mình, nhưng cậu nhóc Minh Nguyệt hoàn toàn phớt lờ.

Minh Tông hát cho cậu em nghe bài hát mới học được trong tivi, cậu nhóc em vốn đang chìm trong suy tư nghe được một lúc bèn lật tấm thân núng nính lại, đưa đít vào mặt Tông Tông, bắt đầu ngủ. Ông anh nhỏ không thích hát cho cái mông phúng phính nghe, ngừng lại, hựt hẫng một lúc lâu, sau đó buồn bã chạy đến trước giường mẹ, báo cáo: “Mẹ ơi, em trai hình như hơi bị ngốc.”

Vi Vi đang húp canh gà bị sặc nghẹn.

Minh Tông đã lo lắng rất lâu cho cậu em ngốc của mình, cho đến khi về sau đi mẫu giáo mới hiểu ra. Ngày đầu tiên từ trường về, cậu nhóc nói với mẹ bằng vẻ khoái trá: “Mẹ ơi, em trai ngốc một chút cũng chả sao, mấy đứa bạn trong trường cũng rất ngốc.”

Vi Vi: “...”

NGOẠI TRUYỆN 5: ÁNH TRẮNG SÁNG Ở ĐẦU GIƯỜNG CỦA HAI ANH EM

Vi Vi dạy Minh Tông đọc thơ.

“Trước giường ánh trăng rọi, Ngõ mặt đất phủ sương, Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, Cúi đầu nhớ cố hương.”

Tuy dạy Tông Tông một lần là đọc được, nhưng Vi Vi cảm thấy trẻ con học rồi sẽ quên, thế là hôm sau lại dạy lại lần nữa. Ngày thứ ba, Vi Vi tiếp tục ôn tập cho nó: “Đầu giường ánh trăng rọi...”

Tông Tông hỏi vẻ nghiêm túc: “Mẹ, mẹ chỉ biết có mỗi một bài thơ thôi hả? Ông nội và bà nội biết rất nhiều.”

Vi Vi xấu hổ: “Mẹ là học sinh ban tự nhiên... Bảo bố con dạy đi...”

Vi Vi bị con trai coi thường, nước mắt đầm đìa chạy đến phòng đọc sách tìm chồng, vút quyển tuyển tập thơ xuống cho anh: “Anh đi dạy nó đi, gene nhà anh ăn hiếp người ta quá đáng...”

Ông bố bị đuổi ra khỏi phòng đến ngồi cạnh con trai, nhìn quyển sách trong tay, đó là “Một trăm bài thi từ khai sáng” mà Vi Vi mua, các tuyển tập thơ bên trong đều là những bài rất đơn giản và dễ đọc. Tiêu Nại lật lật một hồi rồi ném sang một bên, bế con trai lên, dạy nó một bài...

“Thiên thượng bạch ngọc kinh, ngũ lâu thập nhị thành...”

Vẫn là thơ của Lý Bạch, tên là “Kinh loạn ly hậu thiên ân lưu dạ lang ức cựu du thư hoài tặng Giang Hạ Vỹ thái thú lương tể”... Tên đã dài, bài thơ còn dài hơn... [miễn cho em dịch nghĩa nhen = =]

Tiểu Tông Tông nghếch ra. Người nào đó không hề thấy xấu hổ vì đã bắt nạt con trai, lại còn tỏ ra hài lòng sờ sờ đầu nó: “Sau này đừng bắt nạt vợ của bố nữa.”

*****

Cô Vương ở trường mẫu giáo vô cùng yêu thích Tông Tông, dễ dàng bắt chuyện với cậu nhóc: “Tông Tông biết đọc thơ không?”

Tông Tông: “Biết.”

“Biết đọc thơ gì nào?”

Tông Tông nghiêng đầu: “Biết hết.”

Cô giáo toát mồ hôi: “Vậy Tông Tông thích bài thơ nào nhất?”

Tông Tông vừa nghịch tàu lửa nhỏ vừa tiện miệng đọc lưu loát: “Đầu giường ánh trăng rọi, ngõ mặt đất phủ sương, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.”

Cô giáo không ngờ cậu nhóc lại đọc lưu loát như thế, vui mừng hỏi: “Tông Tông sao lại thích bài này?”

Tông Tông ngẩng lên, nói rõ ràng: “Vì em trai là ánh trăng!”

Cô giáo mơ hồ ing~~~: Con đang nói cái gì thế...

Trường mẫu giáo nhanh chóng mở cuộc họp phụ huynh, các thầy cô muốn tổ chức các tiết mục để biểu thị thành quả dạy dỗ cho phụ huynh biết. Tiết mục cô Vương đăng ký là bé Tiêu đọc thơ.

Hiệu trưởng trường cho chạy trước chương trình để kiểm tra chất lượng, rất hài lòng vì Tông Tông đọc thơ, cô Vương thấy hiệu trưởng thích thú bèn tiếp tục tăng bốc: “Cậu nhóc còn biết bài thơ đó có ý nghĩa gì nữa cơ.”

“Thật không?” Hiệu trưởng càng vui mừng, hỏi Tông Tông: “Tông Tông, thế ‘đầu giường ánh trăng rọi’ là gì nào?”

Tông Tông xếp khối hình, đáp lại bằng chất giọng non nớt vương mùi sữa: “Em trai ở đầu giường không mặc áo và quần!”

Cô: ...

Hiệu trưởng: Khụ... cô Vương à...

Cô Vương nước mắt tuôn tràn, rõ ràng hôm qua hỏi cậu nhóc còn nói ánh trăng chiếu ở đầu giường cơ mà!!! Sao đột ngột biến thành câu trả lời có rating + thế này!!!

Haizzz, cô ơi... dám nhóc họ Tiêu từ người lớn đến kẻ nhỏ,
đều sẽ đột ngột biến thành sát thủ thế đây ==

NGOẠI TRUYỆN 6: SỐNG CHUNG

Ngu Công ở cùng phòng ký túc với Mô-za-a đã bốn năm, đến hôm nay mới phát hiện ra tên ấy là đại gia.

Nguyên nhân do một lần Ngu Công đến văn phòng của Mô-za-a tìm đồ ăn, cậu ta đang bận nên tiện miệng bảo: “Trong ngăn bàn có snack, tự lấy đi.”

Kết quả là Ngu Công mở ngăn bàn, chưa nhìn thấy snack đâu mà lại thấy hợp đồng mua nhà ở phía trên cùng. Đôi mắt Ngu Công đứng tròng, lấy ra xem, hít một hơi khí lạnh. Cút thật! Lại còn là hai căn! Bên trên là một căn nhà dự án, diện tích 180 mét vuông, thời hạn hoàn thành là năm kia, cái còn lại là một căn hộ xinh đẹp có sẵn nội thất, một trăm mét vuông, hai phòng ngủ một phòng khách một phòng bếp, vị trí đẹp, trang trí lộng lẫy.

Hai căn cộng lại giá gần mười triệu tệ, lại còn thanh toán trong một lần, cuối hợp đồng là chữ ký người mua, chính là đại danh của Mô-za-a – Hách My.

Có lẽ là vẻ mặt Ngu Công quá sức ghê gớm, thu hút sự chú ý một đồng nghiệp nào đó đang đi ngang, thế là anh chàng ấy cùng ghé đầu lại xem, rồi cũng đứng hình!

Thế là không nghi ngờ gì nữa, toàn bộ gã trai độc thân trong công ty đều bàng hoàng, Mô-za-a đột ngột trở thành Vip. Ngu Công đau khổ lắc lắc anh chàng rất bạo lực: “My ca cậu nói đi cậu nói đi, cậu đi cướp ngân hàng tại sao không dẫn tôi theo?”

Mấy anh chàng khác cũng thương tâm: “Mỹ My ca, tiền cậu trúng số còn không, cho chúng tôi mua nhà với!”

“Mỹ My ca, đại gia như cậu mà lại mai phục trong cái đám khôn khổ khôn nạn không tài sản như chúng tôi để làm gì?”

Ngu Công phần nộ: “Lúc đi học cậu còn giả vờ nghèo hã, hỏi mượn tôi năm mươi tệ không biết bao nhiêu lần!”

“Cậu tưởng tôi muốn hã, tôi nghèo thật mà!” Mô-za-a bị Ngu Công lay lắt đến choáng váng, cố sức vùng vẫy, “Lão đây năm ấy lên thi vào khoa Công nghệ thông tin trường A, không thi

vào khoa Quản lý trường Z mà ông bố mong muốn, nên chỉ cho tiền sinh hoạt mỗi tháng sáu trăm tệ. Cút, tôi vẫn hỏi hận đây, nếu biết sớm là Bắc Kinh có bão cát và Lão tam, tôi đã không đến!”

Tiêu Nại vốn đang định đến để duy trì trật tự chột nghe thấy mình bị so sánh với bão cát thì khựng lại, dựa vào một bên, móc điện thoại ra bắt đầu tường thuật gián tiếp cho Vi Vi nghe.

Mô-za-a bị đám đông kích động từng bước dồn vào góc tường, bắt đắc dĩ phải gào lên: “Đừng ép nữa, tôi khao! Tôi khao mọi người ăn cơm!”

Tan sở, My ca xách ví tiền đau khổ dẫn mọi người đi ăn hải sản, trừ Tiêu Nại có việc không đi, toàn bộ nhân viên công ty đều ra mặt, lực lượng vô cùng hùng hậu. Lúc ăn, Mô-za-a thành thật khai báo: “Tuần trước bố mẹ tôi đến, tôi không muốn về nhà, thế là trước khi họ đi đã giúp mua nhà để cưới vợ.”

Anh chàng không nói thì còn ổn, vừa nói xong là cơn giận của mọi người vốn đang được hải sản xoa dịu lại lần nữa bùng cháy.

“Cút thật, vậy sao phải mua hai căn, cậu dám cưới hai vợ!”

Mô-za-a -_-|||

Nhìn thấy cuộc chiến tranh sắp sửa bùng nổ trong phòng ăn, Mô-za-a cái khó ló cái khôn, đột ngột nảy ra kế độc khiến bọn họ tàn sát lẫn nhau. Anh chàng giả vờ như chột nghĩ điều gì đó: “Phải rồi, suýt nữa là quên, nhà tớ đang ở còn một phòng trống, các cậu ai muốn đến? Không thu tiền nhà.”

Mọi người ngẩn ra, sau đó không hện mà cùng gào lên: “Tôi!!!”

Âm thanh lớn đến nỗi tay Mô-za-a run bắn lên, suýt nữa làm rơi con hào sống xuống. “Phòng ấy hơi nhỏ, chỉ một người ở, các cậu...”

Vờ làm ra vẻ khó xử mắt đảo quanh một vòng.

Hầu Tử Tử nghe mùi thức ăn bầu lại tham gia tóm lấy tay Mô-za-a: “Người anh em, chúng ta ở chung bốn năm rồi, cậu không thể bỏ rơi tớ vào lúc này được!”

Ngu Công đẩy anh chàng ra: “Cút, cậu học nghiên cứu sinh được ở trong ký túc, lão đây đã từng tắm chung với My ca rồi, so được à so được à?”

Anh A trong công ty: “Ngu Công, cậu phải nghĩ cho kỹ, sau này nếu cậu có bạn gái, dẫn đến nhà, cút, lại còn không đi lừa luôn cả nhà của My ca ấy chứ!”

Ngu Công nói một cách trơ trẽn: “Vậy tốt, lão đây dẫn nương tử cả đời này bám theo My ca.”

Mọi người đều bị anh chàng đánh gục. “Xem như cậu độc!”

Một chàng nào đó phòng Mỹ thuật phụt phụt ra tiếng: “Xem cái quan hệ này loạn chưa kìa! Mỹ My ca tóm lại cậu đã cầm sừng KO bao nhiêu cái rồi hả?”

Mọi người nhớ ra quan hệ “hôn nhân” giữa Ko và My ca, dần dần nhìn về phía anh chàng KO này giờ im tiếng, chỉ thấy anh ta ngồi tận góc trong cùng, im lặng bề càng cua, mi mắt cũng không thèm ngước lên nữa.

Mô-za-a ho một lúc, trở lại vấn đề chính: “Tóm lại, mọi người đều là anh em, tôi cho ai ở thì lương tâm cũng cắn rứt~~~ haizzz, các cậu bàn bạc đi, kết quả thế nào báo tôi biết một tiếng là được.”

Sự chú ý của mọi người lập tức từ KO quay ngược lại, vòng loại trừ nhau bắt đầu, hiện trường thoát chốc biến thành “tàn sát lẫn nhau”, Mô-za-a nhân cơ hội ăn ngấu nghiến, trong lòng sáng khoái vô cùng.

Ăn uống loạn xạ ngẫu một lúc như thế, lúc tính tiền, cô phục vụ mỉm cười bên cạnh Mô-za-a: “Cám ơn quý khách, tổng cộng ... tệ.”

Mọi người giật mình: “Đặt thế?”

Hải sản chắc chắn không rẻ, nhưng cũng chẳng ngờ lại đắt thế, nơi này là do Mô-za-a dẫn họ đến, trước khi tới họ cũng chẳng biết giá cả thế nào.

Thấy vẻ mặt hơi có vẻ thẹn thùng xấu hổ của mọi người, Mô-za-a nhẹ nhàng quẹt thẻ trả tiền như không, sau đó thở dài: “Sống giản dị quen rồi, lão đây đã suýt quên mất cảm giác tiêu tiền như rác là thế nào.”

Cảm giác hồ thẹn đột ngột tan tác, mọi người dần bị sét đánh chết đứng. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, một đôi mắt của anh chàng nào đó đang nhìn chằm chằm Mỹ My ca: “Ghê gớm thật, đáng vẻ quẹt thẻ này, làm sao là My ca cho được, rõ ràng là ‘My thiếu gia’ mà!”

Ăn xong, My thiếu gia lại dẫn mọi người đi hát karaoke, cả một đám người rầm rộ đến khuya mới tan.

Hôm sau là thứ bảy, Mô-za-a vốn định ngủ đến trưa, ai ngờ mới chín giờ sáng thì chuông cửa đã réo vang. Mô-za-a lâu bầu trở dậy ra mở cửa. Ai thế nhỉ? Bảo vệ? Hàng xóm? Mới chuyển đến đây thôi, đã ai biết anh ở đây đâu.

Vừa mở cửa, lại nhìn thấy người đứng ngoài là...

KO?

Chẳng lẽ mình vẫn chưa tỉnh ngủ?

“KO?” Mô-za-a sững sờ, “Sao anh lại đến đây?”

KO vẻ mặt không cảm xúc, giương hai túi xốp đang cầm bằng tay phải lên: “Đi cửa sau.”

“Hả?” Mô-za-a mơ hồ nhìn chiếc đuôi cá lộ ra từ chiếc túi. KO bước vào, đi thẳng xuống nhà bếp, quan sát một vòng rồi đi ra.

“Trong nhà bếp cậu chẳng có gì cả.”

“Đại ca, tôi mới chuyển đến mấy ngày thôi mà.”

KO im lặng trở vào phòng khách, mở máy tính của anh chàng lên, bật word, bắt đầu gõ chữ, lát sau in một trang giấy ra.

KO đưa cho Mô-za-a: “Thay đồ, đi siêu thị, mua theo tờ giấy này.”

Mô-za-a cúi đầu nhìn mấy thứ đồ trên giấy – nồi, chảo, nồi cơm điện, lò nướng, lò vi-ba, vỉ nướng, tương cà mắm muối v.v...

Mô-za-a nuốt ực nướng miếng, ngẩng lên nhìn KO như nhìn người ngoài hành tinh.

“Anh biết nấu ăn?”

KO đáp gọn lỏn: “Cao thủ.”

Mô-za-a bị sét đánh!

“Tôi đi?”

KO gật đầu.

“Vậy còn anh?”

“Rửa rau.”

“Ồ.” Mô-za-a lặng lẽ nhìn nhìn tờ giấy một lúc lâu, “Xéng xúc đồ ăn mua loại gì? Gõ hay nhôm hay là loại chống rỉ?”

“...” KO: “Tôi đi cùng cậu.”

Mô-za-a xách ví tiền theo KO ra siêu thị gần đó, có KO, việc mua đồ thật tốc hành, sau đó gọi người đưa hàng hóa đến tận nhà.

Đợi người ta đi rồi.

“Nồi dưa bát mới mua về phải rửa sạch, hôm nay sẽ khá chậm đấy.” KO đưa tay nhìn đồng hồ, “Chơi game đi, hai tiếng sau ra ăn cơm.”

Mô-za-a nhìn theo bóng KO bước vào nhà bếp, quyết định đi ngủ. Có lẽ khi tỉnh dậy thì KO sẽ biến mất chẳng, sao mọi thứ như đang mơ vậy.

Tuy cảm thấy như đang nằm mơ, nhưng hai tiếng sau, Mô-za-a vẫn xuất hiện ở phòng khách rất đúng giờ, sau đó nhìn thức ăn đầy trên bàn như thể được biến ra từ không trung, không tìm được nuốt nước bọt.

Cá hấp, cua lăn bột, cánh gà, khoai tây xắt sợi xào, sốt cà chua... toàn là những thứ anh thích! Mô-za-a đang định bắt chập tôn nghiêm nhào đến, thì KO mặc tạp dề, xới hai bát cơm ra, “Rửa tay.”

Mô-za-a lưu luyến không nở rời, bỏ đi rửa tay, chà xát sơ qua rồi bước ra, ngồi xuống bàn, chớp mắt đã gặm hết hai miếng cánh gà. KO hỏi: “Ngon không?”

“Qué... qué chời ngon!” Mô-za-a lúng búng đáp, lại túm nửa con cua lên, “KO anh quá đảm đang, lại còn biết nấu ăn nữa cơ đấy!”

“Trước khi đến công ty, nghề chính của tôi là đầu bếp.”

Mô-za-a ngừng động tác gặm càng cua lại, mắt đờ ra nhìn anh ta.

Đầu bếp? Anh chợt nhớ ra người trước mặt mình từng là một hacker chuyên nghiệp, vậy là, lúc anh ta làm hacker, nghề chính lại là nấu ăn trong bếp?!

Có cần truyền kỳ thế không!

Lòng tự trọng được đổ thủ khoa của Mô-za-a sau khi gặp Tiêu Nại đã bị đánh bại, hôm nay lại lần nữa chịu tổn thương sâu sắc: “Anh... anh tốt nghiệp đại học nào?”

Mẹ kiếp, sự đến nước này rồi thì chỉ còn nước cứu vãn sĩ diện ở danh tiếng trường học thôi, anh không tin trong nước còn có trường nào trâu bò hơn Đại học A.

“Chỉ học chín năm bắt buộc phổ cập thôi.” (Ở TQ có chính sách phổ cập giáo dục đến hết bậc trung học cơ sở)

Hả?

KO nhìn gương mặt đầy vẻ nghi ngờ của Mô-za-a, điềm nhiên giải thích: “Lúc mười bốn tuổi nhà tôi đã không còn ai, không có tiền, không học tiếp được.”

Mô-za-a rất ngượng ngùng, hình như đã hỏi đúng chuyện không nên hỏi. Có ý muốn an ủi vài câu nhưng lại không sở trường an ủi người khác, chỉ có thể thật thà: “Bây giờ anh rất giỏi, còn giỏi hơn cả đám học từ trường danh tiếng ra như chúng tôi. Tuy trước kia anh thua Lão tam, nhưng tuyệt đối không phải do kỹ thuật anh không bằng cậu ta, mà là anh cao thượng hơn cậu ta = =”

KO nhìn anh chàng, trầm tư một lúc rồi nói: “Tôi biết.”

Mô-za-a = = ừ ừ, thật là, tôi khách sáo một chút mà anh tưởng thật hả!

Nửa tiếng sau, đồ ăn đã hết sạch, Mô-za-a xoa xoa bụng căn phòng ngồi dựa ghế, thỏa mãn ợ một tiếng.

“Tôi định ở lại đây.” KO ngồi bên kia nói.

“Á? Ợ...~~~” Máu của Mô-za-a đều tập trung ở dạ dày, tỏ rõ đại não vẫn chưa phản ứng kịp.

“Com tôi nấu.”

“ ... ”

“Bát tôi rửa.”

“ ... ”

“Nhà tôi lau.”

“ ... ”

“Quần áo tôi giặt.”

“ ... ”

“Gì tôi cũng làm.”

KO nhìn người nào đó đang nghếch mặt ra, bổ sung thêm vẻ rất ý nhị: “Cậu có cần tôi ở không?”

Mô-za-a khóc lóc đau khổ: “Cần.”

Đàm phán đã kết thúc! KO gật gật đầu, vào nhà bếp bắt đầu rửa bát.

Không lâu sau trong một đêm nào đó, Mô-za-a bị người ta đè xuống giường lột sạch, thật gọn ghẽ, xong việc ôm mông chửi toáng lên, KO huynh vẫn bình tĩnh ngồi hút điếu thuốc sau việc ấy, nói: “Hôm đầu tiên anh đến đã nói rồi, em không phản đối.”

Mô-za-a trợn mắt: “Anh nói khi nào?”

KO: “Có nhớ không, câu đầu tiên hôm ấy anh nói ấy?”

“Quý mới nhớ...” Nói đến đây, nhưng bộ não sinh viên xuất sắc trường A cũng không phải là vô dụng, Mô-za-a mừng tượng lại một lúc thì đã nhớ ra.

Anh chàng nhớ lại, hôm sau mở cửa ra, anh hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

KO...

Hình như đáp là: “Đi cửa sau.”

Cút thật!!! >o<

“Nhớ ra rồi hả?” KO dụi điếu thuốc vào gạt tàn trên đầu giường: “Sau đó còn nói một lần nữa.”

Mô-za-a lần này sống chết cũng không nhớ ra nổi. “Còn lần nào nữa?”

“Tôi nói, nấu cơm, lau nhà, giặt quần áo... gì tôi cũng làm.”
KO trừng mắt, chậm rãi nhả ra từng chữ, trong đôi mắt hình như nhá lên một ngọn lửa đen tối.

Mô-za-a bị anh ta nhìn đến căng thẳng toàn thân, sắp phát điên lên: “Câu này có vấn đề gì hả?!!!”

Hoàn toàn tương phản với ánh mắt, giọng nói vẫn bình thản, KO đáp: “Gì cũng làm, bao gồm làm ... cậu.”

“...”

Mô-za-a co rúm người lại, lược mắt tràn trề.

NGOẠI TRUYỆN 7: NHẬT KÝ SIÊU THỊ CỦA KO VÀ MỸ NHÂN SƯ HUYNH

Hôm ấy, Mô-za-a và KO đi siêu thị, một người đẹp bốc lửa mang theo một mùi hương quyến rũ đi lướt qua, ánh mắt Mô-za-a bám theo, người đẹp ấy lại còn cười với anh chàng nữa.

Mô-za-a rùng mình, quay lại nhìn phía sau. KO vẻ mặt không chút cảm xúc nói: “Đừng nhìn nữa, anh đẹp hơn cô ta.”

Mô-za-a khinh bỉ: “Anh hơn người ta chỗ nào? Nhìn xem thân hình người ta kia!”

“Anh đẹp hơn.”

“Cút, đẹp hơn chỗ nào?”

Khẩu khí của KO bình thường đến không thể bình thường hơn: “Tôi qua em nói là to quá.”

Mô-za-a thực sự nghi ngờ mình nghe nhầm, lúc ngẫm ra thì lập tức thẹn quá hóa giận: “Cút, lão đây nói khi nào.”

KO lờm anh chàng một cái.

Được... được thôi, anh thực sự đã nói thế, nhưng... Mô-za-a tức giận: “Đó là khen thân hình hả?”

“Là khen bộ phận quan trọng nhất của thân hình.”

“...!!!” Mô-za-a bó tay, chỉ còn nước lấp bắp phủ nhận: “Lão đây chẳng nói gì sất!”

“Thì không nói, nhưng em hét lên.”

“...Anh anh anh... lão đây nói không có là không có!”

“Ồ, đêm nay làm lại!”

Mô-za-a đỏ mặt tía tai đến nỗi muốn phun cả máu ra, bèn giả vờ nhìn trái ngó phải, chỉ thấy lại một mỹ nữ nữa lướt qua. Để chọc tức người nào đó, anh chàng cố ý ngắm nhiều hơn nữa, miệng còn làm ra vẻ suýt xoa tán thưởng.

“Đẹp quá đẹp quá, nhìn là biết mỹ nữ đảm đang. Thân hình gì đó cũng chỉ là chuyện nhỏ, nội hàm mới là quan trọng.”

KO cũng ngắm thêm, rồi bình luận: “Rau cô ta mua già quá, nhìn là biết không biết nấu cơm.”

“Móng tay quá dài, không thường dùng vi tính, không thể chơi game với em được, không thể giúp em vào nhà riêng trên mạng của các ngôi sao để trộm hình riêng tư.”

Tôi có bảo anh trộm không, có bảo anh trộm không hả, tôi chỉ khen người ta đẹp là tự anh đi trộm mà, lại còn là hình chưa trang điểm chưa photoshop, làm người ta vỡ cả mộng đẹp...

“Eo quá nhỏ, người mỏng quá, không có sức giúp em chà lưng giúp em công bao gạo.”

Eo! Mô-za-a điên lên: “Mắt anh nhìn đi đâu thế hả? Ai bảo anh ngắm kỹ thế làm gì! Thu ánh mắt lại ngay cho tôi!”

KO: “...”

NGOẠI TRUYỆN 8: VÀI CHUYỆN LẶT VẶT GIỮA MỸ NHÂN SƯ HUYNH VÀ VI VI & ĐẠI THẦN

1. Thời gian: Mô K vừa sống chung, vẫn giữ kín miệng.

Một hôm nào đó, Mô-za-a lăm la lăm lét nói với Vi Vi: “Sư muội à, cuối cùng anh cũng biết lương của KO bao nhiêu rồi.”

Vi Vi vô cùng hứng thú: “Bao nhiêu?”

Mô-za-a phần nộ: “Mẹ kiếp, nhiều hơn anh.”

Vi Vi lặng lẽ nhìn anh chàng, lòng thầm nghĩ đó chẳng phải chuyện bình thường sao?

Mô-za-a cảm thấy bị sỉ nhục: “Ánh mắt em vậy là sao đó?”

Vi Vi ho một tiếng rồi vội nói: “Ha ha, không có, phải rồi, sư huynh ơi, sao anh biết lương của anh KO?”

Mô-za-a đắc ý: “Anh ta muốn gửi tiền trợ, haizzz, anh đã nói không cần, My ca anh đây so đo tính toán thế sao. Nhưng anh ta cứ nằng nặc đòi đưa, còn đòi gửi tiền gạo củi v.v... đưa luôn thẻ lương cho anh, ha ha ha.”

Một người nào đó đắc ý đến quên mất hình tượng cười hà hà nhìn Vi Vi bảo: “Sư muội, đến bây giờ lương thực tập của em vẫn nằm trong tay lão tam phải không?”

“...” Vi Vi nghiêng đầu: “Sư huynh à~~~ một người đàn ông quản lý thẻ lương giùm cho một người đàn ông khác, thực sự đáng để kiêu ngạo vậy sao?”

Mô-za-a cứng đờ.

Vi Vi chuồn mất.

2. Thời gian: Sau khi sống chung một khoảng thời gian ngắn.

Công ty Trí Nhất có một điểm rất kỳ quặc, đó chính là, không có tiếp tân, vốn trước đây là có, nhưng cậu em tiếp tân thường xuyên bị người ta cưỡng ép chiếm mất vị trí, sau đó dần dần biến thành hành chính kiêm tiếp tân.

Bị ai chiếm đóng cơ chứ, đó là đám nhân viên lập trình của Trí Nhất. Thói quen ác chiến này do Mô-za-a đề xướng, lần nào anh chàng không lập trình nổi, đầu óc cứng đặc, là lại thích chạy ra quây tiếp tân pose hình tìm cảm hứng. Về sau mọi người đều bị truyền nhiễm, lúc tập thể tùm tùm lại, quây tiếp tân của Trí Nhất sẽ có một đồng trai đẹp chen chúc... tạo thành kỳ quan.

Hôm ấy Vi Vi đến tìm Tiêu Nại, lại nhìn thấy Mô-za-a ở quây tiếp tân, kinh ngạc: “Su huynh, anh mập lên rồi!”

“...” Mô-za-a đau khổ ngoẹo đầu: “Bị bao nuôi là thể thảm thể này đây.”

Hả? Vi Vi toát mồ hôi: “Su huynh chẳng phải mới chuyển nhà sao, sao lại bị bao nuôi?”

Mô-za-a ủ rũ: “Anh bị bao nuôi ngay trong nhà mình.”

Vi Vi kính phục: “Chuyện khó khăn như thế mà su huynh cũng làm được, thật là quá lợi hại!”

Mô-za-a trầm tư: “Nói ra cũng giống lắm, cho ăn cho uống, còn đưa thẻ lương, ừ.”

Vi Vi cũng trầm tư, hồi lâu sau mới dè dặt hỏi: “Su huynh, vậy tiền lương thực tập của em cũng đưa Đại Thần, em có được coi là bao nuôi Đại Thần không?”

3. Thời gian: Sau khi Mô K lăn lộn trên giường rất nhiều lần.

Một hôm nào đó, Mô-za-a kháng nghị với Vi Vi: “Lão Tam thực sự quá đáng lắm, em mau đi nói với cậu ta, đừng giao cho KO nhiều việc như thế. Cút thật, sắp không có thời gian nấu cơm tối cho anh rồi này.”

Vi Vi: “A? Ồ!”

Thế là khi Vi Vi hẹn hò với Tiêu Nại, bèn tiện truyền đạt lại ý tứ của Mô-za-a, nói xong tự bản thân cũng thấy kỳ quặc: “Í, lạ thật, chuyện này sao không phải là KO nói với anh, mà để Mỹ nhân su huynh bảo em?”

Tiêu Nại nói gọn: “Bình thường thôi, đó gọi là ngoại giao giữa các phu nhân.”

Vi Vi: “...”